

JULKAISTAAN
NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTISEN
PUOLUEEN (BOLSHEVIKKIEN)
KESKUSKOMITEAN
PÄÄTÖKSEN PERUSTEELLA

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

**NKP(b):n KESKUSKOMITEAN MARX—ENGELS—LENIN
INSTITUUTTI**

J.V.STALIN

TEOKSET



KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE

*Petroskoi * 1951*

J. V. STALIN

9 OSA

JOULUKUU 1926

-HEINÄKUUN 1927

ESIPUHE

J. V. Stalinin Teosten yhdeksäs osa sisältää teokset, jotka on kirjoitettu vuoden 1926 joulukuun ja vuoden 1927 heinäkuun välisenä aikana.

Tänä kautena Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat jatkoivat bolshevikkipuolueen johdolla taistelua maan sosialistisen teollistamisen puolesta NKP(b):n XIV edustajakokouksen ja XV konferenssin päätösten pohjalla.

Neuvostoliiton sosialistisen talouden lujittuminen kärjisti jyrkästi imperialististen valtioiden taistelua Neuvostoliittoa vastaan ja kapitalististen ainesten taistelua sosialistisia aineksia vastaan maan sisällä.

Neuvostovaltaa vastaan „muodostetaan jotain yhteisrintaman tapaista Chamberlainista Trotskiin saakka“.

Selostuksessaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetussa täysistunnossa „Vielä kerran sosialidemokraattisesta poikkeamasta puolueessamme“, loppulausunnossaan tähän selostukseen, puheissaan Moskovon läänin XV puoluekonferenssissa ja Stalinin nimelle omistetun rautatiekonepajan työläisten kokouksessa, artikkelissaan „Kirjoituksia nyky-

päivien kysymyksistä“ ja muissa teoksissaan J. V. Stalin puolustaa ja kehittää edelleen marxilais-leniniläistä oppia puolueesta Neuvostovaltion suuntaavana ja johtavana perusvoimana, paljastaa trotskilais-zinovjevilaisen blokin johtajain „teorioita“, jotka ovat vihamielisiä työväenluokan ja bolshevikkipuolueen asialle, sekä heidän hajoitustyönsä NKP(b):ssa ja Kominternissa.

Näissä J. V. Stalinin teoksissa kehitetään Neuvostoliiton sosialistisen teollistamisen, sosialismin rakentamisen teorian ja käytännön kysymyksiä; tähdennehtään sosialistisen vallankumouksen kansallisten ja kansainvälisten tehtävien yhtenäisyyttä ja toisistaan erottamattomuutta; määritellään puolueen linja ulkopolitiikan alalla oloissa, jolloin uuden sotilaallisen hyökkäyksen uhka Neuvostoliittoa vastaan oli kasvanut, ja viitoitetaan tehtävät Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden lujittamiseksi.

Kirjoituksissa „Puolueen kolmesta päätunnuksesta talonpoikaiskysymyksessä“, „Kysymykseen työläis-talonpoikaishallituksesta“ sekä „Proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnuksesta Lokakuun valmistelun kaudella“ kehitetään edelleen leniniläistä oppia työväenluokan ja talonpoikaiston liitosta, proletariaatin johtavasta osuudesta tässä liitossa ja selitetään Neuvostovaltion ja Neuvostohallituksen luokkaolemus.


Huomattava sija yhdeksännessä osassa on teoksilla, joissa käsitellään Kiinan kansan vallankumouksellisdemokraattisen ja imperialisminvastaisen liikkeen liikkeellepanevia voimia ja kehityksen perspektiivejä vuosina 1925—1927. Niihin kuuluvat: „Kiinan vallan-

kumouksen kysymyksiä“, „Keskustelu Sun Jat-senin yliopiston ylioppilaiden kanssa“, „Kiinan vallankumous ja Kominternin tehtävät“ y.m.

Tässä osassa julkaistaan ensi kertaa J. V. Stalinin kirjeet Ksenofontoville, Zaitseville, Shinkevitshille, Tshugunoville, Tsvetkoville ja Alypoville sekä Pokrovskille.

*NKP(b):n Keskuskomitean
Marx—Engels—Lenin Instituutti*

JOULUKUU 1926
-HEINÄKUUN 1927



**KOMINTERNIN TOIMEENPANEVAN
KOMITEAN VII LAAJENNETTU
TÄYSISTUNTO¹**

marraskuun 22 — joulukuun 16 pnä 1926

„Pravda“ № 285, 286, 294, 295 ja 296;
joulukuun 9, 10, 19, 21 ja 22 pnä 1926

VIELÄ KERRAN SOSIALIDEMOKRAATTISESTA POIKKEAMASTA PUOLUEESSAMME

Selostus joulukuun 7 pnä

I

ENNAKKOHUOMAUTUKSIA

Toverit! Ennen kuin siirryn varsinaiseen kysymykseen sallikaa minun tehdä eräitä ennakko huomautuksia.

1. Puolueen sisäisen kehityksen ristiriidat

Ensimmäinen kysymys — se on kysymys taistelusta puolueemme sisällä, taistelusta, joka ei ole eilen alkanut ja joka ei lakkaa.

Kun otetaan puolueemme historia siitä hetkestä alkaen, jolloin puolueemme syntyi bolshevikkien ryhmän muodossa vuonna 1903, ja tarkastellaan sen seuraavia vaiheita aina meidän aikoihimme saakka, niin voidaan liioittelematta sanoa, että puolueemme historia on tämän puolueen sisällä käydyn ristiriitojen taistelun historiaa, näiden ristiriitojen voittamisen ja puolueemme asteittaisen lujittumisen historiaa näiden ristiriitojen voittamisen pohjalla. Voidaan luulla, että venäläiset ovat liian riitaisia, pitävät väittelemisestä, aiheuttavat erimielisyyksiä ja siksi puolueen kehitys tapahtuu heillä puolueen sisäisten ristiriitojen voit-

tamisen tietä. Se ei ole totta, toverit. Tässä ei ole kysymys riitaisuudesta. Tässä on kysymyksessä periaatteellisten erimielisyyksien olemassaolo, joita syntyy puolueen kehityksen kulussa, proletariaatin luokkataistelun kulussa. Tässä on kysymyksessä se, että ristiriidat voidaan voittaa vain taistelemalla näiden tai noiden periaatteiden puolesta, näiden tai noiden taistelupäämäärien puolesta, joidenkin päämäärään johtavien taistelumenetelmien puolesta. Puolueen sisällä voidaan ja täytyy mennä erilaisiin sopimuksiin toisinajattelevien kanssa päivän politiikan kysymyksissä, puhtaasti käytännöllisluontoisissa kysymyksissä. Mutta jos nämä kysymykset ovat yhteydessä periaatteellisiin erimielisyyksiin, niin minkäänlainen sopimus, minkäänlainen „keski“-linja ei voi asiaa pelastaa. Periaatteellisluontoisissa kysymyksissä ei ole eikä voi olla „keski“-linjaa. Puolueen toiminnan perustaksi on otettava joko nämä tai nuo periaatteet. „Keski“-linja periaatteellisissa kysymyksissä on mielen ryvettämisen „linja“, erimielisyyksien hämäämisen „linja“, puolueen aatteellisen rappeutumisen „linja“, puolueen aatteellisen kuoleman „linja“.

Kuinka nykyään elävät ja kehittyvät sosialidemokraattiset puolueet Länessä? Onko niillä ristiriitoja puolueen sisällä, periaatteellisia erimielisyyksiä? On tietysti. Paljastavatko ne näitä ristiriitoja ja pyrkivätkö ne voittamaan nämä ristiriidat rehellisesti ja avoimesti puoluejoukkojen silmien edessä? Eivät pyri. Eivät tietenkään! Sosialidemokratian käytäntö on sellaista, että nämä ristiriidat ja erimielisyydet pyritään salaamaan ja peittämään. Sosialidemokratian käytäntö on sellaista, että sen omat konferenssit ja

edustajakokoukset pyritään muuttamaan tyhjänpäiväisiksi paraatimaisen hyvinvoinnin naamiohuveiksi ja salaamaan ja peittämään huolellisesti sisäiset erimielisyydet. Mutta siitä ei voi olla seurauksena mitään muuta kuin mielten ryvettyminen ja puolueen aatteellinen kurjistuminen. Siinä on eräs syy länsieurooppalaisen sosialidemokratian lankeemukseen, sosialidemokratian, joka oli aikoinaan vallankumouksellinen, mutta nyt reformistinen.

Mutta me emme voi elää ja kehittyä sillä tavalla, toverit. Periaatteellisen „keski“-linjan politiikka ei ole meidän politiikkaamme. Periaatteellisen „keski“-linjan politiikka on surkastuvien ja rappeutuvien puolueiden politiikkaa. Sellainen politiikka ei voi olla johtamatta puolueen muuttumiseen tyhjänpäiväiseksi byrokraattiseksi koneistoksi, joka jauhaa tyhjää ja on irtaantunut työväenjoukoista. Tuo tie ei ole meidän tiemme.

Puolueemme koko menneisyys on vahvistuksena sille väitteelle, että puolueemme historia on puolueen sisäisten ristiriitojen voittamisen historiaa ja puolueemme rivien herkeämättömän lujittumisen historiaa tämän ristiriitojen voittamisen perusteella.

Ottakaamme tarkasteltavaksi ensimmäinen kausi, „Iskran“ kausi, eli puolueemme II edustajakokouksen kausi, jolloin puolueemme sisällä ilmaantui ensi kerran erimielisyyksiä bolshevikkien ja menshevikkien välillä ja jolloin puolueemme johtava ryhmä jakaantui loppujen lopuksi kahteen osaan: bolshevistiseen osaan (Lenin) ja menshevistiseen osaan (Plehanov, Axelrod, Martov, Zaslitsch ja Potresov). Lenin oli silloin yksin. Jospa tietäisitte, kuinka suurta ääntä

ja porua silloin pidettiin „korvaamattomista“, jotka olivat eronneet Leninistä! Taistelun kokemus ja puolueen historia kuitenkin osoittivat, että tällä jakaantumisella oli periaatteellinen pohja, että tämä jakaantuminen oli välttämätön vaihe todella vallankumouksellisen ja todella marxilaisen puolueen syntymiselle ja kehittymiselle. Taistelun kokemus osoitti silloin, että ensiksikin kysymys ei ole määrästä, vaan laadusta, ja toiseksi, että kysymys ei ole muodollisesta yhtenäisyydestä, vaan siitä, että yhtenäisyydellä olisi periaatteellinen pohja. Historia osoitti, että Lenin oli oikeassa, mutta „korvaamattomat“ olivat väärässä. Historia osoitti, että ilman näiden Leninin ja „korvaamattomien“ välisten ristiriitojen voittamista meillä ei olisi todellista vallankumouksellista puoluetta.

Ottakaamme seuraava kausi, vuoden 1905 vallankumouksen aaton kausi, jolloin bolshevikit ja menshevikit olivat toisiaan vastassa yhä vielä yhden puolueen sisällä kahtena leirinä, joilla oli aivan erilaiset ohjelmat, jolloin bolshevikit olivat puolueen muodollisen kahtiajakaantumisen kynnyksellä ja jolloin heidän oli vallankumouksemme linjan puolustamiseksi kutsuttava koolle oma erikoinen puoluekokouksensa (III edustajakokous). Millä puolueen bolshevistinen osa sai silloin voiton, millä se voitti puolelleen puolueen enemmistön kannatuksen? Sillä, että se ei peiteltyt periaatteellisia erimielisyyksiä ja taisteli näiden erimielisyyksien voittamiseksi eristämällä menshevikit.

Voisin viitata edelleen puolueemme kehityksen kolmanten vaiheeseen, vuoden 1905 vallankumouksen

tappion jälkeiseen kauteen, vuoden 1907 kauteen, jolloin eräs osa bolshevikeista, niin kutsutut „otzovistit“ Bogdanovin johdolla, luopui bolshevismista. Se oli kriittillinen kausi puolueemme elämässä. Se oli kausi, jolloin kokonainen joukko vanhan kaartin bolshevikkeja hylkäsi Leninin ja hänen puolueensa. Menshevikit pitivät silloin ääntä bolshevikkien perikadosta. Bolshevismi ei kuitenkaan tuhoutunut, ja taistelun kokemus noin puolentoista vuoden ajalta osoitti, että Lenin ja hänen puolueensa olivat olleet oikeassa käydessään taistelua ristiriitojen voittamiseksi bolshevismiin riveissä. Näitä ristiriitoja ei voitettu niitä hämäämällä, vaan tuomalla ne esille ja taistelemalla puolueemme hyväksi ja hyödyksi.

Voisin viitata edelleen puolueemme historian neljänteen kauteen, vuosien 1911—1912 kauteen, jolloin bolshevikit panivat kuntoon tsaristisen taantumuksen miltei hajallelyömän puolueen ja karkoittivat siitä likvidaattorit. Ja silloinkin, samoin kuin edellisinäkin kausina, bolshevikit ryhtyivät kuntoonpalauttamaan ja lujittamaan puoluetta niiden periaatteellisten erimielisyyksien esilletuomisen ja voittamisen pohjalla, joita heillä oli likvidaattorien kanssa, eikä niiden hämäämisen pohjalla.

Voisin viitata vielä puolueemme kehityksen viidennen vaiheeseen, vuoden 1917 Lokakuun vallankumouksen edellä käyneeseen kauteen, jolloin eräs osa bolshevikkeja, joiden johdossa oli bolshevikkipuolueen tunnettuja toimihenkilöitä, alkoi horjua eikä halunnut lähteä Lokakuun kapinaan pitäen sitä seikkailuna. Tunnettua on, että tämänkin ristiriidan bolshevikit voittivat avoimella taistelulla Lokakuun

vallankumouksen puolesta eikä ristiriitoja hämäämällä. Taistelun kokemus osoitti, että ilman näiden ristiriitojen voittamista me olisimme voineet saattaa Lokakuun vallankumouksen kriitilliseen asemaan.

Voisin viitata lopuksi puolueemme sisäisen taistelun kehityksen myöhempiin kausiin, Brestin rauhan kauteen, vuoden 1921 kauteen (ammattiliittoväittely) ja muihin kausiin, jotka ovat teille tunnettuja ja joista en ryhdy tässä laajemmin puhumaan. Tunnettua on, että kaikkien näiden kausien aikana, samoin kuin aikaisemminkin, puolueemme kasvoi ja lujittui sisäisten ristiriitojen voittamisen kautta.

Mitä tämä osoittaa?

Se osoittaa, että NKP(b) on kasvanut ja lujittunut puolueen sisäisten ristiriitojen voittamisen tietä.

Se osoittaa, että puolueen sisäisten ristiriitojen voittaminen taistelun tietä on puolueemme kehityksen laki.

Voidaan sanoa, että se on laki NKP(b):lle, mutta ei muille proletaarisille puolueille. Se ei ole totta. Tämä laki on kehityksen lakina kaikille vähänkin suurille puolueille riippumatta siitä, onko kysymyksessä Neuvostoliiton proletaarinen puolue vaiko Lännen proletaariset puolueet. Jos pienen maan pienessä puolueessa voidaan tavalla taikka toisella hämätä erimielisyydet peittämällä ne yhden tai muutamien henkilöiden arvovallalla, niin suuren maan suuressa puolueessa ristiriitojen voittamisen kautta tapahtuva kehitys on puolueen kasvun ja lujittumisen välttämätön tekijä. Siten on asia ollut menneisyydessä. Siten on asia nykyäänkin.

Haluaisin vedota tässä Engelsin arvovaltaan, Engelsin, joka johti yhdessä Marxin kanssa Lännen proletaarisia puolueita useita vuosikymmeniä. Kysymyksessä on viime vuosisadan 80-luvun vuodet, jolloin Saksassa oli voimassa poikkeuslaki sosialisteja vastaan², jolloin Marx ja Engels olivat maanpaossa Lontoossa ja Saksan sosialidemokratian toimintaa suuntasi asiallisesti Saksan sosialidemokratian illegaalinen äänenkannattaja „Sosialidemokraatti“³. Bernstein oli silloin vallankumouksellinen marxilainen (hän ei ollut vielä ehtinyt siirtyä reformistien luo) ja Engels oli hänen kanssaan vilkkaassa kirjeenvaihdossa Saksan sosialidemokratian politiikan polttavimmista kysymyksistä. Hän kirjoitti silloin (1882) Bernsteinille:

„Ilmeistä on, että jokainen suuren maan työväenpuolue voi kehittyä vain sisäisessä taistelussa täysin dialektisen kehityksen lakien mukaisesti. Saksan puolue on tullut siksi, mikä se on, eisenachilaisten ja lassallelaisten välisessä taistelussa, jossa vieläpä itse yhteenotollakin oli tärkeä merkitys. Yhtyminen kävi mahdolliseksi vasta sitten, kun lurjusjoukkio, jonka Lassalle oli vartavasten kasvattanut välikappaleekseen, oli jo aikansa elänyt, ja silloinkin meidän väkemme suostui tuohon yhtymiseen liian kiireellisesti. Ranskassa sen väen, joka bakuninilaisesta teoriasta luopumisestaan huolimatta käyttää edelleenkin bakuninilaisten taistelukeinoja ja haluaa samaan aikaan uhrata liikkeen luokaluonteen omien erikoispäämääriensä hyväksi, on myöskin ensiksi parannettava itsensä, ennen kuin yhtyminen käy taas mahdolliseksi. Yhtymisen propagoiminen tällaisissa olosuhteissa olisi mitä suurinta typeryyttä. Moraalisiaarnat eivät auta lastentauteja vastaan, jotka nykyisissä olosuhteissa ovat väistämättömiä“ (kts. „K. Marxin ja F. Engelsin arkisto“, I kirja, s. 324—325 4).

Sillä, sanoo Engels toisessa kohdassa (1885):

„Ristiriitoja ei koskaan voida hämätä pitkäksi aikaa, ne ratkaistaan taistelulla“ (kts. sama, s. 371).

Juuri täten on ennen kaikkea selitettävä ristiriitojen olemassaolo puolueemme sisällä ja puolueemme kehittyminen näiden ristiriitojen voittamisen kautta taistelun tietä.

2. Puolueen sisäisten ristiriitojen lähteet

Mutta mistä nämä ristiriidat ja erimielisyydet tulevat, mikä on niiden lähde?

Proletaaristen puolueiden sisällä olevien ristiriitojen lähteet ovat mielestäni kahdessa seikassa.

Mitä ovat nämä seikat?

Sellainen on ensiksikin porvariston ja porvarillisen ideologian painostus proletariaattiin ja sen puolueeseen luokkien välisen taistelun tilanteessa, painostus, jonka valtaan usein joutuvat proletariaatin vastustuskyvyttömimmät kerrokset ja siis myöskin proletaarisen puolueen vastustuskyvyttömimmät kerrokset. Ei voida sanoa, että proletariaatti on kokonaan eristetty yhteiskunnasta, on yhteiskunnan ulkopuolella. Proletariaatti on yhteiskunnan osa, joka on sidottu monilukuisin sitein sen erilaisiin kerroksiin. Mutta puolue on proletariaatin osa. Siksi myöskään puolue ei voi olla vapaa yhteyksistä porvarillisen yhteiskunnan erilaisiin kerroksiin ja niiden vaikutuksesta. Porvariston ja sen ideologian painostus proletariaattiin ja sen puolueeseen ilmenee siinä, että porvarilliset aatteet, tavat, tottumukset ja mielialat tunkeutuvat usein proletariaattiin ja puolueeseen proletariaatin erinäisten kerrosten kautta, jotka tavalla taikka toisella ovat yhteydessä porvarillisen yhteiskunnan kanssa.

Toiseksi, sellainen seikka on työväenluokan erilaatuisuus, erilaisten kerrosten olemassaolo työväenluokan sisällä. Proletariaatti voitaisiin mielestäni jakaa luokkana kolmeen kerrokseen.

Ensimmäinen kerros — proletariaatin perusjoukko, sen ydin, sen vakinainen osa, se on se „puhdasveristen“ proletaarien joukko, joka on jo kauan sitten katkaissut yhteyden kapitalistiluokkaan. Proletariaatin tämä kerros on marxilaisuuden varmin tuki.

Toinen kerros — äskeisiä tulokkaita ei-proletaarisista luokista, talonpoikaistosta, pikkuporvarienviveistä, sivistyneistöstä. He ovat muista luokista lähtöisin olevia tulokkaita, jotka ovat vasta hiljan yhtyneet proletariaatin kokoonpanoon ja tuoneet työväenluokkaan omat tapansa, omat tottumuksensa, omat horjuntansa, oman häilyväisyytensä. Tämä kerros on otollisinta maaperää kaikenlaisille anarkistisille, puolianarkistisille ja „ultravasemmistolaisille“ ryhmittymille.

Ja lopuksi kolmas kerros — työväen aristokratia, työväenluokan huippukerros, proletariaatin parhaiten turvattu osa, joka pyrkii kompromisseihin porvariston kanssa ja jonka keskuudessa on vallalla maailman mahtaviin sopeutumisen mielialat, „ihmisten kirjoille pääsemisen“ mielialat. Tämä kerros on otollisinta maaperää avoimille reformisteille ja opportunisteille.

Ulkonaisesta erilaisuudesta huolimatta nämä työväenluokan kaksi viimeainittua kerrosta muodostavat enemmän tai vähemmän yhtenäisen maaperän, joka ruokkii opportunistimia yleensä, avointa opportunistimia silloin, kun vallitsevina ovat työväen aristokratian mielialat, ja „vasemmistolaisilla“ fraaseilla

verhottua opportunistia silloin, kun vallitsevina ovat niiden työväenluokan puolittain pikkuporvarillisten kerrosten mielialat, jotka eivät ole vielä tehneet täydellisesti eroa pikkuporvarillisesta ympäristöstä. Se tosiasia, että „ultravasemmistolaiset“ mielialat käyvät hyvin usein yhteen avoimen opportunistin mielialojen kanssa — tämä tosiasia ei ole lainkaan hämmästyttävä. Lenin sanoi usein, että „ultravasemmistolainen“ oppositio on oikeistolaisen, menshevistisen, avoimesti opportunistisen opposition nurja puoli. Ja se on aivan oikein sanottu. Kun „ultravasemmistolainen“ on vallankumouksen kannalla vain siksi, että hän odottaa vallankumouksen voittoa **heti huomispäivänä**, niin on selvää, että hän on vaipuva epätoivoon ja pettyvä vallankumouksen suhteen, jos vallankumouksessa tapahtuu pysähdys, jos vallankumous ei voita **heti huomispäivänä**.

Luonnollista on, että luokkataistelun kehityksen jokaisessa käänteessä, taistelun kärjistymisen ja vaikeuksien lisääntymisen jokaisessa tapauksessa proletariaatin eri kerrosten katsantokannoissa, tottumuksissa ja mielialoissa oleva ero on kiertämättä ilmenevä määrättyjen erimielisyyksien muodossa puolueessa, ja porvariston ja sen ideologian painostus on kiertämättä kärjistävä näitä erimielisyyksiä päästäen ne purkautumaan proletarisen puolueen sisällä käytävän taistelun muodossa.

Sellaisia ovat puolueen sisäisten ristiriitojen ja erimielisyyksien lähteet.

Voidaanko näitä ristiriitoja ja erimielisyyksiä paeta? Ei, ei voida. Jos luullaan, että näitä ristiriitoja voidaan paeta, niin se merkitsee itsensä pettämistä.

Engels oli oikeassa sanoessaan, että puolueen sisäisiä ristiriitoja ei voida pitkäksi aikaa hämätä, että nämä ristiriidat ratkaistaan taistelulla.

Tämä ei merkitse sitä, että puolue olisi muutettava väittelyklubiksi. Päinvastoin, proletaarinen puolue on ja sen on jäätävä proletariaatin taistelujärjestöksi. Haluan vain sanoa, että puolueen sisäisille erimielisyyksille ei saa huitaista kädellä eikä ummistaa silmiä, jos näillä erimielisyyksillä on periaatteellinen luonne. Haluan vain sanoa, että proletaarista puoluetta voidaan varjella porvariston painostukselta ja vaikutukselta ainoastaan siten, että taistellaan periaatteellisen marxilaisen linjan puolesta. Haluan vain sanoa, että puolueen tervehdyttäminen ja lujittaminen voidaan saada aikaan vain siten, että voiteaan puolueen sisäiset ristiriidat.

II

OPPOSITION ERIKOISUUDET NKP(b):ssa

Sallikaa nyt siirtyä ennakkohuomautuksista kysymykseen oppositiosta NKP(b):ssa.

Ennen kaikkea haluaisin panna merkille puolueen sisäisen oppositiomme eräitä erikoisuuksia. Tarkoitin sen ulkonaisia, silmäänpestäviä erikoisuuksia kajoamatta toistaiseksi erimielisyyksien olemukseen. Mielestäni nämä erikoisuudet voitaisiin sisällyttää kolmeen peruserikoisuuteen. Niitä on ensinnäkin se, että oppositio NKP(b):ssa on **yhdistynyt** oppositio eikä mikään „tavallinen“ oppositio. Toiseksi se, että oppositio pyrkii verhoamaan opportunistinsa „vasemmistolaisilla“ fraaseilla keikailien „vallankumouksel-

lisilla“ tunnuksilla. Kolmanneksi se, että periaatteellisen muodottomuutensa vuoksi oppositio tämän tästä valittaa, ettei sitä ole ymmärretty, että opposition johtajat edustavat oikeastaan „ei-ymmärrettyjen“ ryhmää. (Naurua.)

Aloittakaamme ensimmäisestä erikoisuudesta. Mistä johtuu se tosiasia, että oppositio esiintyy meillä yhdistyneenä oppositiona, kaikkien ja kaikenlaisten suuntien blokkina, jotka puolue on aikaisemmin tuominut, ja esiintyy sitäpaitsi trotskilaisuuden johdolla eikä niin vain „tavallisesti“?

Se johtuu seuraavista seikoista.

Ensiksikin siitä, että kaikki oppositioblokkiin yhtyneet suunnat—sekä trotskilaiset että „uusi oppositio“, sekä „demokraattisen sentralismin“⁵ jäännökset että „työläisopposition“⁶ jäännökset, — kaikki ne ovat enemmän tai vähemmän opportunistisia suuntia, jotka ovat taistelleet leninismiä vastaan joko syntymästään asti tai aloittaneet taistelun sitä vastaan viime aikoina. Sanomattakin on selvää, että tämä yhteinen piirre oli helpottava niiden yhdistymistä blokkiin puoluetta vastaan käytävää taistelua varten.

Toiseksi nykyisen kauden murrosluonteesta, siitä seikasta, että nykyinen murroskausi on uudelleen asettanut suoraan vallankumouksemme peruskysymykset, ja kun kaikki nämä suunnat olivat ja ovat edelleenkin toista mieltä kuin puolue vallankumouksen eri kysymyksistä, niin on luonnollista, että tehden tilitaseen kaikista erimielisyyksistämme oli nykyisen kauden yhteenvetoluonteen sysättävä kaikki nuo suunnat yhteen blokkiin, blokkiin puolueemme peruslinjaa vastaan. Sanomattakin on selvää, että

tämä seikka ei voinut olla helpottamatta erilaisten oppositiosuuntien yhdistymistä yhteen yhteiseen leiriin.

Kolmanneksi siitä seikasta, että puolueemme mah-tava voima ja luja yhteenliittyneisyys toisaalta ja poikkeuksetta kaikkien oppositiosuuntien heikkous ja joukoista irtaantuneisuus toisaalta ei voinut olla tekemättä näiden suuntien hajanaista taistelua puo-luetta vastaan ilmeisen toivottomaksi, jonka vuoksi oppositiosuuntien oli kiertämättä lähdettävä voimien yhdistämisen polulle korvatakseen eri ryhmien yhdis-tämisellä niiden heikkouden ja lisätäkseen siten opposition mahdollisuuksia edes muodollisesti.

Mutta mistä johtuu se seikka, että nimenomaan trotskilaisuus esiintyy oppositioblokin johdossa?

Ensinnäkin siitä, että kaikista olemassa olevista oppositiosuunnista trotskilaisuus on opportunismiin täydellisin suunta puolueessamme (Kominternin V kongressi oli oikeassa määritellessään trotskilaisuu-den pikkuporvarilliseksi poikkeamaksi⁷).

Toiseksi siitä, että ainoakaan oppositiosuunta puolueessamme ei osaa naamioda opportunismiaan niin ovelasti ja taitavasti „vasemmistolaisella“ ja ultr-r-ravallankumouksellisella fraasilla kuin trotskilai-suus. (Naurua.)

Tämä ei ole ensi kerta puolueemme historiassa, kun trotskilaisuus esiintyy oppositiosuuntien johdossa puoluettamme vastaan. Haluaisin viitata tunnettuun aikaisempaan tapaukseen puolueemme historiassa vuosi-na 1910—1914, jolloin Trotskin johdolla muodostettiin puoluevastaisten oppositiovirtausten blokki niin kutsu-tun Elokuun blokin muodossa. Haluaisin viitata tuohon

tapaukseen, sillä se on nykyisen oppositioblokin eräänlainen esikuva. Silloin Trotski yhdisti puoluetta vastaan likvidaattorit (Potresov, Martov y. m.), otzovistit („vperjodilaiset“) ja oman ryhmänsä. Ja nyt hän on yrittänyt yhdistää oppositioblockiin „työläisopposition“, „uuden opposition“ ja oman ryhmänsä.

On tunnettua, että Lenin taisteli silloin Elokuun blokkia vastaan kolmen vuoden ajan. Kuulkaa, mitä Lenin kirjoitti Elokuun blokista silloin, sen muodostumisen aattona:

„Siksi sanomme koko puolueen nimessä, että Trotski harjoittaa puoluevastaista politiikkaa;— että hän rikkoo puoluelegaalisuuden, lähtee seikkailun ja hajoituksen polulle... Trotski vaikenee tästä kiistämättömästä totuudesta siksi, että hänen politiikkansa realisille tarkoituserille totuus on sietämätöntä. Mutta realiset tarkoituserät käyvät yhä selvemmiksi ja tulevat silmännähtäviksi kaikkein vähimminkin kaukonäköisille puoluemiehille. Noita realisia tarkoituseriä on Potresovien puoluevastainen blokki vperjodilaisten kanssa, jollaista blokkia Trotski kannattaa ja järjestää... Tämä blokki tietysti tukee Trotskin „rahastoa“ ja Trotskin järjestämää puoluevastaista konferenssia, sillä herrat Potresovit ja vperjodilaiset saavat siinä sen, mitä tarvitsevat: ryhmiensä vapauden, siunauksen niille, verhon niiden toiminnalle, sen asianajajapuolustuksen työläisten edessä.

Ja juuri „periaatteellisten perustojen“ kannalta me emme voi olla pitämättä tätä blokkia seikkailuna tuon sanan täsmällisimmässä mielessä. Trotski ei rohkene väittää, että hän näkee Potresovissa ja otzovisteissa oikeita marxilaisia, sosialidemokratismien periaatteellisuuden todellisia puolustajia. Seikkailijan kannan olemus onkin juuri siinä, että hänen täytyy permanenttisesti kierrellä ja kaarrella... Trotskin blokki Potresovin ja vperjodilaisten kanssa on seikkailua juuri „periaatteellisten perustojen“ kannalta. Tämä pitää paikkansa yhtä hyvin myös puoluepoliittisten tehtävien kannalta... Vuotuinen kokemus täysistunnon jälkeen

on osoittanut käytännössä, että juuri Potresovin ryhmät, juuri vperjodilaisten ryhmä olennoi tätä porvarillista vaikutusta proletariaattiin... Ja vihdoin, kolmanneksi, Trotskin politiikka on seikkailua organisatoorisessa mielessä, sillä, kuten jo sanoimme, se rikkoo puoluelegalisuutta ja järjestämällä konferenssin yhden ulkomaisen ryhmän nimessä (tai kahden puoluevastaisen ryhmän, golosilaisten ja vperjodilaisten, blokin nimessä) se astuu suoraan hajoituksen polulle“ (kts. XV osa, s. 65, 67—70).

Sellaisen lausunnon Lenin antoi Trotskin johtamasta ensimmäisestä puoluevastaisten suuntien blokista.

Pääpiirteissään samaa, mutta vieläkin jyrkemmin, on sanottava nykyisestä, samoin Trotskin johtamasta, puoluevastaisten suuntien blokista.

Sellaisia ovat syyt, joiden vuoksi oppositiomme esiintyy nyt yhdistyneen opposition muodossa ja trotskilaisuuden johdolla eikä „tavallisesti“.

Siten on asia opposition ensimmäisen erikoisuuden suhteen.

Siirtykäämme tarkastelemaan toista erikoisuutta. Sanoin jo, että opposition toisena erikoisuutena on sen kiihkeä pyrkimys verhota opportunistista asiaansa „vasemmistolaisella“, „vallankumouksellisella“ fraasilla. En katso tässä mahdolliseksi lähteä puhumaan laajemmin tosiasioista, jotka antavat havainnollisen kuvan „vallankumouksellisten“ sanojen ja opportunististen tekojen ainaisesta eroamisesta toisistaan oppositiomme käytännöllisessä toiminnassa. Ymmärtääkseen tuon naamioimisen mekaniikan ei tarvitse muuta kuin lukea läpi esimerkiksi NKP(b):n XV konferenssin hyväksymät teesit oppositiosta⁸. Haluaisin vain esittää puolueemme historiasta eräitä esimerkkejä, jotka osoittavat, että kaikki oppositiosuunnat puolueessamme vallan valtaamisen jälkeen ovat

pyrkineet verhoamaan epävallankumouksellisia tekoojiaan „vallankumouksellisella“ fraasilla arvostellen puoluetta ja sen politiikkaa aina „vasemmalta“.

Ottakaamme esimerkiksi „vasemmisto“-kommunistit, jotka esiintyivät puoluetta vastaan Brestin rauhan kaudella (1918). Tunnettua on, että he arvostelivat puoluetta „vasemmalta“ esiintyen Brestin rauhaa vastaan ja sanoivat puolueen politiikkaa opportunistiseksi, ei-proletaariseksi, sovittelevaksi politiikaksi imperialistien suhteen. Mutta käytännössä osoittautui, että esiintymällä Brestin rauhaa vastaan „vasemmisto“-kommunistit tekivät puolueelle vaikeammaksi „hengähdysketken“ saamisen Neuvostovallan järjestämiseksi ja lujittamiseksi, auttoivat eserriä ja menshevikkejä, jotka olivat silloin Brestin rauhaa vastaan, helpottivat imperialistien asiaa, jotka pyrkivät tukehduttamaan Neuvostovallan heti ituunsa.

Ottakaamme „työläisoppositio“ (1921). Tunnettua on, että se myöskin arvosteli puoluetta „vasemmalta“ „ruoskien“ kaikin tavoin uutta talouspolitiikkaa, „lyöden“ „täydellisesti hajalle“ Leninin väittämän, että teollisuuden jälleenrakentaminen täytyy aloittaa maatalouden kehittämisestä, joka antaa teollisuudelle edellytykset raaka-aineiden ja elintarvikkeiden alalla, „lyöden“ tätä Leninin väittämää proletariaatin etujen unohtamisena ja talonpoikaispoikkeamana. Mutta käytäntö osoitti, että ilman uutta talouspolitiikkaa, ilman maatalouden kehittämistä, joka luo teollisuudelle edellytykset raaka-aineiden ja elintarvikkeiden alalla, meillä ei olisi minkäänlaista teollisuutta ja proletariaatti olisi luokkahajaannuksen tilassa. Sitä paitsi on tunnettua, mihin suuntaan „työläisoppositio“

alkoi kaiken tämän jälkeen kehittyä, oikealle vaiko vasemmalle.

Ottakaamme lopuksi trotskilaisuus, joka jo useiden vuosien ajan on arvostellut puoluettamme „vasemmalta“ ja on samalla pikkuporvarillinen poikkeama, kuten Kominternin V kongressi oikein sanoo. Mitä yhteistä voi olla pikkuporvarillisella poikkeamalla ja todellisella vallankumouksellisuuudella? Eikö ole selvää, että „vallankumouksellinen“ fraasi on siinä vain pikkuporvarillisen poikkeaman verhona?

En edes puhukaan „uudesta oppositiosta“, jonka „vasemmistolaisen“ kirkumisten tarkoituksena on peittää sitä, että se on joutunut trotskilaisuuden vangiksi.

Mistä nämä kaikki tosiasiat puhuvat?

Siitä, että opportunistisen asian „vasemmistolainen“ naamioiminen on eräs luonteenomaisimpia piirteitä kaikille ja kaikenlaisille oppositiosuunnille puolueessamme vallan valtaamisen jälkeisellä kaudella.

Miten tämä ilmiö on selitettävissä?

Se on selitettävissä Neuvostoliiton proletariaatin vallankumouksellisuuudella, meidän proletariaattimme uumeniin kertyneillä valtavilla vallankumouksellisilla perinteillä. Se on selitettävissä Neuvostoliiton työläisten suoranaisella vihamielisyydellä vallankumousvastaisia, opportunistisia aineksia kohtaan. Se on selitettävissä sillä, että meidän työläisemme yksinkertaisesti eivät ryhdy kuuntelemaan avointa opportunistia, minkä vuoksi „vallankumouksellinen“ naamioituminen on se syötti, jonka tehtävänä on edes ulkonaisesti kiinnittää työläisten huomiota ja herättää heissä luottamusta oppositioon. Meidän työläisemme

eivät esimerkiksi voi käsittää, minkä vuoksi Englannin työläiset eivät ole vielä tähänkään mennessä hoksanneet hukuttaa sellaisia pettureita kuin on Thomas, viskata heitä kaivoon. (Naurua.) Jokainen, ken tuntee meidän työläisiämme, käsittää helposti, että sellaiset ihmiset ja sellaiset opportunistit kuin Thomas eivät yksinkertaisesti saisi neuvostomaan työläisten keskuudessa hetkenkään rauhaa. Mutta tunnettua kuitenkin on, että Englannin työläiset eivät vain ole aikomatta hukuttaa herroja Thomaseja, vaan vieläpä valitsevat heitä uudelleen Pääneuvostoon⁹, ja valitsevat oikein mielenosoituskulkukein eikä vain tavallisesti. Selvää on, että sellaisia työläisiä varten ei ole tarpeen opportunistimin vallankumouksellinen naamioiminen, sillä he eivät muutenkaan ole vastaan opportunistien ottamista keskuuteensa.

Mutta miten se on selitettävissä? Se on selitettävissä siten, että Englannin työläisillä ei ole vallankumouksellisia perinteitä. Ne, nuo vallankumoukselliset perinteet, muodostuvat nykyään. Ne muodostuvat ja kehittyvät, eikä ole syytä epäillä sitä, etteivätkö Englannin työläiset karaistuisi vallankumouksellisissa taisteluissa. Mutta niin kauan kuin niitä ei ole, ero Englannin ja neuvostomaan työläisten välillä jää olemaan. Tästä oikeastaan johtuukin se tosiasia, että meidän puolueessamme opportunistien on uskallettua lähestyä Neuvostoliiton työläisiä ilman jonkinlaista „vallankumouksellista“ naamiointia.

Juuri näissä seikoissa ovat oppositioblokin „vallankumouksellisen“ naamioitumisen syyt.

Lopuksi opposition kolmannesta erikoisuudesta. Sanoin jo, että tänä erikoisuutena on oppositioblokin

periaatteellinen muodottomuus, sen periaatteettomuus, sen amebamaisuus ja tästä johtuvat oppositiojohtajain ainaiset valitukset, että heitä „ei ole ymmärretty“, että heitä „on vääristelty“, pantu heidän kontolleen sellaista, mitä he „eivät ole puhuneet“, j.n.e. Se on todella „ei-ymmärrettyjen“ ryhmä. Proletaaristen puolueiden historia osoittaa, että tämä erikoisuus („ei ole ymmärretty!“) on yleensä opportunistin kaikkein tavallisin ja levinnein erikoisuus. Te varmaankin tiedätte, toverit, että aivan prikulleen samoin „kävi“ tunnetuille opportunisteille Bernsteinille, Vollmarille, Auerille ja muille Saksan sosialidemokratian riveissä 90-luvun lopulla ja 900-luvun alussa, jolloin Saksan sosialidemokratia oli vallankumouksellinen ja jolloin nuo vannoutuneet opportunistit monien vuosien aikana valittelivat, että heitä „ei ole ymmärretty“, että heitä „on vääristelty“. Tunnettua on, että Saksan vallankumoukselliset sosialidemokraatit nimittivät silloin Bernsteinin ryhmän „ei-ymmärrettyjen“ ryhmäksi. Ei voida pitää sattumana sitä tosiasiaa, että oppositioblokki on näin ollen merkittävä „ei-ymmärrettyjen“ ryhmien luokkaan kuuluvaksi.

Sellaiset ovat oppositioblokin tärkeimmät erikoisuudet.

III

ERIMIELISYYDET NKP(b):ssa

Siirtykäämme erimielisyyksien olemukseen.

Erimielisyytemme voitaisiin mielestäni sisällyttää muutamiin peruskysymyksiin. En ryhdy käsittelemään näitä kysymyksiä yksityiskohtaisesti, koska aikaa

sitä varten on vähän ja alustus muutenkin jo pitkistyy. Ja sitäkin suuremmalla syyllä, kun teillä on NKP(b):n kysymyksiä koskeva aineisto, jossa tosin on erinäisiä käänkösvirheitä, mutta joka kuitenkin pääpiirteissään antaa oikean kuvan puolueessamme olevista erimielisyyksistä.

1. Sosialistisen rakennustyön kysymykset

Ensimmäinen kysymys. Ensimmäinen kysymys on kysymys sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, kysymys sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuudesta. Kysymys ei tietenkään ole Montenegrosta eikä edes Bulgariasta, vaan meidän maastamme, Neuvostoliitosta. Kysymys on sellaisesta maasta, jossa oli ja kehittyi imperialismi, jossa on vissi vähimmäismäärä suurteollisuutta, jossa on vissi vähimmäismäärä proletariaattia ja jossa on proletariaattia johtava puolue. Siis onko sosialismin voitto Neuvostoliitossa mahdollinen, voidaanko Neuvostoliitossa rakentaa sosialismi maamme sisäisten voimain pohjalla, Neuvostoliiton proletariaatin käytettävissä olevien mahdollisuuksien pohjalla?

Mutta mitä merkitsee sosialismin rakentaminen, kun tämä formula käännetään konkreettiselle luokkakielelle? Sosialismin rakentaminen Neuvostoliitossa merkitsee, että taistelun kulussa voitetaan omin voimin meidän, neuvostomaan porvaristo. Siis kysymys on siitä, kykeneekö Neuvostoliiton proletariaatti voittamaan oman, neuvostomaan porvariston. Tämän vuoksi, kun puhutaan siitä, onko sosialismin rakentaminen Neuvostoliitossa mahdollinen, niin se merkitsee: kyke-

neekö Neuvostoliiton proletariaatti omin voiminsa voittamaan Neuvostoliiton porvariston. Siten ja vain siten on kysymys, kun ratkaistaan probleemia sosialismin rakentamisesta meidän maassamme.

Puolue vastaa tähän kysymykseen myöntävästi, sillä se lähtee siitä, että Neuvostoliiton proletariaatilla, proletariaatin diktatuurilla Neuvostoliitossa on mahdollisuus voittaa Neuvostoliiton porvaristo omin voiminsa.

Ellei tämä olisi oikein, ellei puolueella olisi perusteita väittää, että huolimatta maamme suhteellisesta teknillisestä jälkeenjääneisyydestä Neuvostoliiton proletariaatti kykenee rakentamaan sosialistisen yhteiskunnan, niin puolueella ei olisi perustaa jäädä enää valtaan, sen pitäisi tavalla taikka toisella luopua vallasta ja siirtyä oppositiopuolueen asemaan.

Sillä jompi kumpi:

joko me voimme rakentaa sosialismia ja loppukädessä rakentaa sen valmiiksi voittaen oman „kansallisen“ porvaristomme, — ja silloin puolueen velvollisuus on jäädä valtaan ja johtaa sosialistista rakennustyötä maassamme sosialismin voiton nimessä koko maailmassa;

tahi me emme kykene omin voimin voittamaan omaa porvaristoamme, — ja silloin, ottaen huomioon ulkoapain tulevan viipymättömän avun puuttumisen muiden maiden voittoisan vallankumouksen puolelta, meidän on rehellisesti ja julkisesti poistuttava vallasta ja pidettävä suuntaa uuden vallankumouksen järjestämiseen Neuvostoliitossa tulevaisuudessa.

Saako puolue pettää luokkaansa, tässä tapauksessa työväenluokkaa? Ei, ei saa. Sellainen puolue pitäisi teillata. Mutta juuri sen vuoksi, että meidän puo-

lueellamme ei ole oikeutta pettää työväenluokkaa, sen olisi sanottava suoraan, että varmuuden puuttuminen sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta maassamme johtaa vallasta poistumiseen ja puolueemme siirtymiseen valtaa pitävän puolueen asemasta oppositiopuolueen asemaan.

Me olemme valloittaneet proletariaatin diktatuurin ja luoneet siten poliittisen perustan sosialismin etenemiselle. Voimmeko me luoda omin voimin sosialismin taloudellisen perustan, sosialismin rakentamiselle välttämättömän uuden taloudellisen perustan? Mikä on sosialismin taloudellinen olemus ja taloudellinen perusta? Sekö, että luodaan maassa „taivaan paratiisi“ ja yleinen yltäkylläisyys? Ei, ei se. Se on poroporvarillinen käsitys sosialismin taloudellisesta olemuksesta. Sosialismin taloudellisen perustan luominen merkitsee sitä, että maatalous liitetään sosialistisen teollisuuden kanssa yhdeksi ehyeksi taloudeksi, saadaan maatalous sosialistisen teollisuuden johdon alaiseksi, järjestetään kaupungin ja maaseudun väliset suhteet maatalouden ja teollisuuden tuotteiden vaihdon pohjalla, suljetaan ja hävitetään kaikki ne kanavat, joiden kautta syntyvät luokat ja syntyy, ennen kaikkea, pääoma, luodaan vihdoin sellaiset tuotanto- ja jakeluehdot, jotka johtavat suoraan ja välittömästi luokkien hävittämiseen.

Kuulkaa, mitä toveri Lenin sanoi tästä asiasta sinä kautena, jolloin saatettiin voimaan uusi talouspolitiikka ja jolloin kysymys kansantalouden sosialistisen perustan rakentamisesta nousi puolueen eteen koko laajuudessaan:

„Luovutusvelvollisuuden vaihtaminen veroon, sen periaatteellinen merkitys: „sota“-kommunismista oikealle sosialistiselle perustalle. Ei luovutusvelvollisuus eikä vero, vaan suuren („socialisoidun“) teollisuuden tuotteiden vaihtaminen talonpoikaistuotteisiin, sellainen on sosialismin taloudellinen olemus, sen perusta“ (kts. XXVI osa, s. 311—312).

Sillä tavalla ymmärtää Lenin kysymyksen sosialismin taloudellisen perustan luomisesta.

Mutta sitä varten, että maatalous voitaisiin liittää yhteen socialisoidun teollisuuden kanssa, sitä varten on ennen kaikkea välttämätöntä, että on olemassa laaja tuotteiden jakeluelinten verkosto, laaja osuustoimintaelinten, niin kulutus- kuin myöskin maatalous- ja tuotannollisten osuustoimintaelinten, verkosto. Lenin piti lähtökohtanaan juuri tätä toteamaa, kun hän kirjasessaan „Osuustoiminnasta“ kirjoitti, että:

„Meidän oloissamme osuustoiminta käy hyvin usein täydellisesti yhteen sosialismin kanssa“ (kts. XXVII osa, s. 396).

Siis, voiko Neuvostoliiton proletariaatti rakentaa omin voiminsa sosialismin taloudellisen perustan maamme ollessa kapitalististen valtioiden ympäröimänä?

Puolue vastaa tähän kysymykseen myöntävästi (kts. VKP(b):n XIV konferenssin päätöslauselmaa¹⁰). Lenin vastaa tähän kysymykseen myöntävästi (kts. esimerkiksi hänen kirjastaan „Osuustoiminnasta“). Rakennustyömme koko käytäntö antaa tähän kysymykseen myöntävän vastauksen, sillä taloutemme socialistisen sektorin osuus kasvaa vuosi vuodelta niin tuotannon alalla kuin myöskin tavaravaihdon alalla yksityispääoman osuuden vahingoksi, minkä

yhteydessä yksityispääoman merkitys taloutemme sosialistisiin aineksiin verrattuna pienenee vuosi vuodelta.

Entä kuinka oppositio vastaa tähän kysymykseen?

Se antaa tähän kysymykseen kieltävän vastauksen.

Siis sosialismin voitto maassamme on mahdollinen, sosialismin taloudellisen perustan rakentamisen mahdollisuutta voidaan pitää turvattuna.

Merkitsekö tämä, että tällaista voittoa voidaan sanoa täydelliseksi voitoksi, sosialismin lopulliseksi voitoksi, joka takaa sosialismia rakentavan maan kaikelta ulkoapäin tulevalta vaaralta, imperialistisen intervention ja siihen liittyvän vanhan palauttamisen vaaralta? Ei, ei merkitse. Kun kysymys sosialismin valmiiksi rakentamisesta Neuvostoliitossa on kysymys oman, „kansallisen“ porvariston voittamisesta, niin kysymys sosialismin lopullisesta voitosta on kysymys maailman porvariston voittamisesta. Puolue sanoo, että yhden maan proletariaatti ei kykene omin voiminsa saamaan voittoa maailman porvaristosta. Puolue sanoo, että sosialismin lopullista voittoa varten yhdessä maassa on välttämätöntä maailman porvariston voittaminen tai ainakin sen neutralisointi. Puolue sanoo, että tällainen tehtävä on voimienmukainen vain useiden maiden proletariaatille. Tämän vuoksi sosialismin lopullinen voitto jossain maassa merkitsee proletarisen vallankumouksen voittoa ainakin muutamissa maissa.

Tämä kysymys ei herätä puolueessamme erikoisia erimielisyyksiä, ja siksi en ryhdy siitä laajemmin puhumaan, vaan kehoitan niitä, joita kysymys kiin-

nostaa, tutustumaan puolueemme Keskuskomitean aineistoihin, jotka näinä päivinä on jaettu Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennetun täysistunnon jäsenille.

2. „Hengähdyshetken“ tekijät

Toinen kysymys. Toinen kysymys koskee Neuvostoliiton nykyisen kansainvälisen aseman ehtojen probleemia, sen „hengähdyshetki“-kauden ehtoja, jonka aikana meillä on alkanut ja laajentunut työ sosialismin rakentamiseksi. Me voimme rakentaa Neuvostoliitossa sosialismin, ja meidän on se rakennettava. Mutta voidakseen rakentaa sosialismia täytyy ennen kaikkea olla olemassa. On tarpeen, että olisi „hengähdyshetki“ sodasta, on tarpeen, ettei olisi interventioyrityksiä, on tarpeen, että voitettaisiin vissi vähimmäismäärä kansainvälisiä ehtoja, jotka ovat välttämättömiä sitä varten, että voitaisiin olla olemassa ja rakentaa sosialismia.

Herää kysymys: mihin perustuu Neuvostojen Tasavallan nykyinen kansainvälinen asema, mikä määrää maamme kehityksen nykyisen „rauhallisen“ kauden sen suhteissa kapitalistisiin maihin, mihin pohjautuu se „hengähdyshetki“ tai se „hengähdyshetken“ kausi, joka on saavutettu, joka ei suo kapitalistiselle maailmalle vakavan intervention viipymättömien yritysten mahdollisuutta ja joka luo välttämättömät ulkoiset ehdot sosialismin rakentamiselle maassamme, kun on todistettu, että interventiovaara on olemassa ja tulee vielä olemaan ja että tämä vaara voidaan hävittää

vain useissa maissa tapahtuvan proletaarisen vallankumouksen voiton tuloksena?

„Hengähdyshetken“ nykyinen kausi perustuu ainakin neljään tärkeimpään tosiasiaan.

Ensiksikin imperialistien leirissä oleviin ristiriitoihin, jotka eivät heikkene ja jotka vaikeuttavat sopimuksentekoa Neuvostojen Tasavaltaa vastaan.

Toiseksi, imperialismiin ja siirtomaiden välillä oleviin ristiriitoihin, vapausliikkeen kasvuun siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa.

Kolmanneksi, vallankumouksellisen liikkeen kasvuun kapitalistisissa maissa ja kaikkien maiden proletaarien kasvavaan myötätuntoon Neuvostojen Tasavaltaa kohtaan. Kapitalististen maiden prolaarit eivät vielä kykene tukemaan Neuvostoliiton prolaareja suoranaisella vallankumouksella omia kapitalistejaan vastaan. Mutta imperialististen valtioiden kapitalistit eivät enää kykene lähettämään „omia“ työläisiään Neuvostoliiton proletariaattia vastaan, sillä kaikkien maiden prolaarien myötätunto Neuvostojen Tasavaltaa kohtaan kasvaa eikä voi olla kasvamatta päivä päivältä. Ja nykyään ei voida sotia ilman työläisiä.

Neljänneksi, Neuvostoliiton proletariaatin voimaan ja mahtavuuteen, sen sosialistisen rakennustyön menestykseen, sen Punaisen Armeijan järjestyneisyyden voimaan.

Näiden ja näiden tapaisten ehtojen yhdistelmä luo sen „hengähdyshetken“ kauden, joka on Neuvostojen Tasavallan nykyisen kansainvälisen aseman luonteenomainen piirre.

3. Vallankumouksen „kansallisten“ ja internationalististen tehtävien yhtenäisyys ja erottamattomuus

Kolmas kysymys. Kolmas kysymys koskee tämän tai tuon maan proletaarisen vallankumouksen „kansallisten“ ja internationalististen tehtävien probleemia. Puolue lähtee siitä, että Neuvostoliiton proletariaatin „kansalliset“ ja internationalistiset tehtävät sulautuvat yhteen kaikkien maiden proletaarien kapitalismista vapauttamisen yhden yleisen tehtävän kanssa, että sosialismin rakentamisen edut meidän maassamme sulautuvat kokonaan ja täydellisesti yhteen kaikkien maiden vallankumouksellisen liikkeen etujen kanssa sosialistisen vallankumouksen voiton yhdeksi yleiseksi eduksi kaikissa maissa.

Kuinka olisi käynyt, elleivät kaikkien maiden proletaarit olisi olleet myötätuntoisia Neuvostojen Tasavallalle ja tukeneet sitä? Olisi tapahtunut interventio ja Neuvostojen Tasavallan murskaaminen.

Kuinka olisi käynyt, jos pääoman olisi onnistunut murskata Neuvostojen Tasavalta? Olisi koittanut mitä mustimman taantumuksen aikakausi kaikissa kapitalistisissa maissa ja siirtomaissa, olisi alettu kuristaa työväenluokkaa ja sorrettuja kansoja, olisi hävitetty kansainvälisen kommunismin asemat.

Kuinka käy, jos kaikkien maiden proletaarien myötätunto ja kannatus Neuvostojen Tasavaltaa kohtaan tulee voimistumaan ja kasvamaan? Se helpottaa ratkaisevalla tavalla sosialismin rakennustyötä Neuvostoliitossa.

Kuinka käy, jos sosialistisen rakennustyön saavutukset Neuvostoliitossa tulevat kasvamaan? Se parantaa ratkaisevalla tavalla kaikkien maiden proletaarien vallankumouksellisia asemia niiden taistelussa pääomaa vastaan, horjuttaa kansainvälisen pääoman asemia sen taistelussa proletariaattia vastaan ja nostaa maailman proletariaatin mahdollisuudet korkeammalle tasolle.

Mutta tästä seuraa, että Neuvostoliiton proletariaatin edut ja tehtävät kietoutuvat ja sitoutuvat erottamattomasti yhteen vallankumouksellisen liikkeen etujen ja tehtävien kanssa kaikissa maissa ja, päinvastoin, kaikkien maiden vallankumouksellisten proletaarien tehtävät sitoutuvat erottamattomasti yhteen Neuvostoliiton proletaarien tehtävien ja saavutusten kanssa sosialistisen rakennustyön rintamalla.

Sen vuoksi tämän tai tuon maan proletaarien „kansallisten“ tehtävien asettaminen vastakkain internationalististen tehtävien kanssa merkitsee mitä syvimmän virheen tekemistä politiikassa.

Tämän vuoksi se, että Neuvostoliiton proletaarien into ja kiihko taistelussa sosialistisen rakennustyön rintamalla kuvataan „kansallisen sulkeutuneisuuden“ ja „kansallisen rajoittuneisuuden“ merkiksi, kuten oppositiolaisemme toisinaan tekevät, merkitsee järjensä menettämistä tai lapsellisuuteen lankeamista.

Tämän vuoksi se, että lujitetaan yhden maan proletaarien etujen ja tehtävien yhteisyyttä ja erottamattomuutta kaikkien maiden proletaarien etujen ja tehtävien kanssa, on kaikkien maiden proletaarien vallankumouksellisen liikkeen voiton varmin tie.

Juuri tämän vuoksi proletaarisen vallankumouksen voitto yhdessä maassa ei ole itsetarkoitus, vaan keino

ja tuki vallankumouksen kehittämiseksi ja voitolle kaikissa maissa.

Tämän vuoksi sosialismin rakentaminen Neuvostoliitossa merkitsee kaikkien maiden proletaarien yhteisen asian ajamista, voiton takomista pääomasta ei vain Neuvostoliitossa, vaan myös kaikissa kapitalistisissa maissa, sillä vallankumous Neuvostoliitossa on maailmanvallankumouksen osa, sen alku ja sen kehittämisen tukikohta.

4. Sosialismin rakentamista koskevan kysymyksen historiaa

Neljäs kysymys. Neljäs kysymys koskee käsiteltävänä olevan kysymyksen historiaa. Oppositio uskottelee, että kysymys sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa asetettiin puolueessamme ensi kerran vuonna 1925. Joka tapauksessa Trotski sanoi suoraan XV konferenssissa: „Miksi vaaditaan sosialismin yhdessä maassa rakentamisen teoreettista tunnustamista? Mistä tällainen perspektiivi on ilmaantunut? Minkä vuoksi ei kukaan nostanut tätä kysymystä ennen vuotta 1925?“.

Tämän mukaan siis puolueessamme ei nostettu tätä kysymystä ennen vuotta 1925. Tämän mukaan vain Stalin ja Buharin nostivat tämän kysymyksen puolueessa ja nostivat sen vuonna 1925.

Onko se totta? Ei, se ei ole totta.

Minä väitän, että kysymyksen sosialistisen talouden rakentamisesta yhdessä maassa nosti puolueessa ensi kerran Lenin jo vuonna 1915. Minä väitän, että se oli juuri Trotski, joka vastusti silloin Leniniä. Minä

vaitän, että sen jälkeen, siis vuoden 1915 jälkeen, on kysymystä sosialistisen talouden rakentamisesta yhdessä maassa käsitelty monesti meidän lehdistösämme ja puolueessamme.

Tarkastelkaamme tosiasioita.

a) Vuosi 1915. Leninin kirjoitus bolshevikkien pää-äänenkannattajassa („Sotsial-Demokratissa“¹¹): „Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksesta“. Näin sanoo Lenin tässä kirjoituksessaan:

„Mutta itsenäisenä tunnukseksi maailman Yhdysvaltojen tunnus olisi tuskin oikea ensiksikin siksi, että se sulautuu yhteen sosialismin kanssa; toiseksi siksi, että se voisi synnyttää virheelisen käsityksen sosialismin voiton mahdottomuudesta yhdessä maassa ja tämän maan suhteesta muihin maihin.

Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Siitä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa. Tämän maan voittanut proletariaatti, pakkoluovutettuaan kapitalistit ja järjestettyään omassa maassaan sosialistisen tuotannon*, nousisi muuta, kapitalistista maailmaa vastaan ja vetäisi puolelleen muiden maiden sorretut luokat nostattaen niiden keskuudessa kapinan kapitalisteja vastaan ja esiintyen tarpeen vaatiessa jopa sotavoiminkin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan“... Sillä „kansakuntien vapaa yhteenliittyminen sosialismissa ei ole mahdollista ilman enemmän tai vähemmän pitkäaikaista sosialististen tasavaltojen sitkeää taistelua jälkeensä jääneitä valtioita vastaan“ (kts. XVIII osa, s. 232—233).

Ja tässä on Trotskin vastaväite, joka on esitetty samana vuonna 1915 Trotskin johtamassa „Nashe Slovo“ lehdessä¹²:

* Alleviivaus minun. J. St.

„Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki“. Tästä „Sotsial-Demokrat“ (bolshevikien pää-äänenkannattaja vuonna 1915, jossa Leninin mainittu kirjoitus julkaistiin. J. St.) teki sen johtopäätöksen, että sosialismin voitto yhdessä maassa on mahdollinen ja ettei siis proletariaatin diktatuurin ehdoksi jokaisessa erillisessä valtiossa tarvitse katsoa Euroopan Yhdysvaltojen muodostamista... Se, ettei ainoakaan maan pidä taistelussaan „odottaa“ toisia, on alkeellinen totuus, jonka toistaminen on hyödyllistä ja välttämätöntä, jotta rinnakkaisen kansainvälisen toiminnan aatetta ei vaihdettaisi odottelevan kansainvälisen toimettomuuden aatteeseen. Muita odottamatta me aloitamme taistelun ja jatkamme sitä kansallisella maaperällä täysin varmoina siitä, että meidän aloittemme antaa sysäyksen taistelulle muissa maissa; mutta ellei tätä tapahtuisi, niin olisi toivotonta luulla — sitä todistaa niin historian kokemus kuin teoreettiset näkökohdatkin, — että esimerkiksi **vallankumouksellinen Venäjä** voisi pitää puoliaan **vanhoillista Eurooppaa** vastaan tai **sosialistinen Saksa** voisi **pysyä eristettynä kapitalistisessa maailmassa**. Yhteiskunnallisen vallankumouksen perspektiivien tarkasteleminen kansallisissa puitteissa merkitisi sen samaisen kansallisen rajoittuneisuuden uhriksi joutumista, joka muodostaa sosialipatriotismin olemuksen“ * (Trotski, „1917“, III osa, I kirja, s. 89—90).

Kuten näette, kysymyksen „sosialistisen tuotannon järjestämisestä“ Lenin asetti jo vuonna 1915, Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aattona, imperialistisen sodan kaudella, jolloin kysymys porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi vallankumoukseksi oli ajankohtainen kysymys.

Kuten näette, Leniniä vastaan väitti silloin nimenomaan juuri Trotski, joka ilmeisesti tiesi, että Leninin kirjoituksessa on kysymys „sosialismin voitosta“ ja

* Alleviivaus minun. J. St.

„sosialistisen tuotannon yhdessä maassa järjestämisen“ mahdollisuudesta.

Kuten näette, syytöksen „kansallisesta rajoittuneisuudesta“ Trotski esitti ensi kerran jo vuonna 1915, ja tätä syytöstä ei oltu kohdistettu Staliniä tai Buharinia vastaan, vaan se oli kohdistettu Leniniä vastaan.

Nykyään Zinovjev laskee tämän tästä liikkeelle naurettavia syytöksiä „kansallisesta rajoittuneisuudesta“. Mutta hän ei nähtävästi käsitä, että siten hän toistaa ja palauttaa ennalleen Trotskin väitteen, joka oli suunnattu Leniniä ja Leninin puoluetta vastaan.

b) Vuosi 1919. Leninin kirjoitus „Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin kaudella“. Lenin kirjoittaa tässä kirjoituksessaan:

„Valehdelkoot ja parjatkoot kaikkien maiden porvarit ja heidän julkiset ja salaiset avustajansa (II Internationalen „sosialistit“) kuinka paljon tahansa, niin epäilemättömäksi jää: proletariaatin diktatuurin taloudellisen perusprobleemin kannalta kommunismin voitto kapitalismista meillä on taattu. Koko maailman porvaristo raivoaa ja riehoo bolshevismia vastaan, järjestää sotilaallisia maahanhyökkäyksiä, salaliittoja y.m. bolshevikkeja vastaan juuri sen vuoksi, että se käsittää mainiosti meidän voittomme kiertämättömyyden yhteiskunnallisen talouden uudestijärjestämisessä, ellei meitä nujerreta sotavoimalla. Mutta sillä tavalla sen ei onnistu meitä nujertaa“ * (kts. XXIV osa, s. 510).

Kuten näette, tässä Leninin kirjoituksessa on puhe „proletariaatin diktatuurin taloudellisesta probleemista“, „yhteiskunnallisen talouden uudestijärjestämisestä“ „kommunismin voiton“ suuntaan. Mutta mitä on „proletariaatin diktatuurin taloudellinen problemi“ ja „yhteiskunnallisen talouden uudestijärjestäminen“

* Alleviivaus minun. J. St.

proletariaatin diktatuurin aikana? Se ei ole mitään muuta kuin sosialismin rakentamista yhdessä maassa, meidän maassamme.

c) Vuosi 1921. Leninin kirjanen „Elintarvikevevosta“¹³. Tunnettu väittäjä siitä, että me voimme rakentaa „taloutemme sosialistisen perustan“ ja meidän on se rakennettava (kts. „Elintarvikevevosta“).

d) Vuosi 1922. Toveri Leninin puhe Moskovan Neuvostossa, jossa hän puhui siitä, että „me olemme tuoneet sosialismin jokapäiväiseen elämään“, että „uuden talouspolitiikan Venäjältä tulee sosialistinen Venäjä“ (kts. XXVII osa, s. 366). Trotskin vastaväite on hänen „Jälkilauseessaan“ „Rauhan ohjelmaan“ vuonna 1922, jossa hän ei suoranaisesti viittaa siihen, että polemisoi Leniniä vastaan. Trotski sanoo tässä „Jälkilauseessa“:

„Eräistä lukijoista ehkä näyttäneen, että Neuvostotasavaltamme lähes viisivuotinen kokemus on kumonnut sen „Rauhan ohjelmasa“ useaan kertaan toistuvan väitteen, että proletaarinen vallankumous ei voi tulla voitollisesti loppuunsaoritetuksi kansallisissa puitteissa. Mutta tällainen johtopäätös olisi perusteeton. Se tosiasia, että työläisten valtio on pysynyt pystyssä koko maailmaa vastaan yhdessä, vieläpä takapajuisessa maassa, on todistuksena proletariaatin valtavasta voimasta, joka muissa, edistyneemmissä, sivistyneemmissä maissa kykenee saamaan aikaan todella ihmeitä. Mutta vaikka olemmekin saaneet pidetyksi puolemme poliittisessa ja sotilaallisessa suhteessa valtiona, me emme ole päässeet sosialistisen yhteiskunnan luomiseen, emme lähellekään sitä. Vallankumouksellisen ja valtiollisen itsesäilytyksen puolesta käyty taistelu on aiheuttanut tänä kautena tuotantovoimain tavattoman laskun; sosialismi taas on mahdollinen vain niiden kasvun ja kukoistuksen pohjalla. Kauppaneuvottelut porvarillisten valtioiden kanssa, toimilupasopimukset, Genuan konferenssi y.m. ovat kyllin selvä todistus eristetyn

sosialistisen rakennustyön mahdottomuudesta kansallis-valtiollisissa puitteissa... Sosialistisen talouden todellinen nousu Venäjällä käy mahdolliseksi vasta sen jälkeen, kun proletariaatti on voittanut Euroopan tärkeimmissä maissa“ * (Trotski, „1917“, III osa, I kirja, s. 92—93).

Ketä vastaan Trotski tässä puhuu „eristetyn sosialistisen rakennustyön mahdottomuudesta kansallis-valtiollisissa puitteissa“? Ei tietenkään Stalinia tai Buharinia vastaan. Trotski puhuu tässä toveri Leniniä vastaan, eikä hän vastusta Leniniä jossain muussa kysymyksessä, vaan pääkysymyksessä — „sosialistisen rakennustyön“ mahdollisuudesta „kansallis-valtiollisissa puitteissa“.

e) Vuosi 1923. Leninin kirjanen „Osuustoiminnasta“, joka on hänen poliittinen testamenttinsa. Lenin sanoo tässä kirjasessa:

„Todellakin, valtion valta kaikkien suurten tuotantovälineiden yli, valtiovalta proletariaatin käsissä, tämän proletariaatin liitto monien miljoonien pienten ja pienimpien talonpoikain kanssa tämän proletariaatin johdon turvaaminen talonpoikaistoon nähden j.n.e.— eikö siinä ole kaikki, mitä tarvitaan, jotta osuustoiminnasta, pelkästä osuustoiminnasta, johon me ennen suhtauduimme yliolkaisesti, kuten kaupusteluhommaan ainakin, ja johon meillä on määrättyssä mielessä oikeus suhtautua nyt, uuden talouspolitiikan aikana, samalla tavalla, eikö siinä ole kaikki, mikä on välttämätöntä täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten? Se ei ole vielä sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamista, mutta siinä on kaikki, mikä on välttämätöntä ja riittävää sen rakentamiseksi“ * (kts. XXVII osa, s. 392).

Eiköhän ole vaikea sanoa selvemmin.

Trotskilla käy niin, että „sosialistinen rakennustyö kansallis-valtiollisissa puitteissa“ on mahdotonta. Mutta

* Alleviivaus minun. J. St.

Lenin väittää, että meillä, siis Neuvostoliiton proletariaatilla, on nyt, proletariaatin diktatuurin kaudella, „**kaikki**, mikä on välttämätöntä ja riittävää“ „täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten“. Mielenpitoisten vastakkaisuus on täydellinen.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Kuten näette, kysymys sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa nostettiin siis puolueessamme jo vuonna 1915, ja sen nosti Lenin itse, jota vastaan tässä kysymyksessä väitteli nimenomaan juuri Trotski syyttäen Leniniä „kansallisesta rajoittuneisuudesta“.

Kuten näette, siitä lähtien tämä kysymys ei ole joutunut pois puolueemme työn päiväjärjestyksestä aina toveri Leninin kuolemaan asti.

Kuten näette, muodossa taikka toisessa Trotski on moneen kertaan herättänyt tämän kysymyksen polemisoiden peitetysti, mutta aivan selvästi toveri Leniniä vastaan, ja joka kerta Trotski on käsitellyt tätä kysymystä Leniniä ja leninismiä vastaan eikä Leninin ja leninismin hengessä.

Kuten näette, Trotski suorastaan valehtelee väittäessään, että kysymystä sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa ei kukaan ole nostanut ennen vuotta 1925.

5. Sosialismin rakentamista koskevan kysymyksen erikoisen tärkeä merkitys Neuvostoliitossa nykyhetkellä

Viides kysymys. Viides kysymys koskee sosialismin rakentamistehtävän ajankohtaisuuden probleemia nykyhetkellä. Minkä vuoksi kysymys sosialis-

min rakentamisesta on saanut erikoisen ajankohtaisen luonteen juuri nyt, juuri viime aikoina? Minkä vuoksi esimerkiksi vuosina 1915, 1918, 1919, 1921, 1922 ja 1923 kysymystä sosialismin rakentamisesta Neuvostoliitossa käsiteltiin aika-ajoin, erinäisissä kirjoituksissa, mutta vuosina 1924, 1925 ja 1926 tämä kysymys on saanut erikoisen huomattavan sijan puolueemme käytännöllisessä työssä? Mistä tämä on johtunut?

Se on johtunut mielestäni kolmesta perussyystä.

Ensinnäkin siitä, että viime vuosina on vallankumouksen vauhti muissa maissa hidastunut, on koittanut niin sanottu „kapitalismin osittainen vakaantuminen“. Tästä herää kysymys — eikö kapitalismin osittainen vakaantuminen johda meidän maassamme sosialismin rakentamisen mahdollisuuden heikkenemiseen tai jopa häviämiseenkin? Tästä johtuu kasvava mielenkiinto kysymykseen sosialismin ja sosialistisen rakennustyön tulevaisuudesta meidän maassamme.

Toiseksi siitä, että me olemme ottaneet käyttöön uuden talouspolitiikan, sallineet yksityispääoman ja suorittaneet eräänlaisen perääntymisen voidaksemme ryhmittää voimat uudestaan ja lähteä sitten hyökkäykseen. Tästä herää kysymys — eikö uuden talouspolitiikan käytäntöönottaminen voi vaikuttaa heikentävästi sosialistisen rakennustyön mahdollisuuksiin maassamme? Tämä on uusi lähde kasvavalle mielenkiinnolle kysymykseen sosialistisen rakennustyön mahdollisuudesta meidän maassamme.

Kolmanneksi siitä seikasta, että me voitimme kansalaissodan, karkoitimme interventit ja valloitimme „hengähdyshetken“ sodasta, turvasimme rauhan ja rauhankauden, joka muodostaa suotuisat olosuhteet

sitä varten, että voidaan poistaa taloudellinen rappio, palauttaa kuntoon maan tuotantovoimat ja ryhtyä uuden talouden rakentamiseen maassamme. Tästä herää kysymys—mihin suuntaan talouttamme on rakennettava, sosialismin suuntaan vaiko johonkin muuhun suuntaan? Tästä herää kysymys—jos tehdään rakennustyötä sosialismin suuntaan, niin onko meillä perustaa luottaa siihen, että meillä on mahdollisuus rakentaa sosialismia uuden talouspolitiikan ja kapitalismin osittaisen vakaantumisen oloissa? Tästä johtuu koko puolueen ja koko työväenluokan valtava mielenkiinto kysymykseen sosialistisen rakennustyön kohtalosta maassamme. Tästä johtuvat erilaiset vuotuiset laskelmat, joita puolueen ja Neuvostovallan elimet suorittavat sosialististen talousmuotojen ominaispainon kasvun kannalta teollisuuden, kaupan ja maanviljelyksen alalla.

Siinä ovat ne kolme perussyötä, jotka puhuvat siitä, että sosialismin rakentamista koskevasta kysymyksestä on tullut puolueellemme ja proletariaatillemme samoin kuin Kominternillekin mitä ajankohdittaisiin kysymys.

Oppositio on sitä mieltä, että kysymys sosialismin rakentamisesta Neuvostoliitossa on vain teoreettisesti mielenkiintoinen. Asia ei ole niin. Se on mitä suurin erehdys. Kysymyksen tuollainen käsittäminen voi johtua vain opposition täydellisestä irtautuneisuudesta puolueemme käytännöllisestä työstä, meidän taloudellisesta rakennustyöstämme, meidän osuustoinnallisesta rakennustyöstämme. Kysymyksellä sosialismin rakentamisesta nykyään, jolloin me olemme poistaneet taloudellisen rappion, palauttaneet teolli-

suuden kuntoon ja astuneet koko kansantalouden uudella teknillisellä perustalla uudestijärjestämisen vaiheeseen, — kysymyksellä sosialismin rakentamisesta on nykyään valtava käytännöllinen merkitys. Mihin suuntaan on vietävä asioita taloudellisessa rakennustyössä, mihin suuntaan on rakennettava, mitä on rakennettava, minkälaisia ovat rakennustyömme perspektiivit, — ne ovat kaikki sellaisia kysymyksiä, joita ratkaisematta rehelliset ja harkitsevaiset talousmiehet eivät voi ottaa askeltakaan eteenpäin, jos he tahtovat suhtautua rakennustyön asiaan todella tietoisesti ja harkitsevaisesti. Teemmekö me rakennustyötä valmistellaksemme maaperän porvarilliselle demokratialle vaiko rakentaaksemme sosialistisen yhteiskunnan, — siinä on nykyään rakennustyömme ydin. Onko meillä mahdollisuus rakentaa sosialistinen talous nyt, uuden talouspolitiikan oloissa, kapitalismin osittaisen vakaantumisen aikana, — se on nykyään puolue- ja neuvostotyömme tärkeimpiä kysymyksiä.

Lenin vastasi tähän kysymykseen **myöntävästi** (kts. esimerkiksi hänen kirjastaan „Osuustoiminnasta“). Puolue vastasi tähän kysymykseen **myöntävästi** (kts. VKP(b):n XIV konferenssin päätöslauselmaa). Entä oppositio? Sanoin jo, että oppositio vastaa tähän kysymykseen **kieltävästi**. Selostuksessani NKP(b):n XV konferenssissa minä jo sanoin ja nyt täällä minun on pakko toistaa, että Trotski, oppositio-
blokin johtaja, lausui tunnetussa vetoomuksessaan oppositiolaisille aivan äskettäin, syyskuussa vuonna 1926, että „teoriaa sosialismista yhdessä maassa“ hän pitää „kansallisen rajoittuneisuuden teoreettisena

puolusteluna“ (kts. Stalinin selostus NKP(b):n XV konferenssissa¹⁴).

Verratkaa tätä lainausta Trotskilta (v. 1926) hänen kirjoitukseensa vuonna 1915, jossa hän, poleemisoiden Leninin kanssa kysymyksestä sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, asetti ensi kerran kysymyksen toveri Leninin ja leniniläisten „kansallisesta rajoittuneisuudesta“,— ja te ymmärrätte, että kysymyksessä sosialismin rakentamisesta yhdessä maassa Trotski on jäänyt vanhalle, sosialidemokraattisen kieltämisen kannalleen.

Juuri tämän vuoksi puolue sanoo, että trotskilaisuus on sosialidemokraattinen poikkeama puolueessamme.

6. Vallankumouksen perspektiiveistä

Kuudes kysymys. Kuudes kysymys koskee proletaarisen vallankumouksen perspektiivien probleemia. Puheessaan puolueen XV konferenssissa Trotski sanoi: „Lenin laski, että 20 vuodessa me emme mitenkään voi rakentaa sosialismia, meidän talonpoikaismaamme jälkeenjääneisyyden vuoksi me emme voi rakentaa sitä edes 30 vuodessa. Sanokaamme 30—50 vuotta vähimmäismääränä“.

Minun on sanottava tässä, toverit, että tällä Trotskin keksimällä perspektiivillä ei ole mitään yhteistä toveri Leninin perspektiivin kanssa vallankumouksesta Neuvostoliitossa. Muutaman minuutin kuluttua Trotski itse alkoi puheessaan taistella tätä perspektiiviä vastaan. Mutta se on jo hänen asiansa. Minun on kuitenkin sanottava, ettei Lenin eikä puolue voi vastata tuosta Trotskin keksimästä perspektiivistä ja

siitä johtuvista johtopäätöksistä. Se tosiasia, että kyhätyään tuon perspektiivin Trotski alkaa sitten puheessaan taistella tuota omaa kyhäystään vastaan,— tämä tosiasia puhuu vain siitä, että Trotski on sotkeutunut lopullisesti ja saattanut itsensä naurettavaan asemaan.

Lenin ei lainkaan sanonut, että „me emme mitenkään voi rakentaa sosialismia“ 30 tai 50 vuodessa. Todellisuudessa Lenin sanoi näin:

„10—20 vuotta oikeita suhteita talonpoikaiston kanssa ja voitto on turvattu maailman mitassa (proletaaristen vallankumousten viivästyessäkin, jotka kasvavat), muutoin 20—40 vuotta valkokaartilaisterrorin piinaa“ (kts. XXVI osa, s. 313).

Voidaanko tästä Leninin väittämästä tehdä sellainen johtopäätös, että me „emme mitenkään voi rakentaa sosialismia 20—30 tai 50 vuodessa“? Ei, ei voida. Tästä väittämästä voidaan tehdä vain seuraavat johtopäätökset:

a) kun meillä on oikeat suhteet talonpoikaiston kanssa, niin voitto (s.o. sosialismin voitto) on meille turvattu 10—20 vuodessa;

b) tämä voitto tulee olemaan voitto „maailman mitassa“ eikä vain voitto Neuvostoliitossa;

c) jos me emme tässä ajassa saavuta voittoa, niin se tulee olemaan merkinä siitä, että meidät on murskattu ja proletariaatin diktatuurin järjestelmän tilalle on tullut valkokaartilaisterrorin komento, joka voi jatkua 20—40 vuotta.

Voidaan tietysti yhtyä tai olla yhtymättä tähän Leninin väittämään ja siitä johtuviin johtopäätöksiin. Mutta sitä ei saa väaristellä, kuten Trotski tekee.

Mutta mitä merkitsee voitto „maailman mitassa“? Merkitseekö se sitä, että tällainen voitto on samaa kuin sosialismin voitto yhdessä maassa? Ei, ei merkitse. Teoksissaan Lenin erottaa tarkasti sosialismin voiton yhdessä maassa voitosta „maailman mitassa“. Puhuessaan voitosta „maailman mitassa“ Lenin tahtoo sanoa, että sosialismin saavutuksilla meidän maassamme, sosialistisen rakennustyön voitolla meidän maassamme on niin valtava kansainvälinen merkitys, ettei se (voitto) voi rajoittua meidän maahamme, vaan se tulee saamaan aikaan kaikissa kapitalistisissa maissa mahtavan liikkeen sosialismiin, ja vaikka tuo voitto ei sattuisikaan ajan puolesta yhteen proletarisen vallankumouksen voiton kanssa muissa maissa, niin se on joka tapauksessa paneva alun muiden maiden proletariien mahtavalle liikkeelle maailman vallankumouksen voittoon.

Sellainen on vallankumouksen perspektiivi Leninin mukaan, jos tarkoitetaan vallankumouksen voiton perspektiiviä, josta meillä puoluudessa oikeastaan onkin kysymys.

Tämän perspektiivin sekoittaminen Trotskin perspektiiviin 30—50 vuodesta on Leninin parjaamista.

7. Kuinka kysymys on todellisuudessa

Seitsemäs kysymys. Olettakaamme niin, sanoo meille oppositio, mutta kenen kanssa on loppujen lopuksi parempi olla liitossa — maailman proletariaatin vaiko meidän maamme talonpoikaiston kanssa, kummalle on annettava etusija — maailman proletariaatille vaiko Neuvostoliiton talonpoikaistolle? Tällöin asia

kuvataan siten, että Neuvostoliiton proletariaatti muka seisoo ja sen edessä on kaksi liittolaista— maailman proletariaatti, joka on valmis viipymättä kukistamaan porvaristonsa, mutta odottaa meidän suosiollista suostumustamme, ja meidän talonpoikaistomme, joka on valmis auttamaan Neuvostoliiton proletariaattia, mutta ei ole täysin varma siitä, että Neuvostoliiton proletariaatti ottaa tuon avun vastaan. Tuo, toverit, on lapsellista kysymyksen asettamista. Tuollaisella kysymyksen asettamisella ei ole mitään yhteistä enempää vallankumouksen kulun kanssa meidän maassamme kuin myöskään niiden voimasuhteiden kanssa, jotka vallitsevat maailman kapitalismin ja sosialismin välillä käytävän taistelun rintamalla. Suokaa anteeksi, mutta siten voivat asettaa kysymyksen vain koulutyöt. Asia ei ole valitettavasti siten, kuin eräät oppositiolaiset sen meille kuvaavat. Eikä ole syytä epäillä, ettemmekö me ottaisi mielellämme vastaan apua kummaltakin taholta, jos se riippuisi vain meistä. Ei, todellisessa elämässä kysymys ei ole siten.

Kysymys on näin: koska maailman vallankumouksellisen liikkeen vauhti on hidastunut, sosialismin voittoa Lännessä ei vielä ole, mutta Neuvostoliiton proletariaatti on vallassa, lujittaa tätä valtaa vuosi vuodelta, liittää ympärilleen talonpoikaiston perusjoukot, on saavuttanut jo suurta menestystä sosialistisen rakennustyön rintamalla ja lujittaa menestyksellisesti ystävyysiteitä kaikkien maiden proletaarien ja sorrettujen kansojen kanssa,—niin onko perustaa kieltää sitä, että Neuvostoliiton proletariaatti pystyy voittamaan oman porvaristonsa ja jatkamaan voittoa sosialismin rakentamista maassamme huolimatta siitä,

että olemme kapitalististen valtioiden ympäröimänä?

Siten on kysymys nykyään, tietenkin jos lähdetään sosialismin ja kapitalismin välisen taistelun rintamalla vallitsevasta todellisesta voimasuhteesta eikä mielikuvitelmosta, kuten oppositioblokki tekee.

Puolue vastaa tähän kysymykseen, että Neuvostoliiton proletariaatti pystyy tällaisissa oloissa voittamaan oman, „kansallisen“ porvaristonsa ja rakentamaan menestyksellisesti sosialistisen talouden.

Mutta oppositio taas sanoo, että:

„Ilman Euroopan proletariaatin suoranaista valtion* tukea Venäjän työväenluokka ei voi pysyä vallassa eikä muuttaa väliaikaista herruuttaan pitkäaikaiseksi sosialistiseksi diktatuuriksi“ (kts. Trotski, „Vallankumouksemme“, s. 278).

Mutta minkälainen ajatus sisältyy tähän Trotskilta otettuun lainaukseen ja mitä merkitsee „Euroopan proletariaatin valtion tuki“? Se merkitsee, että ilman ennakoitua tapahtuvaa proletariaatin voittoa Länessä, ilman sitä, että proletariaatti ennakoitua valtaa vallan Länessä, Neuvostoliiton proletariaatti ei voi voittaa omaa porvaristoaan ja rakentaa sosialismia eikä se voi edes pysyä vallassakaan.

Siten on kysymys ja siinä on erimielisyyksiemme juuri.

Miten tämä Trotskin kanta eroaa menshevikki Otto Bauerin kannasta?

Valitettavasti ei mitenkään.

* Alleviivaus minun. J. St.

8. Voiton mahdollisuuksista

Kahdeksas kysymys. Olettakaamme niin, sanoo oppositio, mutta kummalla on suuremmat mahdollisuudet voittoon — Neuvostoliiton proletariaatilla vaiko maailman proletariaatilla?

„Voidaanko kuvitella“, sanoo Trotski puheessaan NKP(b):n XV konferenssissa, „että 30—50 vuoden kuluessa Euroopan kapitalismi tulee mätänemään, mutta proletariaatti osoittautuu kykenemättömäksi tekemään vallankumousta? Minä kysyn, miksi minun on otettava tuo olettaus, jota ei voida nimittää muuksi kuin perusteettoman synkän pessimismin olettamukseksi Euroopan proletariaatin suhteen?.. Minä väitän, että minulla ei ole minkäänlaista teoreettista tai poliittista perustaa luulla, että meidän on helpompi rakentaa sosialismi talonpoikaiston kanssa kuin Euroopan proletariaatin vallata valta“ (kts. Trotskin puhe NKP(b):n XV konferenssissa).

Ensinnäkin on ilman muuta heitettävä syrjään perspektiivi lamaannuksesta Euroopassa „30—50 vuoden kuluessa“. Ei kukaan ole velvoittanut Trotskia ottamaan lähtökohdakseen tuollaista proletaarisen vallankumouksen perspektiiviä Lännen kapitalistisissa maissa, jolla ei ole mitään yhteistä puolueemme perspektiivin kanssa. Trotski on itse sitonut itsensä tuohon keksittyyn perspektiiviin, ja hänen on itsensä vastattava sellaisen operation seurauksista. Minun mielestäni nuo aikamäärät on supistettava ainakin puolella, jos pidetään silmällä proletaarisen vallankumouksen todellista perspektiiviä Lännessä.

Toiseksi, Trotski päättelee ilman varauksia, että Lännen proletaareilla on paljon suurempia mahdollisuuksia maailman porvariston voittamiseen, joka on nyt vallassa, kuin Neuvostoliiton proletariaatilla oman,

„kansallisen“ porvaristonsa voittamiseen, joka poliittisesti on jo murskattu, viskattu pois kansantalouden hallitsevista asemista ja jonka taloudellisessa suhteessa on pakko perääntyä proletariaatin diktatuurin ja taloutemme sosialististen muotojen rynnistyksen edessä.

Olen sitä mieltä, että tuollainen kysymyksen asettaminen ei ole oikea. Olen sitä mieltä, että asettaessaan kysymyksen tuolla tavalla Trotski paljastaa itsensä perusteellisesti. Eivätkö menshevikit puhuneet meille lokakuussa 1917 aivan samaa, kun he huusivat kaikilta katoilta, että Lännen proletaareilla on paljon suuremmat mahdollisuudet porvariston kukistamiseen ja vallan valtaamiseen kuin Venäjän proletaareilla, jossa tekniikka on heikosti kehittynyttä ja proletariaatti vähälukuinen? Ja eikö ole tosiasia, että menshevikkien voitotteluista huolimatta Venäjän proletaareilla osoittautui lokakuussa 1917 olevan suuremmat mahdollisuudet vallan valtaamiseen ja porvariston kukistamiseen kuin Englannin, Ranskan tai Saksan proletaareilla? Eikö vallankumouksellisen taistelun käytäntö koko maailmassa ole osoittanut ja todistanut, että kysymystä ei saa asettaa sillä tavalla kuin Trotski sen asettaa?

Kysymystä, kenellä on suurimmat mahdollisuudet pikaiseen voittoon, ei voida ratkaista rinnastelemalla yhden maan proletariaattia muiden maiden proletariaattiin tai meidän maamme talonpoikaistoa muiden maiden proletariaattiin. Sellainen rinnastelu on lapsellista vertailuleikkiä. Kysymyksen, kenellä on suurimmat mahdollisuudet pikaiseen voittoon, ratkaisee realinen kansainvälinen tilanne, realiset voimasuhteet kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rinta-

malla. Voi käydä niin, että Lännen proletaarit voittavat porvaristonsa ja valloittavat vallan ennen kuin me ehdimme rakentaa taloutemme sosialistisen perustan. Se ei ole lainkaan mahdotonta. Mutta voi käydä niinkin, että Neuvostoliiton proletariaatin onnistuu rakentaa taloutemme sosialistinen perusta ennen kuin proletaarit Länessä kukistavat oman porvaristonsa. Tämäkään ei ole mahdotonta.

Kysymyksen ratkaisu pikaisen voiton mahdollisuuksista riippuu tässä kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla vallitsevasta realisesta tilanteesta ja vain siitä.

9. Käytännöllis-poliittiset erimielisyydet

Sellaisia ovat erimielisyyksiemme perustat.

Näistä perustoista johtuu käytännöllis-poliittisia erimielisyyksiä niin ulko- ja sisäpolitiikan alalla kuin myöskin varsinaisella puolue-alalla. Nämä erimielisyydet muodostavat yhdeksännen kysymyksen teeman.

a) Lähtien kapitalismin osittaisen vakaantumisen tosiasiaista puolue on sitä mieltä, että me elämme vallankumousten välistä kautta, että me kuljemme kapitalistisissa maissa vallankumoukseen ja kommunististen puolueiden perustehtävänä on raivata tie joukkojen keskuuteen, lujittaa yhteyttä joukkoihin, voittaa puolelleen proletariaatin joukkojärjestöt ja valmistaa työläisten laajat joukot tuleviin vallankumoussotteleuihin.

Mutta oppositio, ollen luottamatta vallankumouksemme sisäisiin voimiin ja peläten kapitalismin osit-

taista vakaantumista tosiasiana, joka voi saattaa turmioon meidän vallankumouksemme, katsoo (tai katsoi) mahdolliseksi kieltää kapitalismin osittaisen vakaantumisen tosiasian, katsoo (tai katsoi) lakon Englannissa¹⁵ kapitalismin vakaantumisen loppumisen merkiksi, mutta kun vakaantuminen kuitenkin osoittautui tosiasiaksi, niin oppositio sanoo, että sitä pahempi tosiasioille ja että voidaan siis hypätä tosiasioiden yli, minkä yhteydessä oppositio valttaa kirkuvilla tunnuksilla yhteisrintamataktiikan tarkistamisesta, erontekemisestä Lännen ammatillisesta liikkeestä j.n.e.

Mutta mitä merkitsee olla piittaamatta tosiasioista, asioiden objektiivisesta kulusta? Se merkitsee, että poistutaan tieteen maaperältä ja astutaan puoskaroinnin maaperälle.

Siitä johtuu oppositioblokin seikkailumaisuus politiikassa.

b) Puolue, lähtien siitä, että teollistaminen on sosialistisen rakennustyön perustie ja että sosialistisen teollisuuden tärkeimpinä markkinoina ovat maamme sisäiset markkinat, on sitä mieltä, että teollistamisen on tapahduttava talonpoikaiston perusjoukkojen (työläisistä puhumattakaan) aineellisen aseman jatkuvan parantamisen pohjalla, että liittoyhteyden teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä, proletariaatin ja talonpoikaiston välillä ja proletariaatin johdon tässä liitossa on oltava rakennustyömme voiton ja, kuten Lenin sanoo, „Neuvostovallan a ja o“¹⁶ ja että tämän yhteydessä meidän politiikkamme yleensä, muun muassa veropolitiikkamme ja hintapolitiikkamme, on rakennettava siten, että se ottaisi varteen tämän liittoyhteyden edut.

Mutta oppositio, ollen luottamatta mahdollisuuteen, että talonpoikaisto voidaan saada mukaan sosialismin rakentamiseen ja ajatellen nähtävästi, että teollistaminen voidaan toteuttaa talonpoikaiston perusjoukkojen vahingoksi, luisuu teollistamisen kapitalististen menetelmien polulle, jonka mukaan talonpoikaisto katsotaan proletaarisen valtion puolelta „siirtomaaksi“, „riiston“ kohteeksi, ja ehdottaa sellaisia teollistamismenetelmiä (talonpoikaiston veropuristuksen voimistamista, teollisuustavaroiden tehtaanhintojen kohottamista j.n.e.), jotka saattavat vain vahingoittaa teollisuuden liittoyhdyttä talonpoikaistalouden kanssa, horjuttaa talonpoikaisköyhälistön ja keskitalonpojan taloudellista asemaa ja murtaa teollistamisen perustat.

Tästä johtuu opposition kielteinen suhtautuminen proletariaatin ja talonpoikaiston välisen liiton aatteesen ja proletariaatin hegemoniaan tässä liitossa, — suhtautuminen, joka on ominaista sosialidemokratialle.

c) Me lähdemme siitä, että puolue, kommunistinen puolue, on proletariaatin diktatuurin tärkein välikappale, että yhden puolueen johto, puolueen, joka ei jaa eikä saa jakaa tätä johtoa muiden puolueiden kanssa, on se perusehto, jota ilman vähääkään vahva ja kehittynyt proletariaatin diktatuuri on mahdoton. Tämän vuoksi me katsomme ryhmien olemassaolon puolueemme sisällä sallimattomaksi, sillä on itsestään selvää, että järjestyneiden ryhmien olemassaolo puolueen sisällä johtaa yhtenäisen puolueen paloittelemiseen rinnakkaisiksi järjestöiksi, uuden puolueen tai uusien puolueiden itujen ja solujen muodostamiseen maassa ja siis proletariaatin diktatuurin hajottamiseen.

Mutta oppositio, esiintymättä avoimesti näitä toteamia vastaan, lähtee kuitenkin käytännöllisessä toiminnassaan puolueen yhtenäisyyden heikentämisen välttämättömyydestä, ryhmävapauden välttämättömyydestä puolueen sisällä ja siis — välttämättömyydestä valmistella aineksia uutta puoluetta varten.

Tästä johtuu hajoituspolitiikka oppositioblokin käytännöllisessä toiminnassa.

Tästä johtuvat oppositioblokin ne voivotukset puolueessa vallitsevan „komennon“ johdosta, jotka itse asiassa ovat heijastusta maan ei-proletaaristen aineiden vastalauseista proletariaatin diktatuurin järjestelmää vastaan.

Tästä johtuu kysymys kahdesta puolueesta.

Sellainen on, toverit, meidän ja opposition välisten erimielisyyksien yleissumma.

IV

OPPOSITIO TOIMINNASSA

Siirtykäämme nyt tarkastelemaan kysymystä, millä tavalla nämä erimielisyydet ovat ilmenneet käytännöllisessä toiminnassa.

Siis, minkälainen on meidän oppositiomme ollut käytännöllisessä toiminnassaan, taistelussaan puoluetta vastaan?

Tunnettua on, että oppositio ei ole puuhailut vain meidän puolueessamme, vaan myöskin Kominternin muissa jaostoissa, esimerkiksi Saksassa, Ranskassa j.n.e. Siksi kysymys on asetettava näin: minkälaista on todellisuudessa ollut opposition ja sen seuraajien

käytännöllinen toiminta NKP(b):ssa samoin kuin Kominternin muissakin jaostoissa?

a) **Opposition ja sen seuraajien käytännöllinen toiminta NKP(b):ssa.** Oppositio aloitti „toimintansa“ siitä, että nosti puoluetta vastaan mitä raskaampia syytöksiä. Oppositio sanoi, että puolue „luisuu opportunistin raitelle“. Oppositio väitti, että puolueen politiikka „käy ristiin vallankumouksen luokkalinjan kanssa“. Oppositio väitti, että puolue rappeutuu ja kulkee thermidoriin. Oppositio sanoi, että meidän valtiomme „ei ole likimainkaan proletaarinen valtio“. Tämä kaikki on lausuttu opposition edustajain avoimissa julkiläusumissa ja puheissa (Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean heinäkuun täysistunnossa 1926) tai opposition maanalaisissa asiakirjoissa, joita sen kannattajat levittivät.

Mutta nostaessaan puoluetta vastaan näitä raskaita syytöksiä oppositio valmisteli siten maaperää uusien rinnakkaisten solujen järjestämiselle puolueen sisällä, puolueen uuden rinnakkaisen keskuksen järjestämiselle, uuden puolueen luomiselle. Eräs opposition kannattaja herra Ossovski sanoi kirjoituksissaan suoraan, että olemassaoleva puolue, meidän puolueemme, puolustaa kapitalistien etuja, minkä vuoksi on järjestettävä uusi puolue, „puhtaasti proletaarinen puolue“, joka olisi olemassa ja toimisi nykyisen puolueen rinnalla.

Oppositio voi sanoa, ettei se ole vastuussa Ossovskin kannasta. Mutta se ei ole totta. Se on kokonaan ja täydellisesti vastuussa herra Ossovskin „toiminnasta“. On tunnettua, että Ossovski on julkisesti lukenut itsensä opposition kannattajiin kuuluvaksi, mitä oppo-

sitio ei ole kertaakaan yrittänyt vastustaa. Tunnettua myös on, että Keskuskomitean heinäkuun täysistunnossa Trotski puolusti Ossovskia toveri Molotovia vastaan. Tunnettua vihdoinkin on, että huolimatta puolueen yksimielisestä mielipiteestä Ossovskia vastaan oppositio äänesti Keskuskomiteassa Ossovskin puolueesta erottamista vastaan. Kaikki tämä puhuu siitä, että oppositio on ottanut itselleen moraalisen vastuun Ossovskin „toiminnasta“.

Johtopäätös: opposition käytännöllinen toiminta NKP(b):ssa on saanut ilmauksensa Ossovskin kannassa, hänen kannassaan uuden puolueen perustamisen välttämättömyydestä maassamme NKP(b):n rinnalle ja sitä vastaan.

Ja muuten ei voinut käydäkään. Sillä joko tahi: joko oppositio, nostaessaan näitä raskaita syytöksiä puoluetta vastaan, itse ei uskonut näiden syytösten vakavuuteen ja nosti niitä vain mielenosoitusta varten, — ja siinä tapauksessa se johti työväenluokkaa harhaan, mikä on rikollista;

tahi oppositio uskoi ja uskoo edelleenkin syytöstensä vakavuuteen, — ja siinä tapauksessa sen täytyi pitää suuntaa ja se on todella pitänytkin suuntaa puolueen johtavien kaaderien nujertamiseen, uuden puolueen perustamiseen.

Sellainen on ollut oppositiomme hahmo sen käytännöllisessä toiminnassa puoluettamme vastaan vuoden 1926 lokakuuhun asti.

b) Opposition seuraajien käytännöllinen toiminta Saksan kommunistisessa puolueessa. Lähtien oppositiomme puoluetta vastaan nostamista syytöksistä ovat „ultravasemmistolaiset“ Saksassa herra Korschin

johdolla tehneet niistä „seuraavat“ johtopäätöksensä ja panneet pisteen i:n päälle. Tunnettua on, että Korsch, tuo „ultravasemmistolaisten“ ideologi Saksassa, väittää, että meidän sosialistinen teollisuutemme on „puhtaasti kapitalistista teollisuutta“. Tunnettua on, että Korsch nimittää meidän puoluettamme „kulakkisoiduksi“ puolueeksi ja Kominternia „opportunistiseksi“ järjestöksi. Tunnettua on edelleen, että tämän vuoksi Korsch saarnaa „uuden vallankumouksen“ välttämättömyyttä Neuvostoliitossa nykyään olevaa valtaa vastaan.

Oppositio voi sanoa, että se ei ole vastuussa Korschin kannasta. Mutta se ei ole totta. Oppositio on kokonaan ja täydellisesti vastuussa herra Korschin „toiminnasta“. Se, mitä Korsch puhuu, on luonnollinen johtopäätös niistä olettamuksista, joita oppositiomme johtajat opettavat kannattajilleen tunnettujen puoluetta vastaan suunnattujen syytösten muodossa. Sillä jos puolue luisuu opportunistin raiteille, jos sen politiikka on ristiriidassa vallankumouksen luokkalinjan kanssa, jos se rappeutuu ja kulkee thermidoriin ja meidän valtiomme „ei ole likimainkaan proletaarinen valtio“, niin siitä voi olla vain yksi johtopäätös — uusi vallankumous „kulakkisoidunutta“ valtaa vastaan. Sitä paitsi on tunnettua, että „ultravasemmistolaiset“ Saksassa, heidän joukossaan myös veddingiläiset¹⁷, äänestivät Korschin puolueesta erottamista vastaan ottaen siten itselleen moraalisen vastuun Korschin vastavallankumouksellisesta propagandasta. Ja kenpä ei tietäisi, että „ultravasemmistolaiset“ ovat NKP(b):ssa olevan opposition kannalla?

c) **Opposition seuraajien käytännöllinen toiminta Ranskassa.** Samaa tulee sanoa opposition seuraajista Ranskassa. Tarkoitan Souvarine'ia ja hänen ryhmäänsä, joka toimii tunnetussa aikakauslehdessä Ranskassa. Lähtien niistä olettamuksista, joita oppositiomme on esittänyt puoluetta vastaan nostamissaan syytöksissä, Souvarine tulee siihen johtopäätökseen, että vallankumouksen perusvihollinen on puoluebyrokratia, puolueemme ylin johtoryhmä. Souvarine väittää, että „pelastus“ on vain uudessa vallankumouksessa puolueen ja vallan kokoonpanoon kuuluvaa ylintä johtoryhmää vastaan, uudessa vallankumouksessa ennen kaikkea NK(b):n Keskuskomitean Sihteeristöä vastaan. Siellä, Saksassa — „uusi vallankumous“ Neuvostoliiton nykyistä valtaa vastaan. Täällä, Ranskassa — „uusi vallankumous“ Keskuskomitean Sihteeristöä vastaan. Mutta kuinka tämä uusi vallankumous voidaan järjestää? Voidaanko se järjestää ilman erikoista puoluetta, joka olisi sopeutettu uuden vallankumouksen tarkoituserien mukaiseksi? Ei tietenkään. Siitä johtuu kysymys uuden puolueen muodostamisesta.

Oppositio voi sanoa, ettei se ole vastuussa Souvarine'in kyhäyksistä. Mutta se ei ole totta. Ensiksikin on tunnettua, että Souvarine ja hänen ryhmänsä ovat opposition kannattajia, erikoisesti sen trotskilaisen osan kannattajia. Toiseksi on tunnettua, että vielä aivan hiljattain oppositio suunnitteli herra Souvarine'in järjestämistä Ranskan kommunistisen puolueen pää-äänenkannattajan toimituskuntaan. Tuo suunnitelma ei tosin onnistunut. Mutta se ei ollut oppositiomme vika, vaan sen onnettomuus.

Täten käy siis niin, että oppositio käytännöllisessä toiminnassaan, kun oppositiota ei oteta sellaisena, jollaiseksi se itse itsensä kuvailee, vaan sellaisena kuin se ilmenee toiminnan kulussa niin meillä Neuvostoliitossa kuin myöskin Ranskassa ja Saksassa, — käy siis niin, että käytännöllisessä toiminnassaan oppositio on joutunut välittömästi kysymykseen puolueemme nykyisten kaaderien nujertamisesta ja uuden puolueen muodostamisesta.

V

**MISTÄ PROLETARIAATIN DIKTATUURIN VIHOLLISET
YLISTÄVÄT OPPOSITIOTA**

Mistä sosialidemokraatit ja kadetit ylistävät oppositiota?

Tai toisin sanoen, kenen mielialoja oppositio ilmaisee?

Olette varmaankin kiinnittäneet huomiota siihen, että niin sanottu „Venäjän kysymys“ on viime aikoina tullut Lännen sosialidemokraattisen ja porvarillisen lehdistön päivänpolttavaksi kysymykseksi. Onko se satunnaista? Ei tietenkään, se ei ole satunnaista. Sosialismin kasvu Neuvostoliitossa ja kommunistisen liikkeen kehitys Länessä eivät voi olla herättämättä mitä suurinta levottomuutta porvariston ja sen työväenluokan sisällä olevien asiamiesten, sosialidemokraattisten johtajien riveissä. Vedenjakaja vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä kulkee nyt toisten raivokkaan vihan ja toisten toverillisen ystävyyden linjaa suhteessa Neuvostoliiton proletaariseen puolueeseen. „Venäjän kysymyksen“ mitä valtavin

kansainvälinen merkitys on nykyään tosiasia, jota kommunismin viholliset eivät voi olla enää huomioimatta.

„Venäjän kysymyksen“ ympärillä on muodostunut kaksi rintamaa: Neuvostojen Tasavallan vihollisten rintama ja Neuvostojen Tasavallan uhrautuvaisten ystävien rintama. Mitä Neuvostojen Tasavallan viholliset tahtovat? He pyrkivät luomaan väestön laajojen joukkojen keskuudessa aatteellisia ja moraalisia edellytyksiä taistelulle proletariaatin diktatuuria vastaan. Mitä Neuvostojen Tasavallan ystävät tahtovat? He pyrkivät luomaan proletariaatin laajojen kerrosten keskuudessa aatteellisia ja moraalisia edellytyksiä Neuvostojen Tasavallan tukemiseksi ja puolustamiseksi.

Tarkastelkaamme nyt, mistä meidän oppositiotamme ylistävät sosialidemokraatit ja kadetit venäläisten porvarillisten emigranttien joukossa.

Kuulkaa, mitä sanoo esimerkiksi Paul Levi, tunnettu sosialidemokraattijohtaja Saksassa:

„Me olimme sitä mieltä, että työläisten erikoisedut, loppukädessä sosialismin edut, ovat ristiriidassa talonpoikaisen omistuksen olemassaolon kanssa, että työläisten ja talonpoikain etujen samaisuus on vain näennäisyys ja että Venäjän vallankumouksen edelleen kehittyminen kärjistää tätä ristiriitaa ja tekee sen ilmeisemmäksi. Etujen yhteisyyden aatetta me pidämme liittoaatteen muunnoksena. Jos marxilaisuudella yleensä on edes perustelun häivääkään, jos historia kehittyy dialektisesti, niin tämä ristiriita on lyövä hajalle liittoaatteen samoin kuin se on jo lyöty hajalle Saksassa... Meille, jotka tarkastelemme Neuvostoliiton tapahtumia syrjästä, Länsi-Euroopasta, on selvää: meidän miellpitemme sattuvat yhteen opposition mielipiteiden kanssa... Tosiasia on, että Venäjällä alkaa uudelleen itsenäinen, kapitalisminvastainen liike luokkataistelun merkeissä“ („Leipziger Volkszeitung“, heinäkuun 30 pnä 1926).

Se, että tässä sitaatissa on sekavuutta työläisten ja talonpoikain etujen „samaisuutta“ koskevassa kysymyksessä,—se on ilmeistä. Mutta se, että Paul Levi ylistää oppositiotamme sen taistelusta työläisten ja talonpoikain blokin aatetta vastaan, työläisten ja talonpoikain liiton aatetta vastaan,—se on myöskin epäilemätöntä.

Kuulkaa, mitä sanoo oppositiostamme tunnettu Dan, „Venäjän“ sosialidemokratian johtaja, niiden „venäläisten“ menshevikkien johtaja, jotka taistelevat kapitalismin palauttamiseksi Neuvostoliittoon:

„Nykyisen järjestelmän arvostelullaan, joka miltei sanasta sanaan kertaa sosialidemokratian antaman arvostelun, bolshevistinen oppositio valmistelee mieliä... sosialidemokratian myönteisen ohjelman vastaanottamista varten“.

Ja edelleen:

„Oppositio kasvattaa ei vain työläisjoukkojen keskuudessa, vaan myöskin työläiskommunistien keskuudessa sellaisten aatteiden ja mielialojen taimia, jotka taitavasti hoivattuina voivat kantaa sosialidemokraattisia hedelmiä“ („Sotsialistitsheski Vestnik“ № 17—18).

On kai selvää.

Ja kuunnelkaapa, mitä meidän oppositiostamme kirjoittaa Miljukovin vastavallankumouksellisen porvarillisen puolueen pää-äänenkannattaja „Poslednie Novosti“¹⁸:

„Tänään oppositio horjuttaa diktatuuria, jokainen opposition uusi julkaisu puhuu yhä „hirmuisempia“ sanoja, itse oppositio kehittyy yhä jyrkempien hyökkäysten suuntaan hallitsevaa järjestelmää vastaan, ja se on toistaiseksi riittävää sitä varten, jotta se voidaan ottaa kiitollisuudella vastaan äänitorvena poliittisesti tyytymättömän väestön laajoja kerroksia varten“ („Poslednie Novosti“ № 1990).

Ja edelleen:

„Kaikkein peloittavin vihollinen on Neuvostovallalle nyt se, joka ryömii sen luo huomaamattomasti, kietoo sen ympärille lonkeronsa kaikilta puolilta ja likvidoi sen ennen kuin se huomaa tulleensa likvidoiduksi. Juuri tätä tehtävää, joka on kiertämätön ja tarpeellinen valmistelukaudella, josta me emme ole vielä päässeet, täyttää neuvosto-oppositio“ („Poslednie Novosti“ t.v. elokuun 27 p:nä, № 1983).

Luulen, että selitykset ovat tässä tarpeettomia.

Ajan vähyyden vuoksi rajoitun vain näihin lainauksiin, vaikka voitaisiin esittää kymmeniä ja satoja samanlaisia lainauksia.

Tuollaisista asioista ylistävät oppositiotamme sosialidemokraatit ja kadetit.

Onko se satunnaista? Ei, se ei ole satunnaista.

Tästä näkyy, että oppositio ei kuvasta maamme proletariaatin mielialoja, vaan niiden ei-proletaaristen ainesten mielialoja, jotka ovat tyytymättömiä proletariaatin diktatuuriin, katkeroituneet proletariaatin diktatuurille ja odottavat kärsimättöminä sen hajoamista, sen kukistumista.

Näin muodoin oppositiomme ryhmäkuntalaisen taistelun logiikka on vienyt käytännössä siihen, että oppositiomme rintama on valautunut objektiivisesti yhteen proletariaatin diktatuurin vastustajien ja vihollisten rintaman kanssa.

Halusiko oppositio sitä? Nähtävästi se ei sitä halunnut. Mutta asia ei riipu siitä, mitä oppositio tässä haluaa, vaan siitä, mihin sen ryhmäkuntalainen taistelu objektiivisesti vie. Ryhmäkuntalaisen taistelun logiikka on eri henkilöiden halua voimakkaampi. Ja juuri sen vuoksi kävi niin, että opposition rin-

tama valautui käytännössä yhteen proletariaatin diktatuurin vastustajain ja vihollisten rintaman kanssa.

Lenin opetti meitä, että kommunistien perusvelvollisuus on proletariaatin diktatuurin puolustaminen ja lujittaminen. Mutta asia kääntyi sellaiseksi, että ryhmäkuntapolitiikkansa vuoksi oppositio on joutunut proletariaatin diktatuurin vastustajain leiriin.

Juuri tämän vuoksi me sanomme, että oppositio on tehnyt eron leninismistä myös käytännössä eikä vain teoriassa.

Eikä toisin voinut käydäkään. Voimasuhteet kapitalismin ja sosialismin välisen taistelun rintamalla ovat sellaiset, että työväenluokan riveissä nyt voi olla vain toinen kahdesta politiikasta: joko kommunismin politiikka tai sosialidemokratian politiikka. Opposition yritys asettua kolmannelle kannalle taistelun kärjistyessä Neuvostoliiton kommunistista puoluetta (bolshevikkeja) vastaan oli kiertämättä päätyvä siihen, että ryhmäkuntataistelun kulku sysäsi opposition leninismin vihollisten leiriin.

Niin tapahtuikin, kuten edellä esitetyistä tosiasioista näkyy.

Juuri tästä ylistävät oppositiota sosialidemokraatit ja kadetit.

VI

OPPOSITIOBLOKIN TAPPIO

Edellä puhuin siitä, että taistelussaan puoluetta vastaan oppositio käytti aseinaan mitä raskaimpia syytöksiä puoluetta vastaan. Sanoin, että käytännöllisessä toiminnassaan oppositio tuli puolueen hajoit-

tamista ja uuden puolueen muodostamista koskevan kysymyksen kynnykselle. Tästä johtuu kysymys — kuinka kauan opposition onnistui pysyä tuolla hajoituskannalla? Tosiasiat osoittavat, että sen onnistui pysyä tuolla kannalla kaikkiaan muutaman kuukauden ajan. Tosiasiat osoittavat, että tämän vuoden lokakuuhun tultaessa opposition oli pakko tunnustaa tappionsa ja perääntyä.

Mistä opposition perääntyminen johtui?

Opposition perääntyminen johtui mielestäni seuraavista syistä.

Ensinnäkin siitä, ettei oppositiolla osoittautunut olevan Neuvostoliitossa omaa poliittista armeijaa. On hyvin mahdollista, että uuden puolueen rakentaminen on viehättävä tehtävä. Mutta kun väittelyn jälkeen osoittautuu, ettei ole keistä uusi puolue voitaisiin rakentaa, niin on selvää, että perääntyminen on ainoa ulospääsy.

Toiseksi siitä, että ryhmäkuntataistelun kulussa opposition mukaan lyöttäytyi sekä meillä Neuvostoliitossa että ulkomailla kaikenlaisia likaisia aineksia, ja sosialidemokraatit ja kadetit alkoivat sitä kaikin tavoin ylistellä halventaen ja häväisten sitä työläisten edessä suudelmillaan. Oppositiolle jäi valittavaksi: joko ottaa nämä vihollisten ylistykset ja suudelmat vastaan ansaittuna, taikka tehdä jyrkkä käänös perääntymiseen, jotta opposition mukaan lyöttäytyneet likaiset perässäkulkijat olisivat karisseet siitä mekaanisesti pois. Perääntymällä ja myöntämällä perääntymisensä oppositio tunnusti, että toinen ulospääsy on sille ainoa hyväksyttävä ulospääsy.

Kolmanneksi siitä seikasta, että tilanne Neuvostoliitossa osoittautui paremmaksi kuin oppositio luuli ja puoluejoukot osoittautuivat tietoisemmiksi ja yhtenäisemmiksi kuin se saattoi oppositiosta näyttää taistelun alussa. Tietenkin, jos maassa olisi ollut pula, jos työläisten tyytymättömyys olisi kasvanut ja jos puolue olisi ilmaissut heikompaa yhtenäisyyttä, niin oppositio olisi lähtenyt toista tietä eikä olisi ryhtynyt perääntymään. Mutta tosiasiat osoittivat, että opposition laskelmat menivät myttyyn tälläkin alalla.

Siitä johtui opposition tappio.

Siitä johtui sen perääntyminen.

Opposition tappiossa on kolme vaihetta.

Ensimmäinen vaihe on opposition „ilmoitus“ lokakuun 16 p:nä vuonna 1926. Tässä asiakirjassa oppositio luopui ryhmävapauden teoriasta ja käytännöstä sekä ryhmäkuntalaisista taistelumenetelmistä tunnustaen avoimesti ja selvästi virheensä tällä alalla. Ja oppositio luopui vielä muustakin. Koska se „ilmoituksessaan“ erottautui „työläisoppositiosta“ ja kaikenlaisista Korscheista ja Souvarine'eista, niin siten oppositio luopui myös niistä aatteellisista kannoistaan, jotka lähensivät sitä hiljattain näihin suuntiin.

Toinen vaihe on tosiasiallinen luopuminen niistä syytöksistä, joita oppositio oli hiljattain nostanut puoluetta vastaan. Täytyy tunnustaa ja, tunnustaen sen, täytyy tähdentää, että oppositio ei rohjennut NKP(b):n XV konferenssissa toistaa syytöksiään puoluetta vastaan. Kun verrataan Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean heinäkuun täysistunnon ja NKP(b):n XV konferenssin pöytäkirjoja toisiinsa, niin ei voida olla panematta merkille, että vanhoista

syytöksistä opportunistista, thermidorilaisuudesta, vallankumouksen luokkalinjalta luisumisesta j.n.e. ei ollut jäänyt jälkeäkään XV konferenssissa. Kun tämän lisäksi otetaan huomioon se seikka, että kokonainen joukko edustajia esitti oppositiolle kysymyksen entisistä syytöksistä ja että oppositio oli itsepintaisesti edelleenkin vaiti näiden suhteen, niin ei voida olla tunnustamatta, että oppositio oli asiallisesti luopunut entisistä syytöksistään puoluetta vastaan.

Voidaanko tämä seikka katsoa opposition tosiasialliseksi luopumiseksi eräistä aatteellisista kannoistaan? Voidaan ja pitää katsoa. Se on opposition taistelulipun tietoista kokoonkäärimistä oman tappionsa tosiasian vuoksi. Eikä muuten voinut käydäkään. Nuo syytökset oli nostettu uuden puolueen rakentamisen laskelmia silmälläpitäen. Mutta koska nuo laskelmat menivät myttyyn, niin myöskin syytösten täytyi ainakin tilapäisesti raueta.

Kolmas vaihe on opposition täydellinen eristys NKP(b):n XV konferenssissa. Täytyy panna merkille, että oppositio ei saanut XV konferenssissa ainoatakaan ääntä osoittautuen siten olevansa täydellisesti eristetty. Palauttakaapa mieleenne se melu ja hälinä, minkä oppositio nosti tämän vuoden syyskuun lopulla lähtiessään sotaretkelle, avoimelle sotaretkelle puoluetta vastaan, ja verratkaa tuota hälyä siihen tosiasiaan, että XV konferenssissa oppositio jäi, kuten sanotaan, ypö yksin, niin te käsitätte, ettei oppositiolle saatettu toivoa „parempaa“ tappiota.

Voidaanko kieltää sitä tosiasiaa, että oppositio todellisuudessa luopui syytöksistään puoluetta vastaan,

että huolimatta edustajain vaatimuksista se ei rojennut toistaa niitä XV konferenssissa?

Ei, ei voida, sillä se on tosiasia.

Minkä vuoksi oppositio lähti tälle tielle, minkä vuoksi se kääri lippunsa kokoon?

Siksi, että opposition aatteellisen lipun aukilevittäminen merkitsee ehdottomasti ja kiertämättömästi kahden puolueen teoriaa, kaikenlaisten Katzien, Korschien, Maslovien, Souvarine'ien ja muiden likaisien aineiden elvyttämistä, proletariaatinvastaisten voimain irtipäästämistä maassamme, ylistyksiä ja suudelmia sosialidemokratian ja maanpaossa olevien venäläisten liberaalisten porvarienvuolelta.

Opposition aatteellinen lippu tappaa oppositio, — siten on asia, toverit.

Tämän vuoksi, säilyäkseen lopulliselta mädäntymiseltä, oppositio oli pakko perääntyä ja viskata lippunsa pois.

Siinä on oppositioblokin tappion perusta.

VII

NKP(b):n XV KONFERENSSIN KÄYTÄNNÖLLINEN TARKOITUS JA MERKITYS

Minä lopetan, toverit. Minun on sanottava vielä vain muutama sana johtopäätöksistä NKP(b):n XV konferenssin päätösten tarkoituksen ja merkityksen kannalta.

Ensimmäinen johtopäätös on se, että konferenssi teki yhteenvedon XIV edustajakokouksen jälkeen käydyistä puolueen sisäisestä taistelusta, antoi muodon puolueen oppositiosta saamalle voitolle ja eris-

tettyään opposition teki lopun siitä ryhmäkuntalaisesta mylläkästä, johon oppositio oli puolueemme vetänyt edellisellä kaudella.

Toinen johtopäätös on se, että konferenssi liitti puolueemme lujemmin kuin milloinkaan ennen yhteen rakennustyömme sosialistisen perspektiivin pohjalla, sen taistelun aatteen pohjalla, jota käydään sosialistisen rakennustyön voiton puolesta puolueemme kaikkia oppositiosuuntia vastaan, kaikkia poikkeamia vastaan puolueessamme.

Ajankohtaisimpana kysymyksenä on puolueessamme nyt kysymys sosialismin rakentamisesta maassamme. Lenin oli oikeassa sanoessaan, että koko maailma katsoo meihin, meidän taloudellista rakennustyötämme, meidän saavutuksiamme rakennustyön rintamalla. Mutta menestyksen saavuttamiseksi tällä rintamalla on välttämätöntä, että proletariaatin diktatuurin tärkein välikappale, meidän puolueemme, olisi valmis tähän tehtävään, että se käsittäisi tämän tehtävän tärkeyden ja että se voisi olla sosialistisen rakennustyön voiton vipuna maassamme. XV konferenssin tarkoitus ja merkitys on siinä, että se muotoili ja vei päätökseen puolueemme aseistamisen aatteella sosialistisen rakennustyön voitosta maassamme.

Kolmas johtopäätös on se, että konferenssi antoi päättäväisen vastaiskun kaikille ja kaikenlaisille aatteellisille hoiperteluille puolueessamme ja helpotti siten leninismin täydellistä voittoa NKP(b):ssa.

Jos Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennettu täysistunto hyväksyy NKP(b):n XV konferenssin päätökset ja tunnustaa puolueemme politiikan

opposition suhteen oikeaksi, jota minulla ei ole syytä epäillä, niin se johtaa neljänteen johtopäätökseen, joka on se, että XV konferenssi valmisteli eräitä tärkeitä ehtoja, jotka ovat välttämättömiä sitä varten, että leninismi pääsisi voitolle koko Kominternissa, kaikkien maiden ja kansojen vallankumouksellisen proletariaatin riveissä. (Myrskyisiä suosionosoituksia. Koko täysistunnon kunnianosoituksia.)

LOPPULAUSUNTO

joulukuun 13 pnä

I

ERINÄISIÄ HUOMAUTUKSIA

1. Me emme tarvitse tekaistuja juttuja ja juoruja, vaan tosiasioita

Toverit! Ennen kuin siirryn varsinaiseen kysymyksen sallikaa minun tehdä eräitä tosiasioihin perustuvia oikaisuja opposition ilmoituksiin, jotka joko vääristelevät tosiasioita tai ovat tekaistuja juttuja ja juoruja.

1) Ensimmäinen kysymys — kysymys opposition esiintymisistä Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennetussa täysistunnossa. Oppositio ilmoitti, että se päätti esiintyä sen vuoksi, kun NKP(b):n Keskuskomitea ei suoraan viitannut siihen, että opposition esiintyminen voi rikkoa opposition „ilmoituksen“ lokakuun 16 päivältä 1926, että jos Keskuskomitea olisi kieltänyt heitä esiintymästä, niin opposition johtajat eivät olisi rohjenneet esiintyä.

Oppositio ilmoitti edelleen, että esiintyessään täällä, laajennetussa täysistunnossa, se ryhtyy kaikkiin toimenpiteisiin ollakseen kärjistämättä taistelua, että se rajoittuu pelkkiin „selityksiin“, että se, herra paratkoon, ei edes ajattelekaan lähteä rynnäkköön puoluetta vastaan, että sillä, herra paratkoon, ei ole minkäänlaisia aikomuksia nostaa joitain syytöksiä puoluetta vastaan ja tehdä valituksia sen päätöksistä.

Kaikki tuo on perätöntä, toverit. Se ei lainkaan vastaa todellisuutta. Se on ulkokultaisuutta opposition taholta. Tosiasiat ovat osoittaneet, erikoisesti Kamenevin puhe on osoittanut, että opposition johtajain esiintymiset laajennetussa täysistunnossa eivät olleet „selityksiä“, vaan rynnäkkö puoluetta vastaan, hyökkäys puolueen kimppuun.

Mitä se merkitsee, kun asetetaan avoimesti kysymys puolueen syyttämistä oikeistopoikkeamasta? Se on rynnäkkö puoluetta vastaan, se on päällekkarkaus puolueen kimppuun.

Eikö NKP(b):n Keskuskomitea päätöksessään sanonut, että opposition esiintyminen kärjistää taistelua, antaa sysäyksen ryhmäkuntataistelulle? Sanoi. Se juuri olikin oppositiolle varoituksena NKP(b):n Keskuskomitean puolelta. Saattoiko Keskuskomitea mennä sitä pitemmälle? Ei, ei saattanut. Miksi? Siksi, että Keskuskomitea ei voinut kieltää esiintymistä. Jokaisella puolueen jäsenellä on oikeus valittaa puolueen päätöksestä ylempään instanssiin. Keskuskomitea ei voinut olla huomioimatta tätä puolueen jäsenten oikeutta. Siis NKP(b):n Keskuskomitea teki kaiken voitavansa ehkäistäkseen taistelun uuden kärjistymisen, ryhmäkuntataistelun uuden kiihtymisen.

Opposition johtajain, jotka ovat myös Keskuskomitean jäseniä, piti tietää, että heidän esiintymisensä eivät voi olla valautumatta valitukseksi oman puolueensa päätöksiä vastaan, päällekkarkaukseksi puoluetta vastaan, hyökkäykseksi puolueen kimppuun.

Täten siis opposition esiintyminen, erikoisesti Kamenevin puhe, joka ei ole hänen persoonallinen esiintymisensä, vaan koko oppositioblokin esiintymi-

nen, sillä hänen puheensa, joka oli valmiiksi kirjoitettu, oli Trotskin, Kamenevin ja Zinovjevin allekirjoittama, — tämä Kamenevin puhe on käännekohta oppositioblokin kehityksessä vuoden 1926 lokakuun 16 päivän „ilmoituksesta“, jossa oppositio luopui ryhmäkuntalaisista taistelumenetelmistä, opposition olemassaolon uuteen vaiheeseen, jolloin se palaa jälleen puoluetta vastaan käymänsä taistelun ryhmäkuntalaisiin menetelmiin.

Tästä seuraa johtopäätös: palattuun ryhmäkuntalaiseen taistelumenetelmiin oppositio rikkoi oman „ilmoituksensa“ lokakuun 16 päivältä 1926.

Siten kirjoittammekin sen muistiin, toverit. Ei pidä teeskennellä. Kamenev oli oikeassa sanoessaan, että kissaa pitää nimittää kissaksi. (Ääniä: „Oikein!“, „Ja sikaa siaksi“.)

2) Trotski sanoi puheessaan, että „helmikuun vallankumouksen jälkeen Stalin saarnasi virheellistä taktiikkaa, jonka Lenin luonnehti kautskylaiseksi poikkeamaksi“.

Se ei ole totta, toverit. Se on juorupuhetta. Stalin ei „saarnannut“ minkäänlaista kautskylaista poikkeamaa. Sitä, että karkoitukselta palattuani minulla oli eräitä horjahduksia, sitä en ole salannut ja kirjassani „Tiellä Lokakuuhun“ itse kirjoitin niistä. Mutta kenelläpä meistä ei olisi ollut ohimeneviä horjahduksia. Mitä tulee Leninin kantaan ja hänen Huhtikuun teeseihinsä¹⁹ vuonna 1917, joista juuri onkin tässä puhe, niin puolue tietää mainiosti, että minä olin silloin samassa rivissä toveri Leninin kanssa Kamenevia ja hänen ryhmäänsä vastaan, jotka taistelivat silloin Leninin teesejä vastaan. Henkilöt, jotka ovat

tutustuneet puolueemme vuoden 1917 Huhtikuun konferenssin pöytäkirjoihin, eivät voi olla tietämättä, että minä olin samassa rivissä Leninin kanssa ja taistelin yhdessä hänen kanssaan Kamenevin oppositiota vastaan.

Temppu on tässä siinä, että Trotski sotki minut ja Kamenevin. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Se on totta, että Kamenev oli silloin oppositiossa Leniniä vastaan, hänen teesejään vastaan, puolueen enemmistöä vastaan ja kehitteli sellaista katsantokantaa, joka lähenteli puolustuskannan ajamista. Se on totta, että Kamenev kirjoitti silloin „Pravdassa“, esimerkiksi maaliskuussa, puolittain puolustuskantaluontoisia kirjoituksia, ja sellaisista kirjoituksista minä en tietenkään voi olla missään määrin vastuussa.

Trotskin onnettomuus on siinä, että hän sotki tässä Stalinin ja Kamenevin.

Mutta missä Trotski oli silloin, Huhtikuun konferenssin aikana vuonna 1917, jolloin puolue kävi taistelua Kamenevin ryhmää vastaan, missä puolueessa hän silloin oleskeli — vasemmistomenshevikkien vaiko oikeistomenshevikkien puolueessa ja miksi hän ei ollut silloin Zimmerwaldin vasemmiston²⁰ riveissä, — kertokoon Trotski meille siitä, vaikkapa lehdistössä. Mutta se, ettei hän kuulunut silloin meidän puolueeseemme, on tosiasia, joka Trotskin pitäisi muistaa.

3) Trotski sanoi puheessaan, että „kansallisuusky-symyksessä Stalin teki melko suuren virheen“. Minkälaisen virheen ja missä yhteydessä, — sen Trotski jätti sanomatta.

Se ei ole totta, toverit. Se on juorupuhetta. Minulla ei ole milloinkaan ollut minkäänlaisia erimielisyyksiä

kansallisuuskysymyksessä puolueen tai Leninin kanssa. Trotski tarkoittaa tässä nähtävästi erästä vähäpätöistä tapausta, jolloin toveri Lenin puolueemme XII edustajakokouksen edellä moitti minua siitä, että minä harjoitan liian ankaraa organisatiopolitiikkaa äskettäin Ranskassa kauppavaltuutettuna olleen Mdivanin tyyppisten gruusialaisten puolinatsionalistien, puolikommunistien suhteen, että minä „vainoan“ heitä. Myöhemmät tapahtumat kuitenkin osoittivat, että niin sanotut „uklonistit“, Mdivanin tyyppiset henkilöt, ansaitsivat tosiasiasa vieläkin ankarampaa suhtautumista kuin oli minun suhtautumiseni heihin puolueemme Keskuskomitean yhtenä sihteerinä. Myöhemmät tapahtumat osoittivat, että „uklonistit“ olivat mitä selvimmän opportunistin mätänevä ryhmä. Todistakoon Trotski, ettei asia ole niin. Lenin ei tiennyt eikä voinutkaan tietää näitä seikkoja, koska hän oli sairaana, makasi vuoteessa eikä voinut seurata tapahtumia. Mutta mitä yhteyttä tällä vähäpätöisellä tapauksella voi olla Stalinin periaatteelliseen kantaan? Trotski ilmeisesti vihjailee tässä panettelevasti jonkinlaisiin „erimielisyyksiin“ minun ja puolueen välillä. Mutta eikö se ole tosiasia, että Keskuskomitea kokonaisuudessaan, myös Trotski mukaan luettuna, äänesti yksimielisesti Stalinin kansallisuuskysymyksestä esittämien teesien puolesta? Eikö se ole tosiasia, että tämä äänestys toimitettiin Mdivanin tapauksen jälkeen, puolueemme XII edustajakokouksen edellä? Eikö se ole tosiasia, että kansallisuuskysymyksen alustajana XII edustajakokouksessa oli juuri Stalin eikä joku toinen? Missä tässä on „erimielisyys“ kansallisuuskysymyksessä ja minkä tähden Trotskille

oikeastaan tuli mieleen muistuttaa tästä vähäpätöisestä tapauksesta?

4) Kamenev lausui puheessaan, että puolueemme XIV edustajakokous teki virheen „avatessaan tulen vasemmalle“, s.o. avatessaan tulen oppositiota vastaan. Tämän mukaan asia on siis niin, että puolue on taistellut ja taistelee edelleenkin puolueen vallankumouksellista ydinjoukkoa vastaan, että meidän oppositiomme on vasemmistolainen eikä oikeistolainen.

Kaikki se on tyhjää puhetta, toverit. Se on meidän oppositiolaistemme levittämää juorupuhetta. XIV edustajakokous ei aikonut eikä voinut avata tulta vallankumouksellista enemmistöä vastaan. Tosi-asiassa se avasi tulen oikeistolaisia vastaan, oppositiolaisiamme vastaan, jotka muodostavat oikeisto-opposition, vaikka verhoavatkin itsensä „vasemmistolaisen“ vaippaan. Oppositio on tietenkin taipuvainen pitämään itseään „vallankumouksellisena vasemmistona“. Mutta puolueemme XIV edustajakokous sanoi päinvastoin, että oppositio vain naamioi itseään „vasemmistolaisilla“ fraaseilla, mutta itseasiassa se on opportunistinen oppositio. Me tiedämme, kuinka oikeisto-oppositio verhoutuu usein „vasemmistolaiseen“ vaippaan voidakseen johtaa työväenluokkaa harhaan. Myös „työläisoppositio“ piti itseään kaikkia muita vasemmistolaisempänä, mutta tosiasiassa se kuitenkin osoittautui kaikkia muita oikeistolaisemmaksi. Nykyinen oppositio myöskin pitää itseään kaikkia muita vasemmistolaisempänä, mutta nykyisen opposition käytäntö ja koko toiminta kuitenkin osoittavat, että se on kaikkien oikeistolaisten opportunististen suuntien kokoamis-

keskus ja pesäke „työläis-oppositiosta“ ja trotskilaisuudesta „uuteen oppositioon“ ja kaikenlaisiin Souvarine'ihin asti.

Kamenev „hieman“ vilpisteli „vasemmistolaisten“ ja „oikeistolaisten“ suhteen.

5) Kamenev esitti lainauksen Leninin teoksista, että me emme ole vielä rakentaneet valmiiksi taloutemme sosialistista perustaa ja sanoi, että puolue tekee virheen väittäessään muka niin, että me olemme jo rakentaneet valmiiksi taloutemme sosialistisen perustan.

Se on tyhjää puhetta, toverit. Se on Kamenevin pikkumaista juorupuhetta. Puolue ei ole vielä milloinkaan sanonut, että se on jo rakentanut valmiiksi taloutemme sosialistisen perustan. Kiistaa ei nyt käydä lainkaan siitä, olemmeko me vai emmekö ole vielä rakentaneet valmiiksi taloutemme sosialistista perustaa. Kiistaa ei nyt käydä siitä. Kiistaa käydään vain siitä, voimmeko me rakentaa taloutemme sosialistisen perustan valmiiksi omin voimin vai emmekö voi. Puolue väittää, että meillä on olemassa mahdollisuudet rakentaa valmiiksi taloutemme sosialistinen perusta. Oppositio kieltää tämän luisuen siten tappiontoivomisen ja antautumismielialan raiteille. Juuri tästä käydään nykyään kiistaa. Tuntien kantansa kestämyyden Kamenev yrittää päästä livah-tamaan tästä kysymyksestä. Mutta se ei hänelle onnistu.

Kamenev vielä kerran „hieman“ vilpisteli.

6) Trotski sanoi puheessaan, että hän „ennakoi Leninin politiikan maalishuhtikuussa 1917“. Tämän mukaan asia on siis niin, että Trotski „ennakoi“

toveri Leninin Huhtikuun teesit. Siis Trotski tuli itsenäisesti jo helmi—maaliskuussa 1917 siihen politiikkaan, jota toveri Lenin puolusti Huhtikuun teeseisään huhti—toukokuussa 1917.

Sallikaa minun, toverit, sanoa, että tuo on tyhmää ja sopimatonta kerskailua. Trotski, joka „ennakoi“ Leninin,— se on näky, jolle sietää nauraa. Talonpojat ovat aivan oikeassa sanoessaan tavallisesti tällaisissa tapauksissa: „Vertasi karpästä kellotapuliiin“. (N a u r u a.) Trotski, joka „ennakoi“ Leninin... Yrittäköön Trotski esiintyä ja todistaa tuon lehdistössä. Miksi hän ei ole kertaakaan yrittänyt sitä tehdä? Trotski „ennakoi“ Leninin... Mutta miten on silloin selitettävissä se tosiasia, että toveri Lenin heti Venäjälle saavuttuaan huhtikuussa 1917 katsoi välttämättömäksi rajankäynnin Trotskin kantaan nähden? Miten on selitettävissä se tosiasia, että „ennakoitu“ katsoo tarpeelliseksi pystyttää aidan itsensä ja „ennakoineen“ välille? Eikö se ole tosiasia, että huhtikuussa 1917 Lenin moneen kertaan ilmoitti, että hänellä ei ole mitään yhteistä Trotskin perusformulan kanssa: „ilman tsaaria, mutta työväenhallitus“? Eikö se ole tosiasia, että Lenin myöskin silloin ilmoitti moneen kertaan, että hänellä ei ole mitään yhteistä Trotskin kanssa, joka yrittää hypätä talonpoikaisliikkeen yli, agraari-vallankumouksen yli?

Missä siinä on „ennakointi“?

Johtopäätös: me emme tarvitse tekaistuja juttuja ja juorupuheita, vaan tosiasioita, kun taas oppositio katsoo paremmaksi operoida tekaistuilla jutuilla ja juorupuheilla.

2. Mistä proletariaatin diktatuurin viholliset ylistävät oppositiota

Selostuksessani puhuin siitä, että proletariaatin diktatuurin viholliset, menshevikit ja kadetit venäläisten emigranttien joukosta, ylistävät oppositiota. Sain, että he ylistävät oppositiota sellaisesta toiminnasta, mikä johtaa puolueen yhtenäisyyden horjuttamiseen ja siis proletariaatin diktatuurin horjuttamiseen. Esitin joukon lainauksia, jotka osoittavat, että nimenomaan tästä proletariaatin diktatuurin viholliset ylistävät oppositiota, siitä, että toiminnallaan oppositio päästää valloilleen proletariaatinvastaisia voimia maassa, yrittää halventaa puoluettamme, halventaa proletariaatin diktaturia ja helpottaa siten proletariaatin diktatuurin vihollisten asiaa.

Vastaukseksi tähän Kamenev (ja myöskin Zinovjev) viittasi ensin Lännen kapitalistiseen lehdistöön, joka nähkääs ylistää puoluettamme ja myöskin Stalinia, ja sitten hän viittasi Ustrjaloviin, smenavehilaiseen²¹, maamme porvarillisten spesialistien edustajaan, joka on solidaarinen puolueemme kannan kanssa.

Mitä tulee kapitalisteihin, niin heillä on siellä suuria erimielisyyksiä puolueemme suhteen. Hiljattain esimerkiksi amerikkalaisessa lehdistössä ylistettiin Stalinia, että hän muka antaa heille mahdollisuuden saada tärkeitä toimilupia. Mutta nyt osoittautuu, että he kaikin tavoin haukkuvat ja moittivat Stalinia väittäen, että hän, Stalin, on „pettänyt“ heitä. Aikoinaan porvarilliseen lehdistöön ilmaantui pilakuva Stalinista, joka pitää kädessään vesisankoa ja sammuttaa vallankumouspaloa. Mutta tämän pilaku-

van kumoamiseksi ilmaantui sitten toinen pilakuva, jossa Stalin pitää kädessään sankoa, mutta siinä ei ole vettä, vaan paloöljyä, ja osoittautuu, ettei Stalin sammuta, vaan lietsoo vallankumouspaloa. (Suosionosoituksia, naurua.)

Kuten näette, siellä heillä, kapitalisteilla, on suuria erimielisyyksiä niin puolueemme kannan suhteen kuin myöskin Stalinin kannan suhteen.

Siirtykäämme Ustrjalovia koskevaan kysymykseen. Mikä mies Ustrjalov on? Ustrjalov on porvarillisten spesialistien ja yleensä uuden porvariston edustaja. Hän on proletariaatin luokkavihollinen. Se on kiistatonta. Mutta vihollisia on erilaisia. On luokkavihollisia, jotka eivät lepy Neuvostovallan suhteen ja pyrkivät sen kukistamiseen hinnalla millä hyvänsä. On myös sellaisia luokkavihollisia, jotka tavalla tai toisella sopivat Neuvostovallan kanssa. On vihollisia, jotka pyrkivät valmistamaan ehtoja proletariaatin diktatuurin kukistamiseksi. Niitä ovat menshevikit, eserrät, kadetit ynnä muut. Mutta on myös sellaisia vihollisia, jotka ovat yhteistyössä Neuvostovallan kanssa ja taistelevat niitä vastaan, jotka ovat Neuvostovallan kukistamisen kannalla, pannen toiveensa siihen, että diktatuuri tulee vähitellen heikkenemään, rappeutumaan ja lähtee sitten myönnetyksiin uuden porvariston eduille. Ustrjalov kuuluu vihollisten viimeksimainittuun luokkaan.

Minkä vuoksi Kamenev viittasi Ustrjaloviin? Ehkä osoittaakseen, että puolue on meillä rappeutunut ja juuri sen vuoksi Ustrjalov ylistää Stalinia tai puoluetamme yleensä? Nähtävästi ei siksi, sillä Kamenev ei lähtenyt sitä avoimesti sanomaan. Mutta minkä

vuoksi sitten Kamenev viittasi Ustrjaloviin? Ilmeisesti antaakseen vihjauksen „rappeutumisesta“.

Mutta Kamenev unohti mainita, että tuo sama Ustrjalov ylisti vielä enemmän Leniniä. Ustrjalovin kirjoitukset, joissa hän ylistää Leniniä, tuntee koko puolueemme. Mistä tässä on kysymys? Ehkä toveri Lenin „rappeutui“ tai alkoi „rappeutua“ ottaessaan käytäntöön uuden talouspolitiikan? Tarvitsee vain asettaa tämä kysymys, niin käsittää tuollaisen „rappeutumisesta“ tehdyn olettamuksen koko järjettömyyden.

Siis: mistä Ustrjalov ylistää Leniniä ja puoluetamme ja mistä menshevikit ja kadetit ylistävät oppositiota, — siinä on kysymys, joka täytyy ennen kaikkea ratkaista ja jota Kamenev yrittää kaikin keinoin kiertää.

Menshevikit ja kadetit ylistivät oppositiota siitä, että se horjuttaa puolueemme yhtenäisyyttä, heikentää proletariaatin diktatuuria ja helpottaa siten menshevikkien ja kadettien toimintaa Neuvostovaltan kukistamiseksi. Sen todistavat esitetyt lainaukset. Ustrjalov taas ylistää puoluettamme siitä, että Neuvostovalta on sallinut uuden talouspolitiikan, sallinut yksityispääoman, sallinut porvarillisten specialistien käyttämisen, joiden apu ja kokemus on proletariaatille tarpeen.

Menshevikit ja kadetit ylistävät oppositiota siitä, että ryhmäkuntalaisella toiminnallaan se auttaa heitä ehtojen valmistelemissa proletariaatin diktatuurin kukistamiseksi. Mutta Ustrjalovit tietäen, että diktatuuria ei voida kukistaa, heittävät pois Neuvostovaltan kukistamisen kannan, pyrkivät saamaan paikan

proletariaatin diktatuurin liepeillä, pyrkivät lyöttäytymään sen mukaan ja — ylistävät puoluetta siitä, että se on ottanut käytäntöön uuden talouspolitiikan ja sallinut määrätyillä ehdoilla uuden porvariston, joka haluaa käyttää Neuvostovaltaa omiin luokkatarkoituksiinsa, mutta jota Neuvostovalta itse käyttää proletariaatin diktatuurin tarkoituksiin.

Juuri siinä on ero maamme proletariaatin erilaisien luokkavihollisten välillä.

Juuri siinä on perussy siihen, että menshevikit ja kadetit ylistävät oppositiota, mutta herrat Ustrjalovit meidän puoluettamme.

Haluaisin kiinnittää huomiotanne Leninin kantaan tässä kysymyksessä.

„Meidän Neuvostotasavallassamme“, sanoo Lenin, „yhteiskuntajärjestelmä perustuu kahden luokan, työläisten ja talonpoikain yhteistoiminnalle, johon nyt on määrätyillä ehdoilla laskettu mukaan myös „nepmannit“, s.o. porvaristo“ (Lenin, XXVII osa s. 405).

Juuri tästä uuden porvariston laskemisesta mukaan eräänlaiseen ehdolliseen yhteistoimintaan, määrätyillä ehdoilla tietenkin ja Neuvostovallan toteuttaman valvonnan pohjalla, — juuri tästä Ustrjalov ylistää puoluettamme toivoen voivansa tarttua tähän mukaanlaskemiseen ja käyttää Neuvostovaltaa porvariston tarkoituksiin. Mutta meillä, puolueella, on toisenlaiset laskelmat: käyttää hyväksemme uuden porvariston edustajia, heidän kokemustaan ja heidän tietojaan neuvostoidaksemme, assimiloidaksemme heistä osan ja heittääksemme syrjään toisen osan, joka osoittautuu olevan kykenemätön neuvostoitumaan.

Eikö ole tosiasia, että Lenin teki eron toisaalta uuden porvariston ja toisaalta menshevikkien ja kadettien välillä laskien mukaan ja käyttäen hyväksi ensinmainittua ja kehoittaen vangitsemaan viimeainittuja?

Toveri Lenin kirjoitti tästä kysymyksestä „Elintarvikeverossaan“:

„Ei pidä pelätä sitä, että kommunistit „ottavat oppia“ porvarillisilta spesialisteilta, heidän joukossaan sekä kauppialta, pieniltä kapitalistisilta osuustoimintamiehiltä että kapitalisteilta. Heiltä on otettava oppia muodollisesti toisin, mutta asiallisesti samoin kuin otimme oppia ja opimme sotilasspesialisteilta. „Opin“ tulokset on tarkastettava vain käytännöllisen kokemuksen pohjalla: tee paremmin kuin porvarilliset spesialistit tekivät rinnalasi, pysty sekä tavalla että toisella saamaan aikaan maanviljelyksen nousu, teollisuuden nousu, maanviljelyksen ja teollisuuden välisen vaihdon kehittyminen. Älä kitsaile maksaa „oppirahoja“: opista kannattaa maksaa kallis hinta, kunhan vain opittaisiin kunnollisesti“ (Lenin, XXVI osa, s. 352).

Näin Lenin sanoi uudesta porvaristosta ja porvarillisista spesialisteista, joiden edustaja Ustrjalov on.

Mutta menshevikeistä ja eserristä Lenin sanoi:

„Mutta „puolueettomat“, jotka asiallisesti eivät ole keitään muita kuin uudestaan, muodinmukaiseen kronstadtilais-puolueetomaan pukuun pukeutuneita menshevikkejä ja eserriä, on pidettävä visusti vankilassa tahi lähetettävä Berliiniin Martovin luo nauttimaan vapaasti puhtaan demokratian kaikista ihanuuksista, vaihtamaan vapaasti mielipiteitä Tshernovin, Miljukovin ja gruusia-
laisten menshevikkien kanssa“ (kts. sama, s. 352).

Näin sanoi Lenin.

Ehkä oppositio ei ole Leninin kanssa samaa mieltä? Sanokoon sen suoraan.

Juuri tästä johtuu se tosiasia, että menshevikkejä ja kadetteja meillä vangitaan, mutta uuden porvaris-

ton me määrätyillä ehdoilla ja määrätyin rajoituksin sallimme voidaksemme samalla, kun taistelemme sitä vastaan taloudellista luonnetta olevin keinoin ja voitamme sen askel askeleelta, käyttää hyväksemme sen kokemusta ja tietoja taloudellisessa rakennustyössäme.

Asia on siis niin, että eräät Ustrjalovin tapaiset luokkaviholliset ylistävät puoluettamme siitä, että olemme ottaneet käytäntöön uuden talouspolitiikan ja laskeneet porvariston mukaan eräänlaiseen ehdolliseen ja rajoitettuun yhteistyöskentelyyn olemassaolevan neuvostojärjestelmän kanssa, minkä yhteydessä meidän tarkoituksenamme on tämän porvariston tietojen ja kokemuksen hyväksikäyttö rakennustyössäme, jota tarkoituksena me toteutamme, kuten tiedetään, menestyksellisesti. Mutta oppositiota ylistävät toiset, menshevikkien ja kadettien tapaiset luokkaviholliset siitä, että opposition työ johtaa puolueemme yhtenäisyyden horjuttamiseen, proletariaatin diktatuurin horjuttamiseen ja diktatuurin kukistamiseen suunnatun menshevikkien ja kadettien toiminnan helpottamiseen.

Toivon, että oppositio vihdoinkin oivaltaa sen eron koko syvyyden, mikä on olemassa ensinmainitun laatuksen ja viimeksimainitun laatuksen ylistyksen välillä.

3. On virheitä ja virheitä

Oppositio puhui täällä Keskuskomitean eri jäsenten erinäisistä virheistä. Erinäisiä virheitä on tietysti ollut. Meillä ei ole ehdottomasti „virheettömiä“ hen-

kilöitä. Sellaisia ihmisiä ei ole olemassakaan. Mutta virheitä on erilaisia. On virheitä, joista virheiden tekijät eivät pidä jyrkästi kiinni ja joista ei kasva ryhmäohjelmaa, suuntaa, ryhmää. Sellaiset virheet unhoitetaan pian. On myös toisenlaisia virheitä, joista virheiden tekijät pitävät tiukasti kiinni ja joista kasvavat ryhmät, ryhmäohjelmat ja taistelu puolueessa. Sellaisia virheitä ei voida pian unhoittaa.

Näiden kahden virheluokan välillä on tehtävä selvä ero.

Trotsky esimerkiksi sanoo, että minä tein eräänä aikana virheen ulkomaankaupan monopolin alalla. Se on totta. Kaudella, jolloin hankintaelimemme olivat rappiolla, minä todellakin ehdotin jonkin sataman avaamista väliaikaisesti viljanvientä varten. Mutta minä en pitänyt kiinni virheestäni ja keskusteltuani Leninin kanssa korjasin sen viivyttelämästä. Sellaisia Trotskin virheitä, jotka Keskuskomitea on sittemmin korjannut ja joista hän ei sen jälkeen ole pitänyt kiinni, voisin luetella kymmeniä ja satoja. Jos ryhtyisin luettelemaan kaikkia niitä virheitä, hyvin vakavia, vähemmän vakavia ja vähän vakavia virheitä, joita Trotsky on tehnyt työssään Keskuskomiteassa, mutta joista hän ei ole pitänyt kiinni ja jotka on unhoitettu, niin minun pitäisi pitää siitä monta esitelmää. Mutta minun mielestäni poliittisessa taistelussa, poliittisessä väittelyssä ei pitäisi puhua tällaisista virheistä, vaan niistä virheistä, jotka ovat kehittyneet sitten ryhmäohjelmiksi ja aiheuttaneet taistelun puolueen sisällä.

Mutta Trotsky ja Kamenev koskettelivat kysymystä juuri sellaisista virheistä, jotka eivät kehitty-

neet oppositiosuunniksi ja jotka pian unhoitettiin. Ja koska oppositio kosketteli juuri näitä kysymyksiä, niin sallikaa minunkin palauttaa mieliin eräitä senlaatuksia virheitä, joita opposition johtajat ovat aikoinaan tehneet. Ehkäpä se on heille opiksi ja toisen kerran he eivät yritä tarrautua jo unhoitettuihin virheisiin.

Oli aika, jolloin Trotski väitti puolueemme Keskuskomiteassa, että Neuvostovalta riippuu hiuskarvan varassa, että „käksi on jo kukkunut“ ja Neuvostovalle on jäänyt elinaikaa muutama kuukausi, ellei muutama viikko. Tämä oli vuonna 1921. Se oli mitä vaarallisin virhe, joka oli osoituksena Trotskin vaarallisista mielialoista. Mutta Keskuskomitea nauroi hänelle. Trotski ei pitänyt kiinni tästä virheestään, ja virhe unhoitettiin.

Oli aika — se oli vuonna 1922, — jolloin Trotski ehdotti, että meidän tuotantolaitostemme ja trustiemme sallittaisiin luoton saamiseksi pantata valtion omaisuutta, muun muassa myös peruspääomaa, yksityiskapitalisteille. (T o v. J a r o s l a v s k i: „Se on antautumisen tie“.) Nähtävästi se on niin. Joka tapauksessa se olisi ollut edellytyksenä tuotantolaitostemme kansallistamisen peruuttamiselle. Mutta Keskuskomitea hylkäsi tuon suunnitelman, Trotski tappeli sen puolesta, mutta sitten herkesi pitämästä kiinni virheestään, ja virhe on nyt unhoitettu.

Oli aika — se oli vuonna 1922, — jolloin Trotski ehdotti teollisuutemme ankaraa keskittämistä, sellaista mieletöntä keskittämistä, joka olisi kiertämättä jättänyt tehtaidemme porttien ulkopuolelle noin kolmasosan työväenluokastamme. Keskuskomitea hylkäsi tuon

Trotskin ehdotuksen skolastisena, mielettömänä ja poliittisesti vaarallisena. Trotski muistutti useita kertoja Keskuskomitealle, että tulevaisuudessa täytyy kuitenkin lähteä tälle tielle. Mutta me emme kuitenkaan ole lähteneet tuolle tielle. (Ääni paikalta: „Olisi jouduttu sulkemaan Putilovin tehdas“.) Niin, siihen olisi jouduttu. Mutta myöhemmin Trotski lakkasi pitämästä kiinni virheestään, ja virhe unhoitettiin.

J.n.e., y.m.s.

Tai ottakaamme Trotskin ystävät — Zinovjev ja Kamenev, jotka mielellään muistuttelevat usein siitä, että Buharin erään kerran sanoi — „rikastukaa“, ja tanssivat tuon „rikastukaa“ ympärillä.

Se oli vuonna 1922, kun meillä käsiteltiin kysymystä Urquhartin konsessionista, tämän konsessionin mitä orjuuttavimmista ehdoista. Ja kuinka oli? Eikö ole tosi, että Kamenev ja Zinovjev ehdottivat Urquhartin konsessionin orjuuttavien ehtojen hyväksymistä, ja tehtyään tämän ehdotuksensa he pitivät siitä tiukasti kiinni? Keskuskomitea kuitenkin hylkäsi Urquhartin konsessionin, Zinovjev ja Kamenev eivät enää pitäneet kiinni virheestään, ja virhe unhoitettiin.

Tai ottakaamme esimerkiksi vielä eräs tapaus Kamenevin virheistä, josta en olisi halunnut puhua, mutta josta Kamenev pakottaa minut muistuttamaan, koska hän kyllästyttää muistutteluillaan Buharinin virheestä, virheestä, jonka Buharin on jo aikoja sitten korjannut ja likvidoinut. Tarkoitin erästä Kameneville sattunutta tapausta hänen ollessaan karkoitettuna Siperiassa, helmikuun vallankumouksen jälkeen, kun Kamenev yhdessä arvoisten kauppiaiden

kanssa osallistui Siperiassa (Atshinskissa) tervehdys-sähkösanoman lähettämiseen konstitutionalistille Mihail Romanoville (huuda hduksia: „Häpeä!“), sille samalle Mihail Romanoville, jolle tsaari valtaistuimesta luopuessaan siirsi „oikeuden valtaistuimeen“. Se oli tietysti mitä tyhmin virhe, ja tästä virheestään Kamenev sai puolueeltamme Huhtikuun konferenssin aikana vuonna 1917 ankaran löylytyksen. Mutta Kamenev tunnusti virheensä, ja virhe unhoitettiin.

Pitääkö tämäntapaisia virheitä muistella? Ei tietenkään, sillä ne on unhoitettu ja jo kauan sitten likvidoitu. Minkä vuoksi sitten Trotski ja Kamenev muistuttavat jatkuvasti sentapaisista virheistä vastaaväittäjilleen puolueessa? Eikö ole selvää, että siten he vain pakottavat meidät palauttamaan mieliin opposition johtajain monilukuisia virheitä? Ja meidän on pakko tehdä se vaikkapa jo senkin vuoksi, jotta oppositio saataisiin luopumaan riidanetsinnästä ja juorupuheista.

Mutta on myös toisenlaatuisia virheitä, sellaisia virheitä, joista niiden tekijät pitävät kiinni ja joista sitten kasvavat ryhmäkuntalaiset ohjelmat. Ne ovat jo kokonaan toisenlaatuisia virheitä. Puolueen tehtävänä on paljastaa ja voittaa sellaiset virheet. Sillä sellaisten virheiden voittaminen on ainoa keino marxilaisuuden periaatteiden lujittamiseksi puolueessa, yhtenäisyyden säilyttämiseksi puolueessa, ryhmäkuntalaisuuden hävittämiseksi ja takeiden luomiseksi tällaisten virheiden toistumista vastaan.

Ottakaamme esimerkiksi Trotskin Brestin rauhan kaudella tekemä virhe, joka muuttui kokonaiseksi

ryhmäohjelmaksi puoluetta vastaan. Pitääkö sellaisia virheitä vastaan taistella avoimesti ja päättäväisesti? Kyllä, pitää.

Tai Trotskin toinen virhe ammattiliittoväittelyn aikana, joka (virhe) aiheutti yleisvenäläisen väittelyn puolueessamme.

Tai esimerkiksi Zinovjevin ja Kamenevin lokakuun virhe, joka synnytti puolueessa kriisin kapinan edellä Lokakuussa 1917.

Tai esimerkiksi oppositioblokin nykyiset virheet, jotka ovat valautuneet ryhmäkuntalaiseksi ohjelmaksi ja taisteluksi puoluetta vastaan.

J.n.e., y.m.s.

Pitääkö tällaisia virheitä vastaan taistella avoimesti ja päättäväisesti? Kyllä, pitää.

Saako tällaisista virheistä vaieta, kun kysymys on erimielisyyksistä puolueessa? Selvää on, että ei saa.

4. Proletariaatin diktatuuri Zinovjevin mukaan

Zinovjev puhui puheessaan proletariaatin diktatuurista ja uskotteli, että tunnetussa kirjoituksessaan „Leninismien kysymyksistä“ Stalin selittää väärin proletariaatin diktatuurin käsitettä.

Se on tyhjää puhetta, toverit. Zinovjev vierittää siinä omat syntinsä toisen kontolle. Itseasiassa kysymys voi olla vain siitä, että Zinovjev vääristelee proletariaatin diktatuurin leniniläistä käsitystä.

Zinovjevillä on kaksi selitystä proletariaatin diktatuurin suhteen, joista kumpaakaan ei voida pitää marxilaisena ja jotka ovat toistensa kanssa perusteellisesti ristiriidassa.

Ensimmäinen selitys. Lähtien oikeasta toteamasta, että puolue on tärkein johtava voima proletariaatin diktatuurin järjestelmässä, Zinovjev tulee aivan väärään johtopäätökseen, että **proletariaatin diktatuuri on puolueen diktatuuria.** Siten Zinovjev samaistaa puolueen diktatuurin proletariaatin diktatuurin kanssa.

Mutta mitä merkitsee puolueen diktatuurin samaistaminen proletariaatin diktatuurin kanssa?

Se merkitsee, ensiksikin, yhtäläisyysmerkin panemista luokan ja puolueen välille, kokonaisuuden ja tämän kokonaisuuden osan välille, mikä on järjetöntä ja typerää. Lenin ei milloinkaan samaistanut eikä voinut samaistaa puoluetta luokan kanssa. Puolueen ja luokan välillä on kokonainen joukko puolueen ulkopuolella olevia proletariaatin joukkojärjestöjä, ja näiden järjestöjen takana on proletaarien luokan koko joukko. Kaikkien näiden puolueen ulkopuolella olevien joukkojärjestöjen ja semminkin koko työväenluokan joukon merkityksen ja ominaispainon huomiotta jättäminen ja sellainen ajatus, että puolue voi itsellään korvata puolueeseen kuulumattomat proletariaatin joukkojärjestöt ja koko proletaarien joukon yleensä, merkitsee puolueen irrottamista joukoista, puolueen byrokratisoimisen saattamista huippuunsa, puolueen muuttamista virheettömäksi voimaksi, „netshajevilaisuuden“²² ja „arakshejevilaisuuden“²³ tuomista puolueeseen.

Sanomattakin on selvää, että Leninillä ei ole mitään yhteistä proletariaatin diktatuurin tuollaisen „teorian“ kanssa.

Se merkitsee, toiseksi, sitä, että puolueen diktatuuria ei käsitetä kuvaannollisessa mielessä, puolueen

johdon mielessä työväenluokan suhteen, kuten toveri Lenin sen nimenomaan käsitti, vaan että se käsitetään „diktatuuri“ sanan tarkassa mielessä, s.o. siinä mielessä, että puolueen johdon sijalle asetetaan puolueen **väkivalta** työväenluokan suhteen. Sillä mitä on diktatuuri tämän sanan tarkassa mielessä? Diktatuuri tämän sanan tarkassa mielessä on väkivaltaan nojautuvaa valtaa, sillä ilman väkivallan aineksia diktatuuria ei ole, kun otetaan diktatuuri tämän sanan tarkassa mielessä. Voiko puolue olla väkivaltaan nojautuvana valtana oman luokkansa suhteen, työväenluokan enemmistön suhteen? Selvää on, että ei voi. Päinvastaisessa tapauksessa se ei olisi diktatuuria porvariston yli, vaan diktatuuria työväenluokan yli.

Puolue on luokkansa opettaja, ohjaaja ja johtaja eikä väkivaltaan nojautuvaa valtaa työväenluokan enemmistön suhteen. Muussa tapauksessa olisi turhaa puhua vakuuttamismenetelmästä proletaarisen puolueen perusmenetelmänä sen toiminnassa työväenluokan keskuudessa. Muussa tapauksessa olisi turhaa puhua siitä, että puolueen on saatava proletariaatin laajat joukot vakuuttuneiksi politiikkansa olevan oikean, että vain tätä tehtävää täyttäessään puolue voi pitää itseään todella joukkopuolueena, joka kykenee johtamaan proletariaatin taisteluun. Muussa tapauksessa puolueen pitäisi vaihtaa vakuuttamismenetelmä käskyyn ja uhkukseen proletariaatin suhteen, mikä on järjetöntä ja kokonaan yhteensoveltumatonta proletariaatin diktatuurin marxilaisen käsityksen kanssa.

Sellaiseen mielettömyyteen johtaa Zinovjevin „teoria“ puolueen diktatuurin (johdon) samaistamisesta proletariaatin diktatuurin kanssa.

Sanomattakin on selvää, että Leninillä ei ole mitään yhteistä tämän „teorian“ kanssa.

Tuota mielettömyyttä minä vastustinkin kirjoituksessani „Leninismien kysymyksistä“, kun esiinnyin Zinovjevia vastaan.

Ehkä ei ole pahitteeksi mainita, että tämä kirjoitus kirjoitettiin ja annettiin painoon puolueemme johtavien toverien täydellisellä suostumuksella ja heidän hyväksymään.

Niin on asianlaita Zinovjevin ensimmäisen selityksen kanssa proletariaatin diktatuurista.

Ja tässä on toinen selitys. Kun ensimmäinen selitys on leninismien vääristelyä yhteen suuntaan, niin toinen selitys on vääristelyä aivan toiseen suuntaan, joka on vallan päinvastainen ensimmäiselle suunnalle. Tämä toinen selitys on siinä, että Zinovjev määrittelee proletariaatin diktatuurin ei yhden luokan, proletaarien luokan, johdoksi, vaan kahden luokan, työläisten ja talonpoikain, johdoksi.

Zinovjev sanoo siitä näin:

„Valtioelämän johto, ohjauspyörä ja suuntaaminen on nyt kahden luokan, työväenluokan ja talonpoikaiston, käsissä“ (G. Zinovjev. „Työväen ja talonpoikaiston liitto ja Punainen armeija“. Kustannusliike „Priboi“. L., 1925, s. 4).

Voidaanko kieltää sitä, että meillä on nyt proletariaatin diktatuuri? Ei, ei voida. Mitä on proletariaatin diktatuuri meidän maassamme? Zinovjevin mukaan se on näköjään sitä, että maamme valtioelämää johtaa kaksi luokkaa. Onko tämä sovitettavissa yhteen proletariaatin diktatuurin marxilaisen käsityksen kanssa? Selvää on, että ei ole.

Lenin sanoo, että proletariaatin diktatuuri on yhden luokan, proletaarien luokan, valtaa. Proletariaatin ja talonpoikaiston liiton oloissa tämä proletariaatin yksinvaltius ilmenee siinä, että johtavana voimana tässä liitossa on proletariaatti, sen puolue, joka ei jaa eikä voi jakaa valtioelämän johtoa toisen voiman tai toisen puolueen kanssa. Tämä kaikki on niin selvää ja kiistatonta, että tuskin on tarpeellista selittää näitä yksinkertaisia asioita. Mutta Zinovjevin mukaan asia on niin, että proletariaatin diktatuuri on kahden luokan johtoa. Miksi tällaista diktatuuria ei silloin voitaisi nimittää proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuriksi eikä proletariaatin diktatuuriksi? Ja eikö ole selvää, että proletariaatin diktatuurin zinovjevilaisen käsityksen mukaan meillä pitäisi olla kahden puolueen johto niitä kahta luokkaa vastaavasti, jotka ovat „valtioelämän ohjauspyörässä“? Mitä yhteistä voi olla tämän Zinovjevin „teorian“ ja proletariaatin diktatuurin marxilaisen käsityksen välillä?

Sanomattakin on selvää, että Leninillä ei ole mitään yhteistä tämän „teorian“ kanssa.

Johtopäätös: Zinovjev aivan ilmeisesti vääristelee Leninin oppia proletariaatin diktatuurista, olipa kysymys sitten Zinovjevin „teorian“ antamasta ensimmäisestä tai toisesta selityksestä.

5. Trotskin oraakkelifauseet

Edelleen haluaisin viivähtää eräissä Trotskin kaksimielisissä lausunnoissa, joiden tarkoitusperänä on itseasiassa ihmisten harhaanjohtaminen. Haluaisin esittää vain muutamia tosiasioita.

Ensimmäinen tosiasia. Kysymykseen, kuinka Trotski suhtautuu omaan menshevistiseen menneisyyteensä, Trotski vastasi melko mahtipontisesti:

„Jo se tosiasia sellaisenaan, että liityin bolshevikkipuolueeseen... jo tämä tosiasia sellaisenaan osoittaa, että minä heitin puolueen kynnykselle kaiken sen, mikä minua siihen asti oli erottanut bolshevismista“.

Mitä merkitsee „heittää puolueen kynnykselle kaiken sen, mikä oli erottanut“ Trotskia „bolshevismista“? Remmele oli oikeassa huudahtaessaan siihen: „Kuinka sellaisia kapineita voidaan panna puolueen kynnykselle“. Ja todellakin, kuinka sellaista saastaa voidaan panna puolueen kynnykselle? (N a u r u a.) Tämä kysymys jäi kuin jäikin Trotskin puolelta vastaustavalle.

Sitä paitsi, mitä merkitsee Trotskin menshevististen perujen heittäminen puolueen kynnykselle? Heittikö hän nuo kapineet puolueen kynnykselle tulevien taistelujen varalle puolueessa vai ottiko hän ja yksinkertaisesti poltti ne? Näyttää siltä, että Trotski heitti ne puolueen kynnykselle tulevaisuuden varalle. Sillä kuinka muuten voitaisiin selittää ne Trotskin permanenttiset erimielisyydet puolueen kanssa, jotka alkoivat jonkin ajan kuluttua hänen puolueeseen liittymisensä jälkeen eivätkä ole tähän mennessä lakanneet?

Päätelkää itse. Vuosi 1918 — Trotskin erimielisyydet puolueen kanssa Brestin rauhaa koskevassa kysymyksessä ja taistelu puolueen sisällä. Vuodet 1920—21 — Trotskin erimielisyydet puolueen kanssa ammattiliikkeestä ja yleisvenäläinen väittely. Vuosi 1923 — Trotskin erimielisyydet puolueen kanssa puo-

luerakennustyön ja talouspolitiikan peruskysymyksissä ja väittely puolueessa. Vuosi 1924—Trotskin erimielisyydet puolueen kanssa Lokakuun vallankumouksen arvioimista ja puolueen toteuttamaa johtoa koskevassa kysymyksessä ja väittely puolueessa. Vuodet 1925—26—Trotskin ja hänen oppositioblokkinsa erimielisyydet puolueen kanssa vallankumouksemme ja päivänpolitiikkamme peruskysymyksissä.

Eiköhän tässä ole liian paljon erimielisyyksiä sellaisen henkilön osalle, joka „heitti puolueen kynnykselle kaiken sen, mikä oli erottanut häntä bolshevismista“?

Voidaanko sanoa, että nämä Trotskin permanentiset erimielisyydet puolueen kanssa ovat „satunnaisesti sattuneita sattumia“ eikä lakimääräinen ilmiö?

Tuskinpa niin voidaan sanoa.

Mikä tarkoitus voi siinä tapauksessa olla tuolla Trotskin enemmän kuin kaksimielisellä lausunnolla?

Mielestäni sillä on vain yksi tarkoitus: heittää tuhkaa kuulijoiden silmille ja johtaa heidät harhaan.

Toinen tosiasia. Tunnettua on, että puolueemme ideologian kannalta, vallankumouksemme tulevaisuuskäköalojen kannalta katsoen Trotskin permanentin vallankumouksen „teoriaa“ koskevan kysymyksen merkitys ei ole pieni. Tunnettua on, että tämä „teoria“ on pyrkinyt ja pyrkii edelleenkin kilpailemaan leninismin teorian kanssa vallankumouksemme liikkeellepanevia voimia koskevassa kysymyksessä. Siksi on täysin ymmärrettävää, että Trotskin puoleen on moneen kertaan käännytty kysymyksellä, kuinka hän nyt, vuonna 1926, suhtautuu omaan permanentin vallankumouksen „teoriaansa“. Mutta minkälai-

sen vastauksen Trotski antoi puheessaan Kominternin täysistunnossa? Enemmän kuin kaksimielisen vastauksen. Hän sanoi, että permanentin vallankumouksen „teorialla“ on eräitä „puutteellisuuksia“, että tämän „teorian“ eräät puolet eivät ole saaneet vahvistusta vallankumouksellisessa käytännössämme. Käy siis niin, että joskin tämän „teorian“ eräät puolet ovat „puutteellisuuksia“, niin tällä „teorialla“ on muitakin puolia, jotka eivät ole „puutteellisuuksia“ ja joiden on jäätävä voimaan. Mutta kuinka voidaan permanentin vallankumouksen „teorian“ eräät puolet erottaa tämän „teorian“ toisista puolista? Eikö permanentin vallankumouksen „teoria“ ole ehyt katsantokantojen systeemi? Voidaanko permanentin vallankumouksen „teoriaa“ pitää sitten laatikkona, jonka kaksi kulmaa, sanokaamme, on lahonnut, mutta kaksi muuta kulmaa on jäänyt ehyiksi ja säilynyt? Ja edelleen, voidaanko tällaisessa tapauksessa rajoittua yksinkertaiseen ja mihinkään velvoittamattomaan mainintaan „puutteellisuuksista“ yleensä, sanomatta sitä, nimenomaan **minkälaisia** „puutteellisuuksia“ Trotski tarkoittaa ja nimenomaan **mitkä** permanentin vallankumouksen „teorian“ puolet hän katsoo vääriksi? Trotski puhuu permanentin vallankumouksen „teorian“ eräistä „puutteellisuuksista“, mutta nimenomaan minkälaisia „puutteellisuuksia“ hän tarkoittaa ja nimenomaan mitkä tämän „teorian“ puolista hän katsoo vääriksi, — kaikesta siitä hän ei sanonut sanaakaan. Siksi Trotskin lausuntoa tästä kysymyksestä on pidettävä kysymyksen välttelemisenä, yriytyksenä kuitata asia „puutteellisuuksia“ koskevalla kaksimielisellä fraasilla, joka ei velvoita Trotskia mihinkään.

Trotski menettelee tässä tapauksessa samoin kuin vanhaan aikaan menettelivät eräät ovelat oraakkelit, kun he yrittivät päästä kyselijöistä sentapaisilla kaksimielisillä vastauksilla kuin: „jokea ylittäessään tulee suuri sotajoukko lyödyksi hajalle“. Mitä jokea ylittäessään ja kenen sotajoukko tulee lyödyksi hajalle, — ymmärtäköön ken voi. (N a u r u a.)

6. Zinovjev Marxia, Engelsiä ja Leniniä siteeraavan koulupojan osassa

Edelleen haluaisin sanoa muutaman sanan Zinovjevin erikoisesta tavasta siteerata marxilaisuuden klassikkoja. Tämän zinovjevilaisen tavan luonteenomainen piirre on se, että siinä sotketaan kaikki kaudet ja päiväykset, mätetään ne yhteen läjään, irroitetaan Marxin ja Engelsin eri väittämiä ja formuloita niiden elävästä yhteydestä todellisuuteen, muutetaan ne vanhentuneiksi dogmeiksi ja rikotaan siten Marxin ja Engelsin perusvaatimusta, jonka mukaan „marxilaisuus ei ole dogmi, vaan toimintaohje“.

Tässä muutamia esimerkkejä:

1) Ensimmäinen esimerkki. Zinovjev esitti puheessaan tunnetun sitaatin Marxin kirjasesta „Luokkataistelu Ranskassa“ (1848—1850), jossa sanotaan, että „työväenluokan tehtävää (puhe on sosialismin voitosta. J. St.) ei voida ratkaista kansallisten rajojen puitteissa“²⁴.

Edelleen Zinovjev esitti seuraavan sitaatin Marxin kirjeestä Engelsille (1858):

„Seuraava kysymys on meille vaikea: mannermaaila vallankumous on kiertämätön, ja se saa heti sosialistisen luonteen. Eikö se tule tällä pienellä kolkalla kiertämättä tukahdutetuksi

sen vuoksi, että verrattomasti laajemmalla alueella porvarillisen yhteiskunnan liike tapahtuu yhä vielä nousevaa linjaa?*" (kts. K. Marx ja F. Engels, „Kirjeet“, s. 74—75²⁶).

Zinovjev esittää nämä sitaatit Marxilta viime vuosisadan 40—50-luvuilta ja tulee johtopäätökseen, että siten kysymys sosialismin voitosta erillisissä maissa on saanut kielteisen ratkaisun kapitalismin kaikkia aikoja ja kausia varten.

Voidaanko sanoa, että Zinovjev ymmärsi Marxia, hänen katsantokantansa, hänen peruslinjansa kysymyksessä sosialismin voitosta erillisissä maissa? Ei, ei voida sanoa. Päinvastoin näistä sitaateista näkyy, että Zinovjev ei ole laisinkaan ymmärtänyt Marxia, että hän on vääristellyt Marxin peruskatsantokannan.

Johtuuko Marxin sitaateista, että sosialismin voitto erillisissä maissa on mahdoton kapitalismin kehityksen kaikenlaisissa oloissa? Ei, ei johdu. Marxin lausunnoista johtuu vain se, että sosialismin voitto erillisissä maissa on mahdoton vain siinä tapauksessa, jos „porvarillisen yhteiskunnan liike tapahtuu yhä vielä nousevaa linjaa“. Entä kuinka olla, jos asioiden kulun vuoksi porvarillisen yhteiskunnan liike kokonaisuudessaan muuttaa suuntansa ja alkaa käydä laskevaa linjaa? Marxin sanoista johtuu, että sellaisissa oloissa katoaa perusta erillisissä maissa tapahtuvan sosialismin voiton mahdollisuuden kieltämiseltä.

Zinovjev unohtaa, että Marxin sitaatit kuuluvat kapitalismin esimonopolistiseen kauteen, jolloin kapitalismi yleensä kehittyi nousevaa linjaa, jolloin

* Alleviivaus minun. J. St.

kapitalismin yleistä kasvua ei seurannut sellaisen kapitalistisesti kehittyneen maan kuin Englannin mätänemisprosessi, jolloin laki epätasaisesta kehityksestä ei vielä ollut eikä voinut olla sinä mahtavana tekijänä kapitalismin rappeutumisessa, joksi se tuli myöhemmin, monopolistisen kapitalismin kaudella, imperialismin kaudella. Marxin sanat, että työväenluokan perustehtävän ratkaiseminen erillisissä maissa on mahdoton, ovat esimonopolistisen kapitalismin kautta varten aivan oikeita. Sanoin jo NKP(b):n XV konferenssissa tekemässäni selostuksessa, että entistä aikaa varten, esimonopolistisen kapitalismin kautta varten, annettiin sosialismin voittoa erillisissä maissa koskevaan kysymykseen kielteinen vastaus, ja sellainen vastaus oli aivan oikea. Entä nyt, kapitalismin nykyisellä kaudella, jolloin esimonopolistinen kapitalismi on kasvanut imperialistiseksi kapitalismiksi, — voidaanko sanoa, että kapitalismi kokonaisuudessaan kehittyy nykyään nousevaa linjaa? Ei, ei voida sanoa. Leninin suorittama imperialismin taloudellisen olemuksen analyysi osoittaa, että imperialismin kaudella porvarillinen yhteiskunta kokonaisuudessaan kulkee laskevaa linjaa. Lenin on aivan oikeassa sanoessaan, että monopolistinen kapitalismi, imperialistinen kapitalismi on kuolevaa kapitalismia. Toveri Lenin sanoo siitä seuraavaa:

„On ymmärrettävää, miksi imperialismi on kuolevaa kapitalismia, sosialismiin siirtyvää: kapitalismista kasvava monopoli on jo kapitalismin kuolemista, sen sosialismiin siirtymisen alkua. Imperialismin suorittama työn valtava yhteiskunnallistaminen (se, mitä apologeetit — porvarilliset taloustieteilijät nimittävät „yhteenkietoutumiseksi“) merkitsee samaa“ (kts. Lenin, XIX osa, s. 302).

Eri asia on esimonopolistinen kapitalismi, joka yleensä kehittyy nousevaa linjaa. Ja eri asia on imperialistinen kapitalismi, jolloin maailma on jo jaettu kapitalististen ryhmien kesken, jolloin kapitalismin hyppäyksittäin tapahtuva kehitys vaatii jo jaetun maailman uudelleen jakamista sotilaallisten yhteenottojen pohjalla, jolloin tällä perustalla syntyvät imperialististen ryhmien väliset selkkaukset ja sodat heikentävät kapitalismin maailmanrintamaa, tekevät sen alttiimmaksi iskuille ja luovat mahdollisuuden tämän rintaman murtamiselle eri maissa. Siellä, esimonopolistisen kapitalismin aikana, sosialismin voitto erillisissä maissa näytti mahdottomalta. Täällä, imperialismin kaudella, kuolevan kapitalismin kaudella, sosialismin voitto erillisissä maissa on tullut jo mahdolliseksi.

Siten on kysymys, toverit, ja juuri tätä Zinovjev ei halua käsittää.

Kuten näette, Zinovjev siteeraa Marxia kuin kouluopika irroittautuen Marxin näkökannasta ja tarrautuen Marxin erinäisiin sitaatteihin, ja näitä sitaatteja hän soveltaa kuin sosialidemokraatti eikä niin kuin marxilainen.

Mitä on Marxin siteeraamisen revisionistinen tapa? Marxin siteeraamisen revisionistinen tapa on Marxin näkökannan vaihtamista Marxin eri väittämistä otettuihin **sitaatteihin**, jotka on otettu irralleen määrätyn kauden konkreettisista oloista.

Mitä on Marxin siteeraamisen zinovjevilainen tapa? Marxin siteeraamisen zinovjevilainen tapa on Marxin näkökannan vaihtamista kirjaimen, Marxilta otettuihin **sitaatteihin**, jotka on reväisty irti niiden elävästä

yhteydestä XIX vuosisadan viisikymmenluvun kehitystehtoihin ja muutettu dogmeiksi.

Ajattelen, että tämä ei kaipaa selityksiä.

2) Toinen esimerkki. Zinovjev siteeraa Engelsin sanoja teoksesta „Kommunismien periaatteet“²⁶ (1847), että työväen vallankumous „ei voi tapahtua jossain yhdessä maassa“, ja vertaa näitä Engelsin sanoja minun lausuntooni NKP(b):n XV konferenssissa, että Neuvostoliitossa me olemme jo toteuttaneet yhdeksän kymmenesosaa niistä kahdestatoista vaatimuksesta, jotka Engels asettaa, ja tekee siitä kaksi johtopäätöstä: ensinnäkin sen, että sosialismin voitto erillisissä maissa on mahdoton, ja toiseksi sen, että lausunnossani minä kaunistelen Neuvostoliiton nykyisiä oloja.

Mitä tulee Engelsiltä otettuihin sitaatteihin, niin on sanottava, että sitaattien tulkinnassa Zinovjev tekee tässä saman virheen kuin hän teki Marxin suhteen. Ymmärrettävää on, että esimonopolistisen kapitalismin kaudella, kaudella, jolloin porvarillinen yhteiskunta yleensä kehittyi nousevaa linjaa, Engelsin oli johduttava kielteisen vastauksen antamiseen kysymykseen sosialismin voiton mahdollisuudesta erillisissä maissa. Tämän Engelsin väitteen, joka on annettu kapitalismin vanhan kauden mukaisesti, mekaaninen ulottaminen kapitalismin uuteen kauteen, imperialistiseen kauteen, merkitsee Engelsin ja Marxin näkökannan vääristelemistä kirjaimen hyväksi, erillisen sitaatin hyväksi, joka on otettu irrallisena kehityksen realisista ehdoista kapitalismin esimonopolistisella kaudella. Selostuksessani NKP(b):n XV konferenssissa minä jo sanoin, että aikoinaan tämä Engelsin formula

oli ainoa oikea formula. Mutta täytyyhän käsittää, ettei viime vuosisadan neljäkymmenluvun kautta, jolloin ei voinut olla puhuttakaan kuolevasta kapitalismista, saa rinnastaa kapitalismin nykyisen kehityskauden kanssa, imperialismin kauden kanssa, jolloin kapitalismi kokonaisuudessaan on kuolevaa kapitalismia. Onko vaikea ymmärtää, että se, mitä silloin pidettiin mahdottomana, on nyt, kapitalismin uusien ehtojen vallitessa, tullut mahdolliseksi ja välttämättömäksi?

Kuten näette, Zinovjev on tässä jäänyt Engelsin suhteen samoin kuin Marxinkin suhteen uskolliseksi marxilaisuuden klassikkojen revisionistiselle siteeraamistavalleen.

Mitä tulee Zinovjevin toiseen johtopäätökseen, niin Zinovjev on suorastaan vääristellyt Engelsiä hänen esittämiensä työväen vallankumousta koskevien 12 vaatimuksen eli toimenpiteen suhteen. Zinovjev kuvaa asian niin, että 12 vaatimuksessaan Engels antaa sosialismin **kehitetyn** ohjelman aina luokkien hävittämiseen, tavaratuotannon hävittämiseen ja siis valtion hävittämiseen saakka. Se on kokonaan väärin. Se on Engelsin täydellistä vääristelyä. Engelsin 12 vaatimuksessa ei ole sanaakaan luokkien hävittämisestä, tavaratalouden hävittämisestä, valtion hävittämisestä eikä myöskään kaikkien ja kaikenlaisten yksityisomistuksen muotojen hävittämisestä. Päinvastoin Engelsin 12 vaatimuksen lähtökohtana on „demokratian“ („demokratialla“ Engels tarkoitti silloin proletariaatin diktatuuria) olemassaolo, luokkien ja tavaratuotannon olemassaolo. Engels sanoo suoraan, että hänen 12 vaatimustaan tarkoittavat välitöntä „käsiksi käymistä

yksityisomistukseen“ (eikä sen täydellistä hävittämistä) ja „proletariaatin olemassaolon turvaamista“ (eikä proletariaatin hävittämistä luokkana). Tässä ovat Engelsin sanat:

„Proletariaatin vallankumous, joka kaiken todennäköisyyden mukaan tapahtuu, kykenee vain väitellen uudistamaan nykyisen yhteiskunnan ja lakkauttaa yksityisomistuksen vasta sen jälkeen, kun tulee luoduksi sitä varten välttämätön määrä tuotantovälineitä... Ennen kaikkea se luo demokraattisen järjestelmän ja siten, suoraan tai välillisesti, proletariaatin poliittisen herruuden... Demokratia olisi aivan hyödytön proletariaatille, ellei sitä käytettäisi viipymättä sellaisten laajakantoisten toimenpiteiden toteuttamiseksi, jotka käyvät välittömästi käsiksi yksityisomistukseen ja turvaavat proletariaatin olemassaolon *. Tärkeimmät näistä toimenpiteistä, jotka johtuvat väistämättömästi nykyisin vallitsevista oloista, ovat seuraavat“.

Ja edelleen seuraa jo tunnettujen 12 vaatimuksen eli toimenpiteen luetteleminen (kts. Engels, „Kommunismmin periaatteet“).

Kuten näette, Engelsillä ei ole kysymyksessä sosialismin kehitetty ohjelma luokkien, valtion, tavaratuotannon j.n.e. hävittämisineen, vaan sosialistisen vallankumouksen ensimmäiset askeleet, ensimmäiset toimenpiteet, jotka ovat tarpeen sitä varten, että voitaisiin käydä välittömästi käsiksi yksityisomistukseen, turvata työväenluokan olemassaolo ja lujittaa proletariaatin poliittinen herruus.

On vain yksi johtopäätös: Zinovjev vääristeli Engelsiä luonnehtiessaan hänen 12 vaatimustaan sosialismin kehitetyksi ohjelmaksi.

* Alleviivaus kaikkialla minun. J. St.

Mistä minä puhuin loppulausunnossani NKP(b):n XV konferenssissa? Siitä, että 9/10 Engelsin vaatimuksesta eli toimenpiteistä, jotka ovat sosialistisen vallankumouksen ensimmäisiä askeleita, on meillä Neuvostoliitossa jo toteutettu.

Merkitseekö tämä, että meillä on jo toteutettu sosialismi?

Selvää on, ettei merkitse.

Siis Zinovjev, ollen uskollinen siteeraamistavalheen, „hieman“ vilpisteli minun lausuntoni suhteen NKP(b):n XV konferenssissa.

Siihen johtaa Zinovjevin hänen erikoinen Marxin ja Engelsin siteeraamistapansa.

Zinovjevilainen siteeraamistapa palauttaa mieleeni erään aika lystikkään „jutun“ sosialidemokraateista, jonka kertoi eräs ruotsalainen vallankumouksellinen syndikalisti Tukholmassa. Se tapahtui vuonna 1906, puolueemme Tukholman edustajakokouksen aikana. Tämä ruotsalainen toveri kuvasi kertomuksessaan aika lystikkäästi eräiden sosialidemokraattien pedanttista tapaa siteerata Marxia ja Engelsiä, ja me, puoluekokouksen edustajat, nauroimme katketaksemme kuunnellussamme häntä. Tuon „jutun“ sisältö oli seuraavanlainen. Asia tapahtui Krimillä laivaston ja jalkaväen kapinan aikana. Saapuivat laivaston ja jalkaväen edustajat ja sanoivat sosialidemokraateille: viime vuosina te olette kehoittaneet meitä kapinaan tsaarivaltaa vastaan, me olemme tulleet vakuuttuneiksi siitä, että teidän kehoituksenne on oikea, me, matruusit ja jalkaväki, olemme päättäneet nousta kapinaan ja käännyimme nyt teidän puoleenne saadaksemme ohjeita. Sosialidemokraatit hätääntyivät ja vastasivat, että

eivät he voi päättää kapinakysymyksestä ilman erikoista konferenssia. Matruusit antoivat ymmärtää, että ei saa viivyttellä, että asia on jo kypsä ja että elleivät he saa sosialidemokraateilta suoraa vastausta ja elleivät sosialidemokraatit ryhdy johtamaan kapinaa, niin asia voi mennä myttyyn. Matruusit ja sotilaat poistuivat odottamaan toimintaohjeita, ja sosialidemokraatit kutsuivat kysymyksen käsittelemistä varten koolle konferenssin. He ottivat käsille „Pääoman“, ensimmäisen osan, sitten he ottivat „Pääoman“ toisen osan ja lopuksi „Pääoman“ kolmannen osan. He etsivät ohjeita Krimin ja Sevastopolin suhteen, kapinan suhteen Krimillä. Mutta „Pääoman“ kolmesta osasta he eivät löytäneet ainoatakaan, kirjaimellisesti ainoatakaan ohjetta Sevastopolin suhteen, Krimin suhteen eikä myöskään matruusien ja sotilaitten kapinan suhteen. (Naurua.) He selailivat Marxin ja Engelsin muita teoksia ja etsivät ohjeita,—mutta turhaan, minkäänlaisia ohjeita ei löytynyt. (Naurua.) Mikä neuvoksi? Matruusitkin olivat jo palanneet ja odottivat vastausta. Ja kuinka kävi? Sosialidemokraattien oli tunnustettava, että sellaisen asiaintilan vallitessa he eivät voi antaa matruuseille ja sotilaille minkäänlaisia ohjeita. „Niin meni myttyyn laivaston ja jalkaväen kapina“, päätti kertomuksensa ruotsalainen toveri. (Naurua.)

Tässä kertomuksessa on epäilemättä paljon liioittelua, mutta yhtä epäilemätöntä on myös se, että tämä kertomus osuu aika sattuvasti Marxin ja Engelsin siteeraamisen zinovjevilaisen tavan kipeimpään kohtaan.

3) Kolmas esimerkki. Kysymys on Leninin teoksista otetuista sitaateista. Mitä kaikkea Zinovjev onkaan tehnyt nyhtääkseen Leninin teoksista kokonaisen rökkiön sitaatteja ja „hämmästyttääkseen“ kuuliijoita. Zinovjev nähtävästi ajattelee, että mitä enemmän on sitaatteja, sitä parempi, ja vähät hän silloin välittää siitä, mistä nämä sitaatit puhuvat ja mihin ne johtavat. Mutta jos syvennyttään tarkastelemaan näitä sitaatteja, niin on helppo käsittää, että Zinovjev ei ole esittänyt Leninin teoksista ainoatakaan sitaattia, joka antaisi edes viittauksen oppositioblokin nykyisen antautumiskannan hyväksi. Tulee panna merkille, ettei Zinovjev ole jostain syystä esittänyt erästä Leninin mitä tärkeintä sitaattia siitä, että diktatuurin „taloudellisen probleemin“ toteuttaminen ja Neuvostoliiton proletariaatin voitto tämän probleemin toteuttamisessa voidaan pitää turvattuna.

Zinovjev esitti sitaatin Leninin kirjasesta „Osustoiminnasta“, jossa sanotaan, että meillä Neuvostoliitossa on kaikki, mikä on välttämätöntä ja riittävää täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi. Mutta hän ei ole edes yrittänytkään vaivata itseään asettaakseen kysymyksen, vaikkapa vain viittauksella, — mihin tämä sitaatti johtaa ja minkä hyväksi se on esitetty: oppositioblokin vaiko NKP(b):n hyväksi.

Zinovjev yritti todistaa, että sosialistisen rakennustyön voitto on meidän maassamme mahdoton, mutta tämän väittämän todistamiseksi hän esitti Leninin teoksista sellaisia sitaatteja, jotka kaatavat Zinovjevin väittämän ylösalaisin.

Tässä on esimerkiksi eräs sellaisista sitaateista:

„Olen joutunut jo monesti sanomaan: edistyneisiin maihin verrattuna venäläisten oli helpompi aloittaa suuri proletaarinen vallankumous, mutta heidän on vaikeampi jatkaa sitä ja saattaa se lopulliseen voittoon sosialistisen yhteiskunnan täydellisen järjestämisen * mielessä“ (kts. Lenin, XXIV osa, s. 250).

Zinovjev ei edes ajatellutkaan sitä, että tämä sitaatti ei puhu oppositioblokin, vaan puolueen hyväksi, sillä siinä ei puhuta sosialismin rakentamisen mahdottomuudesta Neuvostoliitossa, vaan tämän rakentamisen vaikeuksista, ja sosialismin rakentamisen mahdollisuus Neuvostoliitossa tunnustetaan tässä sitaatissa jonain itsestään selvänä asiana. Puolue on aina sanonut, että vallankumouksen aloittaminen Neuvostoliitossa on helpompaa kuin Länsi-Euroopan kapitalistisissa maissa, mutta sosialismin rakentaminen tulee olemaan vaikeampaa. Merkitseekö se, että tämän tosiasian tunnistaminen on samaa kuin sosialismin rakentamisen mahdollisuuden kieltäminen Neuvostoliitossa? Ei tietenkään. Päinvastoin tästä tosiasiasta johtuu vain se johtopäätös, että vaikeuksista huolimatta sosialismin rakentaminen Neuvostoliitossa on täysin mahdollista ja välttämätöntä.

Herää kysymys: mitä varten Zinovjev tarvitsi tällaisia sitaatteja?

Nähtävästi sitä varten, että olisi voinut „hämmästyttää“ kuulijaa sitaattiröykkiöllä ja samentaa veden. (N a u r u a.)

Mutta nyt on mielestäni selvää, että Zinovjev ei saavuttanut tarkoitustaan, vaan että hänen enemmän kuin naurettava marxilaisuuden klassikkojen siteeraamistapansa jätti hänet mitä selvimmällä tavalla pulaan.

* Alleviivaus minun. J. St.

7. Revisionismi Zinovjevin mukaan

Lopuksi muutama sana „revisionismi“ käsitteen zinovjevilaisesta tulkinnasta. Zinovjevin mukaan on asia niin, että Marxin ja Engelsin vanhojen määritelmien tai erinäisten väittämien kaikenlainen parantaminen, kaikenlainen täsmentäminen ja semminkin niiden vaihtaminen toisiin määritelmiin, jotka vastaavat uusia oloja, on revisionismia. Minkä vuoksi, herää kysymys? Eikö marxilaisuus ole tiede, ja eikö tiede kehity rikastuttaen itseään uusilla kokemuksilla ja parantaen vanhoja määritelmiä? Kuulemma sen vuoksi, että „revisio“ merkitsee „tarkistamista“, ja vanhojen määritelmien parantamista ja täsmentämistä ei voida suorittaa ilman näiden määritelmien jonkinlaista tarkistamista, siis vanhojen määritelmien kaikenlainen täsmentäminen ja parantaminen, marxilaisuuden kaikenlainen rikastuttaminen uudella kokemuksella ja uusilla määritelmillä on revisionismia. Kaikki tuo on tietysti naurettavaa. Mutta mitäpä Zinovjeville voidaan tehdä, kun hän itse saattaa itsensä naurettavaan asemaan ja samalla kuvittelee taistelevansa revisionismia vastaan.

Oliko esimerkiksi Stalinilla oikeutta muuttaa ja täsmentää omaa määritelmäänsä sosialismin voitosta yhdessä maassa (v. 1924) täysin leninismin ohjeita ja päälinjaa vastaavasti? Zinovjevin mukaan hänellä ei ollut siihen oikeutta. Miksi? Siksi, että vanhan määritelmän muuttaminen ja täsmentäminen on tämän määritelmän tarkistamista, ja tarkistaminen merkitsee saksaksi revisiota. Eikö ole selvää, että Stalin on langettanut revisionismiin?

Täten meillä on siis revisionismin uusi, zinovjevilainen tunnusmerkki, joka tuomitsee marxilaisen ajatuksen täydelliseen jähmettyneisyyteen revisionismista syyttämisen uhalla.

Esimerkiksi kun Marx viime vuosisadan puolivälissä sanoi, että kapitalismin kehittyessä nousevaa linjaa sosialismin voitto on kansallisissa rajoissa mahdoton, mutta Lenin XX vuosisadalla, vuonna 1915, sanoi, että kapitalismin kehittyessä laskevaa linjaa, kuolevan kapitalismin oloissa, tällainen voitto on mahdollinen, niin Lenin oli siis langennut revisionismiin Marxin suhteen.

Esimerkiksi kun Marx viime vuosisadan puolivälissä sanoi, että sosialistinen „kumous taloudellisissa suhteissa Euroopan mantereen missä maassa hyvänsä tai vieläpä koko Euroopan mantereellakin ilman Englantia on vain myrskyä vesilasissa“²⁷, mutta Engels, ottaen huomioon luokkataistelun uuden kokemuksen muutti myöhemmin tämän väittämän sanoen, että „ranskalainen aloittaa, mutta saksalainen viimeistelee“ sosialistisen vallankumouksen, niin Engels oli siis langennut revisionismiin Marxin suhteen.

Kun Engels sanoi, että ranskalainen aloittaa sosialistisen vallankumouksen, mutta saksalainen vie sen loppuun, ja Lenin taas, huomioiden vallankumouksen voiton kokemuksen Neuvostoliitossa, muutti tämän määritelmän ja vaihtoi sen toiseen sanoen, että venäläinen aloitti sosialistisen vallankumouksen, mutta saksalainen, ranskalainen, englantilainen vievät sen loppuun, niin Lenin oli siis langennut revisionismiin Engelsin suhteen ja sitäkin suuremmalla syyllä Marxin suhteen.

Tässä ovat esimerkiksi Leninin sanat tästä asiasta:

„Tarkkaillessaan monien vuosikymmenien aikana työväenliikkeen kehitystä ja sosialistisen maailmanvallankumouksen kasvua sosialismin suuret perustanlaskijat Marx ja Engels näkivät selvästi, että siirtyminen kapitalismista sosialismiin on vaativa pitkäaikaisia synnytystuskia, proletariaatin diktatuurin pitkästä kautta, kaiken vanhan murskaamista, kapitalismin kaikkien muotojen armotonta hävittämistä, kaikkien maiden työläisten yhteistyötä, joiden on yhdistettävä kaikki ponnistuksensa turvatakseen lopullisen voiton. Ja he sanoivat, että XIX vuosisadan lopulla tulee käymään niin, että „ranskalainen aloittaa, mutta saksalainen vie loppuun“, — ranskalainen aloittaa siksi, että vallankumouksen kymmenvuosien kuluessa hän on kehittänyt itsessään sen rajattoman aloitteellisuuden vallankumouksellisessa toiminnassa, joka on tehnyt ranskalaisesta sosialistisen vallankumouksen etujoukon.

Nyt me näemme kansainvälisen sosialismin voimien toisenlaisen yhdistelmän. Me sanomme, että liike alkaa helpommin niissä maissa, jotka eivät kuulu niiden riistävien maiden joukkoon, joilla on mahdollisuus helpommin ryöstää ja jotka voivat lahjoa työläistensä huippukerrokset... **Asiat kehittyivät toisin kuin Marx ja Engels olivat odottaneet***, ne antoivat meille, venäläisille työtätekeville ja riistetyille luokille, kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen etujoukon kunniaakkaan osuuden, ja me näemme nyt selvästi, kuinka pitkälle vallankumouksen kehitys menee; venäläinen aloitti — saksalainen, ranskalainen, englantilainen vievät loppuun, ja sosialismi voittaa“ (kts. Lenin, XXII osa, s. 218).

Te näette, että Lenin tässä suoraan „tarkistaa“ Engelsiä ja Marxia langeten Zinovjevin käsityskannan mukaan „revisionismiin“.

Esimerkiksi kun Engels ja Marx määrittelivät Pariisin Kommuunin proletariaatin diktatuuriksi, jota, kuten tunnettua, johti kaksi puoluetta, joista kumpi-

* Alleviivaus minun. J. St.

kaan ei ollut marxilainen, mutta Lenin sanoi sitten, ottaen huomioon imperialismin oloissa käydyn luokkien taistelun uuden kokemuksen, että vähänkin täydellinen proletariaatin diktatuuri voidaan toteuttaa vain yhden puolueen, marxilaisen puolueen johdolla, niin Lenin oli siis langennut selvään „revisionismiin“ Marxin ja Engelsin suhteen.

Kun Lenin sanoi imperialistista sotaa edeltäneellä kaudella, että federatio on kelpaamaton valtiorakennetyyppi, mutta vuonna 1917, ottaen huomioon proletariaatin taistelun uuden kokemuksen, muutti, tarkoisti tuon määritelmän sanoen, että federatio on valtiorakenteen tarkoituksenmukainen tyyppi sosialismiin siirtymisen aikana, niin Lenin oli siis langennut „revisionismiin“ itsensä ja leninismien suhteen.

J.n.e. j.n.e.

Täten siis Zinovjevin mukaan asia on niin, että marxilaisuus ei saa rikastuttaa itseään uudella kokemuksella, että marxilaisuuden näiden tai noiden klassikkojen eri välttämien ja määritelmien kaikenlainen parantaminen on revisionismia.

Mitä on marxilaisuus? Marxilaisuus on tiede. Voiko marxilaisuus säilyä ja kehittyä tieteenä, ellei se rikastuta itseään proletariaatin luokkataistelun uudella kokemuksella, ellei se tule sulattamaan tätä kokemusta marxilaisuuden katsantokannalta, marxilaisen metodin näkökannalta? Selvää on, että ei voi.

Eikö tämän jälkeen ole selvää, että marxilaisuus vaatii vanhojen määritelmien parantamista ja rikastuttamista uuden kokemuksen huomioimisen perustalla säilyttäen marxilaisuuden katsantokannan, säilyttäen sen metodin, mutta Zinovjev tekee päinvastoin säi-

lyttäessään kirjaimen ja pannessaan marxilaisuuden katsantokannan, sen metodin sijalle marxilaisuuden erinäisten väittämien kirjaimen.

Mitä yhteistä voi olla todellisella marxilaisuudella ja sillä, että marxilaisuuden päälinjan sijaan pannaan marxilaisuuden erinäisten määritelmien kirjain ja erinäisistä väittämistä otetut sitaatit?

Voidaanko epäillä sitä, että se ei ole marxilaisuutta, vaan irvikuva marxilaisuudesta?

Marx ja Engels pitivät silmällä juuri sellaisia „marxilaisia“ kuin Zinovjev sanoessaan: „Meidän oppimme ei ole dogmi, vaan toimintaohje“.

Zinovjevin onnettomuus on siinä, että hän ei käsitä näiden Marxin ja Engelsin sanojen ajatusta ja merkitystä.

II

KYSYMYS SOSIALISMIN VOITOSTA ERILLISISSÄ KAPITALISTISISSA MAISSA

Puhuin opposition eri virheistä ja opposition johtajain puheissa huomatuista tosiasiallisista virheellisyyksistä. Tästä kysymyksestä koetin puhua tyhjentävästi loppulausunnon ensimmäisessä osassa erinäisten huomautusten muodossa. Sallikaa minun nyt siirtyä suoraan itse asiaan.

1. Proletaaristen vallankumousten edellytykset eri maissa imperialismin kaudella

Ensimmäinen kysymys on kysymys sosialismin voiton mahdollisuudesta erillisissä kapitalistisissa maissa imperialismin kaudella. Kuten näette, puhe ei

ole jostain yhdestä maasta, vaan kaikista enemmän tai vähemmän kehittyneistä imperialistisista maista.

Mikä on opposition perusvirhe kysymyksessä sosialismin voitosta erillisissä kapitalistisissa maissa?

Opposition perusvirhe on se, että oppositio ei käsitä tai ei halua käsittää kaikkea eroa esi-imperialistisen kapitalismin ja imperialistisen kapitalismin välillä, se ei käsitä imperialismin taloudellista olemusta ja sotkee toisiinsa kapitalismin kaksi erilaista vaihetta — esi-imperialistisen vaiheen ja imperialistisen vaiheen.

Tästä opposition virheestä johtuu sen toinen virhe, joka on se, että oppositio ei käsitä imperialismin kaudella tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden lain ajatusta ja merkitystä, vaan asettaa tämän lain vastapainoksi tasoittumistendenssin ja luisuu siten kautskylaiselle ultraimperialismin kannalle.

Nämä kaksi virhettä johtavat opposition kolmannen virheeseen, siihen virheeseen, että oppositio ulottaa mekaanisesti ne määritelmät ja väittämät, jotka ovat syntyneet esi-imperialistisen kapitalismin pohjalla, imperialistista kapitalismia koskeviksi, minkä vuoksi se johtuukin sosialismin voiton mahdollisuuden kieltämiseen erillisissä kapitalistisissa maissa.

Mikä ero on vanhan, esimonopolistisen kapitalismin ja uuden, monopolistisen kapitalismin välillä, kun tämä ero ilmaistaan parilla sanalla?

Niiden välillä on se ero, että kapitalismin sellaisen kehityksen tilalle, joka tapahtui vapaan kilpailun perustalla, on tullut kehitys, joka tapahtuu kapitalistien valtaviin monopoliliittojen perustalla, että vanhan, „kulttuurisen“, „edistyksellisen“ pääoman tilalle on

tullut finanssipääoma, „mätänevä“ pääoma, että pääoman „rauhallisen“ laajentamisen ja sen „vapaille“ alueille leviämisen tilalle on tullut hyppäyksittäin tapahtuva kehitys, kehitys, joka tapahtuu kapitalististen ryhmien välisten sotilaallisten yhteenottojen avulla suoritettavan jo jaetun maailman uudelleen jakamisen perustalla, että vanhan kapitalismin tilalle, joka yleensä kehittyi nousevaa linjaa, on tullut siis kuoleva kapitalismi, kapitalismi, joka yleensä kehittyi laskevaa linjaa.

Lenin sanoo tästä näin:

„Muistakaamme, mihin perustuu kapitalismin edellisen, „rauhallisen“ kauden vaihtuminen nykyiseen, imperialistiseen kauteen: siihen, että vapaa kilpailu luovutti paikkansa kapitalistien monopolistisille liitoille, ja siihen, että koko maapallo on jaettu. Selvää on, että näillä kummallakin tosiasialla (ja tekijällä) on todella yleismaailmallinen merkitys: vapaa kauppa ja rauhallinen kilpailu olivat mahdollisia ja välttämättömiä niin kauan kuin pääoma voi esteettömästi lisätä siirtomaita sekä vallata Afrikassa ja muualla valtaamattomia maita, minkä ohella pääoman keskittyminen oli vielä heikkoa eikä vielä ollut monopolistisia yrityksiä, s.o. niin valtavia yrityksiä, että ne ovat hallitsevana koko kysymyksessävälvällä teollisuusosalalla. Tällaisten monopolististen yritysten syntyminen ja kasvu... tekee entisen vapaan kilpailun mahdottomaksi, kaivaa maaperän sen alta, ja maapallon jakaminen pakottaa siirtymään rauhallisesta laajenemisesta aseelliseen taisteluun siirtomaiden ja vaikutusalueiden uudelleenjakamiseksi“ (kts. XVIII osa, s. 254).

Ja edelleen:

„Ei voida elää entiseen tapaan tasaisesti kehittyvän* ja asteittaisesti uusiin maihin laajenevan kapitalismin verrattain levollisissa kulttuurisissa ja rauhallisissa oloissa, sillä on koit-

* Alleviivaus minun. J. St.

tanut toinen aikakausi. Finanssipääoma työntää syrjään määrättyä maata ja syrjäyttää sen suurvaltojen joukosta, riistää siltä siirtomaat ja vaikutusalueet“ (kts. XVIII osa, s. 256—257).

Tästä johtuu Leninin perusjohtopäätös imperialistisen kapitalismin luonteesta:

„On ymmärrettävää, miksi imperialismi on kuolevaa kapitalismia, sosialismiin siirtyvää: kapitalismista kasvava monopoli on jo kapitalismin kuolemista, sen sosialismiin siirtymisen alkua. Imperialismin suorittama työn valtava yhteiskunnallistaminen (se, mitä apologeetit — porvarilliset taloustieteilijät nimittävät „yhteenkietoutumiseksi“) merkitsee samaa“ (kts. XIX osa, s. 302).

Oppositiomme onnettomuus on siinä, että se ei käsitä tämän esi-imperialistisen kapitalismin ja imperialistisen kapitalismin välisen eron suurta merkitystä.

Puolueemme kannan lähtökohtana on täten sen tosiasian tunnustaminen, että nykyinen kapitalismi, imperialistinen kapitalismi on kuolevaa kapitalismia.

Valitettavasti tämä ei vielä merkitse, että kapitalismi on jo kuollut. Mutta epäilemättömästi tämä merkitsee sitä, että kapitalismi yleensä ei kulje uudistumistaan kohti, vaan kuolemistaan kohti, että kapitalismi yleensä ei kehity nousevaa linjaa, vaan laskevaa linjaa.

Tästä yleisestä kysymyksestä johtuu kysymys kehityksen epätasaisuudesta imperialismiin kaudella.

Mitä leniniläiset tavallisesti tarkoittavat, kun he puhuvat kehityksen epätasaisuudesta imperialismiin kaudella?

Sitäkö, että on olemassa suuri ero eri kapitalististen maiden kehityksen tasossa, että toiset maat jäävät kehityksessään jälkeen toisista, että tämä ero suurenee yhä enemmän?

Ei, ei sitä. Imperialismin aikana tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden sekoittaminen kapitalististen maiden kehitystason erilaisuuden kanssa merkitsee poroporvarillisuuteen lankeamista. Juuri tähän poroporvarillisuuteen lankesi oppositio, kun se NKP(b):n XV konferenssissa sekoitti toisiinsa **kehityksen** epätasaisuutta koskevan kysymyksen ja eri kapitalististen maiden taloudellisen tilan tason erilaisuutta koskevan kysymyksen. Juuri tästä sekaannuksesta lähtien oppositio tuli silloin siihen aivan väärään johtopäätökseen, että kehityksen epätasaisuus oli ennen suurempi kuin imperialismin aikana. Juuri tämän vuoksi Trotski sanoikin XV konferenssissa, että „XIX vuosisadalla tämä epätasaisuus oli **suurempi** kuin XX vuosisadalla“ (kts. Trotskin puhetta NKP:n XV konferenssissa). Aivan samaa sanoi silloin Zinovjev väittäessään: „ei ole totta, että kapitalistisen kehityksen epätasaisuus oli ennen imperialistisen aikakauden alkua pienempi“ (kts. Zinovjevin puhetta NKP:n XV konferenssissa).

Nyt, XV konferenssissa käydyn väittelyn jälkeen, oppositio on tosin katsonut tarpeelliseksi muuttaa rintamaa sanoen Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennetussa täysistunnossa pitämässään puheissa jotain aivan päinvastaista tai yrittäen yksinkertaisesti sivuuttaa tuon virheensä vaitiololla. Tässä on esimerkiksi Trotskin lausunto hänen puheessaan laajennetussa täysistunnossa: „Mitä tulee kehityksen vauhtiin, niin imperialismi on **äärettömästi kärjistänyt** tätä epätasaisuutta“. Mitä taas Zinovjeviin tulee, niin hän katsoi viisaammaksi yksinkertaisesti vaieta tästä kysymyksestä puheessaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean

täysistunnossa, vaikka hän ei voinut olla tietämättä, että kiistaa käytiin juuri siitä, voimistuuko epätasaisuuden lain vaikutus imperialismiin kaudella vai heikkeneekö se. Mutta tämä on osoituksena vain siitä, että väittely oli opettanut oppositiolle jotain ja oli ollut sille hyödyksi.

Siis: kysymystä kapitalististen maiden kehityksen epätasaisuudesta imperialismiin kaudella ei saa sekoittaa eri kapitalististen maiden taloudellisen tilan tason erilaisuutta koskevan kysymyksen kanssa.

Voidaanko sanoa, että eron pieneminen kapitalististen maiden kehitystasossa ja näiden maiden tasoittumisen edistyminen heikentävät kehityksen epätasaisuuden lain vaikutusta imperialismiin kaudella? Ei, sitä ei voida sanoa. Suureneeko vai pieneeekö tämä kehitystasossa oleva ero? Epäilemättä pienenee. Edistyykö vai heikkeneekö tasoittuminen? Ehdottomasti edistyy. Eikö tasoittumisen edistyminen ole ristiriidassa kehityksen epätasaisuuden voimistumisen kanssa imperialismiin aikana? Ei, se ei ole sen kanssa ristiriidassa. Päinvastoin, tasoittuminen on se tausta, se perusta, jonka pohjalla juuri onkin mahdollista kehityksen epätasaisuuden vaikutuksen voimistuminen imperialismiin kaudella. Vain sellaiset henkilöt, jotka eivät ymmärrä imperialismiin taloudellista olemusta, kuten meidän oppositiolaisemme, voivat asettaa tasoittumisen ja imperialismiin aikana tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden lain vastakkain. Juuri sen vuoksi, että jälkeenyjääneet maat jouduttavat kehitystään ja tasoittuvat edistyneiden maiden kanssa, juuri siksi kärjistyy taistelu toisten maiden pääsemisestä toisten edelle, juuri

siksi toisille maille muodostuu mahdollisuus sivuuttaa toiset maat ja ahdistaa ne pois markkinoilta luoden siten edellytykset sotilaallisille yhteentörmäyksille, kapitalismin maailmanrintaman heikkeneemiselle ja tämän rintaman murtamiselle eri kapitalistimaiden proletaarien toimesta. Ken ei ole käsittänyt tätä yksinkertaista asiaa, hän ei ole käsittänyt mitään monopolistisen kapitalismin taloudellista olemusta koskevasta kysymyksestä.

Siis: tasoittuminen on eräs ehto kehityksen epätasaisuuden voimistumiselle imperialismin kaudella.

Voidaanko sanoa, että kehityksen epätasaisuus imperialismin aikana on siinä, että eräät maat saavuttavat toisia maita ja sitten sivuuttavat ne taloudellisessa suhteessa tavallisessa järjestyksessä, niin sanoakseni evolution perustalla, ilman hyppäyksiä, ilman sotilaallisia katastrofeja, ilman jo jaetun maailman uudelleenjakamisia? Ei, niin ei voida sanoa. Sellainen epätasaisuus oli olemassa myös esimonopolistisen kapitalismin kaudella, minkä Marx tiesi ja mistä Lenin kirjoitti teoksessaan „Kapitalismin kehitys Venäjällä“²⁸. Silloin kapitalismin kehitys tapahtui enemmän tai vähemmän tasaisesti, enemmän tai vähemmän evolutionisesti, ja toiset maat sivuuttivat toisia pitkien aikajaksojen kuluessa ilman hyppäyksiä ja ilman välttämättömiä sotilaallisia yhteenottoja maailman mitassa. Puhe ei ole nyt tästä epätasaisuudesta.

Mutta mitä siinä tapauksessa on imperialismin aikana tapahtuvan kapitalististen maiden kehityksen epätasaisuuden laki?

Imperialismin kaudella tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden laki merkitsee toisten maiden hyp-

päyksittäin tapahtuvaa kehitystä toisten suhteen, toisten maiden nopeaa syrjäyttämistä maailman markkinoilta toisten maiden toimesta, jo jaetun maailman aika-ajoittaista uudelleen jakamista sotilaallisten yhteentörmäysten ja sotilaallisten katastrofien perustalla, selkkausten syvenemistä ja kärjistymistä imperialismin leirissä, maailman kapitalismin rintaman heikkenemistä, tämän rintaman murtamisen mahdollisuutta eri maiden proletariaatin toimesta, sosialismin voiton mahdollisuutta erillisissä maissa.

Missä ovat imperialismin aikana tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden lain perusainekset?

Ensinnäkin siinä tosiasiassa, että maailma on jo jaettu imperialististen ryhmien kesken, maailmassa ei ole enää „vapaita“, valtaamattomia alueita, ja jotta voitaisiin vallata uusia markkinoita ja raaka-ainelähteitä, jotta voitaisiin laajentaa aluetta, on tämä alue otettava toisilta voimalla.

Toiseksi siinä, että tekniikan ennenkuulumaton kehitys ja voimistuva tasoittuminen kapitalististen maiden kehityksen tasossa ovat tehneet mahdolliseksi ja helpommaksi toisten maiden hyppäyksittäin tapahtuvan sivuuttamisen toisten maiden taholta, voimakkaampien maiden syrjäyttämisen vähemmän voimakkaiden, mutta nopeasti kehittyvien maiden taholta.

Kolmanneksi siinä, että vaikutusalueiden vanha jako eri imperialististen ryhmien välillä törmää joka kerta yhteen maailman markkinoilla vallitsevan uuden voimasuhteen kanssa, että „tasapainon“ aikaansaamiseksi vaikutusalueiden vanhan jaon ja uuden voimasuhteen välillä ovat välttämättömiä maailman

aika-ajoittaiset uudelleenjakamiset imperialististen sotien avulla.

Tästä johtuu kehityksen epätasaisuuden voimistuminen ja kärjistyminen imperialismiin kaudella.

Tästä johtuu selkkausten rauhallisen ratkaisemisen mahdottomuus imperialismiin leirissä.

Tästä johtuu näiden selkkausten rauhallisen ratkaisemisen mahdollisuutta saarnaavan kautskylaisen ultraimperialismin teorian paikkansapitämättömyys.

Mutta tästä seuraa, että oppositio, joka kieltää kehityksen epätasaisuuden voimistumisen ja kärjistyksen imperialismiin kaudella, luisuu ultraimperialismin kannalle.

Sellaisia ovat kehityksen epätasaisuuden luonteenomaiset piirteet imperialismiin kaudella.

Milloin maailmanjako imperialististen ryhmien välillä suoritettiin loppuun?

Lenin sanoo, että maailmanjako suoritettiin loppuun XX vuosisadan alussa.

Milloin asetettiin ensi kerran käytännössä kysymys jo jaetun maailman uudelleenjakamisesta?

Ensimmäisen imperialistisen maailmansodan kautena.

Mutta tästä johtuu, että imperialismiin aikana tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden laki voitiin saada selville ja perustella vasta XX vuosisadan alussa.

Tästä minä puhuinkin selostuksessani NKP(b):n XV konferenssissa, kun sanoin, että imperialismiin aikana tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden lain sai selville ja perusteli toveri Lenin.

Imperialistinen maailmansota oli ensimmäinen yritys jo jaetun maailman uudelleenjakamiseksi. Tämä

yritys tuli maksamaan kapitalismille sen, että vallankumous voitti Venäjällä ja imperialismin perustat tulivat horjutetuiksi siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa.

Sanomattakin on selvää, että ensimmäisen uudelleenjakamisyrittelyn jälkeen seuraa toinen yritys, jota varten imperialismin leirissä suoritetaan jo valmistelutöitä.

Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö uudelleenjakamisen toinen yritys tule maksamaan maailman kapitalismille paljon enemmän kuin ensimmäinen.

Sellaisia ovat maailman kapitalismin kehityksen perspektiivit epätasaisuuden lain näkökannalta imperialismin oloissa.

Te näette, että nämä perspektiivit johtavat suoraan ja välittömästi sosialismin voiton mahdollisuuteen erillisissä kapitalistimaissa imperialismin kautena.

On tunnettua, että sosialismin voiton mahdollisuuden erillisissä maissa Lenin johti suoraan ja välittömästi kapitalististen maiden kehityksen epätasaisuuden laista. Ja Lenin oli aivan oikeassa. Sillä imperialismin kaudella tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden laki hävittää kaiken pohjan kaikkien ja kaikenlaisten sosialidemokraattien „teoreettisilta“ kyhäyksiltä sosialismin voiton mahdottomuudesta erillisissä kapitalistimaissa.

Lenin sanoo tästä kysymyksestä vuonna 1915 kirjoitetussa ohjelmakirjoituksessaan:

„Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Siitä seuraa *, että sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa“ (kts. XVIII osa, s. 232).

* Alleviivaus minun. J. St.

Johtopäätökset:

a) Opposition perusvirhe on siinä, että se ei näe eroa kapitalismin kahden vaiheen välillä tai karttaa tämän eron korostamista. Mutta miksi se sitä karttaa? Siksi, että tämä ero johtaa imperialismin kaudella tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden lakiin.

b) Opposition toinen virhe on siinä, että se ei ymmärrä imperialismin aikana tapahtuvan kapitalistimaiden kehityksen epätasaisuuden lain ratkaisevaa merkitystä tai aliarvioi tämän merkityksen. Mutta miksi se aliarvioi sen? Siksi, että kapitalistimaiden kehityksen epätasaisuuden lain oikea arviointi vie johtopäätökseen sosialismin voiton mahdollisuudesta erillisissä maissa.

c) Tästä johtuu opposition kolmas virhe, joka on siinä, että se kieltää sosialismin voiton mahdollisuuden erillisissä kapitalistimaissa imperialismin aikana.

Ken kieltää sosialismin voiton mahdollisuuden erillisissä maissa, hänen on pakko vaieta imperialismin aikana tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden lain merkityksestä, ja kenen on pakko vaieta epätasaisuuden lain merkityksestä, hän ei voi olla hämäämättä esi-imperialistisen kapitalismin ja imperialistisen kapitalismin välistä eroa.

Näin on asianlaita kysymyksen suhteen, joka koskee proletaaristen vallankumousten edellytyksiä kapitalistisissa maissa.

Mikä käytännöllinen merkitys on tällä kysymyksellä?

Käytännön kannalta katsottuna meidän edessämme on kaksi linjaa.

Ensimmäinen linja on meidän puolueemme linja, joka kutsuu eri maiden proletaareja valmistautumaan tulevaan vallankumoukseen, seuraamaan tarkasti tapahtumain kulkua ja olemaan valmiit sitä varten, jotta he otollisten olosuhteiden vallitessa voisivat itsenäisesti murtaa pääoman rintaman, ottaa vallan ja horjuttaa maailman kapitalismin perustoja.

Toinen linja on oppositiomme linja, joka kylvää epäilystä siitä, onko kapitalistisen rintaman murttaminen itsenäisesti tarkoituksenmukaista, ja kehoittaa eri maiden proletaareja odottamaan „yleisen loppuratkaisun“ hetkeä.

Kun meidän puolueemme linja on suunta vallankumouksellisen rynnistyksen voimistamiseen omaa porvaristoa vastaan ja eri maiden proletaarien aloitteellisuuden vapauttamiseen, niin meidän oppositiomme linja on suunta passiiviseen odottelemiseen ja eri maiden proletaarien aloitteellisuuden sitomiseen heidän taistellessaan omaa porvaristoaan vastaan.

Ensimmäinen linja on eri maiden proletaarien aktivoimisen linja.

Toinen linja on proletariaatin vallankumouspyrkimyksen heikentämisen linja, passiivisuuden ja odottelemisen linja.

Lenin oli tuhat kertaa oikeassa kirjoittaessaan seuraavat profeettalliset sanat, joilla on suoranainen merkitys meidän nykyisiin kiistoihimme:

„Minä tiedän, että löytyy tietysti älypatteja, jotka pitävät itseään hyvin viisaina ja nimittävät itseään vieläpä sosialisteiksi. He uskottelevat, että ei olisi pitänyt ottaa valtaa ennen kuin vallankumous puhkeaa kaikissa maissa. He eivät aavista, että

puhuessaan siten he loittonevat vallankumouksesta ja siirtyvät porvariston puolelle. Sen odottaminen, kunnes työtätekevät luokat tekevät vallankumouksen kansainvälisessä mitassa, — merkitsee kaikkien jähmettymistä odotteluun. Se on järjettömyyttä“ (kts. XXIII osa, s. 9).

Näitä Leninin sanoja ei saa unohtaa.

2. Kuinka Zinovjev „muokkaa“ Leniniä

Puhuin proletaaristen vallankumousten edellytyksistä erillisissä kapitalistimaissa. Haluaisin nyt sanoa muutaman sanan siitä, kuinka Zinovjev vääristelee eli „muokkaa“ Leninin tärkeintä kirjoitusta proletaaristen vallankumousten edellytyksistä ja sosialismin voitosta erillisissä kapitalistimaissa. Tarkoitin Leninin tunnettua kirjoitusta „Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksesta“, joka on kirjoitettu vuonna 1915 ja jota on keskustelujemme aikana useaan kertaan siteerattu. Zinovjev moitti minua, että minä en siteerannut tätä kirjoitusta täydellisesti; samalla hän yrittää antaa tälle kirjoitukselle sellaisen tulkinnan, jota ei voida nimittää muuksi kuin Leninin katsantokannan, hänen peruslinjansa täydelliseksi vääristeleiseksi kysymyksessä sosialismin voitosta erillisissä maissa. Salalikaa minun esittää tämä sitaatti täydellisesti, ja ne rivit, jotka viime kerralla jätin ajan puutteen vuoksi pois, koetan alleviivata. Tässä on se sitaatti:

„Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Siitä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen ensi aluksi muutamissa tahi jopa yhdessäkin, erillisessä kapitalistisessa maassa. Tämän maan voittanut proletariaatti nousisi, pakkoluovutettuaan kapitalistit ja järjestettyään

omassa maassaan sosialistisen tuotannon, muuta, kapitalistista maailmaa vastaan ja vetäisi puolelleen muiden maiden sorretut luokat, nostattaen niiden keskuudessa kapinan kapitalisteja vastaan ja esiintyen tarpeen vaatiessa jopa sotavoiminkin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan. Sen yhteiskunnan valtiollinen muoto, jossa proletariaatti voittaa kukistamalla porvariston, tulee olemaan demokraattinen tasavalta, joka yhä enemmän keskittää kysymyksessäolevan kansakunnan tai kysymyksessäolevien kansakuntien proletariaatin voimat taisteluun niitä valtioita vastaan, jotka eivät ole vielä siirtyneet sosialismiin. Luokkien hävittäminen ei ole mahdollista ilman sorretun luokan, proletariaatin diktatuuria. Kansakuntien vapaa yhteenliittyminen sosialismissa ei ole mahdollista ilman enemmän tai vähemmän pitkäaikaista sosialististen tasavaltojen sitkeää taistelua jälkeenjääneitä valtioita vastaan“ (kts. XVIII osa, s. 232—233).

Esitettyään tämän sitaatin Zinovjev tekee kaksi huomautusta: ensimmäisen — demokraattisesta tasavallasta ja toisen — sosialistisen tuotannon järjestämisestä.

Puhumme aluksi ensimmäisestä huomautuksesta. Zinovjev ajattelee, että kun Lenin puhuu tässä demokraattisesta tasavallasta, niin kysymys voi olla korkeintaan proletariaatin suorittamasta vallan valtaamisesta, eikä Zinovjev häikäile tehdä tässä aika hämäräperäistä, mutta itsepintaista viittausta siihen, että Leninillä on tässä puhe kaiketi porvarillisesta tasavallasta. Onko se totta? Ei tietenkään. Tuon Zinovjevin vihjauksen kumoamiseksi, joka ei ole aivan säädyllinen, on riittävää lukea sitaatin viimeiset rivit, joissa puhutaan „socialististen tasavaltojen taistelusta jälkeenjääneitä valtioita vastaan“. On selvää, että puhuessaan demokraattisesta tasavallasta

Lenin ei tarkoittanut porvarillista tasavaltaa, vaan sosialistista tasavaltaa.

Vuonna 1915 Lenin ei vielä tuntenut Neuvostovaltaa proletariaatin diktatuurin valtiomuotona. Lenin tiesi jo vuonna 1905, että erilliset Neuvostot ovat vallankumouksellisen vallan ituja tsaarivallan kukistamisen kautena. Mutta valtion mitassa yhdistettyä Neuvostovaltaa proletariaatin diktatuurin valtiomuotona hän ei vielä silloin tuntenut. Neuvostojen Tasavallan proletariaatin diktatuurin valtiomuotona Lenin sai selville vasta vuonna 1917 ja käsitteli yksityiskohtaisesti kysymyksen tästä siirtymiskauden yhteiskunnan valtiollisen organisation uudesta muodosta kesällä 1917, pääasiallisesti kirjassaan „Valtio ja vallankumous“²⁹. Tästä muuten johtuukin se, että Lenin ei puhu sitaatissa Neuvostotasavallasta, vaan demokraattisesta tasavallasta tarkoittaen sillä, kuten sitaatista näkyy, sosialistista tasavaltaa. Lenin menetteli tässä samalla tavalla, kuin aikoinaan menettelivät Marx ja Engels, jotka ennen Pariisin Kommuunia pitivät kapitalismista sosialismiin siirtymiskauden yhteiskunnan valtiollisen organisation muotona tasavaltaa yleensä, mutta Pariisin Kommuunin jälkeen selittivät tämän termin sanoen, että tämän tasavallan tulee olla Pariisin Kommuunin tyyppinen tasavalta. Minä en edes puhukaan siitä, että jos Lenin olisi sitaatissaan tarkoittanut porvarillis-demokraattista tasavaltaa, niin ei olisi voinut olla puhettakaan „proletariaatin diktatuurista“, „kapitalistien omaisuuden pakkoluovuttamisesta“ j.n.e.

Kuten näette, Zinovjevin yritystä „muokata“ Leniniä ei voida sanoa menestykselliseksi.

Siirtykäämme Zinovjevin toiseen huomautukseen. Zinovjev uskottelee, että Leninin sanoja „sosialistisen tuotannon järjestämisestä“ ei pidä käsittää siten kuin normaalit ihmiset ne yleensä käsittävät, vaan jotenkin toisin, ja nimenomaan siten, että Lenin on tarkoittanut tässä vain sosialistisen tuotannon järjestämiseen ryhtymistä. Miksi, millä perusteella, — sen Zinovjev jätti selittämättä. Sallikaa minun sanoa, että Zinovjev tekee tässä vielä yhden yrityksen „muokata“ Leniniä. Situatissa on sanottu suoraan, että „tämän maan voittanut proletariaatti nousisi, pakkoluovutettuaan kapitalistit ja järjestettyään omassa maassaan sosialistisen tuotannon, muuta, kapitalistista maailmaa vastaan“. Siinä on sanottu „järjestettyään“ eikä „järjestäen“. Pitääkö vielä todistella, että siinä on ero? Pitääkö vielä todistella, että jos Lenin olisi tarkoittanut vain sosialistisen tuotannon järjestämiseen ryhtymistä, niin hän olisi sanonut „järjestäen“ eikä „järjestettyään“. Lenin ei siis tarkoittanut ainoastaan sosialistisen tuotannon järjestämiseen ryhtymistä, vaan myöskin sosialistisen tuotannon järjestämisen mahdollisuutta, sosialistisen tuotannon rakentamisen mahdollisuutta erillisissä maissa.

Kuten näette, tämä Zinovjevin toinenkin yritys „muokata“ Leniniä pitää katsoa enemmän kuin epäonnistuneeksi.

Zinovjev yrittää peitellä näitä Leninin „muokkaamis“-yrityksiään naureskellen ivallisesti, että „sosialismia ei voida rakentaa taikasauvan viittauksesta parissa viikossa tai parissa kuukaudessa“. Luulen, että Zinovjeville on tarpeen tuo naureskelu

sitä varten, jotta voisi „näyttää iloista naamaa, vaikka pelissä ei vetele“. Ja mistä Zinovjev on löytänyt sellaista väkeä, joka aikoo rakentaa sosialismin parissa viikossa, parissa kuukaudessa tai parissa vuodessa? Miksi hän ei nimennyt sellaisia henkilöitä, jos niitä yleensä maailmassa on olemassa? Hän ei nimennyt niitä siksi, että sellaisia ihmisiä ei maailmassa ole. Teennäinen naureskelu oli Zinovjeville tarpeen voidakseen peittää „työtään“ Leninin ja leninismin „muokkaamiseksi“.

Siis:

a) lähtien imperialismin aikana tapahtuvan kehityksen epätasaisuuden laista Lenin tuli tärkeimmässä kirjoituksessaan „Euroopan Yhdysvaltojan tunnuksesta“ siihen johtopäätökseen, että sosialismin voitto erillisissä kapitalistimaissa on mahdollinen;

b) sosialismin voitolla erillisissä maissa Lenin käsittää proletariaatin suorittamaa vallan valtaamista, kapitalistien omaisuuden pakkoluovuttamista ja sosialistisen tuotannon järjestämistä, ja kaikki nämä tehtävät eivät ole itsetarkoituksia, vaan keino, jotta voitaisiin asettua muuta, kapitalistista maailmaa vastaan ja auttaa kaikkien maiden proletaareja heidän taistelussaan kapitalismia vastaan;

c) Zinovjev yritti karsia nämä leninismin väittämät ja „muokata“ Leniniä oppositioblokin nykyisen puolimenshevistisen kannan mukaiseksi. Mutta tämä yritys osoittautui kelvottomin keinoin tehdyksi yritykseksi.

Luulen, että pitemmät selitykset ovat tässä tarpeettomia.

III

KYSYMYS SOSIALISMIN RAKENTAMISESTA
NEUVOSTOLIITTOSSA

Sallikaa, toverit, minun nyt siirtyä kysymykseen sosialismin rakentamisesta Neuvostoliitossa, meidän maassamme.

**1. Opposition „manöveeraukset“
ja Leninin puolueen „kansallis-reformismi“**

Trotski sanoi puheessaan, että Stalinin kaikkein suurin virhe on teoria sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä maassa, meidän maassamme. Tämän mukaan asia on siis niin, että kysymyksessä ei ole Leninin teoria sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta meidän maassamme, vaan jokin, kaikille tuntematon Stalinin „teoria“. Minä käsitän tämän siten, että Trotski on asettanut tehtäväkseen taistella Leninin teoriaa vastaan, mutta koska avoin taistelu Leniniä vastaan on uskallettua, niin hän on päättänyt käydä tätä taistelua Stalinin „teoriaa“ vastaan suunnatun taistelun varjolla. Trotski haluaa helpottaa täten taisteluaan leninismiä vastaan naamioiden tuota taistelua arvostelemalla Stalinin „teoriaa“. Sen, että asia on juuri siten, että Stalinilla ei ole siinä mitään tekemistä, että minkäänlaisesta Stalinin „teoriasta“ ei voi olla puhuttakaan, että Stalin ei ole milloinkaan pyrkinyt väittämään omakseen jotain uutta teorian alalla, vaan on ainoastaan pyrkinyt helpottamaan leninismien täydellistä voittoa puolueessamme Trotskin revisionistisia pinnistystyksiä vastaan, — sen pyrin todistamaan tuonnempana. Mutta tässä mainitsemme, että Trotskin

väite Stalinin „teoriasta“ on manööveri, juoni, pelkurimainen ja epäonnistunut juoni, ja tällä juonella Trotski pyrkii verhoamaan taisteluaan Leninin teoriaa vastaan sosialismin voitosta erillisissä maissa, taistelua, joka alkoi vuonna 1915 ja jota on jatkunut meidän päiviimme asti. Onko tämä Trotskin menettely rehellisen väittelyn tunnusmerkki, — siitä päätelköt toverit.

Puolueemme päätöksen lähtökohtana kysymyksessä sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta maassamme ovat toveri Leninin tunnetut ohjelmateokset. Näissä Leninin teoksissa sanotaan, että sosialismin voitto erillisissä maissa imperialismin oloissa on mahdollinen, että proletariaatin diktatuurin voitto tämän diktatuurin taloudellisen probleemin ratkaisemisessa on turvattu, että meillä, Neuvostoliiton proletaareilla, on kaikki, mikä on välttämätöntä ja riittävää täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi.

Esitin juuri sitaatin Leninin tunnetusta kirjoituksesta, jossa hän ensi kerran asetti kysymyksen sosialismin voiton mahdollisuudesta erillisissä maissa ja jota en sen vuoksi ryhdy tässä toistamaan. Tämä kirjoitus on kirjoitettu vuonna 1915. Tässä kirjoituksessa sanotaan, että sosialismin voitto erillisissä maissa, proletariaatin suorittama vallan valtaaminen, kapitalistien omaisuuden pakkoluovuttaminen ja sosialistisen talouden järjestäminen ovat mahdollisia. On tunnettua, että Trotski jo silloin, samana vuonna 1915, esiintyi painetussa sanassa tätä Leninin kirjoitusta vastaan nimittäen Leninin teoriaa sosialismista yhdessä maassa „kansallisen rajoittuneisuuden“ teoriaksi.

Herää kysymys, mitä tekemistä tässä on Stalinin „teorialla“?

Edelleen esitin selostuksessani sitaatin Leninin tunnetusta teoksesta „Talous ja politiikka proletariaatin diktatuurin aikakaudella“, jossa sanotaan suoraan ja selvästi, että proletariaatin diktatuurin taloudellisen probleemin toteuttamisen mielessä proletariaatin voitto Neuvostoliitossa on katsottava turvatuksi. Tämä teos on kirjoitettu vuonna 1919. Tässä on tuo sitaatti:

„Valehdelkoot ja parjatkoot kaikkien maiden porvarit ja heidän julkiset ja salaiset avustajansa (II Internationalen „sosialistit“) kuinka paljon tahansa, niin epäilemättömäksi jää: proletariaatin diktatuurin taloudellisen perusprobleemin kannalta kommunismin voitto kapitalismista meillä on taattu. Koko maailman porvaristo raivoo ja riehuu bolshevismia vastaan, järjestää sotilaallisia maahanhyökkäyksiä, salaliittoja y.m. bolshevikkeja vastaan juuri sen vuoksi, että se käsittää mainiosti meidän voittomme kiertämättömyyden yhteiskunnallisen talouden uudestijärjestämisessä, ellei meitä nujerreta sotavoimalla. Mutta sillä tavalla sen ei onnistu meitä nujertaa“* (kts. XXIV osa, s. 510).

Kuten näette, Lenin puhuu tässä suoraan Neuvostoliiton proletariaatin voiton mahdollisuudesta yhteiskunnallisen talouden uudelleenrakentamisessa, proletariaatin diktatuurin taloudellisen probleemin ratkaisemisessa.

On tunnettua, että Trotski ja oppositio kokonaisuudessaan eivät ole samaa mieltä tässä sitaatissa annettujen perusväittämien kanssa.

* Alleviivaus minun. J. St.

Herää kysymys, mitä tekemistä tässä on Stalinin „teorialla“?

Vihdoin esitin sitaatin Leninin tunnetusta kirjasta „Osuustoiminnasta“, joka on kirjoitettu vuonna 1923. Tässä sitaatissa sanotaan:

„Todellakin, valtion valta kaikkien suurten tuotantovälineiden yli, valtiovalta proletariaatin käsissä, tämän proletariaatin liitto monien miljoonien pienten ja pienimpien talonpoikain kanssa, tämän proletariaatin johdon turvaaminen talonpoikaistoon nähden j.n.e., — eikö siinä ole kaikki, mitä tarvitaan, jotta osuustoiminnasta, pelkästä osuustoiminnasta, johon me ennen suhtauduimme yliolkaisesti, kuten kaupusteluhommaan ainakin, ja johon meillä on määrättyssä mielessä oikeus suhtautua nyt, uuden talouspolitiikan aikana, samalla tavalla, eikö siinä ole kaikki, mikä on välttämätöntä täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamista varten? Se ei ole vielä sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamista, mutta siinä on kaikki, mikä on välttämätöntä ja riittävää sen rakentamiseksi“ * (kts. XXVII osa, s. 392).

Kuten näette, tämä sitaatti ei jätä minkäänlaista epäilystä sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta maassamme.

Kuten näette, tässä sitaatissa on lueteltu sosialistisen talouden maassamme rakentamisen tärkeimmät tekijät: proletaarinen valta, suurtuotanto proletaarisen vallan käsissä, proletariaatin ja talonpoikaiston liitto, proletariaatin johto tässä liitossa, osuustoiminta.

Trotski yritti hiljattain, NKP(b):n XV konferenssissa, asettaa tätä sitaattia vastaan toisen sitaatin Leninin teoksista, jossa puhutaan siitä, että „Kommunismi on Neuvostovalta ynnä koko maan sähköistäminen“ (kts. XXVI osa, s. 46). Mutta näiden sitaattien

* Alleviivaus minun. J. St.

vastakkain asettaminen merkitsee Leninin kirjasen „Osuustoiminnasta“ perusajatuksen vääristelemistä. Eikö sähköistäminen ole suurtuotannon elimellinen osa ja onko se yleensä mahdollinen maassamme ilman proletaarisen vallan käsiin keskitettyä suurtuotantoa? Eikö ole selvää, että Leninin „Osuustoiminnasta“ kirjasessaan esittämät sanat suurtuotannosta sosialismin rakentamisen eräänä tekijänä käsittävät myöskin sähköistämisen?

On tunnettua, että oppositio käy enemmän tai vähemmän avointa, mutta useimmiten peitettyä taistelua niitä perusväittämiä vastaan, jotka on esitetty tässä Leninin „Osuustoiminnasta“ kirjasesta otetussa sitaatissa.

Herää kysymys, mitä tekemistä siinä on Stalinin „teorialla“?

Sellaisia ovat leninismien perusväittämät kysymyksessä sosialismin rakentamisesta meidän maassamme.

Puolue vakuuttaa, että näiden leninismien väittämien kanssa ovat perinpohjaisesti ristiriidassa ne Trotskin ja oppositioblokin tunnetut väittämät siitä, että „socialismin rakentaminen kansallis-valtiollisissa puitteissa on mahdotonta“, että „teoria socialismista yhdessä maassa on kansallisen rajoittuneisuuden teoreettista puolustelua“, että „ilman Euroopan proletariaatin suoranaista valtion tukea Venäjän työväenluokka ei voi pysyä vallassa“ (Trotski).

Puolue vakuuttaa, että nämä oppositioblokin väittämät ovat socialidemokraattisen poikkeaman ilmausta puolueessamme.

Puolue vakuuttaa, että Trotskin formula „Euroopan proletariaatin suoranaisestä valtion tuesta“ on

leninismistä täydellisen irtautumisen formula. Sillä mitä merkitsee se, että sosialismin rakentaminen maassamme pannaan riippuvaiseksi „Euroopan proletariaatin suoranaisesta valtion tuesta“? Mitä on tehtävä, jos Euroopan proletariaatti ei onnistu lähivuosina ottamaan valtaa? Voiko meidän vallankumouksemme tallata epämääräisen ajan paikallaan odoteltaessa vallankumouksen voittoa Länessä? Voidaanko luottaa siihen, että maamme porvaristo suostuu odottamaan vallankumouksen voittoa Länessä luopuen työstään ja taistelustaan taloutemme sosialistisia aineksia vastaan? Eikö tästä Trotskin formulasta juonnu perspektiivi omien asemien luovuttamisesta vähitellen taloutemme kapitalistisille aineksille ja sen jälkeen perspektiivi puolueemme poistumisesta vallasta siinä tapauksessa, että voittoa vallankumous Länessä viivästyy?

Eikö ole selvää, että meillä on tässä kaksi aivan erilaista linjaa, joista toinen on puolueen ja leninismilinjan, mutta toinen opposition ja trotskilaisuuden linja?

Selostuksessani minä kysyin Trotskilta ja kysyn vieläkin: eikö ole totta, että Leninin teorian sosialismin voiton mahdollisuudesta erillisissä maissa Trotski määritteli vuonna 1915 „kansallisen rajoittuneisuuden“ teoriaksi? Mutta minä en saanut vastausta. Miksi? Onkohan vaikenemistemppu miehuullisuuden tunnusmerkki polemiikissa?

Edelleen kysyin Trotskilta ja kysyn vieläkin: eikö ole totta, että aivan äskettäin, syyskuussa 1926, oppositiolle osoittamassaan tunnetussa asiakirjassa hän toisti syytöksen „kansallisesta rajoittuneisuudesta“ sosialis-

min rakentamisen teoriaa vastaan? Mutta tälläkään kerralla en saanut vastausta. Miksi? Eiköhän siksi, että myös vaikenemistemppu on Trotskin eräänlainen „manööveri“?

Mistä tämä kaikki puhuu?

Siitä, että peruskysymyksessä sosialismin rakentamisesta maassamme Trotski jää vanhalle leninismin vastaisen taistelun kannalleen.

Siitä, että Trotski, jolla ei ole miehuullisuutta esiintyä suoraan leninismiä vastaan, yrittää peitellä tätä taisteluaan Stalinin olemattoman „teorian“ arvostelulla.

Siirtykäämme toiseen „manöveeraajaan“, Kameneviin. Hän on nähtävästi saanut tartunnan Trotskilta ja ryhtynyt myöskin manöveeraamaan. Mutta hänen manöveeraamisensa kävi karkeammin kuin Trotskin. Kun Trotski yritti syyttää vain Stalinia, niin Kamenev otti ja heitti syytöksen koko puolueelle sanoen, että se, siis puolue, „vaihtaa kansainvälisen vallankumouksellisen perspektiivin kansallis-reformistiseen perspektiiviin“. Mitä pidätte siitä: puolueemme kuulemma vaihtaa kansainvälisen vallankumouksellisen perspektiivin kansallis-reformistiseen perspektiiviin. Mutta koska puolueemme on Leninin puolue, koska se päätöksissään sosialismin rakentamisen kysymyksessä nojautuu kokonaan ja täydellisesti Leninin tunnettuihin toteamiin, niin käy niin, että Leninin teoria sosialismin rakentamisesta on kansallis-reformismin teoria. Lenin on „kansallis-reformisti“, — sellaista pötyä meille tarjoilee Kamenev.

Onko puolueellamme jonkinlaisia päätöksiä kysymyksestä sosialismin rakentamisesta meidän maas-

samme? Kyllä on, ja sangen selviä päätöksiä onkin. Milloin puolue teki nämä päätökset? Ne tehtiin puolueemme XIV konferenssissa huhtikuussa 1925. Tarkoitan XIV konferenssin tunnettua päätöslauselmaa Kominternin Toimeenpanevan Komitean työstä ja sosialistisesta rakennustyöstä meidän maassamme. Onko tämä päätöslauselma leniniläinen? Kyllä, se on leniniläinen, sillä siitä voivat mennä takuuseen sellaiset asiantuntijat kuin Zinovjev, joka piti XIV konferenssissa alustuksen tämän päätöslauselman puolesta, ja Kamenev, joka oli tässä konferenssissa puheenjohtajana ja äänesti tämän päätöslauselman puolesta.

Minkä vuoksi Kamenev ja Zinovjev eivät yrittäneet silloin saada puoluetta kiinni ristiriitaisuuksista, erimielisyydestä XIV konferenssin päätöslauselman kanssa sosialismin rakentamisesta meidän maassamme, joka (pätöslauselma) hyväksyttiin, kuten tiedetään, yksimielisesti?

Mikä olisi ollut sen helpompaa: puolueella on erikoinen päätöslauselma sosialismin rakentamisen kysymyksestä maassamme, sen puolesta äänestivät Kamenev ja Zinovjev, kumpikin heistä syyttää nyt puoluetta kansallis-reformismista, — miksi he eivät argumentoi sellaisella tärkeällä puolueen asiakirjalla kuin XIV konferenssin päätöslauselmalla, joka puhuu sosialismin rakentamisesta meidän maassamme ja joka on ilmeisesti leniniläinen alusta loppuun asti?

Kiinnitittekö te huomiota siihen, että oppositio yleensä ja Kamenev erikoisesti kiersivät XIV konferenssin päätöslauselmaa kuin kissa kuumaa puuroa? (Naurua.) Mistä heille on ilmaantunut sellainen pelko XIV konferenssin päätöslauselmaa kohtaan, joka

hyväksyttiin Zinovjevin alustuksen pohjalla ja vietiin läpi Kamenevin aktiivisella myötävaikutuksella? Miksi Kamenev ja Zinovjev pelkäävät edes sivumennen mainita tästä päätöslauselmasta? Eikö se, tämä päätöslauselma, puhu sosialismin rakentamisesta maassamme? Eikö kysymys sosialismin rakentamisesta ole väitte-lymme tärkein kiistakysymys?

Mistä siis on kysymys?

Siitä, että Kamenev ja Zinovjev, jotka vuonna 1925 olivat XIV konferenssin päätöslauselman kannalla, luopuivat sitten tästä päätöslauselmasta, luopuivat siis leninismistä, siirtyivät trotskilaisuuden puolelle, ja nyt he pelkäävät edes sivumennen kosketella tuota päätöslauselmaa peläten tulevansa paljastetuiksi.

Mistä tämä päätöslauselma puhuu?

Tässä on sitaatti tuosta päätöslauselmasta:

„Yleensä sosialismin voitto (ei lopullisen voiton mielessä) on ehdottomasti mahdollinen* yhdessä maassa“.

Ja edelleen:

„...Kahden täysin vastakkaisen yhteiskuntajärjestelmän ole-massaolo aiheuttaa kapitalistisen saarron, muiden taloudellisen painostuksen muotojen, aseellisen intervention ja restauration ali-tuisen uhkan. Sosialismin lopullisen voiton ainoana takeena, s.o. takeena restauratiolta, on siis voittoa sosialistinen vallanku-mous monissa maissa. Tästä ei suinkaan seuraa, että täydelli-sen sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen on mahdotonta sellaisessa jälkeenjääneessä maassa kuin Venäjällä ilman tek-nillisessä ja taloudellisessa suhteessa kehittyneempien maiden „valtion apua“* (Trotski). Trotskilaisen permanentin vallanku-mouksen teorian elimellisenä osana on väite, että „socialistisen

* Alleviivaus minun. J. St.

talouden todellinen nousu Venäjällä käy mahdolliseksi vasta proletariaatin voiton jälkeen Euroopan tärkeimmissä maissa" (Trotski, vuonna 1922), — väite, joka tuomitsee Neuvostoliiton proletariaatin nykykaudella fatalistiseen passiivisuuteen. Tuontapaisia „teorioita“ vastaan toveri Lenin kirjoitti: „Äärettömän kaavamainen on se heidän perustelunsa, jonka he ovat oppineet ulkoa Länsi-Euroopan sosialidemokratian kehityskautena ja jonka ajatuksena on se, että me emme ole vielä kasvaneet sosialismin tasolle, ettei meillä ole vielä sosialismin objektiivisia taloudellisia edellytyksiä, kuten kaikenlaiset „oppineet“ herrat heidän keskuudessaan sanovat“ (Huomautuksia Suhanovista)“. (VKP(b):n XIV konferenssin päätöslauselma „Kominternin ja VKP(b):n tehtävistä Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennetun täysistunnon yhteydessä“³⁰).

Kuten näette, XIV konferenssin päätöslauselma on leninisin perusajatusten tarkkaa esittämistä kysymyksessä sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta meidän maassamme.

Kuten näette, trotskilaisuus määritellään päätöslauselmassa leninisin vastakohtaksi, ja päätöslauselman eräiden teesien lähtökohtana on trotskilaisuuden perusteiden suoranainen kieltäminen.

Kuten näette, päätöslauselma heijastaa täydellisesti niitä kiistoja, jotka ovat alkaneet nyt uudelleen kysymyksestä sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta maassamme.

Te tiedätte, että selostukseni oli rakennettu tämän päätöslauselman johtavien perusajatusten pohjalle.

Te varmaankin muistatte, että selostuksessani minä mainitsin erikoisesti XIV konferenssin päätöslauselmasta syyttäen Kamenevia ja Zinovjevia tämän päätöslauselman rikkomisesta, tästä päätöslauselmasta luopumisesta.

Minkä vuoksi Kamenev ja Zinovjev eivät yrittäneet torjua tuota syytöstä?

Mikä salaisuus siinä piilee?

Siinä piilee se salaisuus, että Kamenev ja Zinovjev olivat jo kauan sitten luopuneet tästä päätöslauselmasta ja siirtyneet siitä luovuttuaan trotskilaisuuden puolelle.

Joko tahi:

joko XIV konferenssin päätöslauselma ei ole leniniläinen, — ja silloin Kamenev ja Zinovjev eivät olleet leniniläisiä äänestäessään tämän päätöslauselman puolesta;

tahi tämä päätöslauselma on leniniläinen, — ja silloin Kamenev ja Zinovjev ovat lakanneet olemasta leniniläisiä erottauduttuaan tästä päätöslauselmasta.

Eräät puhujat (heidän joukossaan muistaakseni Riese) sanoivat täällä, etteivät Zinovjev ja Kamenev siirtyneet trotskilaisuuteen, vaan päinvastoin Trotski siirtyi Zinovjevin ja Kamenevin luo. Se on tyhjää puhetta, toverit. Se tosiasia, että Kamenev ja Zinovjev ovat luopuneet XIV konferenssin päätöslauselmasta, on suoranaista todistuksena siitä, että nimenomaan Kamenev ja Zinovjev ovat siirtyneet trotskilaisuuden puolelle.

Siis:

Kuka luopui VKP(b):n XIV konferenssin päätöslauselmassa muotoillusta leniniläisestä linjasta kysymyksessä sosialismin rakentamisesta Neuvostoliitossa?

Kuten näkyy, Kamenev ja Zinovjev.

Kuka „vaihtoi kansainvälisen vallankumouksellisen perspektiivin“ trotskilaisuuteen?

Kuten näkyy, Kamenev ja Zinovjev.

Kun Kamenev hälisee ja kirkuu nyt puolueemme „kansallis-reformismista“, niin hän tekee sen siksi, että yrittää siten johtaa tovereiden huomiota pois hänen syntiinlankeemuksestaan ja vierittää omat syntinsä toisten niskoille.

Juuri sen vuoksi Kamenevin „manööveri“ puolueemme „kansallis-reformismista“ on juoni, ruma ja karkea juoni, jonka tarkoituksena on peittää puolueemme „kansallis-reformismista“ kirkumisella luopumisensa XIV konferenssin päätöslauselmasta, luopumisensa leninismistä, siirtymisensä trotskilaisuuden puolelle.

2. Me rakennamme sosialismin taloudellista perustaa Neuvostoliitossa ja voimme rakentaa sen valmiiksi

Selostuksessani sanoin, että sosialismin poliittinen perusta meillä on jo luotu — se on proletariaatin diktatuuri. Sanoin, että sosialismin taloudellinen perusta ei ole vielä likimainkaan luotu ja että se täytyy vielä luoda. Edelleen sanoin, että tämän vuoksi kysymys on näin: voimmeko me omin voimin rakentaa sosialismin taloudellisen perustan maassamme? Lopuksi sanoin, että kun tämä kysymys käännetään luokkakielelle, niin se saa seuraavanlaisen muodon: voimmeko me omin voimin voittaa oman, Neuvostomaan porvariston?

Trotski väittää puheessaan, että puhuessani Neuvostoliiton porvariston voittamisesta minä tarkoitin sen poliittista voittamista. Se ei ole tietenkään totta. Se on Trotskin ryhmäkuntalaista intoilua. Selostuk-

sestani näkyy, että puhuessani Neuvostoliiton porvariston voittamisesta minä tarkoitin sen taloudellista voittamista, sillä poliittisesti se on jo voitettu.

Mitä merkitsee Neuvostoliiton porvariston taloudellinen voittaminen? Eli toisin sanoen: mitä merkitsee sosialismin taloudellisen perustan luominen Neuvostoliitossa?

„Sosialismin taloudellisen perustan luominen merkitsee sitä, että maatalous liitetään sosialistisen teollisuuden kanssa yhdeksi ehyeksi taloudeksi, saadaan maatalous sosialistisen teollisuuden johdon alaiseksi, järjestetään kaupungin ja maaseudun väliset suhteet maatalouden ja teollisuuden tuotteiden vaihdon pohjalla, suljetaan ja hävitetään kaikki ne kanavat, joiden kautta syntyvät luokat ja syntyy, ennen kaikkea, pääoma, luodaan vihdoin sellaiset tuotanto- ja jakeluehdot, jotka johtavat suoraan ja välittömästi luokkien hävittämiseen“ (kts. Stalinin selostusta Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetussa täysistunnossa *).

Näin määrittelin selostuksessani sosialismin taloudellisen perustan olemuksen Neuvostoliitossa.

Tämä määritelmä on tarkka esitys siitä sosialismin „taloudellisen ytimen“, „taloudellisen perustan“ määritelmästä, jonka Lenin antoi tunnetussa „Elintarvikeverosta“ kirjassensa luonnoksessa³¹.

Onko tämä määritelmä oikea ja voimmeko me luottaa sosialismin taloudellisen perustan valmiiksi-rakentamisen mahdollisuuteen maassamme,—se on nyt erimielisyyksiemme peruskysymys.

Trotski ei edes kajonnut tähän kysymykseen. Hän yksinkertaisesti sivuutti sen, ollen nähtävästi sitä mieltä, että on viisainta vaieta.

* Kts. tämä osa, s. 26. *Toim.*

Mutta se, että me rakennamme sosialismin taloudellista perustaa ja voimme rakentaa sen valmiiksi, näkyy esimerkiksi jo siitäkin, että:

a) meidän sosialisoitu tuotantomme on yhdistettyä ja suurtuotantoa, kun taas kansallistamaton tuotanto on maassamme hajanaista ja pientuotantoa, ja on tunnettua, että suurtuotannon, ja vielä yhdistetyn suurtuotannon, paremmuus pientuotantoon verraten on kiistämätön tosiasia;

b) meidän sosialisoitu tuotantomme jo johtaa ja alkaa saada alaisekseen pientuotantoa, olkoonpa kysymyksessä kaupungin tai maaseudun pientuotanto;

c) taloutemme sosialististen aineiden kapitalistisia aineksia vastaan käymän taistelun rintamalla ensinmainituilla on epäilemätön ylivoima viimeksimainittujen suhteen ja ne etenevät askel askeleelta voittaen taloutemme kapitalistisia aineksia niin tuotannon kuin myöskin tavaravaihdon alalla.

Minä en edes puhukaan muista tekijöistä, jotka johtavat taloutemme sosialististen aineiden voittoon kapitalistisista aineksista.

Minkälaisia perusteita on olettaa, että taloutemme kapitalististen aineiden voittamisen prosessi ei tulisi jatkumaan edelleenkin?

Trotsky sanoi puheessaan:

„Stalin sanoo, että me rakennamme sosialismia, s.o. pyrimme hävittämään luokat ja valtion, s.o. voittamme porvaristomme. Niin, toverit, mutta valtiollehan on tarpeen armeija ulkoisia vihollisia vastaan“ (siteeraan pikakirjoituspöytäkirjan mukaan. J. St.).

Mitä tämä merkitsee? Minkälainen ajatus on tässä sitaatissa? Tästä sitaatista voidaan tehdä vain yksi

johtopäätös: koska sosialismin taloudellisen perustan täydellinen rakentaminen merkitsee luokkien ja valtion hävittämistä ja koska armeija on meille kuitenkin tarpeen sosialistisen isänmaan puolustamiseksi, mutta armeijaa taas ei voi olla ilman valtiota (Trotski ajattelee siten),—niin tuloksena on, että me emme voi rakentaa sosialismin taloudellista perustaa siihen hetkeen asti, kunnes ei katoa sosialistisen isänmaan aseellisen puolustamisen välttämättömyys.

Tuo on kaikkien käsitteiden sekoittamista, toverit. Joko valtio käsitetään tässä yksinkertaisesti sosialistisen yhteiskunnan aseellisen puolustamisen laitokseksi, mikä on järjetöntä, sillä valtio on ennen kaikkea yhden luokan ase toisia luokkia vastaan, ja sitä paitsi on itsestään selvää, että koska ei ole luokkia, ei voi olla myöskään valtiota. Tahi sosialistisen yhteiskunnan suojelemisen armeijaa ei tässä käsitetä ilman valtion olemassaoloa, mikä taaskin on järjetöntä, sillä teoreettisesti voidaan täysin olettaa yhteiskunnan sellainen tila, jolloin ei ole luokkia, ei ole valtiota, mutta on aseistettu kansa, joka puolustaa luokatonta yhteiskuntaansa ulkoisilta vihollisilta. Sosiologia antaa paljon esimerkkejä siitä, että ihmiskunnan historiassa on ollut yhteiskuntia, joissa ei ollut luokkia, ei ollut valtiota, mutta jotka tavalla tai toisella puolustautuivat ulkoisilta vihollisilta. Samaa tulee sanoa tulevasta luokattomasta yhteiskunnasta, jossa ei ole luokkia eikä valtiota, mutta jolla voi kuitenkin olla ulkoisilta vihollisilta puolustautumista varten tarpeellinen sosialistinen miliisi. Pidän melko epätodennäköisenä sitä, että asia voisi meillä kehittyä sellaiseen tilaan, sillä on epäilemätöntä, että sosialis-

tisen rakennustyön menestys maassamme ja sitäkin suuremmalla syyllä sosialismin voitto ja luokkien hävittäminen ovat sellaisia maailmanhistoriallisen merkityksen omaavia seikkoja, jotka eivät voi olla aiheuttamatta kapitalistimaiden proletaarien voimakasta pyrkimystä sosialismiin, eivät voi olla aiheuttamatta vallankumouksellisia purkauksia muissa maissa. Mutta teoreettisesti voidaan täysin olettaa sellainen yhteiskuntatila, jonka vallitessa sosialistisen miliisin olemassaolo voidaan katsoa mahdolliseksi, vaikei olekaan luokkia ja valtiota.

Tätä kysymystä on muuten jossain määrin valaistu puolueemme ohjelmassa. Siinä sanotaan näin:

„Proletariaatin diktatuurin aseena Punaisella Armeijalla on välttämättömyyden pakosta oltava avoin luokkaluonne, t.s. se on muodostettava yksinomaan proletariaatista ja tälle läheisistä talonpoikaiston puoliproletaarisista kerroksista. Vain luokkien hävittämisen yhteydessä tällainen luokka-armeija muuttuu koko kansan sosialistiseksi miliisiksi“ * (kts. NKP(b):n ohjelma³²).

Trotsky on nähtävästi unohtanut ohjelmamme tämän pykälän.

Puheessaan Trotsky puhui meidän kansantaloustemme riippuvaisuudesta maailman kapitalistisesta taloudesta ja vakuutti, että „eristyneestä sotakommunismista me tulemme yhä enemmän yhteenkasvamiiseen maailmantalouden kanssa“.

Tämän mukaan on asia niin, että meidän kansantaloutemme taisteluineen kapitalististen ja sosialististen ainesten välillä kasvaa yhteen maailman kapitalistisen talouden kanssa. Minä puhun kapitalistisesta maail-

* Alleviivaus minun. J. St.

mantaloudesta, koska muuta maailmantaloutta ei nykyään maailmassa ole.

Se ei ole totta, toverit. Se on järjettömyyttä. Se on Trotskin ryhmäkuntalaista intoilua.

Kukaan ei kiellä sitä, että on olemassa meidän kansantaloutemme riippuvaisuutta maailman kapitalistisesta taloudesta. Sitä ei kukaan ole kieltänyt eikä kiellä, samoin kuin kukaan ei kiellä sitä, että on olemassa jokaisen maan ja jokaisen kansantalouden, siinä luvussa myös Amerikan kansantalouden, riippuvaisuutta kansainvälisestä kapitalistisesta taloudesta. Mutta tämä riippuvaisuus on molemminpuolista. Ei vain meidän taloutemme ole riippuvainen kapitalistisista maista, vaan myöskin kapitalistiset maat ovat riippuvaisia meidän taloudestamme, meidän naftastamme, viljastamme, puutavarastamme ja vihdoin meidän äärettömistä markkinoistamme. Me saamme luottoa sanokaamme „Standard Oil’ilta“. Saamme luottoa saksalaisilta kapitalisteilta. Mutta me emme saa sitä kauniiden silmiemme vuoksi, vaan siksi, että kapitalistimaat tarvitsevat meidän naftaamme, meidän viljaamme, meidän markkinoitamme konekaluston realisoimiseksi. Ei saa unohtaa sitä, että meidän maamme on kuudesosa maapallosta, valtavan suuri menekkimarkkina-alue, ja kapitalistimaat eivät voi tulla toimeen ilman jonkinlaisia yhteyksiä markkinohimme. Kaikki tämä on kapitalistimaiden riippuvaisuutta meidän taloudestamme. Riippuvaisuus on tässä molemminpuolista.

Merkitseekö tämä sitä, että kansantaloutemme riippuvaisuus kapitalistisista maista tekee mahdottomaksi sosialistisen talouden rakentamisen meidän

maassamme? Ei tietenkään. Sosialistisen talouden kuvittelemisen ehdottoman suljetuksi ja ehdottoman riippumattomaksi ympäröivistä kansantalouksista on typerä väite. Voidaanko väittää, että sosialistisella taloudella ei tule olemaan kerrassaan minkäänlaista vientiä ja tuontia, ettei se tule tuomaan maassa puuttuvia tuotteita eikä viemään samalla omia tuotteitaan? Ei, sellaista ei voida väittää. Mutta mitä on vienti ja tuonti? Se on ilmaus eri maiden riippuvaisuudesta toisistaan. Se on keskinäisen taloudellisen riippuvaisuuden ilmaus.

Samaa on sanottava aikamme kapitalistisista maista. Te ette voi kuvitella ainoatakaan maata, jolla ei olisi vientiä ja tuontia. Ottakaamme esimerkiksi Amerikka, rikkain maailman kaikista maista. Voidaanko sanoa, että nykyiset kapitalistiset valtiot, esimerkiksi Englanti tai Amerikka, ovat ehdottoman riippumattomia maita? Ei, niin ei voida sanoa. Miksi? Siksi, että ne ovat riippuvaisia viennistä ja tuonnista, ne ovat riippuvaisia muiden maiden raaka-aineista (esimerkiksi Amerikka on riippuvainen kautsusta ja muista raaka-aineista), ne ovat riippuvaisia menekkimarkkinoista, jonne ne realisoivat konekalustoaan ja muita valmiita tavaroita.

Merkitseekö tämä sitä, että kun ei ole ehdottoman riippumattomia maita, niin se tekee mahdottomaksi erillisten kansantalouksien itsenäisyyden? Ei, ei merkitse. Meidän maamme on riippuvainen muista maista samalla tavalla kuin muut maat ovat riippuvaisia meidän kansantaloudestamme, mutta se ei vielä merkitse sitä, että meidän maamme olisi siten menettänyt tahi menettäisi itsenäisyytensä, että se ei voisi

suojata itsenäisyyttään, että sen olisi muututtava kansainvälisen kapitalistisen talouden ruuviksi. Täytyy nähdä ero eri maiden keskinäisen riippuvaisuuden ja näiden maiden taloudellisen itsenäisyyden välillä. Erillisten kansantaloudellisten yksikköjen ehdottoman riippumattomuuden kieltäminen ei vielä merkitse eikä voi merkitä näiden yksikköjen taloudellisen itsenäisyyden kieltämistä.

Mutta Trotski ei puhu vain kansantaloutemme riippuvaisuudesta. Hän muuttaa tämän riippuvaisuuden meidän taloutemme yhteenkasvamiseksi kapitalistisen maailmantalouden kanssa. Mutta mitä merkitsee meidän kansantaloutemme yhteenkasvamisen kapitalistisen maailmantalouden kanssa? Se merkitsee sen muuttamista maailman kapitalismin lisäkkeeksi. Mutta onko meidän maamme maailman kapitalismin lisäke? Ei tietenkään! Se on typeryyttä, toverit. Se on kevytmielisyyttä.

Jos se olisi totta, niin meillä ei olisi minkäänlaista mahdollisuutta suojata sosialistista teollisuuttamme, ulkomaankaupan monopoliamme, kansallistettua kululaitostamme, kansallistettua luottolaitostamme, taloutemme suunnitelmallista johtoa.

Jos se olisi totta, niin me olisimme jo sosialistisen teollisuutemme tavalliseksi kapitalistiseksi teollisuudeksi taantumisen tiellä.

Jos se olisi totta, niin meillä ei olisi saavutuksia taloutemme sosialististen aineiden kapitalistisia aineksia vastaan käymän taistelun rintamalla.

Puheessaan Trotski sanoi, että „todellisuudessa me tulemme koko ajan olemaan maailmantalouden kontrollin alaisena“.

Tämän mukaan asia on siis niin, että kansantalou-temme tulee kehittymään maailman kapitalistisen talouden kontrollin alaisena, sillä maailmassa ei nykyään ole muuta maailmantaloutta kuin kapitalistinen.

Onko se totta? Ei, se ei ole totta. Se on kapitalistihaikalojen unelma, joka ei milloinkaan toteudu.

Mitä on kapitalistisen maailmantalouden kontrolli? Kontrolli kapitalistien sanomana ei ole tyhjää puhetta. Kontrolli kapitalistien sanomana on jotain realistista.

Kapitalistinen kontrolli merkitsee ennen kaikkea finanssikontrollia. Mutta eivätkö meidän pankkimme ole kansallistettuja ja toimivatko ne Euroopan kapitalististen pankkien johdolla? Finanssikontrolli merkitsee kapitalististen suurpankkien haaraosastojen perustamista maahamme, se merkitsee niin sanottujen „tytär“-pankkien muodostamista. Mutta onko meillä sellaisia pankkeja? Ei tietenkään. Niitä ei ole eikä myöskään tule milloinkaan olemaan niin kauan kuin Neuvostovalta elää.

Kapitalistinen kontrolli merkitsee kontrollia meidän teollisuutemme yli, meidän sosialistisen teollisuutemme kansallistamisen peruuttamista, meidän kuluklaitoksemme kansallistamisen peruuttamista. Mutta eikö meidän teollisuutemme ole kansallistettua ja eikö se kasva nimenomaan kansallistettuna teollisuutena? Aikooko joku peruuttaa edes yhden kansallistetun teollisuuslaitoksen kansallistamisen? Minä en tietenkään tiedä, minkälaisia aikomuksia on siellä Konsessiokomiteassa Trotskilla. (Naurua.) Mutta siitä, että kansallistamisen peruuttajilla tulee olemaan tukalat oltavat maassamme niin kauan kuin Neuvostovalta on elossa,—siitä voitte olla varmoja.

Kapitalistinen kontrolli merkitsee määräysoikeutta meidän markkinoittemme suhteen, se merkitsee ulkomaankaupan monopolin likvidoimista. Minä tiedän, että Lännen kapitalistit ovat monesti iskeneet päänsä seinään yrittäessään murtaa ulkomaankaupan monopolin panssaria. On tunnettua, että ulkomaankaupan monopoli on meidän nuoren sosialistisen teollisuutemme kilpi ja suoja. Mutta ovatko kapitalistit saavuttaneet jo menestystä ulkomaankaupan monopolin likvidoisemisessa? Onko vaikea ymmärtää, että niin kauan kuin Neuvostovalta on olemassa, ulkomaankaupan monopoli tulee elämään ja kukoistamaan mistään huolimatta.

Kapitalistinen kontrolli merkitsee vihdoin poliittista kontrollia, maamme poliittisen itsenäisyyden hävittämistä, maamme lakien sopeuttamista kansainvälisen kapitalistisen talouden etujen ja maun mukaiseksi. Mutta eikö meidän maamme ole poliittisesti itsenäinen maa? Eivätkö meidän lakejamme sanele maamme proletariaatin ja työväestöjen joukkojen edut? Miksi ei ole esitetty tosiasioita, edes yhtä tosiasiaa, joka olisi osoituksena maamme poliittisen itsenäisyyden menettämisestä? Koettakoot esittää.

Juuri näin ymmärretään kapitalisteilla kontrolli, tietenkin kun puhutaan todellisesta kontrollista eikä jaaritella tyhjänpäiväisesti jostain hyödyttömästä kontrollista.

Jos puhe on tällaisesta todellisesta kapitalistisesta kontrollista,— ja puhe voi olla vain sellaisesta kontrollista, sillä hyödyttömästä kontrollista voivat jaaritella vain huonot kynäilijät,— niin minun on

sanottava, että sellaista kontrollia meillä ei ole eikä tule milloinkaan olemaan niin kauan kuin meidän proletariaattimme elää ja meillä on Neuvostovalta. (Suosionosoituksia.)

Trotski sanoi puheessaan:

„Puhe on eristetyn sosialistisen valtion loppuun saakka rakentamisesta tämän maan ollessa kapitalistisen maailmantalouden ympäröimänä. Tämä voidaan toteuttaa vain sillä ehdolla, että tämän eristetyn valtion tuotantovoimat ovat korkeammalla tasolla kuin kapitalismin tuotantovoimat, sillä ei vuoden eikä kymmenen vuoden, vaan puolen vuosisadan, jopa vuosisadankin perspektiivissä voi lujittua vain se valtio, se uusi yhteiskuntamuoto, jonka tuotantovoimat osoittautuvat mahtavammiksi kuin vanhan talousjärjestelmän tuotantovoimat“ (kts. Trotskin Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetussa täysistunnossa pitämän puheen pikakirjoitusteksti).

Tämän mukaan asia on niin, että tarvitaan viitisenkymmentä, jopa sataakin vuotta, jotta sosialistinen talousjärjestelmä voisi todistaa käytännössä paremmuutensa kapitalistiseen talousjärjestelmään verrattuna tuotantovoimien kehityksen mielessä.

Se ei ole totta, toverit. Se on kaikkien käsitteiden ja perspektiivien sekoittamista.

Siihen, että feodaalinen talousjärjestelmä todisti paremmuutensa orjanomistukselliseen talousjärjestelmään verraten, meni käsittääkseni noin kaksisataa vuotta, ehkä vähemmänkin. Eikä muuten voinut ollakaan, koska kehityksen vauhti oli silloin tavattoman hidas ja tuotannon tekniikka oli enemmän kuin alkeellinen.

Siihen, että porvarillinen talousjärjestelmä todisti paremmuutensa feodaaliseen talousjärjestelmään verraten, meni noin sata vuotta tai ei sitäkään. Por-

varillinen talousjärjestelmä osoitti jo feodaalisen yhteiskunnan uumenissa, että se on korkeammalla, paljon korkeammalla kuin feodaalinen talousjärjestelmä. Aikamäärien erilaisuus on tässä selitettävissä sillä, että porvarillisen talousjärjestelmän kehitysvauhti on nopeampi ja tekniikka kehittyneempää.

Noista ajoista lähtien tekniikka on saavuttanut ennenkuulumatonta menestystä ja kehityksen vauhti tullut suorastaan myrskyiseksi. Herää kysymys, minkälaisia perusteita Trotskilla on olettaa, että todistaakseen paremmuutensa kapitalistiseen talousjärjestelmään verraten sosialistinen talousjärjestelmä tarvitsee noin sata vuotta?

Eikö se tosiasia, että tuotantomme johdossa tulevat olemaan itse tuottajat eivätkä tyhjäntoimittajat,— eikö tämä tosiasia ole mitä suurin tekijä sitä varten, että sosialistisella talousjärjestelmällä tulee olemaan kaikki edellytykset viedäkseen taloutta eteenpäin seitsenpeninkulmaisina askelin ja todistaakseen paremmuutensa kapitalistiseen talousjärjestelmään verrattuna lyhyemmässä ajassa?

Eikö se tosiasia, että sosialistinen talous on eniten yhdistettyä keskitettyä taloutta, että sosialistista taloutta hoidetaan suunnitelmallisesti,— eikö tämä tosiasia ole osoituksena siitä, että sosialistisella taloudella tulevat olemaan kaikki myönteiset puolet voidakseen verrattain lyhyessä ajassa todistaa paremmuutensa kapitalistiseen talousjärjestelmään verraten, jota raatelevat sisäiset ristiriidat ja jäytävät kriisit?

Eikö kaiken tämän jälkeen ole selvää, että viidenkymmenen ja sadan vuoden perspektiivillä ope-roiminen tässä merkitsee sitä, että podetaan säilytetyn

poroporvarin taikaluuloista uskoa kapitalistisen talousjärjestelmän kaikkivoipaisuuteen? (Ä ä n i ä: „Oikein!“.)

Minkälaisia ovat johtopäätökset? Johtopäätöksiä on kaksi.

Ensiksi. Vastaväitteissään kysymyksessä sosialismin rakentamisesta maassamme Trotski on perääntynyt polemiikin entiseltä perustalta uudelle perustalle. Ennen oppositio teki vastaväitteitä sisäisten ristiriitojen kannalta, proletariaatin ja talonpoikaiston välisten ristiriitojen kannalta, pitäen näitä ristiriitoja voittamattomina. Nyt Trotski korostaa ulkoisia ristiriitoja, meidän kansantaloutemme ja maailman kapitalistisen talouden välisiä ristiriitoja, pitäen näitä ristiriitoja voittamattomina. Kun Trotski oli ennen sitä mieltä, että sosialistisen rakennustyön kompastuskivenä maassamme ovat proletariaatin ja talonpoikaiston väliset ristiriidat, niin nyt hän vaihtaa rintamaa, perääntyy puolueen kannan arvostelun toiselle perustalle ja väittää, että sosialistisen rakennustyön kompastuskivenä ovat meidän talousjärjestelmämme ja kapitalistisen maailmantalouden väliset ristiriidat. Siten hän on tosiasiallisesti tunnustanut opposition entisten argumenttien paikkansapitämättömyyden.

Toiseksi. Mutta Trotskin perääntyminen on viidakkoon, suohon perääntymistä. Asiallisesti Trotski perääntyi Suhanovin luo, suoraan ja avoimesti. Mitä Trotskin „uudet“ argumentit tahtovat tosiasiallisesti sanoa? Ne tahtovat sanoa, että taloudellisen jälkeenjääneisyytemme vuoksi me emme ole vielä kasvaneet sosialismiin asti, että meillä ei ole objektiivisia edellytyksiä sosialistisen talouden rakentamiseksi, että tästä syystä kansantaloutemme muuttuu ja sen on

pakko muuttua kapitalistisen maailmantalouden lisäkeeksi, maailman kapitalismin kontrollin alaiseksi talousyksiköksi.

Mutta tämä on „suhanolilaisuutta“, suoranaista ja millään peittelemätöntä „suhanolilaisuutta“.

Oppositio on luisunut menshevikki Suhanovin luokse, hänen kannalleen, joka suoraan kieltää voitokkaan sosialistisen rakennustyön mahdollisuuden maassamme.

3. Me rakennamme sosialismia liitossa maailman proletariaatin kanssa

Sitä, että me rakennamme sosialismia liitossa talonpoikaiston kanssa, meidän oppositiomme ei nähtävästi rohkene suoraan kieltää. Rakennammeko me sosialismia liitossa maailman proletariaatin kanssa, — sitä oppositio on taipuvainen epäilemään. Eräät oppositiolaiset väittävät jopa sellaistaikin, että puolueemme aliarvioi tämän liiton merkityksen. Ja eräs heistä, Kamenev, meni jopa niinkin pitkälle, että alkoi syyttää puoluettamme kansallis-reformismista, kansainvälisen vallankumouksellisen perspektiivin vaihtamisesta kansallis-reformistiseen perspektiiviin.

Se on typeryyttä, toverit. Auttamaton typeryyttä. Vain järkensämenettäneet voivat kieltää sen mitä suurimman merkityksen, joka on maamme proletariiden liitolla kaikkien muiden maiden proletariiden kanssa sosialismin rakentamisessa. Vain järkensämenettäneet voivat syyttää puoluettamme kaikkien maiden proletariiden liiton asian aliarvioimisesta. Vain

liitossa maailman proletariaatin kanssa juuri voidaan-kin rakentaa sosialismia maassamme.

Koko kysymys on siitä, kuinka tämä liitto ymmärretään.

Kun Neuvostoliiton proletaarit ottivat vallan lokakuussa 1917, niin se oli apu kaikkien maiden proletaareille, se oli liitto heidän kanssaan.

Kun Saksan proletaarit nousivat vallankumoukseen vuonna 1918, niin se oli apu kaikkien maiden proletaareille, erikoisesti Neuvostoliiton proletaareille, se oli liitto Neuvostoliiton proletariaatin kanssa.

Kun Länsi-Euroopan proletaarit sotkivat Neuvostoliittoa vastaan suunnatun intervention asioita, eivät kuljettaneet aseistusta vastavallankumouksellisille kenraaleille, järjestivät toimintakomiteita ja hajottivat omien kapitalistiansa selustaa, niin se oli apu Neuvostoliiton proletaareille, se oli Länsi-Euroopan proletaarien liitto Neuvostoliiton proletaarien kanssa. Ilman tällaista myötätuntoa ja ilman tällaista tukea kapitalistimaiden proletaarien taholta me emme olisi voineet voittaa kansalaissodassa.

Kun kapitalististen maiden proletaarit lähettävät luoksemme monilukuisia edustajistojaan, kontrolloivat meidän rakennustyötämme ja levittävät sitten tietoa meidän rakennustyömme saavutuksista koko Euroopan työläisten keskuuteen, niin se on apu Neuvostoliiton proletaareille, se on mitä suurin tuki Neuvostoliiton proletaareille, se on liitto Neuvostoliiton proletaarien kanssa ja hillike mahdolliselle imperiaalistiselle interventiolle maahamme. Ilman tällaista tukea ja ilman tällaista hillikettä meillä ei olisi nyt „hengähdyshetkeä“, ja ilman „hengähdyshetkeä“ meillä

ei olisi laajaa työtä sosialismin rakentamiseksi maassamme.

Kun Neuvostoliiton proletaarit lujittavat diktaatturiaan, likvidoivat taloudellista rappiota, kehittävät rakennustyötä ja saavuttavat menestystä sosialismin rakentamisessa, niin se on mitä suurin tuki kaikkien maiden proletaareille heidän taistelussaan kapitalismia vastaan, heidän taistelussaan vallasta, sillä Neuvostotasavallan olemassaolo, sen lujuus, sen voitot sosialistisen rakennustyön rintamalla ovat maailmanvallankumouksen mitä suurenmoisoin tekijä, joka rohkaisee kaikkien maiden proletaareja heidän taistelussaan kapitalismia vastaan. Tuskinpa voidaan epäillä sitä, etteikö Neuvostotasavallan hävittämisen seurauksena olisi mitä mustin ja mitä raivokkain taantumus kaikissa kapitalistisissa maissa.

Meidän vallankumouksemme voima ja vallankumouksellisen liikkeen voima kapitalistisissa maissa on tässä keskinäistuessä ja tässä kaikkien maiden proletaarien liitossa.

Sellaisia ovat Neuvostoliiton proletaarien ja maailman proletariaatin liiton erilaiset muodot.

Opposition virhe on siinä, ettei se ymmärrä tai ei tunnusta näitä liittomuotoja. Opposition onnettomuus on siinä, että se tunnustaa vain yhden liittomuodon — Länsi-Euroopan proletaarien antaman „suoranaisen valtion tuen“ Neuvostoliiton proletariaatille, siis sen muodon, jota valitettavasti ei vielä ole olemassa, ja sosialistisen rakennustyön kohtalon Neuvostoliitossa oppositio asettaa sitä paitsi suoranaiseen riippuvaisuuteen tästä tulevaisuudessa saatavasta tuesta.

Oppositio on sitä mieltä, että vain tunnustamalla tällaisen tukimuodon voidaan puolueelle säilyttää „kansainvälinen vallankumouksellinen perspektiivi“. Mutta minä jo sanoin, että maailmanvallankumouksen viivästyessä tällainen kanta voi johtaa vain lakkaamattomiin myönnytyksiin meidän puoleltamme taloustemme kapitalistisille aineksille ja loppujen lopuksi — antautumiskantaan, tappion toivomiseen.

Asia on siis niin, että Euroopan proletariaatin „suoranainen valtion tuki“, jonka oppositio esittää ainoana liittomuotona maailman proletariaatin kanssa, on maailmanvallankumouksen viivästymisen tapauksessa antautumiskannan verho.

Kamenevin „kansainvälinen vallankumouksellinen perspektiivi“ antautumiskannan verhona, — juuri siihen suuntaan Kamenev näköjään kääntää asiaa.

Tämän vuoksi voidaan vain ihmetellä sitä rohkeutta, jolla Kamenev täällä esiintyi syyttäessään puoluettamme kansallisreformismista.

Mistä on ilmaantunut — kuinka sen nyt lievemmin sanoisi — tämä rohkeus Kamenevilla, jonka erikoispiirteenä ei ole milloinkaan ollut vallankumouksellisuus enempää kuin internationalismikaan?

Mistä on saanut sellaisen rohkeuden Kamenev, joka on meillä aina ollut bolshevikki menshevikkien joukossa ja menshevikki bolshevikkien joukossa? (Naurua.)

Mistä on koonnut tämän rohkeuden Kamenev, jota Lenin täydellä syyllä nimitti aikoinaan Lokakuun vallankumouksen „rikkuriksi“?

Kamenev haluaa tietää, onko Neuvostoliiton proletariaatti internationalistinen. Minun on sanottava,

ettei Neuvostoliiton proletariaatti kaipaa Lokakuun vallankumouksen „rikkurin“ lausuntoa.

Haluatteko tietää Neuvostoliiton proletariaatin internationalismin määrän? Kysykää Englannin työläisiltä, kysykää Saksan työläisiltä (myrskyisiä suosionosoituksia), kysykää Kiinan työläisiltä, — ja he kertovat teille Neuvostoliiton proletariaatin internationalismista.

4. Kysymys rappeutumisesta

Täten voidaan pitää todistettuna, että oppositio on kannalla, joka suoraan kieltää sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuuden maassamme.

Mutta sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuuden kieltäminen johtaa puolueen rappeutumisen perspektiiviin, ja rappeutumisen perspektiivi johtaa vuorostaan vallasta poistumiseen ja kysymykseen uuden puolueen muodostamisesta.

Trotsky teeskenteli, ettei hän voi suhtautua vakavasti tähän kysymykseen. Se on naamioitumista.

Ei voi olla epäilystä siitä, että ellemme me voi rakentaa sosialismia ja vallankumous muissa maissa viivästyy, samalla kun pääoma meillä kasvaa samoin kuin kasvaa meidän kansantaloutemme „yhteenkasvaminen“ maailman kapitalistiseen talouteen, — niin opposition näkökannan mukaan meille jää vain kaksi ulospääsyä:

a) joko jäädä valtaan ja harjoittaa porvarillisen demokratian politiikkaa, osallistua porvarilliseen hallitukseen, harjoittaa siis „millerandismia“;

b) tai poistua vallasta, ettemme rappeutuisi, ja muodostaa virallisen puolueen rinnalle uusi puolue, johon meidän oppositiomme on asiallisesti muuten pyrkinytkin ja pyrkii edelleenkin.

Teoria kahdesta puolueesta eli teoria uudesta puolueesta on suorainen seuraus sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuuden kieltämisestä, suorainen seuraus rappeutumisperspektiivistä.

Sekä ensimmäinen että toinen ulospääsy johtaa antautumiskantaan, tappion toivomiseen.

Kuinka oli kysymys kansalaissodan kaudella? Kysymys oli näin: ellemme kykene järjestämään armeijaa ja antamaan viholliselle vastaiskua, niin proletariaatin diktatuuri luhistuu ja me menetämme vallan. Silloin oli sota ensi sijalla.

Kuinka on kysymys nyt, jolloin kansalaissota on päättynyt ja taloudellisen rakennustyön tehtävät ovat tulleet ensi tilalle? Nyt on kysymys näin: ellemme voi rakentaa sosialistista taloutta, niin proletariaatin diktatuurin, menen yhä vakavampiin myönnytyksiin porvaristolle, täytyy rappeutua ja lähteä laahustamaan porvarillisen demokratian perässä.

Voivatko kommunistit suostua harjoittamaan porvarillista politiikkaa proletariaatin rappeutuvan diktatuurin aikana?

Ei, eivät voi eivätkä saa.

Johtopäätös tästä: on poistuttava vallasta ja muodostettava uusi puolue ja raivattava tie jälleenpalautuvalle kapitalismille.

Antautumiskanta oppositioblokin nykyisen kannan luonnollisena seurauksena, — sellainen on johtopäätös.

IV

OPPOSITIO JA KYSYMYS PUOLUEEN YHTENÄISYYDESTÄ

Siirryn viimeiseen kysymykseen, oppositioblokkia ja puolueemme yhtenäisyyttä koskevaan kysymykseen.

Kuinka oppositioblokki muodostui?

Puolue väittää, että oppositioblokki muodostui siten, että „uusi oppositio“, että Kamenev ja Zinovjev siirtyivät trotskilaisuuden puolelle.

Zinovjev ja Kamenev kieltävät tämän ja vihjailevat, etteivät he tulleet Trotskin luo, vaan Trotski tuli heidän luoksensa.

Tarkastelkaamme tosiasioita.

Puhuin XIV konferenssin päätöslauselmasta, joka koskee sosialismin rakentamisen kysymystä maassamme. Puhuin siitä, että Kamenev ja Zinovjev luopuivat tästä päätöslauselmasta, jota Trotski ei hyväksy eikä voi hyväksyä, luopuivat siitä lähentyäkseen Trotskia ja siirtyäkseen trotskilaisuuden puolelle. Onko tämä totta vai ei? Se on totta. Yrittivätkö Kamenev ja Zinovjev esittää jotain tätä väitettä vastaan? Ei, eivät yrittäneet. He sivuuttivat kysymyksen vaikenemalla.

Edelleen meillä on olemassa puolueemme XIII konferenssin päätöslauselma, jossa trotskilaisuus määritellään pikkuporvarilliseksi poikkeamaksi ja leninismien revisioimiseksi³³. Kuten tunnettua, tämä päätöslauselma on Kominternin V kongressin vahvistama. Sanoin selostuksessani, että Kamenev ja Zinovjev luopuivat tästä päätöslauselmasta tunnustaen erikoisissa lausunnoissaan trotskilaisuuden olleen oikeassa

sen taistellessa puoluetta vastaan vuonna 1923. Onko se totta vai ei? Se on totta. Yrittivätkö Zinovjev ja Kamenev esittää jotain tätä väitettä vastaan? Ei, eivät yrittäneet. He vastasivat siihen vaikenemalla.

Vieläkin tosiasioita. Kamenev kirjoitti trotskilaisuudesta vuonna 1925 seuraavaa:

„Tov. Trotskista on tullut se kanava, jonka kautta pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus ilmaisee itsensä puolueemme sisällä. Hänen esiintymistensä koko luonne, koko hänen historiallinen menneisyytensä osoittaa, että asia on niin. Taistelussaan puoluetta vastaan hän on tullut maassa jo kaiken sen symboliksi, mikä on tähdätty puoluettamme vastaan... „Meidän on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin suojellaksemme tämän epäbolshevistisen opin tartunnalta ne puolueemme kerrokset, joiden varaan se tekee laskelmiaan, nimittäin nuorisomme, sen tulevan jäsenistön, jonka on otettava käsiinsä puolueemme kohtalo. Ja sen vuoksi on kaikin keinoin selitettävä laajemmin tov. Trotskin kannan virheellisyyttä, sitä, että on tehtävä valinta trotskilaisuuden ja leninismin välillä, että näitä ei voida yhdistellä toisiinsa*, — tämän on oltava puolueemme ensivuoroisena tehtävänä“ (kts. Kamenev, „Puolue ja trotskilaisuus“, kokoelma „Leninismin puolesta“, s. 84—86).

Riittääkö Kamenevilla rohkeutta toistaa nämä sanat nyt? Jos hän on valmis ne toistamaan, niin minkä vuoksi hän on nyt liitossa Trotskin kanssa? Jos hän ei rohkene niitä toistaa, niin eikö ole selvää, että Kamenev on poistunut entiseltä kannaltaan ja siirtynyt trotskilaisuuden puolelle?

Zinovjev kirjoitti trotskilaisuudesta vuonna 1925:

„Tov. Trotskin viime esiintyminen („Lokakuun opetukset“) ei ole mitään muuta kuin jo verrattain avoin yritys revisoida tai jopa suorastaan likvidoidakin leninismin perusteet*. Mitä

* Alleviiivaus minun. J. St.

lyhyimmän ajan kuluttua tämä käy selväksi koko puolueellemme ja koko Internationaalelle“ (kts. Zinovjev, „Bolshevismi vai trotskilaisuus“, kokoelma „Leninisin puolesta“, s. 120).

Verratkaa tätä Zinovjevilta otettua sitaattia Kamenevin puheessaan tekemään ilmoitukseen: „Me olemme yhdessä Trotskin kanssa sen vuoksi, että hän ei revisoi Leninin tärkeimpiä aatteita“, ja te käsittätte Kamenevin ja Zinovjevin lankeemuksen koko syvyyden.

Zinovjev kirjoitti Trotskista samana vuonna 1925:

„Nykyään ratkaistaan kysymystä, mikä on VKP vuonna 1925. Vuonna 1903 se ratkaistiin suhtautumisella sääntöjen ensimmäiseen pykälään, mutta vuonna 1925 suhtautumisella Trotskiin ja trotskilaisuuteen. Se, joka sanoo, että trotskilaisuus voi tulla bolshevikkipuolueessa „lailliseksi vivahteeksi“, — lakkaa itse olemasta bolshevikki. Se, joka haluaa nyt rakentaa puoluetta liitossa Trotskin kanssa, yhteistoiminnassa sen trotskilaisuuden kanssa, joka esiintyy avoimesti bolshevismia vastaan, — perääntyy leninismiin perustoilta *. Täytyy käsittää, että trotskilaisuus on taaksejäänyttä elämää, että leniniläistä puoluetta voidaan rakentaa nyt vain trotskilaisuutta vastaan“ („Pravda“, helmikuun 5 pnä 1925).

Riittääkö Zinovjevilla rohkeutta toistaa nämä sanat nyt? Jos hän on valmis ne toistamaan, niin minkä vuoksi hän on nyt liitossa Trotskin kanssa? Kun hän ei voi niitä toistaa, niin eikö ole selvää, että Zinovjev on luopunut leninismistä ja siirtynyt trotskilaisuuteen?

Mistä kaikki nämä tosiasiat puhuvat?

* Alleviivaus minun. J. St.

Siitä, että oppositioblokki muodostui siten, että Kamenev ja Zinovjev siirtyivät trotskilaisuuden puolelle.

Minkälainen on oppositioblokin ohjelma?

Oppositioblokin ohjelma on sosialidemokraattisen poikkeaman ohjelma, oikeistopoikkeaman ohjelma puolueessamme, kaikkien ja kaikenlaisten opportunististen suuntien kokoamisen ohjelma taistelun järjestämiseksi puoluetta vastaan, sen yhtenäisyyttä vastaan, sen arvovaltaa vastaan. Kamenev puhuu oikeistopoikkeamasta puolueessamme viittaillen Keskuskomiteaan. Mutta se on juoni, karkea ja petollinen juoni, jonka tarkoituksena on oppositioblokin opportunistin peitteleminen puoluetta vastaan heitetyillä räikeillä syytöksillä. Oikeistopoikkeaman ilmaisijana puolueessamme on tosiasiaa oppositioblokki. Me emme tee päätelmiämme oppositiosta sen ilmoitusten, vaan tekojen perusteella. Ja opposition teot osoittavat, että se on kaikkien ja kaikenlaisten opportunististen aineiden kokoamispaikka ja pesäke Ossovskista ja „työläisoppositiosta“ alkaen aina Souvarine'iin ja Masloviin, Korscheiin ja Ruth Fischeriin asti. Ryhmäkuntalaisuuden palauttaminen, ryhmävapausteorian palauttaminen puolueessamme, puolueemme kaikkien opportunististen aineiden kokoaminen, taistelu puolueen yhtenäisyyttä vastaan, taistelu sen johtavia kaadereita vastaan, taistelu uuden puolueen muodostamisen puolesta, — juuri siihen suuntaan oppositio ajaa nyt asiaa, kun siitä päätellään Kamenevin esiintymisen perusteella. Tässä suhteessa Kamenevin esiintymisen on käännekohta opposition lokakuussa 1926 teke-

mästä „ilmoituksesta“ opposition hajoitustyölinjan palauttamiseen.

Mikä on oppositioblokki puolueen yhtenäisyyden kannalta katsottuna?

Oppositioblokki on uuden puolueen itu puolueemme sisällä. Eikö ole tosiasia, että oppositiolla oli oma keskuskomiteansa ja rinnakkaiset paikalliskomiteansa? Oppositio vakuutti lokakuun 16 p:nä 1926 antamassaan „ilmoituksessa“, että se on luopunut ryhmäkuntalaisuudesta. Mutta eikö Kamenevin esiintyminen ole osoituksena siitä, että oppositio on jälleen palannut ryhmäkuntalaiseen taisteluun? Minkälaisia takeita on siitä, ettei se ole jo järjestänyt uudelleen opposition rinnakkaisia keskus- ja paikallisjärjestöjä? Eikö ole tosiasia, että oppositio kantoi erikoisia jäsenmaksuja omaa kassansa varten? Minkälaisia takeita on siitä, ettei se ole lähtenyt jälleen tuolle hajoitustielle?

Oppositioblokki on puolueemme yhtenäisyyttä hajoittava uuden puolueen itu.

Tehtävänä on lyödä hajalle tämä blokki ja likvidoida se. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Proletariaatin diktatuuri, toverit, sellaisissa oloissa, jolloin imperialismi on vallassa muissa maissa, jolloin yksi maa, vain yksi maa, on kyennyt murtaamaan pääoman rintaman, — tällaisissa oloissa proletariaatin diktatuuri ei voi olla olemassa hetkeäkään ilman rautaisella kurilla aseistetun puolueen yhtenäisyyttä. Puolueen yhtenäisyyden murtamisen yritykset, uuden puolueen muodostamisen yritykset on hävitettävä juurineen, jos me haluamme säilyttää proletariaa-

tin diktatuurin, jos me haluamme rakentaa sosialismin.

Tämän vuoksi on tehtävänä likvidoida oppositio-blokki ja lujittaa puolueemme yhtenäisyyttä.

V

YHTEENVETO

Minä lopetan, toverit.

Kun keskustelusta tehdään yhteenveto, niin voidaan tulla yhteen yleiseen johtopäätökseen, joka ei jätä pienintäkään epäilystä, nimittäin siihen johtopäätökseen, että puolueemme XIV edustajakokous oli oikeassa sanoessaan, että oppositio potee epäluottamusta proletariaattimme voimiin, epäluottamusta sosialismin voittoisan rakentamisen mahdollisuuteen maassamme.

Sellainen on vaikutelmien yleistulos ja se yleinen johtopäätös, joka ei ole voinut olla muodostumatta tovereilla.

Näin ollen edessänne on kaksi voimaa. Toisaalla on meidän puolueemme, joka johtaa varmana eteenpäin sosialismia rakentavaa ja kaikkien maiden proletareja taisteluun kutsuvaa Neuvostoliiton proletariaattia. Toisaalla on oppositio, joka kompuroi puolueemme perässä kuin raihnas vanhus, jolla on reumatismi jaloissa, kipuja lanteissa ja migreeni päässä, — oppositio, joka kylvää ympärilleen pessimismiä ja myrkyttää ilmaa jaaritteluilla, että meillä Neuvostoliitossa ei sosialismista tule mitään, että heillä siellä, porvareilla, on kaikki hyvin, mutta meillä, proletareilla, on kaikki huonosti.

Sellaisia, toverit, ovat kaksi edessänne olevaa voimaa.

Teidän on tehtävä valintanne niiden välillä. (Naurua.)

Olen varma siitä, että te teette oikean valinnan. (Suosionosoituksia.)

Ryhmäkuntalaisessa sokaistuneisuudessaan oppositio pitää meidän vallankumoustamme jonain sellaisena, jolla ei ole minkäänlaista itsenäistä voimaa, jonain maksuttoman liitteen tapaisena Lännen tulevaan vallankumoukseen, joka ei vielä ole voittanut.

Toveri Lenin ei käsittänyt meidän vallankumoustamme, meidän Neuvostojen Tasavaltaamme siten. Toveri Lenin piti Neuvostojen Tasavaltaa soihtuna, joka valaisee tietä kaikkien maiden proletaareille.

Toveri Lenin sanoi siitä näin:

„Neuvostotasavallan esimerkki tulee olemaan heidän (s.o. kaikkien maiden proletaarien. J. St.) edessään kauan. Neuvostojen sosialistinen tasavaltaamme tulee seisomaan vankasti kansainvälisen sosialismin soihtuna ja esimerkkinä kaikille työtätekeville joukoille. Siellä heillä on kahakoita, sota, verenvuodatusta, miljoonia ihmisuhreja ja pääoman harjoittama riisto, täällä meillä on todellinen rauhanpolitiikka ja Neuvostojen sosialistinen tasavalta“ (kts. XXII osa, s. 218).

Tämän soihdun ympärillä on muodostunut kaksi rintamaa: proletariaatin diktatuurin vihollisten rintama, jotka yrittävät riistää tältä soihdulta maineen, horjuttaa sitä ja sammuttaa sen, ja proletariaatin diktatuurin ystävien rintama, jotka pyrkivät tukemaan tätä soihtua ja lietsomaan sen liekkiä.

Tehtävänä on tukea tätä soihtua ja lujittaa sen olemassaolo maailmanvallankumouksen voiton nimessä.

Toverit! Olen varma siitä, että te ryhdytte kaikkiin toimenpiteisiin, jotta tämä soihtu palaisi ja valaisisi tietä kaikille sorretuille ja orjuutetuille.

Olen varma siitä, että te ryhdytte kaikkiin toimenpiteisiin, jotta tämän soihdun liekkiä lietsottaisiin proletariaatin vihollisten kauhuksi kaikin voimin.

Olen varma siitä, että te ryhdytte kaikkiin toimenpiteisiin, jotta tällaisia soihtuja syttyisi palaamaan kaikissa maanosissa kaikkien maiden proletaarien iloksi. (Jatkuvia, kauankestäviä suosionosoituksia. Kaikki edustajat nousevat seisomaan ja laulavat „Internationalen“. Kolminkertainen „hurraa“.)

KIRJE KSENOFONTOVILLE

Olen lukenut kirjeenne ja kirjoituksenne luonnoksen. Pyydän anteeksi vastaukseni myöhästymistä.

Huomautukseni:

1) Olen sitä vastaan, että Te nimittäisitte itseänne „Leninin ja Stalinin oppilaaksi“. Minulla ei ole oppilaita. Nimittäkää itseänne Leninin oppilaaksi, siihen Teillä on oikeus Shatskinin arvostelusta huolimatta. Mutta Teillä ei ole perusteita nimittää itseänne Leninin oppilaan oppilaaksi. Se ei olisi oikein. Se olisi tarpeetonta.

2) Olen sitä vastaan, että Te polemiikissa Shatskinia vastaan vuoden 1926 lopulla vetoaisitte henkilökohtaiseen kirjeeseeni, joka on kirjoitettu heinäkuussa 1924. Sitäkin suuremmalla syyllä, kun käsiteltävänä olevan kysymyksen leninismien määrittelystä minä muotoilin maaliskuussa 1924, ennen kirjaseeni „Leninistä ja leninismistä“³⁴ ilmestymistä. En edes puhukaan siitä, että sellainen vetoaminen minun kirjeestäni lainattuun otteeseen, antamatta Teille kerrassaan mitään polemiikissa Shatskinin kanssa, sotkee kysymystä ja siirtää huomion toiselle alalle sekä saat-

taa pakottaa minut antamaan lehdistössä Teille epäedullisen selityksen (jota en haluaisi tehdä).

3) Olen sitä mieltä, että Shatskin on yleensä oikeassa ja Te väärässä. Olen pahoillani, etten voinut tutustua uuteen kirjaseenne strategiasta. Olisin ehdottomasti taivuttanut Teidät luopumaan sellaisen kiireellä ja huolimattomasti laaditun teoksen julkaisemisesta, jossa on useita mitä karkeimpia virheitä ja vääriä määritelmiä.

4) Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että Shatskin olisi oikeassa kaikessa. Panen tässä merkille Shatskinin perusvirheet.

Virheellinen on Shatskinilla esimerkiksi se kohta hänen kirjoituksessaan, jossa hän pitää Marxin määritelmää työväenluokan tehtävien täyttämisen mahdottomuudesta kansallisissa rajoissa melkein yhtäpitävänä Leninin määritelmän kanssa sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa. Sen sijaan, että olisi tuonut esille näiden määritelmien eron ja selittänyt tuon eron historialliset juuret, Shatskin kuittasi asian sisällyksettömällä huomautuksella hämäten mitä tärkeimmän kysymyksen. Mutta veruke ei ole kysymyksen ratkaisu.

Shatskin ei ole oikeassa myöskään siinä, kun hän huomaamattaan asettaa **vastakkain** Leninin kaksi sanamuotoa proletariaatin diktatuurista (diktatuurista **yhden** luokan valtana ja diktatuurista proletariaatin ja ei-proletaaristen luokkien työtätekevien kerrosten **liiton erikoisena muotona** proletariaatin johtaessa sitä valtiollisesti). Shatskin on oikeassa hyljätessään ajatuksen talonpoikaiston osakkuudesta valtaan, ajatuksen vallan jakamisesta kahden luokan kesken diktatuurin

aikana. Mutta hän ei ole oikeassa asettaessaan nämä kaksi sanamuotoa toistensa vastakohdiksi, sillä niiden vastakkainasettaminen merkitsee, ettei niitä ole ymmärretty.

Minua ei myöskään miellytä Shatskinin kirjoitusten karkean omahyväinen sävy: itse hän saarnaa vaatimattomuutta, mutta käytännössä ilmaisee mitä suurinta omahyväisyyttä.

5) Neuvon Teitä olemaan esiintymättä lehdistössä polemiikilla, sillä Te ette ole oikeassa, mutta Shatskin on yleensä oikeassa. Parempi on panna enemmän tar-moa leninismin vakavaan ja syvälliseen opiskelemiseen. Sitä paitsi neuvon Teitä kerta kaikkiaan luopumaan leninismiä koskevien kirjasten hätiköiden kyhäämisen tavasta. Se ei kelpaa.

Joulukuun 30 pnä 1926

Julkaistaan ensl kertaa

PUHE MOSKOVAN LÄÄNIN XV PUOLUEKONFERENSSISSA⁸⁵

tammikuun 14 pnä 1927

Toverit! Minä en aikonut puhua. En aikonut puhua, koska kaiken, mitä konferenssissa piti sanoa, ovat toiset toverit jo sanoneet, mitään uutta tässä ei voi sanoa ja jo sanotun toistaminen on tarpeetonta. Kuitenkin useiden edustajistojen pyynnöstä minun on sanottava muutama sana.

Mikä on tärkeintä ja luonteenomaista maamme tilanteessa, kun sitä tarkastellaan maan hallitsemisen kannalta, kaiken rakennustyömme johtamisen kannalta?

Tärkeintä ja luonteenomaista on se, että puolue on kyennyt löytämään oikean politiikan,— puolueen peruslinja on osoittautunut oikeaksi ja sen johtavat ohjeet elämää vastaaviksi.

Lenin sanoi:

Kymmenen, kaksikymmentä vuotta oikeata politiikkaa talonpoikaiston suhteen,— ja meidän voittomme on turvattu.

Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että historian nykyisellä ajankohdalla proletariaatin ja talonpoikaiston välisten keskinäissuhteiden kysymys on meille peruskysymys. Ja käytäntömme, meidän työmmme,

puolueemme työ osoittaa nyt, että puolue on kyetty löytämään tämän kysymyksen oikean ratkaisun.

Mitä tarvitaan, jotta puolueemme politiikka olisi oikea tässä peruskysymyksessä?

Sitä varten tarvitaan ensiksikin, että puolueen politiikka turvaisi liittoyhteyden, liiton työväenluokan ja talonpoikaiston välillä.

Sitä varten tarvitaan toiseksi, että puolueen politiikka turvaisi proletariaatin johdon tämän liiton sisällä, tämän liittoyhteyden sisällä.

Liittoyhteyden turvaamiseksi on välttämätöntä, että meidän finanssipolitiikkamme yleensä ja veropolitiikkamme erikoisesti vastaisivat työtätekevien joukkojen etuja, että meillä olisi oikea hintapolitiikka, joka huomioisi työväenluokan ja talonpoikaiston edut, että osuustoiminnallisia järjestöjä juurrutettaisiin järjestelmällisesti ja herkeämättä niin kaupungissa kuin myöskin, ja erikoisesti, maaseudulla.

Tässä suhteessa me olemme mielestäni oikealla tiellä. Muussa tapauksessa meillä olisi mitä vakavimpia pulmallisuuksia.

En sano, etteikö meillä olisi tällä alalla vaikeuksia. Vaikeuksia on ja hyvin vakavia. Mutta me voitamme ne. Ja me voitamme ne siksi, että politiikkamme on yleensä oikea.

Mutta mitä tarvitaan, jotta voitaisiin turvata proletariaatin johto talonpoikaiston suhteen? Sitä varten on välttämätöntä maamme teollistaminen. Sitä varten on välttämätöntä, että meidän sosialistinen teollisuutemme kasvaisi ja lujittuisi. Sitä varten on välttämätöntä, että meidän kasvava sosialistinen teollisuutemme veisi mukanaan maatalouden.

Lenin sanoi: jokainen uusi tehdas lujittaa työväenluokan asemaa maaseudun johtamisen mielessä siinä määrin, ettei minkäänlainen pikkuporvarillinen luonnonvoima ole meille peloittava. Tämän hän sanoi vuonna 1921. Tuosta ajasta on kulunut viisi vuotta. Tänä aikana on teollisuus meillä kasvanut, on ilmaantunut uusia tehtaita. Ja osoittautuu, että jokainen uusi tehdas on proletariaatin käsissä uusi linnoitus, joka turvaa sille johdon miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen suhteen.

Kuten näette, puolue on löytänyt tälläkin alalla oikean politiikan.

En sano, etteikö meillä olisi tällä alalla vaikeuksia. Vaikeuksia tietysti on, mutta me emme niitä pelkää, ja me voitamme ne, sillä politiikkamme on perustaltaan oikeaa.

Sanotaan, että Neuvostojen valta on lujin valta kaikista maailmassa olevista hallituksista. Se on totta. Mutta mistä se johtuu? Se johtuu siitä, että Neuvostovallan politiikka on ainoaa oikeaa politiikkaa.

Mutta onko yksistään oikea politiikka riittävää sitä varten, että voidaan voittaa kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet, jotka tiellämme kohtaamme?

Ei, se ei ole riittävää.

Sitä varten tarvitaan vielä ainakin kahta ehtoa.

Ensimmäinen ehto. Ennen kaikkea on välttämätöntä, että puolueen määrittelemää uutta politiikkaa todella noudatettaisiin käytännössä, että se todella toteutettaisiin kokonaan ja täydellisesti.

Oikean politiikan omaaminen on tietysti ensimmäinen asia. Mutta ellei tätä politiikkaa toteuteta elämässä, jos sitä väaristellään käytännössä sen toteut-

tamisen yhteydessä, niin mitä hyötyä on sellaisesta politiikasta? Elämässä on tapauksia, jolloin politiikka on oikea, mutta sitä ei toteuteta tai ei toteuteta niin kuin pitäisi. Sellaisia tapauksia meillä on nyt aika paljon. Juuri tällaisia tapauksia tarkoitti Lenin, kun hän sanoi viimeisessä selostuksessaan⁸⁶ XI edustajakokouksessa:

Politiikka meillä on oikea, mutta se ei riitä, siksi kysymys on nyt siitä, että saamme aikaan työntekijäin oikean valinnan ja järjestämme täytäntöönpanon tarkastuksen.

Työntekijäin valinta ja täytäntöönpanon tarkastus, — juuri siihen pani Lenin pääpainon viimeisessä selostuksessaan. Olen sitä mieltä, että koko rakennustyömme kaudeksi meidän on otettava ohjeeksemme tämä Leninin neuvo. Oikeiden toimintaohjeiden olemassaolo ei riitä rakennustyön johtamista varten, — sitä varten on vielä pantava meidän neuvosto-, talous-, osuustoiminta- ja kaiken muun rakennustyömme johtaville toimipaikoille sellaisia henkilöitä, jotka ymmärtävät näiden toimintaohjeiden ajatuksen ja merkityksen, jotka kykenevät toteuttamaan nämä toimintaohjeet rehellisesti ja tunnollisesti, jotka eivät pidä näiden toimintaohjeiden täyttämistä pelkkänä muodollisuutena, vaan kunnia-asianaan, korkeimpana velvollisuutenaan puolueen ja proletariaatin edessä.

Juuri siten täytyy ymmärtää Leninin tunnus: työntekijäin oikea valinta ja täytäntöönpanon tarkastus.

Mutta meillä tapahtuu kuitenkin toisinaan aivan päinvastaista. Näön vuoksi ollaan hyväksyvinään puolueen ja Neuvostovallan ylimpien elinten ohjeet, mutta

käytännössä työnnetään ne veran alle ja toteutetaan edelleenkin aivan toista politiikkaa. Eikö se ole tosiasia, että eräiden talous-, osuustoiminta- ynnä muiden järjestöjen eräät johtajat panevat toisinaan veran alle puolueen oikeat ohjeet ja kulkevat edelleenkin vanhaa tallattua polkua? Kun esimerkiksi puolueen ja Neuvostovallan keskuselimet päättävät, että politiikkamme päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on vähittäismyyntihintojen alentaminen, mutta kokonainen joukko osuustoiminta- ja yleensä kauppa-alan työntekijöitä ei huomioi tuota päätöstä, vaan katsoo paremmaksi kiertää sen, — niin miten sitä pitäisi nimittää? Mitä muuta se on kuin sen oikean politiikan murtamista, jonka tunnollisesta toteuttamisesta riippuu liittoyhteyden kohtalo, työläisten ja talonpoikain liiton kohtalo, Neuvostovallan kohtalo?

Lenin piti silmällä juuri tällaisia tapauksia sanoessaan:

Linja meillä on oikea, mutta auto ei kulje sinne, minne sen pitäisi kulkea.

Mutta mistä tämä eriäväisyys linjan ja auton välillä johtuu? Siitä, että tämän auton kokoonpano, tämän koneiston kokoonpano ei ole aina kunnollinen.

Juuri siksi työntekijäin oikea valinta ja täytäntönnäkönnön tarkastus ovat nyt puolueen ja Neuvostovallan päiväjärjestyksessä olevia tehtäviä.

Juuri siksi puolueen on tarkasti valvottava, että rakennustyömme perustyöntekijät valittaisiin puolueen ja Neuvostovallan politiikan tunnollisen elämässä toteuttamisen näkökulmasta katsoen.

Toinen ehto. Mutta siinä ei ole tietenkään vielä kaikki. Sen lisäksi on saatava vielä aikaan se, että

kohotetaan joukkojen puoluejohdon laatua ja helpotetaan siten laajojen työläis- ja myöskin talonpoikaisjoukkojen saamista mukaan kaikkeen rakennustyöhömme. Proletariaatin johdon turvaaminen on tietysti ensimmäinen asia. Mutta proletariaatti ilmaisee johtautonsa puolueen kautta. Rakennustyön johtaminen huonon puolueen ollessa johdossa on mahdotonta. Jotta proletariaatti voisi johtaa, on sen puolueen oltava sen kutsumuksen tasalla, joka sillä on joukkojen ylimpänä johtajana. Mutta mikä on sitä varten tarpeen? Sitä varten on tarpeen, että puolueen johto ei olisi muodollista, ettei se olisi paperilla johtamista, vaan todellista johtoa. Sitä varten on tarpeen, että puolueen johto olisi mahdollisimman joustavaa.

Sanotaan, että saattamatta liikkeelle työväenluokan laajoja joukkoja me emme voi saavuttaa voittoa rakennustyömme rintamalla. Se on aivan oikein. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että laajojen joukkojen astumiseksi meidän rakennustyömme valjaisiin on välttämätöntä, että näitä joukkoja johdetaan oikein, joustavasti ja harkitusti. Mutta kenen on johdettava joukkoja? Joukkoja on johdettava puolueen. Mutta puolue ei voi johtaa joukkoja, ellei se huomioi niitä muutoksia, joita työläisten ja talonpoikain keskuudessa on viime vuosien aikana tapahtunut. Nykyään ei voida enää johtaa vanhaan tapaan, vain pelkkien määräysten ja ohjeiden avulla. Sellaisen johtamisen aika on mennyt. Nykyään voi pelkkä muodollinen johtaminen aiheuttaa vain suuttumusta. Ja miksi? Siksi, että työväenluokan aktiivisuus on kasvanut, työväenluokan tarpeet ovat kasvaneet, työläisten huomion herkkyyys

meidän työmme puutteellisuuksiin on kasvanut ja työläiset ovat tulleet vaativaisemmiksi.

Onko se hyvä? Tietysti on. Me olemme aina pyrkineet siihen. Mutta siitä johtuu, että työväenluokan johtaminen käy monimutkaisemmaksi ja itse johtamisen on saatava joustavampi luonne. Ennen saatoit astua varpaille, eikä siitä seurannut mitään. Mutta nyt se ei kelpaa, toverit! Nykyään tarvitaan mitä suurinta huomaavaisuutta vähäpätöisimpiinkin pikku seikkoihin, sillä työläisten elämä muodostuu juuri näistä pikku seikoista.

Samaa on sanottava talonpojista. Nykyinen talonpoika ei ole sama kuin pari kolme vuotta sitten. Hänkin on tullut herkemmäksi ja valveutuneemmaksi. Hän lukee niin sanottujen johtajien kirjoituksia, harkitsee niitä, erittelee jokaisen johtajan päästä kantapäihin asti ja luo heistä oman mielipiteensä. Älkää luulko, että hän on tyhmä, kuten eräät järkipatit häntä meille toisinaan kuvailevat. Ei, toverit, talonpoika on viisaampi kuin monet järkipatit kaupungissa. Ja juuri hän haluaa, että häneen suhtauduttaisiin huomaavaisemmin. Tässä, samoin kuin työläistenkään suhteen, ei saa rajoittua vain pelkkiin päätöslauselmiin. Tässä, samoin kuin työläistenkin suhteen, on selitettävä puolueen ja Neuvostovallan ohjeita, selitettävä niitä kärsivällisesti ja huolellisesti, jotta ihmiset ymmärtäisivät, mitä puolue haluaa ja minne se johtaa maata. Elleivät he ymmärrä tänään, niin vaivautukaa selittämään huomenna. Elleivät ymmärrä huomenna, niin vaivautukaa selittämään ylihuomenna. Ilman tätä ei nyt tule olemaan eikä voi olla minkäänlaista johtoa.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että johtaminen on jätettävä sikseen. Ei, se ei merkitse sitä. Joukot eivät voi kunnioittaa puoluetta, jos puolue heittää johtamisen sikseen, jos se lakkaa johtamasta. Joukot itse haluavat, että niitä johdettaisiin, ja joukot etsivät lujaa johtoa. Mutta joukot haluavat, että johtaminen ei olisi muodollista, paperilla olevaa, vaan todellista ja niille ymmärrettävää. Juuri tämän vuoksi onkin välttämätöntä, että selitetään kärsivällisesti puolueen ja Neuvostovallan päämääriä ja tehtäviä, toimintaohjeita ja määräyksiä. Johtamista ei saa jättää sikseen eikä sitä saa myöskään heikentää. Johtamista on päinvastoin voimistettava. Mutta johtamisen voimistamiseksi on välttämätöntä, että itse johtaminen tulisi joustavammaksi ja puolue aseistautuisi mitä suurimmalla huomaavaisuudella joukkojen tarpeita kohtaan.

Minä lopetan, toverit. Meidän politiikkamme on oikea, ja siinä on meidän voimamme. Kuitenkin, jotta politiikkamme ei jäisi riippumaan ilmassa, on tarpeen ainakin kaksi ehtoa. Ensiksikin työntekijäin oikea valinta ja puolueen toimintaohjeiden täytöntönpanon tarkastus. Toiseksi, joustavuus joukkojen johtamisessa ja mitä suurin huomaavaisuus joukkojen tarpeisiin, huomaavaisuus ja vielä kerran huomaavaisuus. (K o k o salintäyteisen yleisön äänekkäitä, kauankestäviä suosion- ja kunnianosoituksia; kaikki nousevat seisomaan ja laulavat „Internationalen“.)

KIRJE TOV. ZAITSEVILLE

Tov. Zhirovin kirjoitusta koskeva vastaukseni viivästyí, mutta parempi myöhään kuin ei milloinkaan.

Minä vastustin tov. Zhirovin kapitalististen maiden kehityksen epätasaisuutta koskevan kirjoituksen julkaisemista „Bolshevikissa“ seuraavista syistä.

1) Kirjoitus on mielestäni koulupojan kirjoitus. Kirjoittaja ei näköjään hallitse ainetta eikä hänellä ole käsitystä kysymyksen monimutkaisuudesta. Tällaisia kirjoituksia voidaan hyvin julkaista koulujulkaisuissa, joissa ihmiset voivat harjoitella muovautuakseen sittemmin kypsyneiksi kynäilijöiksi. Mutta „Bolshevik“ on johtava aikakauslehti, siltä vaaditaan johtavia ohjeita teorian ja politiikan peruskysymyksissä, ja siksi tov. Zhirovin kirjoituksen julkaiseminen „Bolshevikissa“ merkitsee ensiksi lukijain käsitysten sotkemista ja toiseksi „Bolshevikin“ maineen pilaamista johtavana aikakauslehtenä.

2) Tov. Zhirov ilmeisesti erehtyy rinnastaessaan kapitalististen maiden kehityksen epätasaisuuden lain poliittisen puolen sen taloudellisen puolen kanssa.

Se, että nämä molemmat puolet muodostavat epätasaisuuden lain sisällön, on tietysti totta. Mutta se, että poliittinen epätasaisuus ei ole meille nyt aktuaalinen kysymys, kun pidetään silmällä meidän nykyisiä kiistojamme opposition kanssa NKP(b):ssa, on aivan epäilemätöntä. Missä voidaan havaita poliittisen epätasaisuuden kaikkein räikein ilmeneminen nykyisellä ajankohdalla yleismaailmallisen kehityksen kannalta katsoen? Siinä, että meillä on edistynyt valta, proletariaatin valta, Neuvostojen valta, samaan aikaan kun teknillisen ja kulttuuritasonsa puolesta eniten kehittyneissä maissa on takapajuinen valta, s.o. porvarillinen valta. Kieltääkö oppositio tämän poliittisen epätasaisuuden mahdollisuuden tai olemassaolon? Ei, ei kiellä. Päinvastoin se on sitä mieltä, että proletariaatin suorittama vallan valtaaminen yhdessä maassa on täysin mahdollista.

Erimielisyytemme eivät ole siis tällä alalla.

Erimielisyydet alkavat kysymyksestä, voidaanko porvaristo voittaa taloudellisesti, s.o. voidaanko sosialismi rakentaa, kun Neuvostovalta on olemassa yhdessä maassa, joka on kapitalististen maiden ympäröimä. Erimielisyydet ovat siis taloudellisella alalla. Juuri tämän vuoksi me korostamme kapitalististen maiden kehityksen epätasaisuuden lain taloudellista puolta. Tov. Zhirovin virhe on siinä, että hän ei huomannut tätä opposition kanssa käymiemme kiistojen erikoisuutta, ja kehityksen epätasaisuuden lain taloudellisen puolen korostamisen hän ymmärsi tämän lain poliittisen puolen kieltämiseksi.

Lyhyesti sanoen tov. Zhirov ei huomannut opposition kanssa käymiemme kiistojen ydintä.

En edes puhukaan siitä, että epätasaisuuden lain taloudellinen puoli on sellaisenaan perustana kaikille ja kaikenlaisille katastrofeille kapitalistisen maailman talouden kehityksen alalla, siihen luettuna myöskin poliittiset katastrofit.

3) Tov. Zhirov ei käsitä esi-imperialistisen kapitalismin ja imperialistisen kapitalismin välillä olevan eron koko syvyyttä. Hänellä epätasaisuuden laki muuttuu maailman kapitalismin kehityksen yksinkertaiseksi „epäsuhtaisuudeksi ja epäsointuisuudeksi“. Mutta jos asia on siten, niin mistä on ilmaantunut ero nousevaa linjaa kehittyvän kapitalismin ja kuolevan kapitalismin, laskevaa linjaa kehittyvän kapitalismin välillä? Mistä on ilmaantunut ero tasaisesti kehittyvän kapitalismin ja mätänemisen, hyppäysten ja katastrofien tietä kehittyvän kapitalismin välillä? Miksi sosialismin voitto erillisissä maissa ei ollut ennen mahdollinen, mutta nyt se on käynyt mahdolliseksi? Voidaanko jättää huomioimatta sellaiset tosiasiat kuin finanssipääoman herruus, tekniikan valtava kehitys, suunta tasoittumiseen, maailmanjako vaikutusalueisiin, kapitalististen maiden myrskyisä, hyppäyksiin tapahtuva kehitys katastrofeineen ja jo jaetun maailman aika-ajoittaisine uudelleenjakamisineen ja sosialismin voiton mahdollisuuksineen erillisissä maissa?

Miten tässä tapauksessa tov. Zhirovin kanta eroaa oppositiomme kannasta ja miksi, millä perusteella hän oikeastaan kiistelee opposition kanssa?

Tov. Zhirov ei näköjään ymmärrä, että **kapitalismin** kehityksen lait, erotukseksi sosiologisista laeista, jotka koskevat yhteiskunnallisen kehityksen **kaikkia**

vaihteita, voivat ja niiden täytyy muuttua. Esi-imperialistisen kapitalismin aikana epätasaisuuden lailla oli määrätynlainen muoto ja sillä oli vastaavanlaiset seuraukset, mutta imperialistisen kapitalismin aikana tämä laki saa toisen muodon ja sen seuraukset ovat siitä syystä toisenlaiset. Juuri tämän vuoksi voidaan ja täytyy puhua kapitalististen maiden kehityksen epätasaisuudesta imperialismin aikana erotukseksi epätasaisuudesta vanhan kapitalismin aikana. Kysymys, kuinka kapitalismin lait muuttuvat kapitalistisen kehityksen eri asteilla, kuinka niiden vaikutus supistuu tai voimistuu muuttuvien ehtojen mukaisesti,—tämä kysymys on teoreettisesti erikoisen kiintoisa, jota olisi ennen kaikkea pitänyt mietiskellä henkilön, joka kirjoittaa erikoisen kirjoituksen epätasaisuuden laista. Тов. Zhirovin onnettomuus (eikä syy) on siinä, että hän ei näe lainkaan kysymyksen tätä puolta.

4) En kajoa muihin, mielestäni тов. Zhiroville itselleen epäselviin kysymyksiin, joita hänen kirjoituksessaan on kosketeltu, sentapaisiin kuin esimerkiksi kysymys „maailman kapitalistisen järjestelmän epäsubjektiivisuudesta“ y.m.s. Huomaan, että тов. Zhirovin kieltä suorastaan syyhyttää sanomaan jotain erikoista ja ihmeellistä.

5) Mitä tulee тов. Zhirovin kirjoitusta koskevaan toimitushuomautuksen luonnokseen, niin olen sitä mieltä, että sellaisessa vastuunalaisessa aikakauslehdessä kuin „Bolshevikissa“ ei sentapaisia toimitushuomautuksia pitäisi tehdä. Kun sanotaan, että toimitus „ei ole samaa mieltä kirjoittajan eräiden

väitteiden kanssa“, mutta ei sanota, minkälaisia nuo väitteet ovat, niin se merkitsee kysymyksen kartaamista ja lukijan jättämistä ymmälle. Olen sitä mieltä, että „Bolshevikin“ ei pidä tehdä sellaisia huomautuksia.

Komm. tervehdyksin *J. Stalin*

Tammikuun 28 pnä 1927

Julkaistaan ensi kertaa

LENAN TYÖLÄISILLE

Lenan työläisten ampuminen huhtikuussa 15 vuotta sitten oli tsaarin itsevaltiuden kaikkein verisimpiä konnantöitä. Voittanut proletariaatti ei ole unohtanut niiden tovereiden rohkeata taistelua, jotka kaatuivat tsaarivallan kuulista kaukaisessa taigassa. Silmäillessään kuljettua taivalta Neuvostoliiton työläiset voivat sanoa: ainoakaan tippa bodaibolaisten työläisverta ei ole mennyt hukkaan, sillä proletariaatin viholliset ovat saaneet rangaistuksensa ja proletariaatti on jo saavuttanut heistä voiton.

Vapaina tsaristisesta ja kapitalistisesta sorrosta teillä on nyt Vitiman rannoilla mahdollisuus hankkia kultaa ei laiskureiden rikastuttamiseksi, vaan maailman ensimmäisen työväenvaltion, oman työväenvaltionne mahdin lujittamiseksi.

Kunnia ja maine työväenluokan voiton puolesta käydyssä taistelussa kaatuneille!

Tervehtiessäni teitä, kalliit toverit, tänä sankarillisessa taistelussa kaatuneiden tovereiden muiston

päivänä, sallikaa lausua vakaumuksenani, että te tulette päättäväisesti ja horjumatta jatkamaan taistelua edelleen sosialismin täydellisen voiton puolesta maassamme.

J. Stalin

Helmikuun 22 pnä 1927

*Sanomalehti „Lenski Shajtjor“
(Bodatbon kaupunki) № 87,
huhtikuun 17 pnä 1927*

TERVEHDYS STALINGRADILAISELLE „BORJBA“ LEHDELLE

Kalliit toverit!

10 vuotta „Borjba“ lehden³⁷ tarmokasta toimintaa vallankumouksellisella vartiopaikalla on mainehikas merkkipäivä, josta Stalingradin työläiset voivat olla ylpeitä.

Taistelu kenraaleja — Krasnovia ja Denikiniä vastaan, vastavallankumouksellisten ja Lännen interventtien karkoittaminen, taloudellisen rappion voittaminen, menestys uuden elämän rauhanomaisen rakennustyön rintamalla,— sellaisia ovat tärkeimmät tapahtumat Stalingradin proletariaatin elämässä viimeisten 10 vuoden aikana. Koko tämän kauden on „Borjba“ ollut sosialismin puolesta taistelevien soturien ensi riveissä ja valaissut työtätekeville tietä.

Lämmin tervehdys „Borjba“ lehdelle! Toivotan sille uutta menestystä!

J. Stalin

Helmikuun 22 pnä 1927

„Borjba“ lehti (Stalingrad)
№ 122, toukokuun 31 pnä 1927

PUHE LOKAKUUN RADAN STALININ NIMELLE OMISTETUN RAUTATIEKONEPAJAN TYÖLÄISTEN KOKOUKSESSA

maaliskuun 1 pnä 1927

(Lyhyt esitys)

Toverit! Tavallisesti puhujien „kuuluu“ puhua loputtomasti, jotta toiset myöskin loputtomasti kuuntelisivat heitä. Ajattelen, että tällä kertaa me menetellemme hieman toisin. Minä rajoitun siihen, että vastaan eri tovereiden kirjelappusissa esittämiin kysymyksiin. Luulen, että niin on hupaisempaa. Jos olette siihen suostuvaisia, niin ryhdyn asiaan.

Suurin osa näistä kirjelappusista koskettelee samaa kysymystä: tulee ko meillä sota tänä vuonna, tämän vuoden keväällä vai syksyllä?

Vastaukseni: sotaa meillä ei tule tämän vuoden keväällä eikä syksyllä.

Mutta sota ei ole tulematta meille tänä vuonna siksi, ettei yleensä olisi imperialististen sotien vaaraa. Ei, sotien vaara on olemassa. Sotaa ei tule tänä vuonna siksi, että vihollisemme eivät ole valmiita sotaan, siksi, että vihollisemme pelkäävät sodan seurauksia enemmän kuin kukaan muu, siksi, että Lännen työläiset eivät halua sotia Neuvostoliittoa vastaan, ja ilman työläisiä on mahdotonta sotia, ja vihdoinkin siksi, että me harjoitamme varmasti ja horjumattomasti

rauhanpolitiikkaa ja tämä seikka vaikeuttaa sodan alkamista maattamme vastaan.

Perusteltuaan nämä väitteet niiden suhteiden alalta otetuilla tosiasioilla, joita meillä on Lännän suuriin ja pieniin valtioihin, toveri Stalin siirtyy kysymykseen Neuvostoliiton politiikasta Idässä.

Meille sanotaan, että ystävyyspolitiikassa, jota me harjoitamme Idän riippuvaisten ja siirtomaakansojen suhteen, piilee eräitä myönnytyksiä meidän puoleltamme ja siis eräänlaisia kulunkeja meille. Se on tietysti totta. Mutta kaikenlainen muu politiikka olisi meille kelpaamaton ei vain periaatteelliselta kannalta, vaan myöskin ulkopolitiikan kulunkien kannalta. Se, että periaatteellisesti me emme voi tässä harjoittaa muuta kuin ystävyyspolitiikkaa,—se johtuu itse Neuvostovallan luonteesta, joka on murskannut imperialismin kahleet ja rakentanut sillä pohjalla oman mahtinsa. Siksi en lähde siitä laajemmin puhumaan.

Tarkastelkaamme asiaa ulkopolitiikan kulunkien kannalta. Meidän valtiomme rajat Idässä Kiinan, Afganistanin, Persian ja Turkin kanssa ovat, kuten tunnettua, monien tuhansien virstojen pituiset. Näillä rajoilla meillä on nyt mitä pienin määrä sotajoukkoja, jotka ovat ystävällisissä suhteissa rajavaltioiden väestön kanssa, ja me voimme sallia itsellemme tämän jättiläismäisen säästön rajojemme vartiointissa siksi, että me harjoitamme ystävyyspolitiikkaa näiden valtioiden kanssa.

Mutta olettakaamme, etteivät suhteemme näiden maiden kanssa olisi ystävälliset, vaan vihamieliset, kuten oli asianlaita Venäjän itsevaltiuden kaudella. Silloin meidän olisi pakko pitää näillä rajoilla monia

kiireestä kantapähän asti aseistettuja armeijoita sekä kokonainen joukko sotalaivoja Kauko-Idässä, kuten nykyään tekevät eräät imperialistiset valtiot. Mutta mitä merkitsee monien armeijoiden ja vastaavan laivaston pitäminen näillä rajoilla? Se merkitsee, että joka vuosi kulutetaan näiden armeijoiden ja laivaston ylläpitoon satoja miljoonia ruplia kansan varoja. Sekin olisi itäpolitiikkaa. Mutta se olisi kaikista mahdollisista politiikoista kaikkein epätaloudellisinta, kaikkein tuhlavaisinta ja kaikkein vaarallisinta politiikkaa. Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että meidän politiikkamme Idässä on periaatteellisessa suhteessa kaikkein oikeinta, poliittisten tulostensa kannalta kaikkein varmintä ja kaikista Idässä mahdollisista politiikoista kaikkein säästäväisintä politiikkaa.

En edes puhukaan siitä, että tällainen politiikka turvaa meille lujan rauhan Idässä ei vain siirtomaiden ja riippuvaisten maiden suhteen, vaan myöskin Japanin suhteen.

Eräiden puhujien jälkeen, jotka käyttivät puheenvuoroja edustajille annettavasta evästyksestä, toveri Stalin jälleen vastaa useihin kokouksen jäsenten uusiin kirjelappusiin.

Toverit! Sallikaa minun vastata tovereiden uusiin kirjelappusiin. Yhteistä näissä kirjelapuissa on kaksi kysymystä: kysymys englantilais-neuvostoliittolaisten diplomaattisten suhteiden mahdollisesta katkeamisesta ja kysymys taloudellisen rakennustyömme tärkeimmistä saavutuksista.

Purkaako Englanti vuonna 1921 solmitun kauppasopimuksen? Katkaiseeko se diplomaattiset suhteensa Neuvostoliittoon?

Suhteiden katkaiseminen Englannin taholta ei ole tietenkään mahdotonta. Mutta mielestäni se on vähän todennäköistä. Ja se on vähän todennäköistä sen vuoksi, että suhteiden katkaiseminen ei voi antaa Englannille mitään muuta kuin kielteisiä tuloksia. En edes puhukaan siitä, että sen rauhanpolitiikan aikana, jota Neuvostoliitto harjoittaa, vastuu suhteiden katkaisemisesta olisi kaikkein vakavin vastuu kaikista mahdollisista vakavista vastuista, joita Englannin hallitus voi nyt kannettavakseen ottaa...

Mikä on tärkein saavutuksemme taloudellisen rakennustyön alalla?

Meille puhutaan rakennustyömme puutteellisuuksista. Sanotaan, että näitä puutteellisuuksia ei ole vielä poistettu. Kaikki se on totta, toverit. Puutteellisuuksia meillä on paljon niin tehtailta kuin myös hallintokoneistossammekin. Olisi kummallista, ellei näitä puutteellisuuksia olisi sellaisen jättiläismäisen työn aikana, jonka olemme itsellemme ottaneet. Mutta kysymys ei ole näistä puutteellisuuksista. Kysymys on nyt siitä, että me olemme kyenneet omin voimin järjestämään maamme teollistamisen asian.

Mitä merkitsee maamme teollistaminen? Se merkitsee agraarimaan muuttamista teollisuusmaaksi. Se merkitsee teollisuutemme rakentamista ja kehittämistä uudella teknillisellä perustalla.

Maailmassa ei ole vielä missään tapahtunut sellaista, että valtavan suuri takapajuinen agraarimaa olisi muuttunut teollisuusmaaksi ilman siirtomaiden rosvoamista, ilman vieraiden maiden rosvoamista tai ilman ulkomailta saatuja suuria lainoja ja pitkäaikaista luottoa. Palauttakaa mieleenne Englannin, Saksan ja

Amerikan teollisuuden kehityksen historia, niin käsittää, että asia on juuri niin. Vieläpä Amerikankin, kaikista kapitalistisista maista mahtavimman maan, oli puuhailtava kansalaissodan jälkeen kokonaista 30—40 vuotta rakentaakseen teollisuutensa ulkomaisien lainojen ja pitkäaikaisen luoton avulla sekä ryöstämällä siihen rajautuvia valtioita ja saaria.

Voimmeko me lähteä tälle „koetellulle“ tielle? Ei, emme voi, sillä Neuvostovallan luonne ei siedä siirtomaaryöstöjä ja suurten lainojen ja pitkäaikaisen luoton saamiseen ei ole syytä luottaa.

Entinen Venäjä, tsaarin Venäjä, kulki teollistamiseen toista tietä — orjuuttavien lainojen avulla ja antamalla sitä orjuuttavia toimilupia teollisuutemme perusalueille. Te tiedätte, että miltei koko Donetsin kivihiihialue, yli puolet Pietarin teollisuudesta, Bakun nafta ja koko joukko rautateitä, sähköteollisuudesta puhumattakaan, olivat ulkomaisten kapitalistien käsissä. Se oli Neuvostoliiton kansojen kustannuksella ja työväenluokan etujen vastaisesti tapahtuneen teollistamisen tie. On selvää, että me emme voi lähteä tuolle tielle: me emme taistelleet kapitalismin iestä vastaan sitä varten emmekä kukistaneet kapitalismia sitä varten, jotta menisimme sitten vapaaehtoisesti kapitalismin ikeeseen.

Jäljelle jää yksi tie, omien kasaantumisten tie, säästäväisyyden tie, harkitsevaisen taloudenhoidon tie, jotta voitaisiin saada kokoon maamme teollistamiseen tarvittavat varat. Sanomattakin on selvää, että tämä on vaikea tehtävä. Mutta vaikeuksista huolimatta me jo ratkaisemme sitä. Niin, toverit, neljän vuoden kuluttua kansalaissodan päättymisestä me jo ratkai-

semme tätä tehtävää. Juuri siitä on kysymys, toverit, ja juuri siinä ovat meidän tärkeimmät saavutuksemme.

Me annamme tänä vuonna teollisuuden tarpeisiin miljardi kolmesataa miljoonaa ruplaa. Me rakennamme näillä varoilla uusia tehtaita, kunnostamme vanhoja, otamme käytäntöön uutta tekniikkaa, kartutamme työväenluokan määrää. Me olemme täten päässeet siihen, että laskemme uuden teollisuuden perustaa omien kasautumiemme avulla. Me olemme täten päässeet siihen, että rakennamme uuden, sosialistisen teollisuuden valtavaa rakennusta omilla varoillamme. Juuri se on tärkein saavutuksemme, toverit.

Sanotaan, että tällä valtavalla rakennuksella on eräitä puutteellisuuksia, että rappaus ei ole kunnollista, että siellä täällä seinäpaperit puuttuvat, että siellä täällä nurkissa roskat on vielä lakaisematta j.n.e. Se kaikki on totta. Mutta onko kysymys siitä ja onko se pääasia? Entä rakennetaanko uuden teollisuuden valtavaa rakennusta vai eikö? Kyllä, sitä rakennetaan. Mutta rakennetaanko tätä rakennusta omilla varoilla vai eikö? Kyllä, sitä rakennetaan omilla varoilla. Eikö ole selvää, että taloudellisen rakennustyön alalla, teollistamisen alalla me jo pääsemme tärkeimpään, pääasiaan?

Juuri siinä on meidän saavutustemme perusta.

Eräät toverit ovat taipuvaisia merkitsemään nämä saavutukset yksistään meidän puolueemme ansioksi. Tästä oikeastaan johtuukin se, että eräät toverit ylis-televät sitä, puoluettamme, kohtuuttomasti. Tästä johtuu myöskin se, että eräät kommunistit ovat taipuvaisia joskus kehuskelemaan ja pöyhkeilemään,—

vika, joka valitettavasti ei vielä ole vieras meikäläisille. Puolueemme pääpiirteissään oikealla politiikalla on tietysti ollut mitä suurin merkitys näihin saavutuksiin pääsemisessä. Mutta puolueemme politiikka ei olisi rovonkaan arvoinen, ellei se olisi saanut osakseen puolueeseen kuulumattomien työläisten monimiljoonaisten joukkojen todella yksimielistä kannatusta. Se muuten tekeekin puolueemme voimakkaaksi, että puolueeseen kuulumattomat työläisjoukot kannattavat sitä. Tätä ei saa unohtaa, toverit. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

„Pravda“ № 51,
maaliskuun 3 pnä 1927

KIRJE tov. TSVETKOVILLE ja ALYPOVILLE

Maaliskuun 1 pnä 1927 tekemääne kysymystä pidän väärinkäsityksenä. Ja seuraavista syistä.

1) Alustuksessani³⁸ ei ole puhe „itsevaltaisen järjestelmän“ muodostumisesta Venäjällä, vaan keskitettyjen monikansallisten valtioiden muodostumisesta Itä-Euroopassa (Venäjä, Itävalta, Unkari). Ei ole vaikea käsittää, että nämä ovat kaksi eri kysymystä, joskaan niitä ei saa pitää toisistaan irrallisina.

2) Minun alustuksessani enempää kuin teeseissäni³⁹ ei ole sanottu mitään keskitetyn valtion muodostumisesta Venäjällä „ei taloudellisen kehityksen tuloksena, vaan taistelun vuoksi mongooleja ja muita Idän kansoja vastaan“ (kts. kirjettänne). Tällaisesta vastakkainasettamisesta on vastattava teidän eikä minun. Minä puhuin vain siitä, että puolustuksen välttämättömyyden vuoksi keskitettyjen valtioiden muodostumisen prosessi Itä-Euroopassa tapahtui nopeammin kuin ihmisten kansakunniksi muodostumisen prosessi, minkä vuoksi monikansalliset valtiot muodostuivatkin siellä ennen feodalismien hävittämistä. Kuten näette, tämä ei ole sitä, minkä te virheellisesti panette minun kontolleni.

Tässä on sitaatti alustuksestani:

„Itä-Euroopassa sensijaan kansakuntien muodostumisen ja feodaalisen pirstoutuneisuuden poistamisen prosessi ei tapahtunut samanaikaisesti keskitettyjen valtioiden muodostumisprosessin kanssa. Tarkoitan Unkaria, Itävaltaa ja Venäjää. Näissä maissa ei vielä ollut kapitalistista kehitystä, se ehkä oli vasta alulla, kun taas puolustusedut turkkilaisten, mongoolien y.m. Idän kansojen maahanhyökkäyksiä vastaan vaativat keskitettyjen valtioiden viipymäilöntä muodostamista, jotka kykenivät kestämään näiden hyökkäysten painon. Ja kun Itä-Euroopassa keskitettyjen valtioiden ilmaantumisprosessi tapahtui nopeammin kuin ihmisten kansakunniksi muodostumisen prosessi, niin siellä muodostui sekavaltioita useista eri kansallisuuksista, jotka eivät olleet vielä muodostuneet kansakunniksi, mutta jotka oli jo yhdistetty yhteiseen valtioon“ 40.

Ja tässä on sitaatti teeseistäni, jotka puolueen X edustajakokous hyväksyi:

„Siellä, missä kansakuntien muodostuminen tapahtui yleensä ja kokonaisuudessaan samaan aikaan kuin keskitettyjen valtioiden muodostuminen, kansakunnat pukeutuivat luonnollisesti valtiokuoreen, kehittyivät itsenäisiksi porvarillisiksi kansallisiksi valtioiksi. Niin tapahtui Englannissa (Irlantia lukuunottamatta), Ranskassa ja Italiassa. Itä-Euroopassa sitävastoin keskitettyjen valtioiden muodostuminen, mitä jouduttivat itsepuolustuksen vaatimukset (turkkilaisten, mongoolien y.m. maahanhyökkäykset), tapahtui ennen feodalismia hävittämistä, siis ennen kansakuntien muodostumista. Sen takia kansakunnat eivät kehittyneet eivätkä voineetkaan kehittyä täällä kansallisiksi valtioiksi, vaan ne muodostivat muutamia monikansallisia porvarillisia sekavaltioita, joihin kuului tavallisesti yksi voimakas, hallitseva kansakunta ja muutamia heikkoja, alistettuja kansakuntia. Sellaisia olivat Itävalta, Unkari ja Venäjä“ 41.

Pyydän kiinnittämään huomiota sitaateissa alle-
viivattuihin sanoihin.

3) Jos luette koko alustukseni X edustajakokouksessa ja myöskin teesini kansallisuuskysymyksestä (niiden ensimmäisen osan), niin on helppo vakuuttua, että alustuksen aiheena ei ole kysymys „itsevaltaisen järjestelmän“ muodostumisesta, vaan kysymys monikansallisten keskitettyjen valtioiden muodostumisesta Itä-Euroopassa ja niistä tekijöistä, jotka jouduttivat tätä viimeksimainittua prosessia.

Komm. tervehdyksin *J. Stalin*

Maaliskuun 7 pnä 1927

Julkaistaan ensi kertaa

KYSYMYKSEEN TYÖLÄIS-TALONPOIKAISHALLITUKSESTA

Vastaus Dmitrijevälle

Kuluvan vuoden tammikuun 14 p:nä päivätty kirjeenne „Bolshevikille“ työläis-talonpoikaishallitusta koskevasta kysymyksestä lähetettiin minulle Keskuskomiteaan vastauksen antamista varten. Töiden paljouden vuoksi vastaukseni on viivästynyt, jota pyydän anteeksi.

1) Kysymystä ei saa asettaa siten kuin sen eräät toverit asettavat: „työläis-talonpoikaishallitus tosiasiallisesti vaiko agitatio-tunnuksena“. Ei voida sanoa, että vaikka meillä tosiasiallisesti ei olekaan työläis-talonpoikaishallitusta, niin siitä huolimatta me voimme puhua työläis-talonpoikaishallituksesta agitatio-tunnuksena. Kysymyksen sellaisen asettamisen mukaan asia olisi niin, että meidän puolueemme voi antaa sisäisesti valheellisia tunnuksia, jotka ovat todellisuudessa paikkansapitämättömiä, joihin puolue itsekään ei usko, mutta joita puolue kuitenkin laskee liikkeelle pettääkseen joukkoja. Siten voivat menetellä eserrät, menshevikit, porvarilliset demokraatit, koska ero sanojen ja tekojen välillä ja joukkojen pettäminen ovat näiden kuolevien puolueiden perusaseita. Mutta meidän puolueemme ei voi milloinkaan eikä minkään-

laisissa oloissa asettaa kysymystä siten, sillä se on marxilainen puolue, leniniläinen puolue, nouseva puolue, joka ammentaa voimansa siitä, että sanat ja teot eivät eroa sillä toisistaan, ettei se petä joukkoja, että se puhuu joukoille vain totta eikä rakenna politiikkaansa demagogian, vaan luokkavoimien tieteellisen analyysin pohjalle.

Kysymys pitää asettaa näin: **joko** meillä ei ole työläis-talonpoikaishallitusta,— ja silloin on työläis-talonpoikaishallituksen tunnus viskattava syrjään tarpeettomana ja valheellisena tunnuksena, **tahi** meillä todellisuudessa on työläis-talonpoikaishallitus, tällaisen hallituksen olemassaolo vastaa luokkavoimien tilaa,— ja silloin työläis-talonpoikaishallituksen tunnus on oikea ja vallankumouksellinen tunnus. Toinen taikka toinen. Tässä on tehtävä valinta.

2) Te sanotte työläis-talonpoikaishallituksen tunnusta „toveri Stalinin formulaksi“. Se on kokonaan väärin. Tosiasiassa tämä tunnus eli, jos niin tahdotte, tämä „formula“ on Leninin eikä kenenkään muun tunnus. „Kysymyksissä ja vastauksissa“⁴² minä sen vain toistin. Ottakaa Leninin teosten XXII osa — s. 13, 15, 90, 133, 210; XXIII osa — s. 93, 504; XXIV osa — s. 448; XXVI osa — s. 184, joilla sivuilla Lenin nimittää Neuvostovaltaa „työläis-talonpoikaishallitukseksi“; ottakaa XXIII osa — s. 58, 85, 86, 89; XXIV osa — s. 115, 185, 431, 433, 436, 539, 540; XXV osa — s. 82, 146, 390, 407; XXVI osa — s. 24, 39, 40, 182, 207, 340, joilla sivuilla Lenin nimittää Neuvostovaltaa „työläis-talonpoikaisvallaksi“, — ottakaa kaikki nämä ja eräitä muita Leninin teoksia, niin te käsitätte, että työläis-talonpoikaishallituksen tunnus eli „for-

mula“ on Leninin eikä jonkun muun tunnus eli „formula“.

3) Teidän perusvirheenne on se, että Te sotkette:

a) meidän hallitustamme koskevan kysymyksen valtiotamme koskevaan kysymykseen;

b) meidän valtiomme ja hallituksemme luokkaluonnetta koskevan kysymyksen hallituksemme jokapäiväistä politiikkaa koskevaan kysymykseen.

Ei saa sotkea toisiinsa eikä siis samaistaa valtiotamme hallituksemme kanssa. Meidän valtiomme on proletarien **luokan** järjestyminen valtiovallaksi, jonka tehtävänä on riistäjien vastarinnan nujertaminen, sosialistisen talouden järjestäminen, luokkien hävittäminen j.n.e. Meidän hallituksemme taas on tämän valtio-organisation **huippu**, sen johtava huippu. Hallitus voi erehtyä, se voi tehdä virheitä, jotka uhkaavat proletariaatin diktatuuria tilapäisellä epäonnistumisella, mutta se ei tule vielä merkitsemään sitä, että proletariaatin diktatuuri ei olisi oikea tai että se olisi virheellinen valtion rakentamisen periaatteena siirtymiskaudella. Se tulee merkitsemään vain sitä, että johtava huippu on huono, että johtavan huipun politiikka, hallituksen politiikka ei vastaa proletariaatin diktatuuria, että tämä politiikka täytyy muuttaa proletariaatin diktatuurin vaatimuksia vastaavasti.

Luokkaluonteensa puolesta valtio ja hallitus ovat samanlaatuisia, mutta hallitus on kokonsa puolesta suppeampi eikä vastaa valtiota. Ne ovat elimellisesti sidotut toisiinsa ja toisistaan riippuvaisia, mutta se ei vielä merkitse sitä, että ne voidaan sekoittaa toisiinsa.

Kuten näette, valtiotamme koskevaa kysymystä ei saa sekoittaa hallitustamme koskevaan kysymyseen, samoin kuin proletaarien luokkaa koskevaa kysymystä ei saa sekoittaa proletaarien luokan johtavaa huippua koskevaan kysymykseen.

Mutta vieläkin sallimattomampaa on meidän valtiomme ja hallituksemme luokkaluonnetta koskevan kysymyksen sekoittaminen hallituksemme jokapäiväistä politiikkaa koskevaan kysymykseen. Meidän valtiomme ja hallituksemme luokkaluonne on itseltään selvä,—se on proletaarinen. Meidän valtiomme ja hallituksemme päämäärät ovat myöskin selvät,—niitä ovat riistäjien vastarinnan nujertaminen, sosialistisen talouden järjestäminen, luokkien hävittäminen j.n.e. Kaikki tämä on selvää.

Mitä on siinä tapauksessa hallituksemme jokapäiväistä politiikkaa koskeva kysymys? Se on kysymys niistä teistä ja keinoista, joiden avulla proletariaatin diktatuurin luokkapäämäärät voidaan toteuttaa talonpoikaisessa maassamme. Proletaarinen valtio on välttämätön riistäjien vastarinnan nujertamiseksi, sosialistisen talouden järjestämiseksi, luokkien hävittämiseksi j.n.e. Meidän hallituksemme taas on kaiken tämän lisäksi välttämätön vielä niiden teiden ja keinojen (jokapäiväisen politiikan) viitoittamiseksi, joita ilman näiden tehtävien toteuttaminen on mahdotonta maassamme, jossa proletariaatti on vähemmistönä ja talonpoikaisto muodostaa valtavan enemmistön.

Mitä ovat nuo tiet ja keinot, mihin ne sisältyvät? Ne sisältyvät pääpiirteissään niihin toimenpiteisiin, jotka ovat suunnatut työläisten ja talonpoikain perusjoukon liiton säilyttämiseen ja lujittamiseen, vallassa-

olevan proletariaatin johtavan osuuden säilyttämiseen ja lujittamiseen tässä liitossa. Tuskin tarvitsee todistella, että tällaisen liiton ulkopuolella ja ilman tällaista liittoa meidän hallituksemme olisi voimaton eikä meillä olisi mahdollisuutta päästä näiden proletariaatin diktatuurin tehtävien toteuttamiseen, joista juuri puhuin. Kuinka kauan tulee olemaan tämä liitto, tämä liittoyhteys, ja mihin saakka tulee jatkumaan Neuvostohallituksen politiikka tämän liiton lujittamiseksi, tämän liittoyhteyden lujittamiseksi? Selvää on, että niin kauan kuin on olemassa luokkia ja niin kauan kuin on olemassa hallitus luokkayhteiskunnan ilmaisuna, proletariaatin diktatuurin ilmaisuna.

Tämän yhteydessä on otettava huomioon, että:

a) työläisten ja talonpoikain liitto ei ole meille tarpeen talonpoikaiston säilyttämiseksi luokkana, vaan sen tekemiseksi toisenlaiseksi, sen muovaamiseksi sosialistisen rakennustyön voiton etuja vastaavaan suuntaan;

b) Neuvostohallituksen tämän liiton lujittamisen politiikan tarkoituksena ei ole luokkien vakiinnuttaminen, vaan niiden hävittäminen, luokkien hävittämisen vauhdin jouduttaminen.

Tämän vuoksi Lenin oli aivan oikeassa kirjoittaessaan:

„Diktatuurin korkein periaate on proletariaatin ja talonpoikaiston liiton ylläpitäminen, jotta proletariaatti voisi säilyttää itsellään johtavan osuuden ja valtiovallan“ (XXVI osa, s. 460).

Tarpeetonta on todistella, että juuri tämä Leninin toteama, eikä jokin muu, on Neuvostohallituksen johtavana linjana sen jokapäiväisessä politiikassa, että

Neuvostohallituksen politiikka kehityksen nykyisessä vaiheessa on itseasiassa juuri tällaisen työläisten ja talonpoikain perusjoukon liiton säilyttämisen ja lujittamisen politiikkaa. Tässä mielessä,— ja vain tässä mielessä eikä luokkaluonteensa mielessä,— Neuvostohallitus on työläis-talonpoikaishallitus.

Tämän kieltäminen merkitsee leninismin kannalta poistumista, asettumista liittoyhteyden aatteen kieltämisen kannalle, proletariaatin ja talonpoikaiston työtekevien joukkojen liittoaatteen kieltämisen kannalle.

Tämän kieltäminen merkitsee sellaisella kannalla olemista, että liittoyhteys on salajuoni eikä realinen vallankumouksellinen asia, että me otimme uuden talouspolitiikan käytäntöön „agitatiota“ varten emmekä sosialistista rakennustyötä varten yhdessä talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa.

Tämän kieltäminen merkitsee sellaisella kannalla olemista, että vallankumouksemme ei voi tyydyttää talonpoikaiston perusjoukkojen perusetuja, että nämä edut ovat sovittamattomassa ristiriidassa proletariaatin etujen kanssa, että me emme voi emmekä saa rakentaa sosialismia yhdessä talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, että Leninin osuustoimintasuunnitelma on paikkansapitämätön, että menshevikit ja heidän säestäjänsä ovat oikeassa j.n.e.

Ei tarvitse muuta kuin asettaa nämä kysymykset, niin ymmärtää liittoyhteyttä koskevaan kardinaalikysymykseen „agitatoorisesti“ suhtautumisen koko mädännäisyyden ja kelvottomuuden. Juuri sen vuoksi sanoin „Kysymyksissä ja vastauksissa“, että työläis-talonpoikaishallituksen tunnus ei ole „demagogiaa“

eikä „agitatorinen“ manööveri, vaan ehdottomasti oikea ja vallankumouksellinen tunnus.

Lyhyemmin sanoen: eri asia on valtion ja hallituksen luokkaluonnetta koskeva kysymys, joka luonne määrää vallankumouksemme kehittämisen peruspäämäärät, ja eri asia on hallituksen jokapäiväistä politiikkaa ja tämän politiikan niitä teitä ja keinoja koskeva kysymys, jotka ovat välttämättömiä näiden päämäärien saavuttamiseksi. Nämä molemmat kysymykset ovat ehdottomasti yhteydessä toisiinsa. Mutta se ei vielä merkitse sitä, että ne olisivat samoja kysymyksiä, että ne voitaisiin sekoittaa toisiinsa.

Kuten näette, valtion ja hallituksen luokkaluonnetta koskevaa kysymystä ei saa sekoittaa hallituksen jokapäiväistä politiikkaa koskevaan kysymykseen.

Voidaan sanoa, että siinä on ristiriita: kuinka voidaan luokkaluonteeltaan proletaarista hallitusta sanoa työläis-talonpoikaishallitukseksi? Mutta se on näennäinen ristiriita. Oikeastaan siinä on samanlainen „ristiriita“ kuin se, jonka eräät järkipattimme pyrkivät löytämään Leninin kahden formulan, sanamuodon välillä proletariaatin diktatuurista, joista ensimmäinen sanamuoto sanoo, että „proletariaatin diktatuuri on yhden luokan valtaa“ (XXIV osa, s. 398), mutta toinen sanamuoto sanoo, että „proletariaatin diktatuuri on proletariaatin, työtätekevien etujoukon, ja työtätekevien monilukuisten ei-proletaaristen kerrosten (pikku-porvaristo, pikkuisännät, talonpoikaisto, sivistyneistö j.n.e.) luokkaliiton erikoinen muoto*“ (XXIV osa, s. 311).

* Alleviivaus minun. J. St.

Onko näiden kahden sanamuodon välillä ristiriitaa? Ei tietenkään. Mutta kuinka siinä tapauksessa luokkaliiton vallitessa, esimerkiksi talonpoikaiston perusjoukon kanssa, saavutetaan yhden luokan (proletariaatin) valta? Toteuttamalla vallassaolevan proletariaatin („työväestöjen etujoukon“) johtavaa osuutta tässä liitossa. Yhden luokan, proletaarien luokan, valta, jota toteutetaan tämän luokan ja talonpoikaiston perusjoukkojen liiton avulla talonpoikaiston perusjoukkojen **valtiollisen** johtamisen pohjalla,— sellainen on näiden kahden sanamuodon perusajatus. Missä siinä on ristiriita?

Mutta mitä merkitsee proletariaatin **valtiollinen** johto talonpoikaiston perusjoukkojen suhteen? Onko se samanlaista johtoa kuin meillä oli esimerkiksi porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kaudella, jolloin me pyrimme proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuriin? Ei, se ei ole sellaista johtoa. Proletariaatin **valtiollinen** johto talonpoikaiston suhteen on johtoa proletariaatin diktatuurin aikana. Proletariaatin **valtiollinen** johto merkitsee, että:

- a) porvaristo on jo kukistettu,
- b) vallassa on proletariaatti,
- c) proletariaatti ei jaa valtaa muiden luokkien kanssa,
- d) proletariaatti rakentaa sosialismia vieden mukanaan talonpoikaiston perusjoukot.

Mutta proletariaatin johto porvarillis-demokraattisen vallankumouksen sekä proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin aikana merkitsee, että:

- a) kapitalismi jää olemaan perustana,

b) vallassa on vallankumouksellis-demokraattinen porvaristo, joka on vallitsevana voimana vallan kokoonpanossa,

c) demokraattinen porvaristo jakaa vallan proletaariaatin kanssa,

d) proletariaatti vapauttaa talonpoikaiston porvarillisten puolueiden vaikutusvallan alaisuudesta, johtaa sitä aatteellis-poliittisesti ja valmistelee taistelua kapitalismin kukistamiseksi.

Tässä on, kuten näette, perusteellinen ero.

Samaa on sanottava työläis-talonpoikaishallituksen kysymyksestä. Mitä ristiriitaa voi olla siinä, että hallituksemme proletaarinen luonne ja siitä johtuvat sosialistiset tehtävät eivät vain ole häiritsemättä, vaan päinvastoin sysäävät sitä, välttämättömästi sysäävät sitä työläisten ja talonpoikain liiton säilyttämisen ja lujittamisen politiikan harjoittamiseen tärkeimpänä keinona proletariaatin diktatuurin sosialististen luokkatehtävien toteuttamiseksi meidän talonpoikaissessa maassamme, että hallitusta nimitetään tämän vuoksi työläis-talonpoikaishallitukseksi?

Eikö ole selvää, että Lenin oli oikeassa toteuttaessaan työläis-talonpoikaishallituksen tunnusta ja määriteltessään meidän hallituksemme työläis-talonpoikaishallitukseksi?

Yleensä on sanottava, että „proletariaatin diktatuurin systeemi“, jonka avulla maassamme toteutetaan yhden luokan, proletariaatin valtaa, on verrattain monimutkainen asia. Minä tiedän, että tämä monimutkaisuus ei ole eräiden tovereiden mieleen, ei ole heidän makunsa mukaista. Tiedän, että monet heistä pitäisivät „pienimmän voimankulutuksen periaatteen“

kannalta parempana olla tekemisissä yksinkertaiseman ja helpomman systeemin kanssa. Mutta minkäpä sille tekee: ensinnäkin leninismi täytyy ottaa sellaisena kuin se tosiasiaassa on (leninismiä ei saa yksinkertaistuttaa ja vulgarisoida), toiseksi, historia sanoo, että yksinkertaiset ja helpoimmat „teoriat“ eivät likikään aina ole kaikkein oikeimpia teorioita.

4) Kirjeessänne Te valitatte:

„Kaikkien tätä kysymystä valaisevien tovereiden vika on se, että he puhuvat joko ainoastaan hallituksesta tai ainoastaan valtiosta, ja siksi he eivät anna lopullista vastausta jättäen tyyten huomioimatta sen, minkälainen suhde näiden käsitteiden välillä täytyy olla.“

Tunnustan, että tällainen „vika“ meidän johtavilla tovereillamme todellakin on, varsinkin, jos pidetään silmällä sitä seikkaa, että eräät „lukijat“, jotka eivät ole kovinkaan ahkeria, eivät halua itse perehtyä syvällisesti Leninin teoksiin, vaan vaativat, että heille selitettäisiin juurta jaksain jokainen lause. Mutta minkäpä sille tekee: ensiksikin meidän johtavat toverimme ovat liian kuormitettuja ja kiinni juoksevan työn asioissa, mikä seikka ei suo heille mahdollisuutta ryhtyä selittämään leninismiä pykälittäin, kuten sanotaan; toiseksi, täytyyhän jotain jättää myöskin „lukijoille“, joiden on vihdoinkin siirryttävä Leninin teosten pintapuolisesta lukemisesta leninisin vakavaan tutkimiseen. Ja täytyy sanoa, että ilman leninisin vakavaa tutkimista „lukijain“ taholta tulee valituksia, sentapaisia kuin Teidän, ja „väärinkäsityksiä“ aina olemaan.

Ottakaamme esimerkiksi meidän valtiotamme koskeva kysymys. On selvää, että meidän valtiomme on

niin luokkaluonteensa kuin myöskin ohjelmansa puolesta, perustehtäviensä puolesta, toimintansa puolesta, toimenpiteidensä puolesta proletaarinen valtio, työväenvaltio, tosin kyllä tietyin „byrokraattisin vääristelyin“. Palauttakaa mieleenne Leninin määrittelmä:

„Työväenvaltio on abstraktio. Mutta tosiasiasa meillä on työväenvaltio, ensinnäkin sellaisine erikoisuuksineen, että maassa on vallitsevana ei työläis-, vaan talonpoikaissäestö, ja toiseksi työväenvaltio byrokraattisine vääristelyineen“ (XXVI osa, s. 91).

Tätä voivat epäillä vain ehkä menshevikit, eserrät sekä yksi ja toinen oppositiolaisistamme. Lenin selitti monesti, että meidän valtiomme on proletaarisen diktatuurin valtio, ja proletaarinen diktatuuri on yhden luokan valtaa, proletariaatin valtaa. Kaikki se on ollut tunnettua kauan sitten. Mutta kuitenkin meillä on aika paljon „lukijoita“, jotka ovat olleet ja ovat edelleenkin tyytymättömiä Leniniin sen vuoksi, että Lenin nimitti valtiotamme toisinaan „työläis-talonpoikaiss“-valtioksi, vaikkei olekaan vaikea käsitellä, että Lenin ei tarkoittanut tällöin valtiomme luokkaluonteen määrittelyä, ja sitäkin vähemmän tämän valtion proletaarisen luonteen kieltämistä, vaan sitä, että neuvostovaltion proletaarinen luonne johtaa proletariaatin ja talonpoikaiston perusjoukkojen liittoyhteyden välttämättömyyteen, minkä vuoksi Neuvostohallituksen politiikka on suunnattava tämän liittoyhteyden lujittamiseen.

Ottakaa esimerkiksi XXII osa — s. 174; XXV osa — s. 50, 80; XXVI osa — s. 40, 67, 207, 216; XXVII osa — s. 47. Kaikissa näissä ja eräissä muissa teoksissa Lenin

määrittelee valtiomme „työläis-talonpoikais“-valtioksi. Mutta olisi kummallista olla käsittämättä sitä, että kaikissa näissä tapauksissa Lenin ei tarkoita valtiomme luokkaluonteen luonnehtimista, vaan liitto-yhteyden lujittamisen politiikan määrittelyä, joka politiikka johtuu valtiomme proletaarisisesta luonteesta ja sosialistisista tehtävistä talonpoikaisen maamme oloissa. Tässä ehdollisessa ja rajoitetussa mielessä, mutta vain tässä mielessä, voidaan puhua „työläis-talonpoikais“-valtiosta, kuten Lenin tekeekin teostensa edellämainituissa kohdissa.

Mitä tulee valtiomme luokkaluonteeseen, niin sanoin jo edellä, että Lenin antoi siitä mitä täsmällisimmän määritelmän, jota ei voida mitenkään ymmärtää väärin: työväenvaltio byrokraattisine vääristelyineen maassa, jossa on vallitsevana talonpoikaisväestö. Nähdäkseni se on selvästi sanottu. Mutta siitä huolimatta eräät „lukijat“, jotka osaavat „lukea“ kirjaimia, mutta eivät halua käsittää lukemaansa, yhä edelleenkin valittavat, että valtiomme luonnetta koskevassa kysymyksessä Lenin on heidät „sotkenut“, ja „oppilaat“ eivät halua „selvittää“ „sotkettua“. Se on hieman naurettavaa...

Te kysytte: missä on ulospääsy „väärinkäsityksestä“?

Nähdäkseni ainoana ulospääsynä on: tutkia Leniniä ei erillisten sitaattien perusteella, vaan syvällisesti, tutkia vakavasti ja ajatellen, hellittämättä.

Muuta ulospääsyä en näe.

KIRJE SHINKEVITSHILLE

Pyydän anteeksi myöhäisen vastauksen vuoksi.

1) Te viittaatte Leninin sanoihin (kts. XXVI ja XXVII osa⁴³) viinaa vastaan. Leninin sanat ovat Keskuskomitealle tietysti tunnettuja. Kun puolueen Keskuskomitea siitä huolimatta suostui viinan käytäntöön ottamiseen, niin se teki sen siksi, että sillä oli siihen Leninin vuonna 1922 antama suostumus.

Lenin ei pitänyt mahdottomana sitä, että meidän puoleltamme tehtävin määrätynlaisin uhrauksin me voimme saada järjestykseen velkatilimme porvarillisten valtioiden kanssa ja saada suuren lainan tai suurta pitkäaikaista luottoa. Näin hän ajatteli Genuan konferenssin⁴⁴ kaudella. Sellaisen sommitelman aikana meidän ei olisi tietenkään tarvinnut ottaa käytäntöön viinaa. Mutta kun tämä sommitelma ei toteutunut eikä meillä ollut varoja teollisuutta varten, ja ilman vissiä rahavarojen vähimmäismäärää me emme voineet toivoa, että olisimme voineet vähääkään tyydyttävästi kehittää teollisuuttamme, josta riippuu koko kansantaloutemme kohtalo, niin me yhdessä Leninin kanssa tulimme siihen johtopäätökseen, että viina täytyy ottaa käytäntöön.

Mikä on parempi: ulkomaisen pääoman orjuutus vaiko viinan käytäntöön ottaminen, — sellainen kysymys oli ratkaistavanamme. On selvää, että me valitsimme viinan, sillä me olimme sitä mieltä ja olemme

edelleenkin sitä mieltä, että jos meidän pitää proletariaatin ja talonpoikaiston voiton hyväksi hieman tahriintua likaan, niin asiamme etujen hyväksi me turvaudumme tähän äärimmäiseenkin keinoon.

Tämä kysymys oli meillä käsiteltävänä puolueemme Keskuskomiteassa lokakuussa 1924. Eräät Keskuskomitean jäsenet vastustivat viinan käytäntöön ottamista osoittamatta kuitenkaan minkäänlaisia lähteitä, mistä olisi voitu ammentaa varoja teollisuuttamme varten. Vastaukseksi siihen Keskuskomitean 7 jäsentä, heidän joukossaan myös minä, esitti Keskuskomitean täysistunnossa seuraavan ilmoituksen:

„Kesällä 1922 ja saman vuoden syksynä (syyskuussa) toveri Lenin monta kertaa sanoi meille jokaiselle, että ulkomaisen lainan saannin toivottomuuden vuoksi (Genuan epäonnistuminen) täytyy ottaa käytäntöön viinamonopoli, että se on erikoisen välttämätön minimaalisen rahaston muodostamiseksi valuutan ja teollisuuden tukemista varten. Katsomme velvollisuudeksemme tiedoittaa tästä kaikesta sen vuoksi, kun eräät toverit vetoavat Leninin aikaisempiin lausuntoihin tästä kysymyksestä“.

Puolueemme Keskuskomitean täysistunto teki päätöksen viinamonopolin käytäntöön ottamisesta.

2) Mitä tulee Teidän haluunne „ryhtyä kirjeenvaihtoon kanssani“, niin suostun siihen ja pyydän Teitä kirjoittamaan Teitä kiinnostavista kysymyksistä. Mahdollisesti vastaukseni tulevat jonkin verran viivästyneeseen. Mutta kuitenkin vastaan.

Kommunistisin tervehdyksin *J. Stalin*

Maaliskuun 20 pnä 1927

Julkaistaan ensi kertaa

**PUHE NLKNL:n
V YLEISLIITTOLAISESSA
KONFERENSSISSA ⁴⁵**

maaliskuun 29 pnä 1927

Toverit! Sallikaa minun tervehtiä teitä puolueemme Keskuskomitean nimessä. (Suosionosoituksia.)

Sallikaa toivottaa teille menestystä maamme työläis- ja talonpoikaisnuorison järjestämisen ja poliittisen valistamisen vaikeassa tehtävässä.

Nuorisoliitto on aina kulkenut sotureittemme ensi riveissä. Toivokaamme, että nuorisoliitto tulee edelleenkin olemaan ensi riveissä ja kantamaan korkealla eteenpäin sosialismin lippua. (Suosionosoituksia.)

Ja nyt, tervehdysten jälkeen, sallikaa minun siirtyä kahteen kysymykseen, joista eräät nuorisoliittolaistoverinne juuri äskettäin puhuivat kanssani.

Ensimmäinen kysymys on meidän teollisuuspolitiikkaamme koskeva kysymys. Se on niin sanoakseni meidän sisäpoliittisia asioitamme. Ja toinen kysymys on Nankingin tapahtumia ⁴⁶ koskeva kysymys. Se on siis ulkopoliittisia asioita.

Toverit! Peruslinja, jonka suuntaan teollisuutemme kehityksen on käytävä, peruslinja, jonka on määrätävä sen kaikki askeleet eteenpäin, on teollisuustuotteiden tuotantokustannusten järjestelmällisen alenta-

misen linja, teollisuustavaroiden tehtaanhintojen järjestelmällisen alentamisen linja. Se on se valtatie, jota meidän teollisuutemme on kuljettava, jos se haluaa kehittyä, jos se haluaa lujittua, jos se haluaa saada mukaansa maatalouden, jos se haluaa lujittaa ja laajentaa sosialistisen taloutemme perustaa.

Mistä tällainen linja johtuu?

Mitkä ovat ne syyt, jotka tekevät tällaisen linjan välttämättömäksi ja tarkoituksenmukaiseksi?

Tämä linja johtuu ainakin neljästä perussyystä.

Ensimmäinen syy on se, että korkeisiin hintoihin pohjautuva teollisuus ei ole eikä voi olla todellista teollisuutta, sillä sellainen teollisuus kiertämättä rappeutuu ansarikasviksi, joka ei ole eikä voi olla elinkykyinen. Vain sellainen teollisuus, joka alentaa järjestelmällisesti tavaroidensa hintoja, vain sellainen teollisuus, joka pohjautuu tuotteiden tuotantokustannusten järjestelmälliseen alentamiseen, vain sellainen teollisuus, joka siis parantaa järjestelmällisesti tuotantoaan, tekniikkaansa ja työn järjestelyään, talouden hallinnon menetelmiä ja -muotoja, — vain sellainen teollisuus on meille tarpeen, sillä vain se voi kehittyä eteenpäin ja vain se voi antaa proletariaatille täydellisen voiton.

Toinen syy on se, että teollisuutemme pohjautuu sisämarkkinoihin. Me emme voi eikä meillä ole mahdollisuutta kilpailla kapitalistien kanssa ulkomaisilla markkinoilla. Sisämarkkinat ovat teollisuudellemme sen perusmarkkinoita. Mutta siitä johtuu, että teollisuutemme voi kehittyä ja lujittua vain sikäli, mikäli tulevat kehittymään ja laajenemaan meidän sisämarkkinamme, näiden markkinoiden vastaanottokyky, teol-

lisuustavaroiden joukkokysyntä. Mutta mistä johtuu sisämarkkinaimme laajeneminen, niiden vastaanotto-kyvyn lisääntyminen? Se johtuu muun muassa teollisuustavaroiden hintojen järjestelmällisestä alentamisesta, s.o. siitä samasta teollisuutemme kehittämisen linjasta, josta edellä puhuin.

Kolmas syy on se, että ilman teollisuustavaroiden hintojen alentamista, ilman teollisuustavaroiden järjestelmällistä halventamista on mahdotonta säilyttää ne ehdot, jotka ovat välttämättömiä työläisten työpalkan edelleen kohottamiseksi. Ensinnäkin, työläiset itse ovat teollisuustavaroiden kuluttajia, minkä vuoksi tavaroiden hintojen alentamisella ei voi olla olematta mitä tärkein merkitys realipalkan säilyttämisessä ja kohottamisessa. Toiseksi, teollisuustavaroiden hintojen alentaminen määrää maataloustuotteiden hintojen vakiintuneisuuden, joita kaupungeissa kuluttavat pääasiassa työläiset, millä seikalla myöskään ei voi olla olematta mitä tärkein merkitys työläisten realipalkan säilyttämisessä ja kohottamisessa. Voiko sosialistinen valtiomme olla kohottamatta järjestelmällisesti työläisten työpalkkaa? Ei, ei voi. Mutta siitä johtuu, että teollisuustavaroiden hintojen järjestelmällinen alentaminen on eräs kaikkein välttämättömpinä edellytyksiä työväenluokan elintason yhä edistyvälle kohottamiselle.

Lopuksi neljäs syy on se, että ilman teollisuustavaroiden hintojen alentamista me emme voi säilyttää sitä liittoyhteyttä proletariaatin ja talonpoikaiston välillä, teollisuuden ja talonpoikaistalouden välillä, joka muodostaa proletariaatin diktatuurin perustan maassamme. Te tiedätte, että talonpoika maksaa

liian korkeita hintoja teollisuustavaroista, kankaista, koneista j.n.e. Te tiedätte, että tämä seikka herättää vakavaa tyytymättömyyttä talonpoikaiston keskuudessa ja vaikeuttaa maatalouden kasvua. Mutta mitä siitä johtuu? Siitä johtuu vain se, että meidän on harjoitettava teollisuustavaroiden hintojen järjestelmällisen alentamisen politiikkaa, jos me todella haluamme säilyttää liittoyhteyden, säilyttää työväenluokan ja talonpoikaiston liiton ja kehittää edelleen maataloutta.

Mutta mitä tarvitaan sitä varten, että teollisuustuotteiden tuotantokustannusten ja tavaroiden tehtaanhintojen alentamisen politiikka voitaisiin tehdä mahdolliseksi ja täysin toteutettavaksi? Sitä varten on tarpeen tuotantotekniikan perusteellinen parantaminen, tuotantolaitosten työnjärjestelyn perusteellinen parantaminen, koko talouskoneiston perusteellinen parantaminen ja yksinkertaistaminen, päättäväinen taistelu talouskoneiston byrokratismia vastaan. Tätä kaikkea meillä nimitetään tuotannon ja taloushallinnon sosialistiseksi rationalisoimiseksi. Meidän teollisuutemme on tullut sellaiseen kehitysvaiheeseen, jolloin työn tuottavaisuuden vakava kasvu ja teollisuustuotteiden tuotantokustannusten järjestelmällinen alentaminen käy mahdottomaksi ilman uuden, paremman tekniikan soveltamista, ilman uuden, paremman työnjärjestelyn soveltamista, ilman talouskoneistomme yksinkertaisemmaksi ja halvemmaksi tekemistä. Kaikki se on meille tarpeen ei ainoastaan työn tuottavaisuuden kohottamiseksi ja teollisuustavaroiden hintojen alentamiseksi, vaan myöskin sitä varten, että voisimme tällä perustalla hankitut säästöt käyttää teollisuutemme edelleen kehittämiseen ja laajentamiseen. Juuri

sitä varten meille on tarpeen teollisuutemme ja taloushallinnon sosialistinen rationalisoiminen.

Näinmuodoin syntyy ketju: me emme voi kehittää teollisuutta eteenpäin alentamatta järjestelmällisesti teollisuustuotteiden tuotantokustannuksia ja tavaroiden tehtaanhintoja, mutta teollisuustavaroiden hintojen alentaminen on mahdotonta ilman uuden tekniikan, työnjärjestelyn uusien muotojen, talouden uusien, yksinkertaisempien hallintomenetelmien soveltamista. Siitä johtuu kysymys tuotannon ja taloushallinnon sosialistisesta rationalisoimisesta nykyajan eräänä ratkaisevana kysymyksenä.

Juuri siksi olen sitä mieltä, että puolueemme Keskuskomitean äskeinen päätös tuotannon ja taloushallinnon rationalisoimisesta⁴⁷ on puolueemme eräs tärkeimpiä päätöksiä, joka määrittelee meidän teollisuuspolitiikkamme lähikaudeksi.

Sanotaan, että rationalisointi vaatii jonkinlaisia väliaikaisia uhrauksia eräiden työläisryhmien, niiden joukossa myös nuorison puolelta. Se on totta, toverit!

Vallankumouksemme historia puhuu siitä, ettei ainoakaan suurimerkityksellinen askel ole mennyt meillä ilman jonkinlaisia uhrauksia työväenluokkamme erinäisten ryhmien puolelta koko maamme työväenluokan etujen hyväksi. Ottakaamme esimerkiksi kansalaissota, vaikkakin nykyisiä vähäisiä uhrauksia ei voida mitenkään verrata niihin vakaviin uhreihin, joita meillä oli kansalaissodan kaudella. Te näette, että nuo uhraukset jo korvautuvat meillä runsaalla mitalla.

Tuskin tarvinnee todistella, että nykyiset vähäiset uhraukset tulevat korvautumaan lähitulevaisuudessa

runsaalla mitalla. Juuri siksi ajattelenkin, ettemme saa karttaa eräitä vähäisiä uhreja koko työväenluokan etujen hyväksi.

Nuorisoliitto on aina ollut taistelijoittemme eturi-veissä. Minä en tiedä sellaista tapausta, jolloin se olisi jäänyt jälkeen meidän vallankumouksellisen elämämme tapahtumista. Minä en epäile sitä, etteikö nuorisoliitto nytkin, sosialistisen rationalisoinnin käytännössä toteuttamisen kysymyksessä, ottaisi sille kuuluvaa paikkaa. (Suosionosoituksia.)

Sallikaa minun siirtyä nyt toiseen kysymykseen — Nankingin tapahtumia koskevaan kysymykseen. Ajattelen, että Nankingin tapahtumat eivät voi olla meille yllätyksenä. Imperialismi ei voi elää ilman väkivaltaa ja ryöstöä, ilman verta ja ampumisia. Siksi se onkin imperialismia. Sen vuoksi Nankingin tapahtumat eivät voi olla meille yllätyksenä.

Mistä Nankingin tapahtumat puhuvat?

Mikä on niiden poliittinen sisältö?

Ne puhuvat siitä, että imperialismin politiikassa on tapahtunut käänne, käänne aseistetusta rauhasta aseelliseen sotaan Kiinan kansaa vastaan.

Nankingin tapahtumiin saakka imperialismi pyrki peittelemään hankkeitaan imelillä puheilla rauhasta ja puuttumattomuudesta muiden maiden sisäisiin asioihin, „sivilisation“ ja „ihmisrakkauden“ naamiolla, Kansainliitolla j.n.e. Nankingin tapahtumien jälkeen imperialismi viskaa syrjään niin imelät puheet, puuttumattomuuden, Kansainliiton kuin myöskin kaikenlaiset muut naamiot. Nyt imperialismi seisoo koko maailman edessä peittelemättömän ryövärin ja sortajan kaikessa alastomuudessa.

Porvarilliselle pasifismille on annettu vielä yksi murskaava isku. Sillä mitäpä muuta imperialistisen pasifismin ylistäjät, sellaiset kuin Boncour'it, Breitscheidit y.m. voisivat panna Nankingin asukkaiden ampumisen tosiasiaa vastaan kuin petollisia pasifistisia puheitaan?

Kansainliitolle on annettu vielä yksi korvapuusti. Sillä kuka muu kuin imperialismiin lakeija voi pitää „normaalina“ sellaista tosiasiaa, että eräs Kansainliiton jäsenistä ampuu Kansainliiton toisen jäsenen väestöä, ja Kansainliiton on pakko vaieta arvellen, ettei asia koske sitä?

On näytetty toteen, että meidän puolueemme oli oikeassa arvioidessaan imperialistimaiden sotajoukkojen tuonnin Shanghaihin Kiinan kansaa vastaan suunnattujen sotilaallisten hyökkäysten alkusoitoksi. Sillä ketkä muut kuin sokeat voivat olla näkemättä sitä, että imperialismi tarvitsi sotajoukkoja Shanghaihin siirtyäkseen „sanoista“ „tekoihin“.

Sellainen on Nankingin tapahtumien sisältö.

Minkälaisia aikomuksia imperialisteilla saattoi olla uskaltautuessaan Nankingin seikkailuun?

Mahdollista on, että viskatessaan naamionsa syrjään ja asettaessaan Nankingissa päiväjärjestykseen tykistön, imperialistit halusivat kääntää historian pyörää takaisinpäin, tehdä lopun kasvavasta vallankumouksellisesta liikkeestä kaikissa maissa ja käydä taisteluun sen maailman kapitalismin suhteellisen vankkuuden palauttamiseksi, mikä oli olemassa ennen imperialistista sotaa.

Tunnettua on, että imperialistisesta sodasta kapitalismi pääsi parantumattomin haavoin.

Tunnettua on, että kymmenisen vuotta sitten Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat murtivat pääoman rintaman ja iskivät siihen parantumattoman haavan.

Tunnettua on, että imperialistinen sota horjutti perustuksiaan myöten imperialismiin herruuden siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa.

Tunnettua on, että kymmenen vuoden kuluttua Lokakuun vallankumouksen jälkeen myöskin Kiinan työläiset ja talonpojat ryhtyivät murtamaan imperialismiin rintamaa, eikä ole pienintäkään syytä luulla, etteivät he murtaisi sitä loppuun asti.

On siis mahdollista, että imperialistit halusivat pyyhkäistä pois tämän kaiken yhdellä iskulla ja avata historian „uuden sivun“. Ja jos he todellakin halusivat sitä, niin täytyy sanoa, että he löivät kirveensä kiveen. Sillä vain lapsellisiksi käyneet ihmiset voivat luulla, että tykistön lait ovat historian lakeja voimakkaampia, että Nankingiin ammutuilla laukauksilla voidaan historian pyörää kääntää takaisin.

On mahdollista, että ampuessaan Nankingia imperialistit halusivat siten peloitella muiden maiden sorrettuja kansoja, jotka pyrkivät kiihkeästi vapauteen, aivan kuin sanoakseen niille: Nankingissa kerrotaan satua teistä. Se ei ole lainkaan mahdotonta, toverit. Peloittelemapolitiikalla ovat omat „perustansa“ imperialismiin historiassa. Mutta siitä, että tuo politiikka on kelvoton eikä johda päämäärään, siitä tuskin voi olla epäilystä. Tuota politiikkaa käytti aikoinaan „menestyksellisesti“ Venäjän tsarismi. Mutta mihin se päättyi? Te tiedätte, että se päättyi tsarismiin täydelliseen romahdukseen.

Vihdoin on mahdollista, että ampuessaan Nankingia imperialistit halusivat antaa iskun suoraan Kiinan vallankumouksen sydämeen ja tehdä mahdottomaksi, ensiksikin, Kiinan eteläisten sotajoukkojen edelleen liikehtimisen ja Kiinan yhdistämisen ja, toiseksi, niiden konsessioista käytävien neuvotteluehtojen toteuttamisen, jotka oli viety läpi Hankoussa. Se on täysin mahdollista ja nähtävästi täysin todennäköistä. Sen, että imperialistit eivät halua yhtenäistä Kiinaa, vaan katsovat paremmaksi kahden Kiinan olemassaolon voidakseen „menestyksellisemmin manöveerata“, — sen on kapitalistinen lehdistö jo moneen kertaan löpötellyt julki. Mitä tulee Shanghaiin ja muihin konsessioihin, niin tuskin voidaan epäillä sitä, että monet imperialistit „eivät ole myötämielisiä“ niille ehdoille, jotka laadittiin ja hyväksyttiin Hankoussa. Siis ampuessaan Nankingia imperialistit halusivat nähtävästi siten sanoa, että he katsovat paremmaksi neuvottelujen käymisen kansallisen hallituksen kanssa tulevaisuudessa tykistön painostuksella ja säästyksellä. Sellaisia ovat imperialistien musikaaliset maut. Se, että tämä kummallinen musiikki muistuttaa ihmissyöjien musiikkia, — se ei näköjään imperialisteja ujostuta...

Saavuttavatko he päämääränsä, sen osoittaa lähi-tulevaisuus. Täytyy kuitenkin panna merkille, että toistaiseksi he ovat saaneet aikaan vain: kiinalaisten vihan kasvamisen imperialismia kohtaan, Kuomintangin⁴⁸ voimien yhteenliittymisen ja Kiinan vallankumouksellisen liikkeen uuden vasemmalle siirtymisen.

Tuskin voidaan epäillä sitä, etteivätkö tulokset olisi toistaiseksi päinvastaisia.

Näinmuodoin käy niin, että ampuessaan Nankingia imperialistit pyrkivät aivan toiseen kuin mitä todellisuudessa syntyi, ja tulos oli sitäpaitsi aivan vastakkainen sille, mihin he olivat pyrkineet.

Sellaisia ovat Nankingin tapahtumain tulokset ja perspektiivit.

Sellaista on vanhoillisten leirin järkipattien politiikka.

Eipä suotta sanota, että kenet jumala tuomitsee tuohon, siltä hän riistää järjen. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia.)

*„Pravda“ № 72,
maaliskuun 31 pnä 1927*

KIRJE TSHUGUNOVILLE

Vastaukseni viivästyi tavattomasti. Pyydän anteeksi.

1) Leninin arvostelu Sun Jat-senista vuonna 1912⁴⁹ ei tietenkään ole vanhentunut ja se jää voimaan. Mutta tuo arvostelu koski entistä Sun Jat-senia. Sun Jat-senhan ei pysynyt aina samanlaisena. Hän kehittyi eteenpäin samoin kuin kaikki muukin maailmassa kehittyy. Lokakuun vallankumouksen jälkeen, erikoisesti vuosina 1920—21, Lenin suhtautui Sun Jat-seniin suurella kunnioituksella pääasiallisesti sen vuoksi, että Sun Jat-sen alkoi lähentyä ja ryhtyä yhteistyöhön Kiinan kommunistien kanssa. Tämä seikka täytyy ottaa huomioon, kun puhutaan Leninistä ja sunjatsenilaisuudesta. Merkitseekö tämä sitä, että Sun Jat-sen oli kommunisti? Ei, ei merkitse. Ero sunjatsenilaisuuden ja kommunismin (marxilaisuuden) välillä jää olemaan. Kun Kiinan kommunistit siitä huolimatta ovat yhteistyössä Kuomintangilaisten kanssa samassa puolueessa, Kuomintangin puolueessa, niin se johtuu siitä, että Sun Jat-senin kolme periaatetta — demokratia, kansallisuus, sosialismi — ovat täysin hyväksyttävä perusta kommunistien ja sunjatsenilaisten yhteistyölle Kuomintangin puolueessa Kiinan vallankumouksen nykyisessä kehitysvaiheessa.

Puheet siitä, että Venäjäkin eli aikoinaan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aattoa, mutta siitä huolimatta kommunistit ja eserrät eivät kuuluneet silloin yhteen yhteiseen puolueeseen, — noilla puheilla ei ole minkäänlaista pohjaa. Asia on niin, että Venäjä ei ollut silloin kansallisessa suhteessa sorrettu maa (se oli itse valmis sortamaan muita kansakuntia), jonka vuoksi Venäjällä ei ollut voimallista kansallista tekijää, joka kokoaa maan vallankumoukselliset voimat yhteen leiriin, kun taas nykyisessä Kiinassa kansallinen tekijä ei ole vain olemassa, vaan on vielä vallitsevana tekijänä (taistelu imperialistisia sortajia vastaan), joka määrää Kiinan vallankumouksellisten voimien keskinäissuhteet Kuomintangin sisällä.

2) Minun selostuksessani XIV edustajakokouksessa⁵⁰ ei sanota sanaakaan „myönnytyksistä Japanille“ ja kaiken lisäksi vielä „Kiinan kustannuksella“. Se on kevytmielistä, тов. Tshugunov. Minä puhun siinä vain ystävällisistä suhteista Japanin kanssa. Ja mitä merkitsevät ystävälliset suhteet diplomatian kannalta? Ne merkitsevät sitä, että me emme halua sotia Japanin kanssa, että me olemme rauhanpolitiikan kannalla.

3) Mitä tulee Pohjois-Amerikan kaksimieliseen politiikkaan, niin se, tuo kaksimielisyys, on niin selvää ja epäilemätöntä, ettei se kaipaa selityksiä.

Kommunistisin tervehdyksin *J. Stalin*

Huhtikuun 9 p:nä 1927

Julkaitaan ensi kertaa

PUOLUEEN KOLMESTA PÄÄTUNNUKSESTA TALONPOIKAISKYSYMYKSESSÄ

Vastaus Jan-skille

Kirjeenne sain tietysti aikanaan. Vastaan hieman myöhästyen, mitä pyydän anteeksi.

1) Lenin sanoo, että „jokaisen vallankumouksen tärkein kysymys on kysymys valtiovallasta“ (kts. XXI osa, s. 142). Minkä luokan tai minkä luokkien käsiin valta on keskitetty; mikä luokka tai mitkä luokat on kukistettava, minkä luokan tai minkäläisten luokkien on otettava käsiinsä valta, — se on „jokaisen vallankumouksen tärkein kysymys“.

Puolueen strategia päätunnuksia, jotka pysyvät voimassa koko ajan vallankumouksen jossakin vaiheessa, ei voida sanoa päätunnuksiksi, elleivät ne nojautu kokonaan ja täydellisesti tähän Leninin perusteisiin.

Päätunnukset voivat olla oikeat vain siinä tapauksessa, jos ne rakentuvat luokkavoimien marxilaisen analyysin pohjalle, jos ne hahmottelevat oikean kaavion vallankumouksellisten voimien sijoitukselle luokkataistelurintamalla, jos ne helpottavat joukkojen viemistä taistelurintamalle vallankumouksen voiton puolesta, taistelurintamalle vallan valtaamiseksi uuden luokan käsiin, jos ne helpottavat puoluetta muodostamaan laajoista kansanjoukoista sankan ja voimak-

kaan poliittisen armeijan, joka on välttämätön tämän tehtävän täyttämiseksi.

Vallankumouksen jonkin vaiheen aikana voi sattua tappioita ja perääntymisiä, vastoinkäymisiä ja joitakin taktillisia virheitä, mutta se ei vielä merkitse, että strateginen päätunnus on väärä. Niinpä esimerkiksi päätunnus vallankumouksemme ensimmäisessä vaiheessa — „yhdessä koko talonpoikaiston kanssa tsaaria ja tilanherroja vastaan, neutralisoiden porvariston, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen voiton puolesta“ — oli aivan oikea, vaikkakin vuoden 1905 vallankumous kärsi tappion.

Ei siis saa sekoittaa kysymystä puolueen päätunnuksesta kysymykseen vallankumouksen menestyksistä tai vastoinkäymisistä jollakin sen kehityksasteella.

Voi sattua, että vallankumouksen kulussa puolueen päätunnus on jo johtanut vanhojen luokkien tai vanhan luokan vallan kukistamiseen, mutta monet tästä tunnuksesta johtuvat vallankumouksen oleelliset vaatimukset eivät ole toteutuneet tai niiden toteuttaminen on pitkistynyt kokonaiseksi ajanjaksoksi, tai niiden toteuttamiseksi tarvitaan uusi vallankumous, mutta se ei vielä merkitse, että päätunnus on väärä. Niinpä esimerkiksi vuoden 1917 Helmi-kuun vallankumous kukisti tsarismia ja tilanherroja, mutta ei johtanut tilanherrojen maiden pakko-
luovutukseen j.n.e., mutta se ei vielä merkitse, että päätunnuksemme vallankumouksen ensi vaiheessa olisi ollut väärä.

Tahi edelleen: Lokakuun vallankumous toteutti porvariston kukistamisen ja vallan siirtämisen pro-

letariaatin käsiin, mutta ei heti johtanut: a) yleensä porvarillisen vallankumouksen viemiseen loppuun saakka, eikä b) myöskään maaseudun kulakiston eristämiseen, vaan pitkisti tämän työn määräytyksi ajanjaksoksi, mutta se ei vielä merkitse, että päätunnuksemme vallankumouksen toisessa vaiheessa — „yhdessä köyhimmän talonpoikaiston kanssa kapitalismia vastaan kaupungissa ja maaseudulla, neutralisoiden keskitalonpoikaiston, proletariaatin vallan puolesta“ — olisi ollut väärä.

Ei saa siis sekoittaa kysymystä puolueen päätunnuksesta kysymykseen joidenkin tästä tunnuksesta johtuvien vaatimusten toteuttamisen määräajasta ja muodoista.

Siksi ei puolueemme strategisia tunnuksia saa arvioida vallankumouksellisen liikkeen tilapäisten menestysten tai tappioiden kannalta jollakin kaudella, vielä vähemmän joidenkin näistä tunnuksista johtuvien vaatimusten toteuttamisen määräaikojen tai muotojen kannalta. Puolueen strategisia tunnuksia voidaan arvioida vain luokkavoimien marxilaisen analyysin ja vallankumouksen voimien oikean sijoituksen kannalta taistelurintamalla vallankumouksen voiton puolesta, vallan keskittämisen puolesta uuden luokan käsiin.

Teidän virheenne on siinä, että Te olette kiertänyt tämän mitä tärkeimmän metodologisen kysymyksen tai ette ole sitä käsittänyt.

2) Te kirjoitatte kirjeessänne:

„Onko oikea se väite, että me kuljimme liitossa koko talonpoikaiston kanssa vain Lokakuuhun asti? Ei, ei ole oikea. Tunnus „liitto koko talonpoikaiston kanssa“ piti paikkansa ennen

Lokakuuta, Lokakuun hetkellä ja ensi kaudella Lokakuun jälkeen, koska koko talonpoikaiston etujen mukaista oli porvarillisen vallankumouksen suorittaminen loppuun saakka“.

Siis tämän lainauksen mukaan puolueen strateginen tunnus vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa (1905 — helmikuu 1917), jolloin oli kysymys tsaarin ja tilanherrojen vallan kukistamisesta sekä proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin pystyttämisestä, ei eronnut strategisesta tunnuksesta vallankumouksen toisessa vaiheessa (helmikuu 1917 — lokakuu 1917), jolloin oli kysymys porvariston vallan kukistamisesta ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisestä.

Te siis kiellätte peruserotuksen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen ja proletaaris-socialistisen vallankumouksen välillä. Ja tämän virheen Te teette siksi, ettette nähtävästi halua käsittää sitä yksinkertaista seikkaa, että strategisen tunnuksen pääaihe on kysymys vallasta vallankumouksen kyseessäolevassa vaiheessa, kysymys siitä, mikä luokka syöstään vallasta ja minkä luokan käsiin valta siirtyy. Tuskinpa tarvitsee todistella, että Te olette tässä perinpohjin väärässä.

Te sanotte, että Lokakuun hetkellä ja ensi kaudella Lokakuun jälkeen me toteutimme tunnusta „liitto koko talonpoikaiston kanssa“, koska koko talonpoikaiston etujen mukaista oli porvarillisen vallankumouksen vieminen loppuun saakka. Mutta kuka Teille on sanonut, että Lokakuun vallanotto ja Lokakuun vallankumous ei ollut mitään muuta kuin porvarillisen vallankumouksen viemistä loppuun saakka tai että se asetti sen perustehtäväkseen?

Mistä Te olette saanut sen päähänne? Voidaanko porvariston vallan kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen sovittaa porvarillisen vallankumouksen puitteisiin? Eikö proletariaatin diktatuurin valtaaminen ole menemistä porvarillisen vallankumouksen puitteiden ulkopuolelle?

Miten voidaan väittää, että kulakit (hehän ovat myöskin talonpoikia) saattoivat kannattaa porvariston kukistamista ja vallan siirtymistä proletariaatille?

Miten voidaan kieltää, että asetus maan kansallistamisesta, maan yksityisomistuksen lakkauttamisesta, maan myynnin ja oston kieltämisestä j.n.e. siitä huolimatta, että sitä ei voida pitää sosialistisena asetuksena, toteutettiin meillä taistelussa kulakistoa vastaan eikä liitossa sen kanssa?

Miten voidaan väittää, että kulakit (jotka myöskin ovat talonpoikia) saattoivat kannattaa Neuvostovallan asetuksia tehtaiden, rautateiden, pankkien y.m. pakkoluovutuksesta tai proletariaatin tunnusta imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaisdaksi?

Miten voidaan väittää, että **perusseikkana** Lokakuun vallankumouksessa eivät ole nämä ja muut samantyyppiset toimenpiteet, ei porvariston kukistaminen eikä proletariaatin diktatuurin pystyttäminen, vaan porvarillisen vallankumouksen vieminen loppuun asti?

Kiistatonta on, että eräs Lokakuun vallankumouksen tärkeimmistä tehtävistä oli porvarillisen vallankumouksen vieminen loppuun saakka, että ilman Lokakuun vallankumousta se ei olisi voinut tulla viedyksi loppuun saakka, samoin kuin sekin, että

Lokakuun vallankumous itsekään ei olisi voinut tulla lujitetuksi ilman porvarillisen vallankumouksen viemistä loppuun saakka, ja että sikäli kuin Lokakuun vallankumous vei porvarillista vallankumousta loppuun, se tuli saamaan kaikkien talonpoikien kannatuksen. Kaikki se on kiistatonta. Mutta voidaanko tällä perusteella väittää, että porvarillisen vallankumouksen vieminen loppuun saakka ei ollut Lokakuun vallankumouksen kulussa **johdannaisilmiö**, vaan sen **olemus** eli sen päätarkoitus? Minne on Teiltä joutunut Lokakuun vallankumouksen tärkein tarkoitus — porvariston vallan kukistaminen, proletariaatin diktatuurin pystyttäminen, imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi, kapitalistien pakkoluovutus j.n.e.?

Ja kun strategisen tunnuksen tärkeimpänä aiheena on jokaisen vallankumouksen peruskysymys, s.o. kysymys vallan siirtymisestä toisen luokan käsistä toisen luokan käsiin, niin eikö silloin ole selvää, että kysymystä porvarillisen vallankumouksen viemisestä proletaarisen vallan toimesta loppuun saakka ei saa sekoittaa kysymykseen porvariston kukistamisesta ja tämän proletaarisen vallan valloittamisesta, s.o. kysymykseen, joka on strategisen tunnuksen tärkein aihe vallankumouksen toisessa vaiheessa.

Proletariaatin diktatuurin eräs suurimpia saavutuksia on se, että se vei porvarillisen vallankumouksen loppuun saakka ja lakaisi kokonaan pois keski-aikaisuuden loan. Maaseudulla on tällä seikalla ollut kaikkein tärkein ja todella ratkaiseva merkitys. Ilman sitä ei olisi voitu toteuttaa talonpoikaissotien yhdistämistä proletaariseen vallankumoukseen, mistä Marx

puhui jo viime vuosisadan toisella puoliskolla⁵¹. Ilman sitä ei olisi voitu lujittaa itse proletaarista vallankumousta.

Tämän yhteydessä täytyy ottaa huomioon seuraava tärkeä seikka. Porvarillisen vallankumouksen vieminen loppuun ei ole kerralla suoritettava teko. Todellisuudessa se pitkistyi kokonaiseksi ajanjaksoksi, ottaen osia ei vain vuodesta 1918, kuten Te kirjeesänne väitätte, vaan myöskin osia vuodesta 1919 (Volganvarsi — Urali) sekä vuosista 1919—1920 (Ukraina). Tarkoitin Koltshakin ja Denikinin hyökkäystä, jolloin koko talonpoikaistoa uhkasi tilanherrojen vallan palauttamisen vaara ja jolloin talonpoikaiston, nimenomaan kokonaisuutena, oli pakko liittyä Neuvostovallan ympärille turvatakseen porvarillisen vallankumouksen viemisen loppuun saakka ja säilyttääkseen itselleen tämän vallankumouksen hedelmät. Tämä elävän elämän prosessien mutkikkuus ja moninaisuus, tämä proletariaatin diktatuurin välittömästi sosialististen tehtävien „kummallinen“ yhteenpunoutuminen porvarillisen vallankumouksen loppuunsaattamisen kanssa on aina pidettävä silmällä edessä, jotta voitaisiin oikein ymmärtää sekä esittämämme lainaukset Leninin teoksista että puolueen tunnusten toteuttamisen mekaniikka.

Voidaanko sanoa, että tämä yhteenpunoutuminen on osoituksena siitä, että puolueen tunnus vallankumouksen toisessa vaiheessa oli väärä, että tämä tunnus ei eroa vallankumouksen ensimmäisen vaiheen tunnuksesta. Ei, ei voida sanoa. Päinvastoin, tämä yhteenpunoutuminen vain vahvistaa oikeaksi puolueen tunnuksen vallankumouksen toisessa vaiheessa:

yhdessä köyhimmän talonpoikaiston kanssa kapitalistista porvaristoa vastaan kaupungissa ja maaseudulla, proletariaatin vallan puolesta j.n.e. Miksi? Siksi, että porvarillisen vallankumouksen viemiseksi loppuun saakka täytyi ensin kukistaa Lokakuussa porvariston valta ja pystyttää proletariaatin valta, koska vain sellainen valta kykenee viemään loppuun saakka porvarillisen vallankumouksen. Mutta sitä varten, jotta Lokakuussa saatettiin pystyttää proletariaatin valta, täytyi valmistaa ja järjestää Lokakuuhun mennessä tätä tehtävää vastaava poliittinen armeija, joka kykeni kukistamaan porvariston, kykeni pystyttämään proletariaatin vallan, eikä tällöin tarvitse todistella sitä, että sellaisen poliittisen armeijan me saatoimme valmistaa ja järjestää vain tunnuksella: proletariaatin liitto köyhimmän talonpoikaiston kanssa porvaristoa vastaan, proletariaatin diktatuurin puolesta.

On selvää, että ilman sellaista strategista tunnusta, jota toteutettiin huhtikuusta 1917 lokakuuhun 1917, ei meillä olisi voinut olla sellaista poliittista armeijaa, emme siis olisi voineet voittaa Lokakuussa, emme olisi kukistaneet porvariston valtaa emmekä siis olisi voineet viedä porvarillista vallankumousta loppuun saakka.

Juuri siksi ei porvarillisen vallankumouksen viemistä loppuun saakka saa asettaa vastakohtaksi vallankumouksen toisen vaiheen strategiselle tunnukselle, jonka tehtävänä on turvata proletariaatille vallan valtaaminen.

On vain yksi keino välttää kaikki nämä „ristiriidat“ — se, että myönnetään peruserotus vallanku-

mouksen ensimmäisen vaiheen (porvarillis-demokraattinen vallankumous) strategisen tunnuksen ja vallankumouksen toisen vaiheen (proletaarinen vallankumous) strategisen tunnuksen välillä, myönnetään, että vallankumouksen ensimmäisen vaiheen aikana me kuljimme yhdessä **koko** talonpoikaiston kanssa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen puolesta, mutta vallankumouksen toisen vaiheen aikana kuljimme yhdessä **köyhimmän** talonpoikaiston kanssa pääoman valtaa vastaan proletaarisen vallankumouksen puolesta.

Ja se on myönnettävä, sillä siihen meitä velvoittaa vallankumouksen ensimmäisen ja toisen vaiheen luokkavoimien analyysi. Päinvastaisessa tapauksessa ei voitaisi selittää sitä tosiasiaa, että vuoden 1917 helmikuuhun asti me toimimme proletariaatin ja **talonpoikaiston** vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin tunnuksella, mutta vuoden 1917 helmikuun jälkeen tämä tunnus vaihdettiin proletariaatin ja **köyhimmän** talonpoikaiston **socialistisen** diktatuurin tunnukseen.

Myöntäkää, että tätä toisen tunnuksen vaihtamista toiseen tunnukseen maalisi—huhtikuussa 1917 ei Teidän kaaviotanne seuraten voida selittää.

Tästä puolueen kahden strategisen tunnuksen peruseroavaisuudesta Lenin mainitsi jo kirjassaan „Socialidemokratian kaksi taktiikkaa demokraattisessa vallankumouksessa“. Hän määritteli seuraavasti puolueen tunnuksen porvarillis-demokraattista vallankumousta valmisteltaessa:

„Proletariaatin täytyy viedä loppuun asti demokraattinen vallankumous yhdistäen mukaansa talonpoikaiston joukon, mur-

taakseen väkivalloin itsevaltiuden vastarinnan ja tehdäkseen tehottomaksi porvariston horjuvaisuuden“ (kts. VIII osa, s. 96).

Toisin sanoen: koko talonpoikaiston kanssa itsevaltiutta vastaan, neutralisoiden porvariston, — demokraattisen vallankumouksen puolesta.

Mitä tulee puolueen tunnukseen sosialistisen vallankumouksen valmistelun kaudella, niin hän määritteli sen seuraavasti:

„Proletariaatin täytyy suorittaa sosialistinen vallankumous yhdistäen mukaansa väestön puoliproletaaristen ainesten joukon, murtaakseen väkivalloin porvariston vastarinnan ja tehdäkseen tehottomaksi talonpoikaiston ja pikkuporvariston horjuvaisuuden“ (kts. sama).

Toisin sanoen: yhdessä köyhimmän talonpoikaiston ja yleensä väestön puoliproletaaristen kerrosten kanssa porvaristoa vastaan neutralisoiden pikkuporvariston kaupungissa ja maaseudulla, — sosialistisen vallankumouksen puolesta.

Näin oli vuonna 1905.

Vuoden 1917 huhtikuussa Lenin, luonnehtien silloisen poliittisen tilan proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin yhteenpunoutumaksi porvariston realisen vallan kanssa, sanoi:

„Nykyhetken erikoisuus Venäjällä on siirtyminen vallankumouksen ensimmäisestä * vaiheesta, joka antoi vallan porvaristolle proletariaatin riittämättömän tietoisuuden ja järjestyneisyyden vuoksi — sen toiseen vaiheeseen, jonka täytyy antaa valta proletariaatin ja talonpoikaiston köyhimpien kerrosten * käsiin“ (kts. Leninin „Huhtikuun teesit“, XX osa, s. 88).

* Alleviivaus minun. J. St.

Vuoden 1917 elokuun lopulla, jolloin valmistautuminen Lokakuuhun oli käynnissä täydellä höyryllä, Lenin kirjoitti erikoisessa kirjoituksessa „Talonpojat ja työläiset“:

„Vain proletariaatti ja talonpoikaisto * voivat kukistaa monarkian — sellainen oli siihen aikaan (tarkoitetaan vuotta 1905. J. St.) meidän luokkapoliittikkamme perusmääritelmä. Ja tämä määritelmä oli oikea. Vuoden 1917 helmi- ja maaliskuu on vielä kerran sen todistanut. Vain proletariaatti, joka johtaa köyhintä talonpoikaistoa * (puoliproletaareja, kuten ohjelmasamme sanotaan), voi lopettaa sodan demokraattiseen rauhaan, parantaa sodan haavat, ryhtyä ottamaan ehdottoman välttämättömiksi käyneitä ja lykkäystä sietämättömiä askeleita sosialismiin — sellainen on meidän luokkapoliittikkamme määritelmä nyt“ (kts. XXI osa, s. 111).

Tätä ei ole käsitettävä niin, että meillä nyt olisi proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuuri. Se ei tietenkään pidä paikkaansa. Me kuljimme Lokakuuhun proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnuksella ja toteutimme sen Lokakuussa muodollisesti, koska meillä oli blokki vasemmistoeserrien kanssa ja jaoimme johdon heidän kanssaan, vaikka todellisuudessa meillä jo silloin oli proletariaatin diktatuuri, koska me, bolshevikit, olimme enemmistönä. Mutta proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuuri lakkasi muodollisesti vasemmistoeserrien „kapinan“⁵² jälkeen, vasemmistoeserrien kanssa solmitun blokin hajottua, jolloin johto kokonaan ja täydellisesti siirtyi yhden puolueen käsiin, meidän puolueemme käsiin, joka ei jaa eikä voi jakaa valtion johtoa toisen puolueen kanssa.

* Alleviivaus minun. J. St.

Sitä meillä juuri sanotaankin proletariaatin diktaatturiksi.

Vihdoin Lenin kirjoitti vuoden 1918 marraskuussa, luodessaan jälkikatsauksen kuljettuun vallankumoustiehen:

„Niin, meidän vallankumoksemme on porvarillinen niin kauan kuin me kuljemme yhdessä koko talonpoikaiston kanssa. Sen me olemme tajunneet selvääkin selvemmin, sanoneet satoja ja tuhansia kertoja vuodesta 1905 alkaen, emmekä me ole milloinkaan yrittäneet hypätä tämän historiallisen prosessin välttämättömän asteen yli tai poistaa sitä asetuksilla... Mutta vuonna 1917, huhtikuusta alkaen, kauan ennen Lokakuun vallankumousta, ennen vallan ottamista käsiimme *, me sanoimme avoimesti ja selitimme kansalle: vallankumous ei voi nyt tähän pysähtyä, sillä maa on mennyt eteenpäin, kapitalismi on astunut eteenpäin, kurjistuminen on päässyt ennenkuulumattomaan mittaan, mikä vaatii (tahtooko sitä joku tai ei), vaatii ottamaan askeleita eteenpäin, sosialismiin. Sillä muuten ei voida mennä eteenpäin, pelastaa sodan raatelemaa maata, muuten ei voida lieventää työtätekevien ja riistettyjen kärsimyksiä. Kävi juuri niin kuin me sanoimme. Vallankumouksen kulku on vahvistanut ajatuksemme oikeaksi. Ensin yhdessä „koko“ talonpoikaiston kanssa monarkiaa vastaan, tilanherroja vastaan, keskiaikaisuutta vastaan (ja sikäli vallankumous pysyy porvarillisena, porvarillis-demokraattisena). Sitten yhdessä köyhimmän talonpoikaiston kanssa, yhdessä puoliproletariaatin kanssa, yhdessä kaikkien riistettyjen kanssa kapitalismia vastaan, siis myöskin maalaispohattoja, kulakkeja, keinottelijoita vastaan *, ja sikäli vallankumous tulee sosialistiseksi“ (kts. XXIII osa, s. 390—391).

Kuten näette, Lenin korosti alituisesti koko sen erotuksen syvyyttä, mikä on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen valmistelun kaudella esitetyn

* Alleiviivaus minun. J. St.

ensimmäisen strategisen tunnuksen ja Lokakuun valmistelun kaudella esitetyn toisen strategisen tunnuksen välillä. Ensimmäisessä tapauksessa tunnus: **koko talonpoikaiston** kanssa itsevaltiutta vastaan, jälkimmäisessä tapauksessa tunnus: **köyhimmän talonpoikaiston** kanssa porvaristoa vastaan.

Se tosiasia, että porvarillisen vallankumouksen vieminen loppuun pitkistyi kokonaiseksi ajanjaksoksi Lokakuun jälkeen ja että sikäli kuin me veimme porvarillista vallankumousta loppuun, „koko“ talonpoikaisto ei voinut olla olematta meille myötätuntoista, — tämä tosiasia, kuten jo ylempänä mainitsin, ei rahtuistakaan horjuta sitä perusseikkaa, että Lokakuuhun me kuljimme ja Lokakuussa voitimme yhdessä **köyhimmän talonpoikaiston** kanssa, että me kukistimme porvariston vallan ja pystytimme proletariaatin diktatuurin (jonka eräänä tehtävänä oli porvarillisen vallankumouksen loppuunvieminen) yhdessä **köyhimmän talonpoikaiston** kanssa kulakiston (myöskin talonpoikia) tehdessä vastarintaa ja keskitalonpoikaiston horjuessa.

Lienee selvä.

3) Te kirjoitatte kirjeessänne edelleen:

„Onko oikea se väite, että „me tulimme Lokakuuhun tunnuksin: liitto maalaisköyhälistön kanssa neutralisoiden keskitalonpojan“? Ei, se ei ole oikea. Jo ylempänä esitetyistä syistä ja Leninin teoksista lainatuista otteista näkyy, että tämä tunnus saattoi syntyä vasta silloin, kun „luokkajako talonpoikaiston keskuudessa kypsyi“ (Lenin), s.o. „vuoden 1918 kesällä ja syksyllä“.

Tämän lainauksen mukaan ei puolue ole ryhtynyt neutralisoimaan keskitalonpoikaa Lokakuun valmistele-

lun kaudella eikä Lokakuun aikana, vaan Lokakuun jälkeen ja varsinkin vuoden 1918 jälkeen, köyhälistökomiteain jälkeen. Se on aivan väärin.

Päinvastoin, keskitalonpojan neutralisoinnin politiikka ei alkanut, vaan päättyi köyhälistökomiteain jälkeen, vuoden 1918 jälkeen. Keskitalonpojan neutralisoinnin politiikka lopetettiin (eikä siihen ryhdytty) käytännöllisessä toiminnassamme nimenomaan vuoden 1918 jälkeen. Juuri vuoden 1918 jälkeen, vuoden 1919 maaliskuussa Lenin lausui avatessaan VIII puoluekokouksemme:

„Menneen ajan sosialismin parhaat edustajat,—kun he vielä luottivat vallankumoukseen ja palvelivat sitä teoreettisesti sekä aatteellisesti,—puhuivat talonpoikaiston neutralisoinnista, s. o. siitä, että keskitalonpoikaistosta on tehtävä puolueeton yhteiskuntakerros, joka, ellei se aktiivisesti auttaisikaan proletariaatin vallankumousta, ei ainakaan olisi sen tiellä, ei menisi vihollistemme puolelle. Tämä abstraktinen, teoreettinen tehtävän asetus on meille täysin selvä. Mutta se on riittämätön *. Me olemme tulleet sellaiseen vaiheeseen sosialistisessa rakennustyössä *, jolloin on laadittava konkreettisesti, yksityiskohtaisesti, maaseututyön kokemuksen pohjalla tarkistetut perussäännöt ja ohjeet, joita meidän täytyy pitää johtonamme, jotta keskitalonpoikaan nähden pääsisimme lujan liiton pohjalle (kts. XXIV osa, s. 114).

Kuten näette, tämä on jotakin aivan päinvastaista sille, mistä Te puhutte kirjeessänne, ja Te käännätte tässä meidän todellisen puoluekäytäntömme ylösalaisin, sekoittaen neutralisoinnin alun sen lopun kanssa.

Keskitalonpoika vaikeroi ja horjui vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä, kunnes porvaristo

* Alleviivaus minun. J. St.

tuli kukistetuksi, niin kauan kuin Neuvostojen valta ei vielä ollut lujittunut, minkä vuoksi se juuri oli neutralisoitava. Keskitalonpoika alkoi kääntyä meidän puoleemme alettuaan vakuuttua siitä, että porvaristo on kukistettu „tositeolla“, että Neuvostojen valta lujittuu, että kulakista saadaan yliote, että Punainen Armeija alkaa voittaa kansalaissodan rintamalla. Juuri tällaisen murroksen jälkeen kävi mahdolliseksi puolueen kolmas strateginen tunnus, jonka Lenin esitti VIII puoluekokouksessa: **nojautuen maalaishöyhälistöön ja solmien lujan liiton keskitalonpojan kanssa— eteenpäin sosialistisen rakennustyön puolesta.**

Miten Te olette saattanut unohtaa tämän yleisesti tunnetun tosiasian?

Edelleen Teidän kirjeenne mukaan on keskitalonpojan neutralisoimisen politiikka proletaariseen vallankumoukseen **siirryttäessä ja ensimmäisinä päivinä** tämän vallankumouksen voiton jälkeen väärä ja kelpaamaton eikä sitä siksi voida hyväksyä. Se on aivan **väärin**. Asianlaita on juuri päinvastoin. Juuri porvariston valtaa kukistettaessa ja ennen proletariaatin vallan lujittumista keskitalonpoika eniten horjuu ja tekee vastarintaa. Juuri tällä kaudella onkin liitto maalaishöyhälistöön kanssa ja keskitalonpojan neutralisointi välttämätöntä.

Pitäen kiinni virheestänne Te väitätte, että kysymyksellä talonpoikaistosta on suuri merkitys ei vain meidän maallemme, vaan myöskin muille maille, „jotka enemmän tai vähemmän muistuttavat Lokakuuta edeltäneen Venäjän taloutta“. Tämä viimeainittu seikka on tietenkin totta. Mutta teeseissään agraarikysymyksestä Kommunistisen Internationalen II kon-

gressissa⁵³ proletaaristen puolueiden politiikasta keskitalonpoikaan nähden kaudella, jolloin proletariaatti valtaa vallan, Lenin sanoo seuraavaa. Määritelyään köyhimmän talonpoikaiston eli tarkemmin sanoen „työtätekevät ja riistetyt joukot maaseudulla“ erilliseksi ryhmäksi, jonka muodostavat maataloustyöläiset, puoliproletaarit eli parsellitalonpojat ja pientalonpoikaisto, sekä siirryttyään sitten kysymykseen keskitalonpoikaistosta erikoisena ryhmänä maaseudulla, Lenin sanoo:

„Keskitalonpoikaistolla“ taloudellisessa mielessä on ymmärrettävä pieniä maanviljelijöitä, jotka omistajan tahi vuokramiehen oikeudella hallitsevat myöskin pieniä maapalstoja, mutta kuitenkin sellaisia, jotka, ensiksi, kapitalismin vallitessa yleensä antavat paitsi talouden perheen niukkaa toimeentuloa myöskin mahdollisuuden jonkinlaisen ylijäämän saamiseen, mikä ainakin parhaimpina vuosina voi muuttua pääomaksi,— ja jotka, toiseksi, varsin usein (esimerkiksi yhdessä taloudessa kahta tai kolmea kohti) turvautuvat vieraan työvoiman palkkaamiseen.. Vallankumouksellinen proletariaatti ei voi asettaa tehtäväkseen,— ainakaan lähimpää tulevaisuutta eikä proletariaatin diktatuurin kauden alkua varten — tämän kerroksen vetämistä puolelleen, vaan sen täytyy rajoittua sen neutralisoimisen tehtävään, s.o. tehdä se neutraaliseksi proletariaatin ja porvariston välisessä taistelussa“* (kts. XXV osa, s. 271—272).

Miten voidaan tämän jälkeen väittää, että keskitalonpojan neutralisoimisen politiikka saattoi meillä „syntyä“ „vasta“ „vuoden 1918 kesällä ja syksyllä“, s.o. sen jälkeen, kun Neuvostojen vallan, proletariaatin vallan lujittamisessa oli saatu ratkaisevia saavutuksia?

* Alleviivaus minun. J. St.

Kuten näette, kysymys proletaaristen puolueiden strategisesta tunnuksesta sosialistiseen vallankumoukseen siirtymisen hetkellä ja proletariaatin vallan lujittamisen aikana samoin kuin myös kysymys keskitalonpojan neutralisoinnista ei ole niin yksinkertainen kuin Te kuvittelette.

4) Kaikesta edellä sanotusta näkyy, että Teidän esittämiänne lainauksia Leninin teoksista ei mitenkään voida asettaa vastakohtaksi puolueen päätunnukselle vallankumouksen toisessa vaiheessa, sillä nämä lainaukset: a) eivät puhu puolueen päätunnuksesta Lokakuun edellä, vaan porvarillisen vallankumouksen viemisestä loppuun saakka Lokakuun jälkeen, b) ne eivät kumoa tätä tunnusta, vaan todistavat sen oikeaksi.

Edellä jo mainitsin ja minun on pakko vieläkin toistaa, että puolueen strategisen tunnuksen vastakohtaksi vallankumouksen toisessa vaiheessa, ennen vallan ottamista proletariaatin käsiin, jonka tunnuksen tärkein aihe on kysymys vallasta, ei saa asettaa porvarillisen vallankumouksen loppuunsaattamisen tehtävää, jota toteutetaan sen jälkeen, kun proletariaatti on ottanut vallan käsiinsä.

5) Te puhutte toveri Molotovin tunnetusta kirjoituksesta „Pravdassa“ „Porvarillisesta vallankumouksesta maassamme“ (maaliskuun 12 pnä 1927), joka Teitä kuulemma „sysäsikin“ kääntymään puoleeni saamaan selitystä. En tiedä, miten Te luette kirjoituksia. Minäkin olen lukenut toveri Molotovin kirjoituksen ja arvelen, ettei se missään määrin ole ristiriidassa sen kanssa, mitä on sanottu minun selostuksessani XIV puoluekokouksessamme puolueen tunnuksesta talonpoikaistoon nähden⁵⁴.

Toveri Molotov ei kirjoituksessaan puhu puolueen päätunnuksesta Lokakuun kaudella, vaan siitä, että sikäli kuin puolue Lokakuun jälkeen suoritti loppuun porvarillista vallankumousta, oli sillä puolellaan kaikkien talonpoikien myötätunto. Mutta edellä jo sanoin, että tämän tosiasian toteaminen ei kiellä, vaan päinvastoin vahvistaa oikeaksi sen perustoteaman, että me olemme kukistaneet porvariston vallan ja pystytäneet proletariaatin diktatuurin yhdessä köyhimmän talonpoikaiston kanssa, neutralisoiden keskitalonpojan, kaupungin ja maaseudun porvaristoa vastaan, että ilman sitä me emme olisi voineet viedä porvarillista vallankumousta loppuun.

*„Bolshevik“ № 7-8,
huhtikuun 15 pnä 1927*

KIINAN VALLANKUMOUKSEN KYSYMYKSIÄ

*NKP(b):n Keskuskomitean hyväksymät teesit
propagandisteille*

I

KIINAN VALLANKUMOUKSEN PERSPEKTIIVIT

Tärkeimmät tosiasiat, jotka määräävät Kiinan vallankumouksen luonteen:

a) Kiinan puolisiirtomaa-asema ja imperialismiin finanssi- ja taloudellinen herruus;

b) feodaalisten jätteidensä sorto, jota voimistaa militarismien ja byrokratians sorto;

c) työläisten ja talonpoikain miljoonaisten joukkojen kasvava vallankumouksellinen taistelu feodaalista ja virkamiessortoa vastaan, militarismia vastaan, imperialismia vastaan;

d) kansallisen porvariston poliittinen heikkous, sen riippuvaisuus imperialismista, vallankumouksellisen liikkeen laajakantoisuuden pelko;

e) proletariaatin kasvava vallankumouksellinen aktiivisuus, sen arvovallan kasvu työtätekevien miljoonaisten joukkojen keskuudessa;

f) proletariaatin diktatuurin olemassaolo Kiinan naapuruuksessa.

Tästä johtuu Kiinan tapahtumain kaksi kehitystietä:

joko kansallinen porvaristo murskaa proletariaatin, tekee sopimuksen imperialismiin kanssa ja lähtee

yhdessä sen kanssa sotaretkelle vallankumousta vastaan lopettaakseen sen kapitalismin herruuden pysyttämiseen;

tahi proletariaatti työntää kansallisen porvariston syrjään, lujittaa oman hegemoniansa ja vie mukanaan kaupungin ja maaseudun työtätekevien miljoonaiset joukot murtaakseen kansallisen porvariston vastarinnan, viedäkseen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen täydelliseen voittoon ja siirtääkseen sen sitten vähitellen sosialistisen vallankumouksen raiteille kaikkine siitä johtuvine seurauksineen.

Jompi kumpi.

Maailman kapitalismin kriisi ja proletariaatin diktatuurin olemassaolo Neuvostoliitossa, proletariaatin diktatuurin, jonka kokemusta Kiinan proletariaatti voi käyttää menestyksellisesti hyväkseen, helpottavat huomattavasti Kiinan vallankumouksen toisen tien toteuttamisen mahdollisuutta.

Toisaalta se seikka, että imperialismi hyökkää Kiinan vallankumousta vastaan yleensä otettuna yhtenäisenä rintamana, että imperialistien keskuudessa ei ole nyt sitä hajaannusta eikä sitä sota, jotka esimerkiksi Lokakuun vallankumouksen edellä olivat olemassa imperialismien leirissä ja jotka heikensivät imperialismia,—tämä seikka puhuu siitä, että Kiinan vallankumous kohtaa tiellään voittoon paljon enemmän vaikeuksia kuin vallankumous Venäjällä, että rintaman toiselle puolelle siirtymisiä ja kavalluksia tulee tämän vallankumouksen kulussa olemaan verrattomasti enemmän kuin Neuvostoliitossa kansalaissodan kautena.

Sen vuoksi taistelu näiden vallankumouksen kahden tien välillä on Kiinan vallankumouksen luonteenomainen piirre.

Juuri sen vuoksi kommunistien perustehtävänä on taistelu Kiinan vallankumouksen toisen tien voiton puolesta.

II

KIINAN VALLANKUMOUKSEN ENSIMMÄINEN VAIHE

Kiinan vallankumouksen ensimmäisenä kautena, pohjoiseen tehdyn ensimmäisen sotaretken aikana, jolloin kansallinen armeija Jangtse jokea lähetessään sai voiton toisensa jälkeen, mutta työläisten ja talonpoikain mahtava liike ei ollut vielä ehtinyt päästä vauhtiin, kansallinen porvaristo (ei compradorit⁵⁵) kulki yhdessä vallankumouksen kanssa. Se oli yhdistetyn yleiskansallisen rintaman vallankumous.

Tämä ei merkitse, etteikö vallankumouksen ja kansallisen porvariston välillä olisi ollut ristiriitoja. Se merkitsee vain sitä, että tukiessaan vallankumousta kansallinen porvaristo pyrki käyttämään sitä omiin tarkoituksiinsa rajoittaakseen sen laajakantoisuutta suuntaamalla sen pääasiassa aluevaltausten tielle. Oikeistolaisten ja vasemmistolaisten välinen taistelu Kuomintangissa tänä kautena oli näiden ristiriitojen heijastusta. Tshangkaishekin yritys maaliskuussa 1926 ajaa kommunistit pois Kuomintangista oli kansallisen porvariston ensimmäinen vakava yritys vallankumouksen taltuttamiseksi. On tunnettua, että NKP(b):n Keskuskomitea oli jo silloin

sitä mieltä, että „on noudatettava kommunistisen puolueen Kuomintangin kokoonpanossa säilyttämisen linjaa“, että „asiaa on kehitettävä siihen suuntaan, että oikeistolaiset poistuvat tai erotetaan Kuomintangista“ (huhtikuu 1926).

Tämä oli suunta vallankumouksen edelleen kehittämiseen, vasemmistolaisten ja kommunistien kiinteään yhteistyöhön Kuomintangin sisällä ja kansallisessa hallituksessa, Kuomintangin yhtenäisyyden lujittamiseen ja samaan aikaan oikeistokuomintangilaisten paljastamiseen ja eristämiseen, oikeistolaisten alistamiseen Kuomintangin kuriin, oikeistolaisten, heidän yhteyksiensä ja kokemustensa hyväksikäyttämiseen, mikäli he alistuvat Kuomintangin kuriin, tai oikeistolaisten karkoittamiseen Kuomintangista, mikäli he rikkovat tätä kuria ja pettävät vallankumouksen etuja.

Myöhemmät tapahtumat todistavat tämän suunnan täysin oikeaksi. Talonpoikaisliikkeen voimakas kehitys ja talonpoikaisliittojen ja talonpoikaiskomiteain järjestäminen maaseudulla, voimakas lakkoaalto kaupungeissa ja ammattiliittoneuvostojen muodostaminen, kansallisten sotajoukkojen voitokas eteneminen Shanghaiin kohti, joka oli imperialistien laivaston ja sotajoukkojen piirittämä, — kaikki nämä ja muut sen tapaiset tosiasiat puhuvat siitä, että otettu suunta oli ainoa oikea suunta.

Vain tällä seikalla on selitettävissä se tosiasia, että oikeistolaisten helmikuussa 1927 tekemä yritys Kuomintangin lohkomiseksi ja uuden keskuksen muodostamiseksi Nantshangiin meni myttyyn Uhanin

vallankumouksellisen Kuomintangin yksimielisen vastarinnan ansiosta.

Mutta tämä yrittäminen oli merkinä siitä, että maassa tapahtuu luokkavoimien uudelleenryhmittäminen, että oikeistolaiset ja kansallinen porvaristo eivät rauhoitu, että ne tulevat voimistamaan toimintaansa vallankumousta vastaan.

Siksi NKP(b):n Keskuskomitea oli oikeassa sanoessaan maaliskuussa 1927, että:

a) „luokkavoimien uudelleenryhmittämisen ja imperialististen armeijoiden keskittämisen yhteydessä Kiinan vallankumous elää nykyisellä ajankohdalla kriittistä kautta ja että sen voittojen edelleen saavuttaminen on mahdollista vain sillä ehdolla, että toteutetaan päättävistä joukkoliikkeen kehittämisen suuntaa“;

b) „on pidettävä suuntana työläisten ja talonpoikain aseistamista, talonpoikaismuuttamista paikkakunnilla tosiasiallisiksi vallan elimiksi, joilla on aseelliset itsepuolustusjoukot“;

c) „kommunistisen puolueen ei pidä peitellä oikeistokuomintangilaisten petturimaista ja taantumuksellista politiikkaa ja oikeistolaisten paljastamisen pohjalla sen on mobilisoitava joukkoja Kuomintangin ja Kiinan kommunistisen puolueen ympärille“ (maaliskuun 3 p:nä 1927).

Sen vuoksi on helppoa ymmärtää, että vallankumouksen myöhempi voimistuminen ja vauhti toisaalta sekä imperialistien rynnistys Shanghaissa toisaalta eivät voineet olla sysäämättä Kiinan kansallista porvaristoa vastavallankumouksen leiriin, samoin kuin kansallisten sotajoukkojen suorittama Shanghain val-

taus ja Shanghain työläisten lakot eivät voineet olla yhdistämättä imperialisteja vallankumouksen tukahduttamista varten.

Niin tapahtuikin. Nankingissa suoritettut ampumiset olivat tässä suhteessa signaalina taistelevien voimien uudelle jakautumiselle Kiinassa. Ampuesaan Nankingia ja esittäessään uhkavaatimuksen imperialistit halusivat sanoa, että he etsivät kansallisen porvariston tukea yhteistä taistelua varten Kiinan vallankumousta vastaan.

Ja Tshangkaishek taas, ampuen työläisten joukkokokouksia ja järjestäen vallankaappauksen, aivan kuin vastaukseksi imperialistien kutsuun puhui, että yhdessä kansallisen porvariston kanssa hän on valmis tekemään sopimuksen imperialistien kanssa Kiinan työläisiä ja talonpoikia vastaan.

III

KIINAN VALLANKUMOUKSEN TOINEN VAIHE

Tshangkaishekin vallankaappaus on merkinä kansallisen porvariston jäämisestä syrjään vallankumouksesta, kansallisen vastavallankumouksen keskuksen muodostumisesta ja oikeistokuomintangilaisten sopimuksesta imperialistien kanssa Kiinan vallankumousta vastaan.

Tshangkaishekin vallankaappaus merkitsee sitä, että etelä-Kiinassa tulee tästä lähtien olemaan kaksi leiriä, kaksi hallitusta, kaksi armeijaa, kaksi keskusta — vallankumouksen keskus Uhanissa ja vastavallankumouksen keskus Nankingissa.

Tshangkaishekin vallankaappaus merkitsee sitä, että vallankumous on tullut kehityksensä toiseen vaiheeseen, että on alkanut käänne yhdistetyn yleiskansallisen rintaman vallankumouksesta **työläisten ja talonpoikain** monimiljoonaisten joukkojen vallankumoukseen, **agraarivallankumoukseen**, joka voimistaa ja laajentaa taistelua imperialismia vastaan, gentryjä ja feodaalisia tilanherroja vastaan, militaristeja ja Tshangkaishekin vastavallankumouksellista ryhmää vastaan.

Se merkitsee, että taistelu vallankumouksen kahden tien välillä, sen edelleen kehittämisen ja sen likvidoimisen kannattajain välillä, tulee kärjistymään päivä päivältä ja vallankumouksen nykyinen kausi tulee olemaan täynnänsä tätä taistelua.

Se merkitsee, että vallankumouksellinen Kuomintang Uhanissa, käyden päättäväistä taistelua militarismia ja imperialismia vastaan, tulee muuttumaan tosiasiasa proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin elimeksi, mutta Tshangkaishekin vastavallankumouksellinen ryhmä Nankingissa, loitoten työläisistä ja talonpojista ja lähentyen imperialismia, jakaa loppujen lopuksi militaristien kohtalon.

Mutta siitä johtuu, että Kuomintangin yhtenäisyyden säilyttämisen politiikka, oikeistolaisten eristämisen politiikka Kuomintangin sisällä ja heidän käyttäminen vallankumouksen tarkoituksiin ei enää vastaa vallankumouksen uusia tehtäviä. Tämä politiikka on vaihdettava oikeistolaisten päättäväisen karkoittamisen politiikkaan Kuomintangista, oikeistolaisia vastaan käytävän päättäväisen taistelun politiikkaan aina

heidän täydelliseen poliittiseen likvidoimiseen saakka, kaiken vallan keskittämisen politiikkaan maassa vallankumoukselliselle Kuomintangille, Kuomintangille ilman sen oikeistoaineksia, Kuomintangille vasemmistokuomintangilaisten ja kommunistien blokkina.

Siitä johtuu edelleen, että vasemmistolaisten ja kommunistien kiinteään yhteistyön politiikka Kuomintangin sisällä saa tässä vaiheessa erikoisen painavuuden ja erikoisen merkityksen, että tämä yhteistyö heijastaa Kuomintangin ulkopuolella muodostuvaa työläisten ja talonpoikain liittoa, että ilman tällaista yhteistyötä vallankumouksen voitto on mahdoton.

Tästä seuraa edelleen, että vallankumouksellisen Kuomintangin voiman peruslähteenä on työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisen liikkeen edelleen kehittäminen ja heidän joukkojärjestöjensä — vallankumouksellisten talonpoikaiskomiteain, työläisten ammattiliittojen ja muiden vallankumouksellisten joukkojärjestöjen lujittaminen tulevien Neuvostojen valmistelemisen aineksina, että vallankumouksen voiton perustakeena on työtätekevien miljoonaisten joukkojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kasvu ja että tärkeimpänä vastamyökkynä vastavallankumousta vastaan on työläisten ja talonpoikain aseistaminen.

Siitä johtuu vihdoin, että taistellessaan samoissa riveissä vallankumouksellisten kuomintangilaisten kanssa kommunistisen puolueen on tarkemmin kuin milloinkaan ennen säilytettävä itsenäisyytensä ehtona, joka on välttämätön proletariaatin hegemonian turvaamiseksi porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa.

IV

OPPOSITION VIRHEET

Opposition (Radek ja kumppanit) perusvirhe on se, että se ei käsitä Kiinan vallankumouksen luonnetta, ei käsitä sitä, mitä vaihetta tämä vallankumous nykyään käy, ei käsitä sen nykyistä kansainvälistä tilaa.

Oppositio vaatii, että Kiinan vallankumous kehittyisi suunnilleen samanlaisella vauhdilla kuin Lokakuun vallankumous. Oppositio on tyytymätön, kun Shanghain työläiset eivät ottaneet vastaan ratkaisevaa taistelua imperialisteja ja heidän apureitaan vastaan.

Mutta se ei käsitä, että vallankumous Kiinassa ei voi kehittyä nopeaa vauhtia muun muassa sen vuoksi, että kansainvälinen tilanne on nyt vähemmän otollinen kuin se oli vuonna 1917 (ei ole sotaa imperialistien kesken).

Se ei käsitä, että ratkaisevaa taistelua ei saa ottaa vastaan epäedullisissa oloissa, kun reservejä ei ole vielä tuotu paikalle, aivan samoin kuin esimerkiksi bolshevikit eivät ottaneet vastaan ratkaisevaa taistelua huhtikuussa eivätkä myöskään heinäkuussa 1917.

Oppositio ei käsitä, että ellei vältetä ratkaisevaa taistelua epäedullisissa oloissa (kun se voidaan välttää), niin se merkitsee vallankumouksen vihollisten asian helpottamista.

Oppositio vaatii työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa. Mutta mitä merkitsee Neuvostojen muodostaminen nyt?

Ensinnäkään niitä ei voida muodostaa minä aikana hyvänsä,—ne muodostetaan vain vallankumousaaltujen erikoisen nousun kautena.

Toiseksi, Neuvostoja ei muodosteta jaarittelua varten,—ne muodostetaan ennen kaikkea taistelun elimiksi olemassaolevaa valtaa vastaan, valtataistelun elimiksi. Siten oli asia vuonna 1905. Siten oli asia vuonna 1917.

Mutta mitä merkitsee Neuvostojen muodostaminen nykyhetkellä esimerkiksi Uhanin hallituksen toimintapiirissä? Se merkitsee taistelutunnuksen antamista tässä piirissä olemassaolevaa valtaa vastaan. Se merkitsee tunnuksen antamista uusien valtaelimiä muodostamisesta, taistelutunnuksen antamista vallankumouksellisen Kuomintangin valtaa vastaan, Kuomintangin, johon kuuluvat myöskin vasemmistokuomintangilaisten kanssa blokissa olevat kommunistit, sillä nykyään tässä piirissä ei ole mitään muuta valtaa kuin vallankumouksellisen Kuomintangin valta.

Se merkitsee edelleen, että työläisten ja talonpoikain joukkojärjestöjen muodostamisen ja lujittamisen tehtävä lakkokomiteoiden, talonpoikaisliittojen ja -komiteoiden, ammattiliittoneuvostojen, tehdaskomiteoiden j.n.e. muodossa, joihin vallankumouksellinen Kuomintang jo nykyään lujasti nojautuu, sekoitetaan neuvostojärjestelmän muodostamisen tehtävään valtiiovallan uutena tyyppinä vallankumouksellisen Kuomintangin vallan sijalle.

Se merkitsee vihdoin, ettei ymmärretä sitä, mitä vaihetta Kiinan vallankumous on tällä hetkellä käymässä. Se merkitsee sitä, että Kiinan kansan vihollisten käsiin annetaan uusi ase taistelua varten vallankumousta vastaan, sellaisten uusien tarujen sepi-

tämiseksi, että Kiinassa ei ole käynnissä kansallinen vallankumous, vaan että sinne siirretään keinotekoisesti „moskovalaista neuvostoimista“.

Näinmuodoin oppositio, esittäessään nykyisellä ajankohdalla Neuvostojen muodostamisen tunnuksen, valaa vettä Kiinan vallankumouksen vihollisten myllyyn.

Oppositio pitää kommunistisen puolueen osallistumista Kuomintangiin epätarkoituksenmukaisena. Oppositio pitää siis tarkoituksenmukaisena kommunistisen puolueen poistumista Kuomintangista. Mutta mitä merkitsee kommunistisen puolueen poistuminen Kuomintangista nyt, jolloin imperialistinen koplakunta kaikkine apureineen vaatii kommunistien karkoittamista Kuomintangista? Se merkitsee sitä, että vallankumouksen vihollisten iloksi poistutaan taistelutante-reelta ja hylätään omat liittolaiset Kuomintangissa. Se merkitsee kommunistisen puolueen heikentämistä, vallankumouksellisen Kuomintangin murtamista, shanghailaisten Cavaignacien työn helpottamista ja Kuomintangin lipun, Kiinan kaikkein suosituimman lipun, luovuttamista oikeistokuomintangilaisten käsiin.

Juuri sitä imperialistit, militaristit ja oikeistokuomintangilaiset nykyään vaativatkin.

Asia on siis niin, että vaatiessaan kommunistisen puolueen poistumista Kuomintangista nykyisellä ajankohdalla oppositio valaa vettä Kiinan vallankumouksen vihollisten myllyyn.

Puolueemme Keskuskomitean hiljattain pitämä istunto teki sen vuoksi aivan oikein hyljätessään päättäväisesti opposition ohjelman⁵⁶.

*„Pravda“ № 90,
huhtikuun 21 pnä 1927*

„PRAVDA“ LEHDELLE

(Viisitoistavuotispäivän johdosta)

Tulinen tervehdys „Pravdalle“, Leninin ohjeiden täyttäjälle, sen vallankumouksellisen taistelun lipunkantajalle, jota proletariaatti käy kommunismin puolesta!

J. Stalin

„Pravda“ № 99,
toukokuun 5 p:nä 1927

KIINAN VALLANKUMOUKSEN KYSYMYKSISTÄ

Vastaus tov. Martshulinille

Teidän kirjeenne „Derevenski Kommunistin“⁵⁷ toimitukseen, joka koskee kysymyksiä Neuvostoista Kiinassa, lähetettiin toimituksesta minulle vastauksen antamista varten. Arvellen, ettei Teillä ole mitään sitä vastaan, minä lähetän Teille lyhyen vastauksen kirjeeseen.

Olen sitä mieltä, tov. Martshulin, että kirjeenne johtuu väärinkäsityksestä. Ja seuraavasta syystä.

1) Stalinin teeseissä propagandisteille puhutaan **työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista vastaan nykyisessä Kiinassa**. Te taas, väittäen Stalinia vastaan, viittaatte Leninin teeseihin ja puheeseen Kominternin II kongressissa⁵⁸, joissa puhutaan vain **talonpoikain Neuvostoista, työtätekevien Neuvostoista, työtätekevän kansan Neuvostoista, mutta työväen edustajain Neuvostojen muodostamisesta niissä ei ole sanottu sanaakaan**.

Miksi Lenin ei teeseissään eikä puheessaan puhu **työväen edustajain Neuvostojen muodostamisesta?** Siksi, että puheessaan samoin kuin teeseissäänkin Lenin pitää silmällä sellaisia maita, joissa „ei voi olla

puhuttakaan puhtaasti proletaarisesta liikkeestä“, joissa „teollisuusproletariaattia ei ole miltei lainkaan“ (kts. XXV osa, s. 353). Lenin sanoo puheessaan suoraan, että hän tarkoittaa sellaisia maita kuin ovat Keski-Aasia ja Persia, joissa „teollisuusproletariaattia ei ole miltei lainkaan“ (kts. sama).

Voidaanko tällaisten maiden joukkoon kuuluvaksi laskea Kiina sellaisine teollisuuskeskuksineen kuin Shanghai, Hankou, Nanking, Tshangsha j.n.e., joissa on jo noin kolme miljoonaa ammattiliittoihin järjestäytynyttä työläistä? On selvää, että ei voida.

On selvää, että kun puhutaan nykyisestä Kiinasta, jossa on vissi vähimmäismäärä teollisuusproletariaattia, niin ei saa pitää silmällä pelkästään talonpoikain Neuvostojen tai työtätekevien Neuvostojen muodostamista, vaan **työväen** ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamista.

Asia olisi toisin, jos kysymys olisi Persiasta, Afganistanista j.n.e. Mutta Stalinin teeseissä puhutaan, kuten tunnettua, Kiinasta eikä Persiasta, Afganistanista j.n.e.

Tämän vuoksi Teidän vastaväitteenne Stalinia vastaan ja Teidän viittauksenne Leninin puheeseen ja teeseihin Kominternin II kongressissa on väärä, aiheeton.

2) Kirjeessänne Te esitätte sitaatin Kominternin II kongressin „Lisäteeseistä“ kansallisuus- ja siirtomaa-kysymyksestä, joissa puhutaan siitä, että Idässä „on proletaaristen puolueiden harjoitettava kommunististen aatteiden voimaperäistä propagandaa ja perustettava heti ensimmäisen mahdollisuuden ilmaantuessa **työväen** ja talonpoikain Neuvostoja“. Ja tällöin Te

esitätte asian niin, että nämä „Lisäteesit“ ja niistä otettu sitaatti kuuluvat muka Leninille. Asia ei ole siten, тов. Martshulin. Te olette yksinkertaisesti erehtynyt. „Lisäteesit“ ovat Royn. Ne menivätkin II kongressissa läpi Royn teeseinä, jotka hyväksyttiin „täydennyksenä“ Leninin teeseihin (kts. Kominternin II kongressi, pikakirjoituspöytäkirja, s. 122—126).

Mitä varten „Lisäteesit“ tarvittiin? Sitä varten, että takapajulle jääneistä siirtomaista, joissa ei ole teollisuusproletariaattia, voitaisiin erottaa erikseen sellaiset maat kuin Kiina ja Intia, joiden suhteen ei voida sanoa, että niissä „teollisuusproletariaattia ei ole miltei lainkaan“. Lukekaa nämä „Lisäteesit“ ja Te käsitätte, että niissä on puhe pääasiallisesti Kiinasta ja Intiasta (kts. Kominternin II kongressi, pikakirjoituspöytäkirja, s. 122).

Miten saattoi tapahtua, että tarvittiin Royn erikoiset teesit, jotka „täydensivät“ Leninin teesejä? Asia on niin, että Leninin teesit oli kirjoitettu ja julkaistu kauan ennen II kongressin alkamista, kauan ennen siirtomaiden edustajain saapumista ja II kongressin erikoisessa valiokunnassa käytyä väittelyä. Ja kun kongressin valiokunnassa käydyssä väittelyssä kävi ilmi sellaisten maiden kuin Kiinan ja Intian erikseen erottamisen välttämättömyys takapajulle jääneistä Idän siirtomaista, niin „Lisäteesit“ tulivat tarpeellisiksi.

Tämän vuoksi Leninin puhetta ja teesejä ei saa sekoittaa Royn „Lisäteesien“ kanssa samoin kuin ei saa unohtaa sitä, että silloin, kun on puhe sellaisista maista kuin Kiinasta ja Intiasta, täytyy pitää silmällä työväen ja talonpoikain Neuvostojen eikä pelkästään talonpoikain Neuvostojen muodostamista.

3) Pitääkö Kiinassa muodostaa työväen ja talonpoikain Neuvostoja? Kyllä, pitää ehdottomasti. Siitä puhutaan suoraan Stalinin teeseissä propagandisteille, joissa on sanottu:

„Vallankumouksellisen Kuomintangin voiman peruslähteenä on työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisen liikkeen edelleen kehittäminen ja heidän joukkojärjestöjensä — vallankumouksellisten talonpoikaiskomiteain, työläisten ammattiliittojen ja muiden vallankumouksellisten joukkojärjestöjen lujittaminen tulevien Neuvostojen valmistelemisen aineksina“... *

Koko kysymys on siitä, milloin niitä pitää muodostaa, minkäläisten ehtojen vallitessa, minkälaisessa tilanteessa?

Työväen edustajain Neuvostot ovat kaikkikäsitteviä ja siksi paras työväenluokan vallankumouksellinen järjestö. Mutta se ei vielä merkitse sitä, että niitä voidaan muodostaa aina ja kaikenlaisissa oloissa. Kun Hrustaljov, Pietarin työväen edustajain Neuvoston ensimmäinen puheenjohtaja, asetti kesällä vuonna 1906 vallankumouksen laskun jälkeen kysymyksen työväen edustajain Neuvostojen muodostamisesta, niin Lenin oli häntä vastaan sanoen, että sillä ajankohdalla, kun jälkijoukko (talonpoikaisto) ei ollut ehtinyt etujoukon (proletariaatin) luo, työväen edustajain Neuvostojen muodostaminen ei ole tarkoituksenmukaista. Ja Lenin oli aivan oikeassa. Miksi? Siksi, että työväen edustajain Neuvostot eivät ole työläisten tavallinen järjestö. Työväen edustajain Neuvostot ovat työväenluokan taisteluelimiä olemassaolevaa valtaa vastaan, kapinaelimiä, uuden vallankumouksellisen vallan elimiä, ja

* Kts. tämä osa, s. 245. *Toim.*

vain sellaisina ne voivat kehittyä ja lujittua. Ja ellei ole ehtoja välittömälle joukkotaistelulle olemassaolevaa valtaa vastaan, joukkokapinalle tätä valtaa vastaan, uuden vallankumouksellisen vallan järjestämiselle, niin työväen Neuvostojen muodostaminen ei ole tarkoituksenmukaista, koska ne, ilman näitä ehtoja, ovat vaarassa lahota ja muuttua tyhjänpäiväisiksi juttutuviksi.

Lenin puhui työväen edustajain Neuvostoista näin:

„Työväen edustajain Neuvostot ovat välittömän joukkotaistelun elimiä“... „Ei mikään teoria, eivät kenenkään kehoitukset, ei jonkun keksimä taktiikka, ei puoluedoktriini, vaan asiain kulku vei nämä puolueen ulkopuolella olevat joukkoelimet kapinan välttämättömyyteen ja teki niistä kapinaelimiä. Ja tällaisten elimien muodostaminen nykyään merkitsee kapinaelinten * muodostamista, niiden perustamiseen kehoittaminen merkitsee kapinaan kehoittamista *. Tämän unohtaminen tai hämääminen kansan laajojen joukkojen silmissä olisi kaikkein anteeksiantamattominta lyhytnäköisyyttä ja kaikkein kehnointa politiikkaa“ (kts. X osa, s. 15).

Ja vielä:

„Molempien vallankumousten koko kokemus, sekä vuoden 1905 että vuoden 1917, samoin kuin bolshevikkipuolueen kaikki päätökset, sen kaikki poliittiset lausunnot monien vuosien ajalta johtavat siihen, että Työväen ja Sotilaiden Edustajain Neuvosto on realinen vain kapinaelimenä *, vain vallankumouksellisen vallan elimenä *. Tämän tehtävän ulkopuolella Neuvostot ovat tyhjänpäiväinen leikkikalu, joka johtaa joukot kiertämättömästi apatiaan, välinpitämättömyyteen ja pettymykseen, jotka ovat täydellä syyllä kyllästyneet päätöslauselmien ja vastalauseiden loputtomaan keräämiseen“ (kts. XXI osa, s. 288).

* Alleviivaus minun. J. St.

Kun asia on näin, niin mitä merkitsee **työväen**, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostojen **viipymättömään** muodostamiseen kehoittaminen nykyisessä etelä-Kiinassa, esimerkiksi Uhanin hallituksen alueella, jossa vallassa on nyt vallankumouksellinen Kuomintang, jossa nyt kehittyy liike tunnuksella „kaikki valta vallankumoukselliselle Kuomintangille“? **Työväen** ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamiseen kehoittaminen tällä alueella merkitsee nyt kehoittamista kapinaan vallankumouksellisen Kuomintangin valtaa vastaan. Onko se tarkoituksenmukaista? On selvää, ettei se ole tarkoituksenmukaista. On selvää, että se, joka kehoittaa nyt **työväen** edustajain Neuvostojen viipymättömään muodostamiseen tällä alueella, se yrittää **hypätä** Kiinan vallankumouksen kuomintangilaisen vaiheen **yli**, uhkaa saattaa vallankumouksen Kiinassa vaikeaan asemaan.

Siten on, tov. Martshulin, sen kysymyksen laita, joka koskee **työväen**, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostojen viipymättömää muodostamista Kiinassa.

Kominternin II kongressissa hyväksyttiin erikoinen päätöslauselma otsikolla: „Milloin ja minkälaisissa oloissa voidaan muodostaa **työväen** edustajain Neuvostot“. Tämä päätöslauselma hyväksyttiin Leninin läsnäollessa. Kehoitaisin Teitä lukemaan tämän päätöslauselman. Se ei ole vaille mielenkiintoa (kts. Kominternin II kongressi, pikakirjoituspöytäkirja, s. 580—583).

4) Milloin Kiinassa pitää muodostaa **työväen** ja talonpoikain edustajain Neuvostot? **Työväen** ja talonpoikain edustajain Neuvostot Kiinassa täytyy välttämättömästi muodostaa sellaisena ajankohtana, jolloin voittoisa agraarivallankumous kasvaa täydellä voi-

malla, jolloin Kuomintang Kiinan vallankumouksellisten narodnikkien (vasemmisto-Kuomintangin) ja kommunistisen puolueen blokkina alkaa olla taakse jäänyttä elämää, jolloin porvarillis-demokraattinen vallankumous, joka ei ole vielä voittanut eikä vielä kohta voita, alkaa tuoda esiin kielteisiä piirteitään, jolloin nykyisestä kuomintangilaisesta valtiojärjestyksen tyypistä täytyy askel askeleelta siirtyä uuteen, proletaaristyyppiseen valtiojärjestykseen.

Juuri siten pitääkin käsittää tunnettu kohta työväen ja talonpoikain Neuvostoista Royn „Lisätee-seissä“, jotka Kominternin II kongressi hyväksyi.

Onko tämä ajankohta jo koittanut?

Ei ole tarpeellista todistella, että sellainen ajankohta ei ole vielä koittanut.

Entä mitä nyt on tehtävä? Täytyy laajentaa ja syventää agraarivallankumousta Kiinassa. Täytyy muodostaa ja lujittaa työläisten ja talonpoikain kaikkia ja kaikenlaisia joukkojärjestöjä ammattiliittoneuvostoista ja lakkokomiteoista alkaen talonpoikaisliittoihin ja talonpoikain vallankumouskomiteoihin asti, jotta ne voitaisiin vallankumouksellisen liikkeen kasvun ja sen menestyksen mukaisesti muuttaa tulevaisuudessa organisatoorisiksi ja poliittisiksi tukikohdiksi työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostoja varten.

Sellainen on nyt tehtävä.

Toukokuun 9 pnä 1927

*Aikokauslehti „Derevenski
Kommunist“ № 10,
toukokuun 15 pnä 1927
Allekirjoitus: J. Stalin*

KESKUSTELU SUN JAT-SENIN YLIOPISTON YLIOPPILAIDEN KANSSA

toukokuun 13 pnä 1927

Toverit! Valitettavasti minulla on keskustelua varten aikaa vain pari-kolme tuntia. Seuraavalla kerralla me järjestämme ehkä pitemmän keskustelun. Mutta tänään me voisimme mielestäni rajoittua niiden kysymysten käsittelyyn, jotka te olette esittäneet kirjallisessa muodossa. Olen saanut kaikkiaan kymmenen kysymystä. Niihin vastaankin tämämpäiväisessä keskustelussa. Jos teillä on lisäkysymyksiä — ja niitä sanotaan olevan, — niin koetan vastata niihin seuraavassa keskustelussa. Ryhtykäämme siis asiaan.

ENSIMMÄINEN KYSYMYS

„Miksi Radekin väite, että talonpoikaiston taistelu Kiinan maaseudulla ei ole suunnattu niinkään paljon feodalismiin jätteitä vastaan kuin porvaristoa vastaan, ei ole oikea?

Voidaanko sanoa, että Kiinassa on vallalla kaup-
papakitalismi, vaiko feodalismiin jätteet?

Miksi Kiinan militaristit, jotka ovat suurten teollisuuslaitosten omistajia, ovat samaan aikaan feodalismiin edustajia?“

Radek todellakin väittää jotain sellaista, mistä tässä kysymyksessä puhutaan. Mikäli muistan, niin Moskovon järjestön aktiivin kokouksessa pitämässään puheessa Radek joko kokonaan kielsi feodalismin jätteiden olemassaolon, tai ei tunnustanut feodalismin jätteillä olevan vakavaa merkitystä Kiinan maaseudulla.

Se on tietysti Radekin suuri virhe.

Jos Kiinassa ei olisi feodalismin jätteitä, jos näillä jätteillä ei olisi mitä vakavinta merkitystä Kiinan maaseudulle, niin silloin ei olisi myöskään maaperää agraarivallankumoukselle, silloin olisi turhaa puhua agraarivallankumouksesta kommunistisen puolueen eräänä tärkeimpänä tehtävänä Kiinan vallankumouksen nykyisessä vaiheessa.

Onko Kiinan maaseudulla kauppapääomaa? Kyllä, sitä on olemassa, eikä ainoastaan ole olemassa, vaan se imee talonpojasta elinesteitä yhtä hyvin kuin mikä feodaali hyvänsä. Mutta tämä alkuperäisen kasaantumisen tyyppin kauppapääoma liittyy Kiinan maaseudulla omalaatuisella tavalla yhteen feodaalin herruuden kanssa, tilanherran herruuden kanssa, käyttäen tämän viimeksimainitun keskiaikaisia talonpoikain riistämisen ja orjuuttamisen menetelmiä. Juuri siitä on kysymys, toverit.

Radekin virhe on siinä, että hän ei ole ymmärtänyt tätä omalaatuisuutta, tätä feodaalisten jätteiden vallallaolon ja kauppiaspääoman olemassaolon yhteenliittymistä Kiinan maaseudulla talonpoikaiston riistämisen ja orjuuttamisen feodaalis-keskiaikaisten menetelmien säilyessä.

Militarismi, dzydzynit, kaikenlaiset kuvernöörit ja koko nykyinen luutunut, rosvomainen, sotilaallinen ja ei-sotilaallinen byrokraatia on tämän omalaatuisuuden päällysrakennuksena Kiinassa.

Imperialismi tukee ja lujittaa koko tätä feodaalis-byokraattista koneistoa.

Se, että eräät militaristit, omistaen maatiloja, ovat samalla teollisuuslaitosten omistajia, tämä seikka ei oleellisesti muuta asiaa. Monilla venäläisilläkin tilanherroilla oli aikoinaan tehtaita ja muita teollisuuslaitoksia, mikä seikka ei kuitenkaan estänyt heitä jäämästä feodaalisten jätteiden edustajiksi.

Kun monilla seuduilla 70% talonpojan tuloista menee gentrylle, tilanherralle; kun tilanherralla on tosiasiallinen valta niin taloudellisella alalla kuin myöskin hallinnollisella ja oikeudenkäynnin alalla; kun monissa maakunnissa on vielä naisten ja lasten myyntiä, — niin täytyy tunnustaa, että vallitsevana voimana näissä keskiaikaisissa oloissa on feodaalisten jätteiden voima, tilanherrojen voima, tilanherrabyrokraatian, sotilaallisen ja ei-sotilaallisen byrokraatian voima, joka liittyy omalaatuisesti yhteen kauppapääoman voiman kanssa.

Nämä omalaatuiset olosuhteet luovatkin maaperän sille talonpoikaiston agraariliikkeelle, joka kasvaa ja tulee vielä kasvamaan Kiinassa.

Ilman näitä olosuhteita, ilman feodaalisia jätteitä ja feodaalista sortoa Kiinassa ei olisi kysymystä agraarivallankumouksesta, tilanherrain maiden pakkoluovutuksesta j.n.e.

Ilman näitä olosuhteita olisi agraarivallankumous Kiinassa käsittämätöntä.

TOINEN KYSYMYS

„Mitä väärää on Radekin väitteessä, että koska marxilaiset eivät tunnusta useampien luokkien puoluetta, niin Kuomintang on pikkuporvarillinen puolue?“

Tämän kysymyksen johdosta täytyy tehdä eräitä huomautuksia.

Ensinnäkin. Kysymys ei ole tässä asetettu oikein. Me emme ole lainkaan sanoneet emmekä sano, että Kuomintang on useampien luokkien puolue. Se ei pidä paikkaansa. Me olemme sanoneet ja sanomme, että Kuomintang on useampien sorrettujen luokkien **blokin** puolue. Se ei ole sama asia, toverit. Jos Kuomintang olisi useampien luokkien puolue, niin asia olisi niin, ettei yhdelläkään Kuomintangiin läheisesti liittyvistä luokista olisi omaa puoluettaan Kuomintangin ulkopuolella, vaan Kuomintang olisi näiden kaikkien luokkien yksi yhteinen ja ainoa puolue. Mutta onko asia todellisuudessa siten? Eikö Kiinan proletariaatilla, joka liittyy läheisesti Kuomintangiin, ole samalla oma erikoinen puolueensa, kommunistinen puolue, joka on erilainen kuin Kuomintang ja jolla on oma erikoinen ohjelmansa, oma erikoinen järjestönsä? On selvää, että Kuomintang ei ole useampien sorrettujen luokkien puolue, vaan useampien sorrettujen luokkien **blokin** puolue, joilla luokilla on omat puoluejärjestönsä. Siis kysymys ei ole asetettu tässä oikein. Nykyisessä Kiinassa voi tosiasiallisesti olla puhe vain Kuomintangista sorrettujen luokkien **blokin** puolueena.

Toiseksi. Ei ole totta, että marxilaisuus ei periaatteellisesti hyväksy sorrettujen, vallankumouksellisten luokkien blokin puoluetta, että tällaiseen puolueeseen

meneminen on marxilaiselle periaatteellisesti sallimattonta. Se on kerrassaan väärin, toverit. Tosiasiassa marxilaisuus ei ole vain hyväksynyt (ja hyväksy edelleenkin) marxilaisten tällaisen puolueen kokoonpanoon menemisen periaatteellista sallittavuutta, vaan on myös toteuttanut tällaista menemistä määrätynlaisissa historiallisissa olosuhteissa. Voisin viitata sellaiseen esimerkkiin kuin itsensä Marxin antama esimerkki Saksan vallankumouksen aikana vuonna 1848, jolloin Marx ja hänen kanssaan samoinajattelevat menivät tunnetun porvarillis-demokraattisen liiton⁵⁹ kokoonpanoon Saksassa ja olivat siinä yhteistyössä vallankumouksellisen porvariston edustajain kanssa. On tunnettua, että paitsi marxilaisia tähän porvarillis-demokraattiseen liittoon, tähän porvarillis-vallankumoukselliseen puolueeseen kuului myös vallankumouksellisen porvariston edustajia. „Uusi Reinin Lehti“⁶⁰, jota Marx silloin toimitti, oli tämän porvarillis-demokraattisen liiton äänenkannattaja. Vasta keväällä 1849, jolloin vallankumous Saksassa alkoi laskea, Marx ja hänen kanssaan samoinajattelevat poistuiivat tästä porvarillis-demokraattisesta liitosta päätettyään perustaa aivan itsenäisen, itsenäistä luokkapoliittikkaa harjoittavan työväenluokan järjestön.

Kuten näette, Marx meni jopa pitemmällekin kuin meidän aikamme kiinalaiset kommunistit, jotka kuuluvat Kuomintangin kokoonpanoon nimenomaan itsenäisenä proletaarisena puolueena, jolla on oma erikoinen järjestönsä.

Voidaan kiistellä tai olla kiistelemättä siitä, oliko tarkoituksenmukaista Marxin ja hänen kanssaan samoinajattelevien meneminen porvarillis-demokraatti-

sen liiton kokoonpanoon Saksassa vuonna 1848, jolloin kysymys oli vallankumouksellisesta taistelusta absolutismia vastaan yhdessä vallankumouksellisen porvariston kanssa. Se on taktiikkakysymys. Mutta siitä, etteikö Marx olisi tunnustanut tällaisen menemisen periaatteellista sallittavuutta, siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä.

Kolmanneksi. Olisi perinpohjin väärin sanoa, että Kuomintang Uhanissa on pikkuporvarillinen puolue, ja panna siihen piste. Siten voivat Kuomintangia luonnehtia vain sellaiset ihmiset, jotka eivät ole käsittäneet imperialismia Kiinassa eivätkä Kiinan vallankumouksen luonnetta. Kuomintang ei ole „tavallinen“ pikkuporvarillinen puolue. On olemassa erilaisia pikkuporvarillisia puolueita. Menshevikit ja eserrät Venäjällä olivat myöskin pikkuporvarillisia puolueita, mutta ne olivat samalla imperialistisia puolueita, sillä ne olivat taisteluliitossa ranskalaisten ja englantilaisten imperialistien kanssa ja yhdessä heidän kanssaan valloittivat ja sortivat muita maita — Turkkia, Persiaa, Mesopotamiaa, Galitsiaa.

Voidaanko sanoa, että Kuomintang on imperialistinen puolue? On selvää, että niin ei voida sanoa. Kuomintang on imperialisminvastainen puolue samoin kuin Kiinan vallankumous on imperialisminvastainen vallankumous. Siinä on perinpohjainen ero. Ellei nähdä tätä eroa ja jos imperialisminvastainen Kuomintang sekoitetaan eserrien ja menshevikkien imperialististen puolueiden kanssa, niin se merkitsee, ettei ymmärretä mitään Kiinan kansallis-vallankumouksellisesta liikkeestä.

Jos Kuomintang olisi imperialistinen pikkuporvarillinen puolue, niin Kiinan kommunistit eivät tieten-

kään liittoutuisi sen kanssa, vaan lähettäisivät sen sinne, missä pippuri kasvaa. Mutta siinäpä se juttu onkin, että Kuomintang on imperialisminvastainen puolue, joka käy vallankumouksellista taistelua imperialismia ja sen Kiinassa olevia asiamiehiä vastaan. Tässä mielessä Kuomintang on kolmea päättä korkeammalla kaikkia ja kaikenlaisia Kerenskin ja Tseretelin tyyppisiä imperialistisia „sosialisteja“.

Vieläpä oikeistokuomintangilainen Tshangkaishek, Tshangkaishek ennen suorittamaansa vallankaappausta, Tshangkaishek, joka järjesti kaikkia ja kaikenlaisia juonia vasemmistokuomintangilaisia ja kommunisteja vastaan, — vieläpä hänkin oli silloin Kerenskejä ja Tseretelejä korkeammalla, sillä Kerenskit ja Tseretelit kävivät sotaa Turkin, Persian, Mesopotamian ja Galitsian orjuuttamiseksi **lujittaen** siten imperialismia, mutta Tshangkaishek kävi sotaa — hyvin taikka huonosti — Kiinan orjuuttamista vastaan **heikentäen** siten imperialismia.

Radekin ja yleensä opposition virhe on siinä, että hän ei huomioi Kiinan puolisiirtomaa-asemaa, ei näe Kiinan vallankumouksen imperialisminvastaista luonnetta eikä huomaa sitä, että Kuomintang Uhanissa, Kuomintang ilman oikeistokuomintangilaisia, on sen taistelun keskus, jota Kiinan työtätekevät joukot käyvät imperialismia vastaan.

KOLMAS KYSYMYS

„Eikö ole ristiriitaa sen arvion välillä, jonka Te annoitte Kuomintangista (puhe Idän Työtätekevien Kommunistisessa yliopistossa toukokuun 18 pnä 1925)

kahden voiman, kommunistisen puolueen ja pikkuporvariston blokkina, ja sen arvion välillä, joka on annettu Kominternin päätöslauselmassa Kuomintangista neljän luokan, siinä luvussa myös suurporvariston, blokkina?

Onko Kiinan kommunistisen puolueen kuuluminen Kuomintangiin sallittavaa proletariaatin diktatuurin aikana Kiinassa?"

Ensiksikin täytyy huomauttaa, että Kuomintangissa vallitsevan tosiasiallisen tilanteen määrittely, jonka Komintern antoi joulukuussa 1926 (VII laajennettu täysistunto), on teidän „kysymyksessänne“ esitetty virheellisesti, ei täysin tarkasti. „Kysymyksessä“ on sanottu: „siinä luvussa myös suurporvariston“. Mutta compradorit ovat myöskin suurporvaristoa. Merkitseekö se sitä, että Komintern piti joulukuussa 1926 compradorporvaristoa blokin jäsenenä Kuomintangissa? On selvää, ettei se merkitse sitä, sillä compradorporvaristo on ollut ja on edelleenkin Kuomintangin vannonutunut vihollinen. Kominternin päätöslauselmassa ei puhuta suurporvaristosta yleensä, vaan „kapitalistisen porvariston osasta“. Siis tässä ei voi olla puhe kaikenlaisesta suurporvaristosta, vaan ei-compradortyyppisestä kansallisesta porvaristosta.

Toiseksi, minun on sanottava, etten näe ristiriitaa näiden kahden Kuomintangista annetun määritelmän välillä. En näe sitä, koska olemme tässä tekemisissä kahdesta eri näkökulmasta annetun Kuomintangia koskevan määritelmän kanssa, joista kumpaakaan ei voida sanoa vääräksi, sillä ne ovat kumpikin oikeita.

Kun minä vuonna 1925 puhuin Kuomintangista työläisten ja talonpoikain blokin puolueena, niin en

lainkaan pitänyt silmällä Kuomintangissa vallinneen **tosiasiallisen** asiointilan luonnehtimista, sen luonnehtimista, mitkä luokat **todellisuudessa** liittyivät läheisesti Kuomintangiin vuonna 1925. Kun puhuin Kuomintangista, niin pidin silloin silmällä Kuomintangia vain omalaatuisena kansanvallankumouksellisen puolueen rakenteen **tyyppinä** Idän sorretuissa maissa, varsinkin sellaisissa maissa kuin Kiina ja Intia, sellaisen kansanvallankumouksellisen puolueen rakenteen **tyyppinä**, jonka pitää nojata työläisten sekä kaupungin ja maaseudun pikkuporvariston vallankumoukselliseen blokkiin. Minä sanoin silloin suoraan, että „näissä maissa kommunistien on siirryttävä kansallisen yhteisrintaman politiikasta **vallankumouksellisen** blokin politiikkaan työläisten ja pikkuporvariston välillä“ (kts. Stalin, „Idän kansojen yliopiston poliittisista tehtävistä“, — „Leninismin kysymyksiä“, s. 264⁶¹).

Minä en pitänyt siis silmällä yleensä kansanvallankumouksellisten puolueiden ja erikoisesti Kuomintangin nykyisyyttä, vaan **tulevaisuutta**. Ja minä olin siinä aivan oikeassa. Sillä Kuomintangin tapaisilla järjestöillä voi olla tulevaisuutta vain siinä tapauksessa, jos ne pyrkivät nojautumaan työläisten ja pikkuporvariston blokkiin, ja pikkuporvaristosta puhuttaessa täytyy sitä paitsi pitää silmällä pääasiallisesti **talonpoikaistoa**, joka on pikkuporvariston **perusvoima** kapitalistisesti takapajuisissa maissa.

Kominternia taas kiinnosti asian toinen puoli. VII laajennetussa täysistunnossaan se ei tarkastellut Kuomintangia sen tulevaisuuden näkökulmasta, ei siitä näkökulmasta, minkälaiseksi sen on tultava, vaan

nykyisyyden näkökulmasta, siitä näkökulmasta, min-käläinen on **tosiasiallinen** tilanne Kuomintangin sisällä ja nimenomaan mitkä luokat liittyivät läheisesti Kuomintangiin **todellisuudessa** vuonna 1926. Ja Komintern oli aivan oikeassa sanoessaan, että sillä ajankohdalla, ajankohdalla, **jolloin Kuomintang ei ollut vielä jakaantunut**, Kuomintang oli **todellisuudessa** työläisten, pikkuporvariston (kaupungin ja maaseudun) ja kansallisen porvariston blokki. Tähän voisi lisätä, ettei vain vuonna 1926, vaan myöskin vuonna 1925 Kuomintang nojautui juuri näiden luokkien blokkiin. Kominternin päätöslauselmassa, jonka laatimiseen minä aktiivisesti osallistuin, sanotaan suoraan, että „proletariaatti muodostaa blokin talonpoikaiston kanssa, joka nousee aktiivisesti taisteluun etujensa puolesta, sekä kaupungin pikkuporvariston ja kapitalistisen porvariston osan kanssa“, että „voimain tällainen yhdistelmä on saanut poliittisen ilmauksensa vastaavassa ryhmityksessä Kuomintangpuolueessa ja Kantonin hallituksessa“ (kts. päätöslauselmaa⁶²).

Mutta koska Komintern ei rajoittunut asiain **tosiasialliseen** tilaan vuonna 1926, vaan kosketteli myös Kuomintangin **tulevaisuutta**, niin se ei voinut olla sanomatta, että tämä blokki on vain väliaikainen blokki, että lähiaikoina tämän blokin tilalle on tuleva proletariaatin ja pikkuporvariston blokki. Juuri sen vuoksi Kominternin päätöslauselmassa sanotaankin edelleen, että „nykyisellä ajankohdalla liike on kolmannen vaiheen kynnyksellä, luokkien uuden ryhmittymisen aatossa“, että „liikkeen päävoimana tässä kehitysvaiheessa on luonteeltaan vieläkin vallankumouksellisempi blokki — proletariaatin, talonpoikaiston

ja kaupungin pikkuporvariston blokki suuren osan kapitalistisesta suurporvaristosta ollessa syrjäytetynä“* (kts. sama).

Tämä juuri onkin se työläisten ja pikkuporvariston (talonpoikaiston) blokki, johon Kuomintangin oli nojaututtava, joka blokki alkaa jo muodostua Uhanissa Kuomintangin jakaantumisen ja kansallisen porvariston loittonemisen jälkeen ja josta minä puhuin selostuksessani Idän Työtätekevien Kommunistisessa yliopistossa vuonna 1925 (kts. edellä).

Täten siis meillä on Kuomintangin luonnekuvaus kahdelta eri kannalta:

a) sen nykyisyyden kannalta, Kuomintangissa vuonna 1926 vallinneen tosiasiallisen asiaintilan kannalta, ja

b) sen tulevaisuuden kannalta, siltä kannalta, mikääläisen Kuomintangin tulee olla kansanvallankumouksellisen puolueen rakenteen tyyppinä Idän maissa.

Kumpikin näistä luonnekuvauksista on oikeutettu ja oikea, sillä ottaen Kuomintangin kahdelta eri kannalta ne antavat lopputuloksena tyhjentävän kuvan.

Herää kysymys — missä siinä on sitten ristiriita?

Vieläkin suuremman selvyuden vuoksi ottakaamme esimerkiksi Englannin „Työväenpuolue“ („Labour party“). On tunnettua, että Englannissa on työläisten erikoinen puolue, joka nojautuu työläisten ja toimitsijain ammattiliittoihin. Kukaan ei epäröi nimittää tätä puoluetta työväen puolueeksi. Sellainen nimi sillä onkin ei vain englantilaisessa, vaan myös kaikessa muussakin marxilaisessa kirjallisuudessa.

* Alleviivaus minun. J. St.

Mutta voidaanko sanoa, että tämä puolue on todella työväen puolue, työläisten luokkapuolue, joka asettaa itsensä porvaristoa vastaan? Voidaanko sanoa, että se on **todellisuudessa** yhden luokan, työläisten luokan puolue eikä esimerkiksi kahden luokan puolue? Ei, niin ei voida sanoa. **Todellisuudessa** Englannin Työväenpuolue on työläisten ja kaupungin pikkuporvariston blokin puolue. **Todellisuudessa** tämä puolue on kahden luokan blokin puolue, ja jos sitäpaitsi puhutaan siitä, kenen vaikutus tässä puolueessa on voimakkaampi, työläistenkö vaikutus, jotka asettavat itsensä porvaristoa vastaan, vaiko pikkuporvariston vaikutus, niin täytyy sanoa, että pikkuporvariston vaikutus on tässä puolueessa vallitseva.

Tästä muuten johtuukin se, että Englannin Työväenpuolue on **todellisuudessa** liberaalisen porvariston puolueen lisäke. Mutta marxilaisessa kirjallisuudessa sitä nimitetään kuitenkin työväen puolueeksi. Miten tämä „ristiriita“ on selitettävissä? Se on selitettävissä siten, että määriteltäessä tämä puolue työläisten puolueeksi ei tavallisesti pidetä silmällä tosiasiallista asiaintilaa tässä puolueessa **nykyään**, vaan sitä työväen puolueen rakenteen **tyyppiä**, jonka vuoksi sen on määrätynlaisissa olosuhteissa muututtava **tulevaisuudessa** työläisten todelliseksi luokkapuolueeksi, joka asettaa itsensä porvarillista maailmaa vastaan. Se ei sulje pois, vaan päinvastoin edellyttää sitä seikkaa, että **todellisuudessa** tämä puolue on toistaiseksi työläisten ja kaupungin pikkuporvariston blokin puolue.

Myöskään tässä ei ole ristiriitaa samoin kuin ei ole ristiriitaa kaikessa siinäkään, mitä juuri puhuin Kuomintangista.

Onko Kiinan kommunistisen puolueen kuuluminen Kuomintangiin sallittua proletariaatin diktatuurin aikana Kiinassa?

Olen sitä mieltä, että se on epätarkoituksenmukaista ja siksi — sallimatonta. Kuuluminen Kuomintangiin on epätarkoituksenmukaista ei vain proletariaatin diktatuurin aikana, vaan myöskin työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen aikana. Sillä mitä on työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen Kiinassa? Se on kaksoisvallan muodostamista. Se on valtataistelua Kuomintangin ja Neuvostojen välillä. Työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostaminen on porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariin vallankumoukseen, sosialistiseen vallankumoukseen siirtymisen valmistelua. Voidaanko tällaista valmistelua suorittaa **kahden** puolueen johdolla, jotka kuuluvat yhteen yhteiseen vallankumouksellis-demokraattiseen puolueeseen? Ei, ei voida. Vallankumousten historia osoittaa, että proletariaatin diktatuurin valmistelu ja siirtyminen sosialistiseen vallankumoukseen voidaan suorittaa vain **yhden** puolueen, kommunistien puolueen johdolla, tietenkin, jos kysymys on todellisesta proletaarisesta vallankumouksesta. Vallankumouksen historia osoittaa, että proletariaatin diktatuuri voidaan valloittaa ja kehittää vain **yhden** puolueen, kommunistien puolueen johdolla. Ilman sitä ei ole eikä voi olla todellista ja täydellistä proletariaatin diktatuuria imperialismin oloissa.

Tämän vuoksi ei vain proletariaatin diktatuurin aikana, vaan jo ennen tätä diktatuuria, työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen

aikana, kommunistisen puolueen on poistuttava Kuomintangista voidakseen viedä eteenpäin Kiinan Lokakuun valmistelemista yksinomaan omalla johdolla.

Arvelen, että Kiinan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen ja Kiinan Lokakuun valmistelemisen aikana Kiinan kommunistisen puolueen pitää vaihtaa nykyinen Kuomintangin sisällä oleva blokki Kuomintangin ulkopuolella olevaan blokkiin, sentapaiseen blokkiin kuin meillä oli esimerkiksi Lokakuun vallankumoukseen siirtymisen kautena vasemmistoeserrien kanssa.

NELJÄS KYSYMYS

„Onko Uhanin hallitus proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattista diktatuuria, ja jos ei ole, niin minkälaisia tulevat olemaan edelleen demokraattisen diktatuurin valloittamiseksi käytävän taistelun tiet?

Onko Martynovin väite oikea, että proletariaatin diktatuuriin siirtyminen on mahdollista ilman „toista“ vallankumousta, ja jos se on oikein, niin missä on raja demokraattisen diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin välillä Kiinassa?”

Uhanin hallitus ei ole vielä proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattista diktatuuria. Se voi muuttua sellaiseksi. Se muuttuu varmasti demokraattiseksi diktatuuriksi, jos agraarivallankumous pääsee täyteen voimaansa, mutta se ei ole vielä sellaisen diktatuurin elin.

Mitä tarvitaan sitä varten, jotta Uhanin hallitus muuttuisi proletariaatin ja talonpoikaiston demokraat-

tisen diktatuurin elimeksi? Sitä varten on tarpeen ainakin kaksi seikkaa:

Ensiksikin on välttämätöntä, että Uhanin hallituksesta tulisi talonpoikaiston agraarivallankumouksen hallitus Kiinassa, hallitus, joka kaikin keinoin tukee tätä vallankumousta.

Toiseksi on välttämätöntä, että Kuomintang täydentäisi johtavaa huippukerrostaan talonpoikain ja työläisten joukosta lähteneillä agraariliikkeen johtajilla ja laajentaisi paikallisjärjestöjään liittämällä niihin talonpoikaisliitot, työläisten ammattiliittojen neuvostot ja muut kaupungin ja maaseudun vallankumoukselliset järjestöt.

Kuomintangissa on nykyään jotain noin 500 tuhatta jäsentä. Se on vähän, hirveän vähän Kiinan oloissa. On välttämätöntä, että Kuomintang liittäisi kokoonpanoonsa miljoonia vallankumouksellisia talonpoikia ja työläisiä ja muuttuisi siten monimiljoonaiseksi vallankumouksellis-demokraattiseksi järjestöksi.

Vain näillä ehdoilla Kuomintang saa mahdollisuuden perustaa sellaisen vallankumouksellisen hallituksen, joka muuttuu proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin elimeksi.

Onko тов. Мартынов todellakin puhunut rauhallisesta siirtymisestä proletariaatin diktatuuriin, sitä en tiedä. En ole lukenut тов. Мартыновin kirjoitusta, se on jäänyt lukematta siksi, ettei minulla ole mahdollisuutta lukea kaikkea meillä joka päivä ilmestyvää kirjallisuutta. Mutta jos hän todellakin on puhunut rauhallisen siirtymisen mahdollisuudesta porvarillis-

demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen Kiinassa, niin se on virhe.

Kerran Tshugunov kysyi minulta: „Kuinka on, toveri Stalin, eikö voitaisi järjestää asiaa niin, että Kuomintangin kautta voitaisiin kerralla ja ilman minkäänlaisia kiertoteitä siirtyä rauhallista tietä proletariaatin diktatuuriin?“ Minä puolestani kysyin häneltä: „Mutta kuinka teillä ovat asiat Kiinassa, tov. Tshugunov, onko teillä oikeistokuomintangilaisia, kapitalistista porvaristoa, imperialisteja?“ Hän vastasi myöntävästi. „No silloin ei voida suoriutua ilman tappelua“, sanoin hänelle.

Tämä oli jo ennen Tshangkaishekin vallankaappausta. Periaatteellisesti voidaan tietysti asettaa kysymys vallankumouksen rauhallisen kehityksen mahdollisuudesta Kiinassa. Lenin esimerkiksi piti yhteen aikaan mahdollisena vallankumouksen rauhallista kehitystä Venäjällä Neuvostojen kautta. Se oli huhtikuun ja heinäkuun välinen kausi vuonna 1917. Mutta heinäkuun tappion jälkeen Lenin totesi, että rauhallinen siirtyminen proletariaatin diktatuuriin täytyy katsoa mahdottomaksi. Olen sitä mieltä, että Kiinassa rauhallinen siirtyminen proletaariseen vallankumoukseen pitäisi sitäkin suuremmalla syyllä katsoa mahdottomaksi.

Miksi?

Ensiksikin siksi, että Kiinan vallankumouksen viholliset, sekä sisäiset (Tshangtsolin, Tshangkaishek, suurporvaristo, gentryt, tilanherrat j.n.e.) että ulkoiset (imperialistit), ovat liian monilukuisia ja voimakkaita, jotta voitaisiin luulla suoriuduttavan asiasta ilman luokkien vakavia taisteluja ja ilman vakavia

lohkeilemisia ja toiselle puolelle siirtymisiä vallankumouksen edelleen kehittymisen aikana.

Toiseksi siksi, että valtiojärjestyksen kuomintangi-laista muotoa ei ole syytä pitää tarkoituksenmukaisena muotona porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymistä varten.

Ja vihdoin siksi, että kun esimerkiksi Venäjällä rauhallinen siirtyminen proletaariseen vallankumoukseen ei onnistunut Neuvostojen kautta, jotka ovat proletaarisen vallankumouksen klassillinen muoto, niin mitä perustaa on olettaa, että sellainen siirtyminen voisi onnistua Kuomintangin kautta?

Siksi olen sitä mieltä, että rauhallinen siirtyminen proletaariseen vallankumoukseen Kiinassa täytyy katsoa mahdottomaksi.

VIIDES KYSYMYS

„Minkä vuoksi Uhanin hallitus ei käy hyökkäystä Tshangkaishekkia vastaan, vaan hyökkää Tshangtsolinia vastaan?

Eikö Uhanin hallituksen ja Tshangkaishekin samanaikainen hyökkäys pohjoiseen ole Kiinan porvaristoa vastaan käytävän taistelun rintaman hämäämistä?”

Te vaaditte, toverit, liian paljon Uhanin hallitukselta. Olisi tietysti mainio asia lyödä samanaikaisesti sekä Tshangtsolin, Tshangkaishek, Litising että Jang Seng. Mutta Uhanin hallituksen asema on nyt sellainen, ettei se salli hyökkäykseen ryhtymistä samanaikaisesti kaikilla neljällä rintamalla. Uhanin hallitus

ryhtyi hyökkäykseen mukdenilaisia vastaan ainakin kahdesta syystä.

Ensiksikin siksi, että mukdenilaiset yrittävät tunkeutua Uhaniin ja haluavat likvidoida sen, jonka vuoksi hyökkäys mukdenilaisia vastaan on aivan lykkäystä sietämätön puolustustoimenpide.

Toiseksi siksi, että uhanilaiset pyrkivät yhtymään Feng Ju-siingin sotajoukkojen kanssa ja liikehtimään edelleen vallankumouksen perustan laajentamiseksi, mikä myöskin on Uhanille tällä ajankohdalla mitä tärkein sotilaspoliittinen asia.

Samanaikainen hyökkäys kahdella sellaisella tärkeällä rintamalla kuin ovat rintamat Tshangkaishekkia ja Tshangtsolinia vastaan, on Uhanin hallitukselle nykyään ylivoimainen tehtävä. Minä en edes puhukaan hyökkäyksestä länteen Jang Sengia ja etelään Litsingia vastaan.

Kansalaissodan aikana me, bolshevikit, olimme voimakkaampia, mutta siitä huolimatta me emme kyenneet kehittämään menestyksellisiä hyökkäysliikkeitä kaikilla rintamilla. Mitä perustaa on vaatia nyt Uhanin hallitukselta enemmän?

Ja mitä sitäpaitsi merkitsee nyt hyökkäykseen lähteminen Shanghaita vastaan, kun mukdenilaiset ja Wu Pei-fun kannattajat liikehtivät pohjoisesta Uhania kohti? Se merkitsee mukdenilaisten tehtävän helpottamista ja Fengin joukkojen kanssa yhdistymisen lykkäämistä epämääräiseksi ajaksi voittamatta mitään idässä. Ponnistelkoon Tshangkaishek toistaiseksi Shanghain seuduilla sotkeutuen siellä imperialistien kanssa.

Shanghaista tullaan vielä käymään taisteluja, eikä vain sellaisia, joita käydään nykyään Tshangtshousta

y.m. Ei, siellä tulee vakavampia taisteluita. Imperialismi ei luovuta niin helposti Shanghaita, joka on imperialististen ryhmien mitä tärkeimpien etujen kietoutumisen yleismaailmallinen solmukohta.

Eikö olisi tarkoituksenmukaisempaa ensin yhtyä Fengin kanssa, lujittua riittävästi sotilaallisesti, kehittää täydellä voimalla agraarivallankumousta, harjoittaa voimaperäistä työtä Tshangkaishekin selustan ja rintaman hajoittamiseksi ja sitten, tämän jälkeen, asettaa kysymys Shanghaista kaikessa laajuudessaan? Luulen, että se on tarkoituksenmukaisempaa.

Sen vuoksi kysymys ei ole tässä lainkaan Kiinan porvaristoa vastaan käytävän taistelun rintaman „hämäämisestä“, sillä yhtäkaikki sitä ei voida hämätä, jos agraarivallankumous tulee kehittymään, ja että se kehittyy ja tulee edelleenkin kehittymään, siitä tuskin voi olla nykyään epäilystä. Toistan, että kysymys ei ole „hämäämisestä“, vaan siitä, että voitaisiin luoda tarkoituksenmukainen taistelutaktiikka.

Eräät toverit luulevat, että hyökkäys kaikilla rintamilla on nyt vallankumouksellisuuden perustunnusmerkki. Ei, toverit, se ei ole oikein. Hyökkäys kaikilla rintamilla nykyisellä ajankohdalla on typeryyttä eikä vallankumouksellisuutta. Typeryyttä ei saa sekoittaa vallankumouksellisuuden kanssa.

KUODES KYSYMYS

„Onko kemalistivallankumous Kiinassa mahdollinen?“

Minä pidän sitä Kiinassa epätodennäköisenä ja siksi mahdottomana.

Kemalistivallankumous on mahdollinen vain sellaisissa maissa kuin Turkissa, Persiassa ja Afganistanissa, joissa ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia ja joissa ei ole voimakasta talonpoikaiston agraarivallankumousta. Kemalistivallankumous on kansallisen kauppaporvariston huippukerroksen vallankumous, joka syntyy taistelussa vierasmaalaisia imperialisteja vastaan ja on myöhemmässä kehityksessään suunnattu tosiasiallisesti talonpoikia ja työläisiä vastaan, itse agraarivallankumouksen mahdollisuuksia vastaan.

Kemalistivallankumous ei ole Kiinassa mahdollinen sen vuoksi, että:

a) siellä, Kiinassa, on tietty vähimmäismäärä taistelukykyistä ja aktiivista teollisuusproletariaattia, joka nauttii hyvin suurta arvovaltaa talonpoikain keskuudessa;

b) siellä on kehittynyt agraarivallankumous, joka lakaisee tieltään feodalismia jätteitä.

Monimiljoonainen talonpoikaisto, joka on monissa maakunnissa päässyt jo käsiksi maahan ja jonka taistelua johtaa Kiinan vallankumouksellinen proletariaatti,— juuri se on vastamyrkkyä niin sanottua kemalistivallankumouksen mahdollisuutta vastaan.

Kemalistien puoluetta ja vasemmistolaisista Kuomintangia Uhanissa ei saa rinnastaa toisiinsa, samoin kuin ei saa rinnastaa toisiinsa Turkia ja Kiinaa. Turkissa ei ole sellaisia keskuksia kuin Shanghai, Uhan, Nanking, Tientsin y.m. Angora on kaukana Uhanista, samoin kuin kemalistien puolue on kaukana vasemmistolaisesta Kuomintangista.

Täytyy ottaa huomioon myöskin Kiinan ja Turkin välillä oleva erilaisuus kansainvälisen aseman kannalta. Turkin suhteen imperialismi on saanut toteutetuksi jo suuren joukon perusvaatimuksistaan riistäen Turkilta Syyrian, Palestiinan, Mesopotamian ja muita imperialisteille tärkeitä alueita. Turkki on nyt alennettu pienen valtion kokoiseksi, jossa on väestöä 10—12 miljoonaa. Se ei ole imperialismille tärkeä markkina-alue eikä myöskään ratkaiseva kiinnekohta. Näin saattoi tapahtua muun muassa siksi, että vanha Turkki oli eri kansallisuuksien yhteenkokoutuma, ja vain Anatoliassa oli yhtenäinen turkkilainen väestö.

Kiinassa ovat asiat toisin. Kiina on kansallisessa suhteessa yhtenäinen ja monisatamiljoonaisen väestön käsittävä maa, joka on koko maailman mitä tärkein menekkimarkkina-alue ja pääomanvientialue. Kun siellä, Turkissa, imperialismi saattoi tyytyä eräiden tärkeimpien alueiden irtirepäisemiseen Idässä käyttämällä hyväkseen kansallista antagonismia turkkilaisten ja arabialaisten välillä vanhan Turkin sisällä, niin täällä, Kiinassa, imperialismiin on iskettävä kansallisen Kiinan elävään ruumiiseen leikkelemällä sitä palasiksi ja riistämällä siltä kokonaisia maakuntia voidakseen säilyttää entiset asemansa tai pitää ainakin osan näistä asemista.

Tästä johtuu, että kun siellä, Turkissa, taistelu imperialismia vastaan saattoi päättyä kemalistien puolelta imperialisminvastaiseen tynkävallankumoukseen, niin täällä, Kiinassa, taistelu imperialismia vastaan on saava kansan syviä rivejä käsittävän ja selvästi kansallisen luonteen, on askel askeleelta syvenevä raivokkaiksi otteluiksi imperialismia vastaan ja

järisyttävä imperialismin perustoja koko maailmassa.

Opposition (Zinovjev, Radek, Trotski) mitä syvin virhe on siinä, ettei se näe koko tätä erilaisuutta Turkin ja Kiinan välillä, sekoittaa toisiinsa kemalistivallankumouksen agraarivallankumouksen kanssa ja kaataa kaikki umpimähkään yhteen läjään.

Minä tiedän, että kiinalaisten natsionalistien joukossa on henkilöitä, jotka vaalivat kemalismiin aatetta. Kemalim osuuden tavoittelijoita on siellä nykyään huomattava joukko. Ensimmäinen heistä on Tshangkaishek. Minä tiedän, että eräät japanilaiset sanomalehtimiehet ovat taipuvaisia pitämään Tshangkaishekkia kiinalaisena Kemalina. Mutta ne ovat kaikki haaveita, säikähtäneiden porvareiden harhakuvitelmiä. Kiinassa on pääsevä voitolle **joko** Tshangtsolinin ja Tshang Tsung-tshangin tapaiset Mussolinit, jotka sitten agraarivallankumouksen vauhti kukistaa, **tahi** Uhan.

Tshangkaishek ja hänen asekkumppaninsa, jotka yrittävät pysytellä näiden kahden leirin välillä, tulevat ehdottomasti kukistumaan ja jakamaan Tshangtsolinin ja Tshang Tsung-tshangin kohtalon.

SEITSEMÄS KYSYMYS

„Pitääkö nyt esittää tunnus siitä, että talonpoikaiston on viipymättä vallattava maat Kiinassa, ja kuinka on arvioitava maiden valtaamisen tosiasiat Hunanissa?“

Olen sitä mieltä, että täytyy. Eräillä seuduilla maiden konfiskoinnin tunnusta tosiasiallisesti jo toteu-

tetaan. Monilla seuduilla, kuten Hunanissa, Hubeissa j.n.e., talonpojat jo valtaavat maita alhaaltakäsin, järjestävät oman oikeutensa, oman lainkäyttönsä, oman itsepuolustuksensa. Luulen, että maiden konfiskoinnin tunnukseen yhtyy lähiaikoina koko Kiinan talonpoikaisto. Siinä on Kiinan vallankumouksen voima.

Jos Uhan haluaa voittoa, jos se tahtoo luoda todellisen voiman sekä Tshangtsolinia vastaan että Tshangkaishekkia vastaan kuin myös imperialisteja vastaan, niin sen on kaikin tavoin tuettava talonpoikaiston agraarivallankumousta tilanherrojen maiden valtaamiseksi.

Tyhmää olisi luulla, että feodalismi ja imperialismi voidaan Kiinassa nujertaa pelkästään sotilaallisin voimin. Ilman agraarivallankumousta ja ilman sitä, että talonpoikain ja työläisten monimiljoonaiset joukot aktiivisesti tukevat Uhanin sotajoukkoja, on tällaisten voimien nujertaminen mahdotonta.

Oppositio arvioi Tshangkaishekin vallankaappauksen usein Kiinan vallankumouksen laskuksi. Se on virhe. Henkilöt, jotka arvioivat Tshangkaishekin vallankaappauksen Kiinan vallankumouksen laskuksi, ovat tosiasiasa Tshangkaishekin puolesta, ovat tosiasiasa sillä kannalla, että Tshangkaishek otettaisiin takaisin Uhanin Kuomintangiin. He nähtävästi luulevat, että ellei Tshangkaishek olisi erottautunut pois, niin vallankumouksen asia olisi mennyt paremmin eteenpäin. Se on typerää ja epävallankumouksellista. Tosiasiasa Tshangkaishekin vallankaappaus johti Kuomintangin puhdistumiseen saastasta ja Kuomintangin ydinjoukon siirtymiseen vasemmalle. Tshang-

kaishekin vallankaappaus ei tietenkään voinut mennä ilman työläisten osittaista tappiota eräillä seuduilla. Mutta se on vain osittainen ja tilapäinen tappio. Todellisuudessa Tshangkaishekin vallankaappauksen jälkeen vallankumous kokonaisuudessaan astui korkeampaan kehitysvaiheeseensa, agraariliikkeen vaiheeseen.

Siinä on Kiinan vallankumouksen voima ja mah-tavuus.

Vallankumouksen liikettä ei saa käsittää jatkuvasti nousevaa linjaa tapahtuvaksi liikkeeksi. Se on kirjan-oppineen käsitys, epärealinen käsitys vallankumouk-sesta. Vallankumous liikkuu aina mutkitellen, hyökä-ten ja murskaten vanhaa järjestystä toisilla seuduilla ja kärsien osittaisia tappioita ja perääntyen toisilla seuduilla. Tshangkaishekin vallankaappaus on eräs näistä mutkista Kiinan vallankumouksen kulussa, mikä oli tarpeen vallankumouksen puhdistamiseksi saastasta ja sen suuntaamiseksi edelleen voimakkaan agraariliikkeen tietä.

Mutta sitä varten, että se, tämä agraariliike, voisi muotoutua, sillä pitää olla oma yleistävä tunnuksensa. Tämä tunnus on tilanherrain maiden konfiskointi.

KAHDEKSAS KYSYMYS

„Minkä vuoksi Neuvostojen järjestämisen tunnus on tällä ajankohdalla väärä?

Eikö Kiinan kommunistinen puolue ole vaarassa jäädä liikkeen jälkipäähän sen yhteydessä, että Henanissa on työväen Neuvostojen järjestämisen tapauksia?“

Minkälaisista Neuvostoista on puhe, proletaarisista Neuvostoista vaiko ei-proletaarisista Neuvostoista, „talonpoikaiston“ Neuvostoista, „työtätekevien“ Neuvostoista, „kansan“ Neuvostoista? Kominternin II kongressille esittämässään teeseissä Lenin puhui „talonpoikaiston“ Neuvostojen, „työtätekevien“ Neuvostojen muodostamisesta Idän takapajuisissa maissa. Hän piti silmällä sellaisia maita kuin Keski-Aasiaa, joissa „ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia“. Hän piti silmällä sellaisia maita kuin Persiaa, Afganistania j.n.e. Tästä oikeastaan johtuukin, että Leninin teeseissä ei ole sanaakaan työväen Neuvostojen järjestämisestä tällaisissa maissa.

Tästä näkyy, että Leninin teeseissä ei tarkoitettu Kiinaa, jonka suhteen ei voida sanoa, että siellä „ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia“, vaan Idän muita, takapajuisempia maita.

Siis puhe on työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymättömästä muodostamisesta Kiinassa. Siis tämän kysymyksen ratkaisemisessa ei pidä ottaa pohjaksi Leninin teesejä, vaan Kominternin samaisen II kongressin hyväksymät Royn teesit, joissa puhutaan työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostamisesta sellaisissa maissa kuin Kiinassa ja Intiassa. Mutta niissä puhutaan siitä, että työväen ja talonpoikain Neuvostot on näissä maissa muodostettava silloin, kun siirrytään porvarillis-demokratistisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen.

Mitä ovat työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot? Työväen ja talonpoikain edustajain Neu-

vostot ovat pääasiallisesti kapinan elimiä olemassaolevaa valtaa vastaan, taisteluelimiä uuden vallankumouksellisen vallan puolesta, uuden vallankumouksellisen vallan elimiä. Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot ovat samalla vallankumouksen järjestämisen keskuksia.

Mutta työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot voivat olla vallankumouksen järjestämisen keskuksia vain siinä tapauksessa, jos ne ovat olemassaolevan vallan kukistamisen elimiä, jos ne ovat uuden vallankumouksellisen vallan elimiä. Elleivät ne ole uuden vallankumouksellisen vallan elimiä, niin ne eivät voi olla myöskään vallankumouksellisen liikkeen järjestämisen keskuksina. Oppositio ei halua tätä ymmärtää taistellessaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen leniniläistä käsittämistä vastaan.

Mitä merkitsee työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen nykyään esimerkiksi Uhanin hallituksen toimintapiirissä? Se merkitsee kaksoisvallan muodostamista, kapinaelimien muodostamista Uhanin hallitusta vastaan. Pitääkö Kiinan kommunistien kukistaa nyt Uhanin hallitus? On selvää, ettei pidä. Päinvastoin, heidän on tuettava sitä muuttaen sen Tshangtsolinia vastaan, Tshangkaishekkia vastaan, tilanherroja ja gentryjä vastaan, imperialismia vastaan käyttävän taistelun elimeksi.

Mutta jos kommunistisen puolueen ei pidä nyt kukistaa Uhanin hallitusta, niin mitä varten pitäisi nyt muodostaa työväen ja talonpoikaiston edustajain Neuvostoja?

Jompi kumpi:

joko nyt heti muodostetaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot Uhanin hallituksen kukistamiseksi, mikä on tällä ajankohdalla väärin ja sallimatonta;

tahi muodostaen nyt heti työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot kommunistit eivät pidä suunnana Uhanin hallituksen kukistamista, Neuvostot eivät muutu uuden vallankumouksellisen vallan elimiksi, — ja silloin ne, Neuvostot, kuolevat muuttuen Neuvostojen parodiaksi.

Juuri tästä Lenin aina varoittikin puhuessaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisesta.

Teidän „kysymyksessänne“ puhutaan työväen Neuvostojen ilmaantumisesta Henanissa ja siitä, että kommunistinen puolue on vaarassa jäädä liikkeen jälkipäähän, ellei se mene joukkojen keskuuteen Neuvostojen muodostamisen tunnuksella. Se on tyhjää puhetta, toverit. Henanissa ei ole nykyään minkäänlaisia työväen edustajain Neuvostoja. Se on englantilaisen sanomalehdistön liikkeellelaskema sanomalehtiankka. Siellä on „punaiset keihäät“⁶³, siellä on talonpoikaisliitot, mutta Neuvostoista siellä ei ole toistaiseksi tietoakaan.

Työväen Neuvostoja voidaan tietysti muodostaa. Se ei ole kovin vaikea asia. Mutta kysymys ei ole työväen Neuvostojen muodostamisesta, vaan siitä, että ne muutettaisiin uuden vallankumouksellisen vallan elimiksi. Ilman sitä Neuvostot ovat mitättömyys, Neuvostojen parodia. Työväen Neuvostojen ennenaikainen muodostaminen, jotta niiden sitten annettaisiin raueta ja muutettaisiin mitättömyy-

deksi, — se juuri merkitseekin sitä, että helpotetaan Kiinan kommunistisen puolueen muuttamista porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtajasta kaikkien ja kaikenlaisten Neuvostoilla suoritettavien „ultravasemmistolaisten“ harjoittelujen lisäkeeksi.

Myöskin Hrustaljov, Pietarin työväen edustajain Neuvoston ensimmäinen puheenjohtaja vuonna 1905, vaati kesällä 1906 työväen edustajain Neuvostojen palauttamista, siis myöskin muodostamista, arvellen, että Neuvostot sellaisenaan kykenevät muuttamaan luokkavoimien suhteen tilanteesta riippumatta. Lenin vastusti silloin Hrustaljovia sanoen, että kesällä 1906 työväen edustajain Neuvostoja ei saa muodostaa, sillä jälkijoukko (talonpoikaisto) ei ole vielä saapunut etujoukon (proletariaatin) luo, ja sellaisissa olosuhteissa Neuvostojen muodostaminen ja siten kapinannun antaminen on uskallettua ja epätarkoituksenmukaista.

Mutta tästä johtuu ensinnäkin, ettei Neuvostojen merkitystä sellaisenaan saa suurennella, ja toiseksi, ettei työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisen yhteydessä saa olla huomioimatta ympärillä vallitsevaa tilannetta.

Pitääkö Kiinassa yleensä muodostaa työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot?

Kyllä, ne pitää muodostaa. Ne pitää muodostaa Uhanin vallankumouksellisen hallituksen lujittamisen jälkeen, agraarivallankumouksen kehittämisen jälkeen, siirryttäessä agraarivallankumouksesta, porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen.

Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen merkitsee Neuvostovallan perustusten laskemista Kiinassa. Mutta Neuvostovallan perustusten laskeminen merkitsee kaksoisvallan perustusten laskemista ja suuntautumista siihen, että nykyisen Uhanin kuomintangilaisen vallan tilalle pannaan Neuvostovalta.

Mielestäni tämän aika ei ole vielä tullut.

Teidän „kysymyksessänne“ puhutaan proletariaatin ja kommunistisen puolueen hegemoniasta Kiinassa.

Mutta mitä tarvitaan sitä varten, että Kiinan proletariaatille voitaisiin tehdä helpommaksi sen johtotehtävä, hegemoniatehtävä nykyisessä porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa?

Sitä varten on ennen kaikkea tarpeen, että Kiinan kommunistinen puolue olisi työväenluokan lujasti yhteenliittynyt järjestö, jolla on oma ohjelmansa, oma toimintaohjelmansa, oma organisationsa, oma linjansa.

Toiseksi, sitä varten on tarpeen, että Kiinan kommunistit kulkisivat talonpoikaisen agraarivallankumouksen eturiveissä, että he opettaisivat talonpoikia, erikoisesti talonpoikaisköyhälistöä, järjestymään vallankumouksellisiin liittoihin ja komiteoihin ja viemään asian tilanherrain maiden konfiskointiin.

Kolmanneksi, sitä varten on tarpeen, että Kiinan kommunistit lujittautuisivat armeijassa, vallankumouksellistaisivat sitä, uudistaisivat sitä ja muuttaisivat sen yksityisten seikkailijain aseesta vallankumouksen aseeksi.

Lopuksi, sitä varten on tarpeen, että Kiinan kommunistit osallistuisivat Uhanin hallituksen paikallisiin ja keskuselimiin, Uhanin Kuomintangin paikallisiin ja keskuselimiin ja harjoittaisivat siellä päättäväistä politiikkaa vallankumouksen kehittämiseksi edelleen niin tilanherroja kuin myös imperialismia vastaan.

Oppositio aikoo suojella Kiinan kommunistisen puolueen itsenäisyyden siten, että se irroitetaan vallankumouksellisdemokraattisista voimista ja että se poistuu Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta. Mutta se olisi sellaista aika epäilyttävää „itsenäisyyttä“, josta menshevikit puhuivat meillä vuonna 1905. On tunnettua, että esiintyessään silloin Leniniä vastaan menshevikit sanoivat: „meille ei ole tarpeen työväen puolueen hegemonia, vaan työväen puolueen itsenäisyys“. Lenin vastasi silloin oikein, että se on itsenäisyyden kieltämistä, sillä itsenäisyyden asettaminen hegemoniaa vastaan on proletariaatin muuttamista liberaalisen porvariston lisäkkeeksi.

Minun mielestäni oppositio, joka puhuu nyt Kiinan kommunistisen puolueen itsenäisyydestä ja vaatii samalla Kiinan kommunistisen puolueen poistumista Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta tai vihjaa siihen, luisuu vuoden 1905 kauden menshevistisen „itsenäisyyden“ tielle. Todellisen itsenäisyyden ja todellisen hegemonian kommunistinen puolue voi suojella vain siinä tapauksessa, jos siitä tulee johtava voima niin Kuomintangin sisällä kuin sen ulkopuolellakin, työtätekevien laajojen joukkojen keskuudessa.

Ei Kuomintangista poistumista, vaan kommunistisen puolueen johtavan osuuden turvaamista niin

Kuomintangin sisällä kuin sen ulkopuolellakin, juuri sitä vaaditaan nyt Kiinan kommunistiselta puolueelta, jos se tahtoo olla todella itsenäinen.

YHDEKSÄS KYSYMYS

„Voidaanko nykyisellä ajankohdalla asettaa kysymys säännöllisen Punaisen Armeijan muodostamisesta Kiinassa?“

Olen sitä mieltä, että tulevaisuusnäköaloissa tämä kysymys on ehdottomasti huomioitava. Mutta jos kysymys asetetaan käytännöllisesti, niin nyt, tällä hetkellä uuden armeijan, Punaisen Armeijan asettaminen nykyisen armeijan tilalle on mahdotonta yksinkertaisesti sen vuoksi, että toistaiseksi ei ole, mitä sen tilalle voitaisiin asettaa.

Pääasia on nyt siinä, että parantamalla olemassa-olevaa armeijaa ja vallankumouksellistamalla sitä kaikin mahdollisin keinoin lasketaan jo nyt uusien vallankumouksellisten rykmenttien ja divisioonien perustaa vallankumouksellisista talonpojista, jotka ovat käyneet agraarivallankumouksen koulun, ja vallankumouksellisista työläisistä, että muodostetaan joukko uusia todella luotettavia armeijakuntia luotettavine päällikkökuntineen ja tehdään niistä vallankumouksellisen hallituksen tuki Uhanissa.

Nämä uudet armeijakunnat tulevatkin olemaan sen uuden armeijan ydinjoukkona, joka laajenee sitten Punaiseksi Armeijaksi.

Tämä on välttämätöntä niin taistelua varten rintamilla kuin myöskin, ja erikoisesti, taistelua varten

selustassa kaikkia ja kaikenlaisia vastavallankumouksellisia nousukkaita vastaan.

Ilman sitä ei ole takeita epäonnistumisia vastaan selustassa ja rintamalla, vihollisen puolelle siirtymisiä ja kavalluksia vastaan.

Luulen, että tämä tie on toistaiseksi ainoa mahdollinen ja tarkoituksenmukainen tie.

KYMMENES KYSYMYS

„Onko nyt, porvaristoa vastaan käytävän taistelun aikana, mahdollinen kiinalaisten tuotantolaitosten valtaamisen tunnus?

Minkälaisissa olosuhteissa on mahdollinen ulkomaisten tehtaiden valtaaminen Kiinassa ja johtaako se samanaikaiseen kiinalaisten tuotantolaitosten valtaamiseen?”

Luulen, että yleensä puhuen asia ei ole kypsynyt vielä niin pitkälle, että voitaisiin ryhtyä kiinalaisten tuotantolaitosten valtaamiseen. Mutta ei ole mahdollonta, että kiinalaisten liikeyrittäjäin itsepintainen sabotaashi, monien sellaisten tuotantolaitosten sulkeminen ja keinotekoisien työttömyyden aiheuttaminen saattaa pakottaa Uhanin hallituksen siihen, että jo nyt aloitetaan eräiden sellaisten tuotantolaitosten kansallistaminen ja niiden käyntiin paneminen Uhanin hallituksen toimesta.

On mahdollista, että Uhanin hallituksen on jo nyt pakko toteuttaa erinäisissä tapauksissa tällaisia toimenpiteitä varotoimenpiteinä erikoisen vihamielisiä ja vastavallankumouksellisia kiinalaisia liikeyrittäjiä vastaan.

Mitä tulee ulkomaisiin tuotantolaitoksiin, niin näiden tuotantolaitosten kansallistaminen on tulevaisuuden kysymys. Näiden tuotantolaitosten kansallistaminen on suoranaisen sodan julistamista imperialisteille. Mutta sellaisen sodan julistamiseksi tarvitaan jonkin verran toisenlainen tilanne, suotuisampi kuin nykyinen.

Arvelen, että vallankumouksen nykyisessä vaiheessa, jolloin vallankumous ei ole vielä lujittunut, tällainen toimenpide on ennenaikainen ja siksi epätarkoituksenmukainen.

Tehtävä ei ole nyt tässä, vaan siinä, että lietsotaan kaikin voimin agraarivallankumouksen liekkiä, turvataan proletariaatin hegemonia tässä vallankumouksessa, lujitetaan Uhania ja tehdään siitä kaikkia ja kaikenlaisia Kiinan vallankumouksen vihollisia vastaan käytävän taistelun keskus.

Ei saa ottaa itselleen kerralla kaikkia tehtäviä ja joutua pakautumisen vaaraan. Ja sitäkin suuremmalla syyllä, kun Kuomintang ja sen hallitus eivät ole kykeneviä sellaisten kardinaalisten tehtävien ratkaisemiseen kuin on kiinalaisen ja ulkomaisen porvariston omaisuuden pakkoluovutuksen tehtävä.

Tällaisten tehtävien ratkaisemiseksi tarvitaan toisenlainen tilanne, vallankumouksen toisenlainen vaihe, vallankumouksellisen vallan toisenlaiset elimet.

*J. Stalin. Kiinan vallankumous
ja opposition virheet. M. — L., 1927*

PROLETARIAATIN JA KÖYHIMMÄN TALONPOIKAISTON DIKTATUURIN TUNNUKSESTA LOKAKUUN VALMISTELUN KAUELLA

Vastaus S. Pokrovskille

Arvelen, ettei kirjeenne t.v. toukokuun 2 pttä anna aihetta eikä perustetta vastata yksityiskohtaisesti, s.o. kohta kohdalta.

Oikeastaan ei siinä ole mitään erikoisen uutta verrattuna Jan-skin kirjeeseen.

Kun kuitenkin vastaan kirjeeseen, niin teen sen siksi, että se sisältää eräitä vuoden 1917 huhti—toukokuun kauden kamenevilaisuuden suoranaisen henkiinpalaustamisen aineksia. Ainoastaan paljastaakseni nämä kamenevilaisuuden henkiinpalaustamisen ainekset katson tarpeelliseksi lyhyesti vastata kirjeeseen.

1) Te sanotte kirjeessänne, että „itseasiassa meillä oli Helmikuun ja Lokakuun välisellä kaudella tunnusliitosta koko talonpoikaiston kanssa“, että „Helmikuun ja Lokakuun välisellä kaudella puolue ajoi ja puolusti vanhaa tunnustaan talonpoikaiston suhteen—liitto koko talonpoikaiston kanssa kokonaisuudessaan“.

Ensinnäkin, tämän mukaan bolshevikit eivät Lokakuun valmistelun kaudella (huhti—lokakuu 1917) asettaneet tehtäväkseen rajan vetämistä köy-

himmän talonpoikaiston ja varakkaiden talonpoikien välille, vaan käsittelivät talonpoikaistoa kokonaisuutena.

Toiseksi, tämän mukaan bolshevikit eivät Lokakuun valmistelun kaudella vaihtaneet vanhaa tunnusta — „proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuri“ — uuteen tunnukseen — „proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuuri“, vaan jäivät niihin vanhoihin aseisiin, jotka on esitetty Leninin kirjasessa „Kaksi taktiikkaa“ vuonna 1905.

Kolmanneksi, tämän mukaan bolshevikkien taistelupolitiikka Neuvostojen horjumista ja luokkasovinnon kantaa vastaan Lokakuun valmistelun kaudella (vuoden 1917 maaliskuu—lokakuu), keskitalonpoikaiston horjuntaa vastaan Neuvostoissa ja rintamalla, horjuntaa vastaan vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä, horjuntaa ja luokkasovinnon kantaa vastaan, jotka saivat erikoisen kärkevän luonteen heinäkuun päivinä, jolloin Neuvostot luokkasovinnon kannalla olevien eserrien ja menshevikkien johdolla kulkivat yhtä jalkaa vastavallankumouksellisten kenraalien kanssa bolshevikkien eristämiseksi, — bolshevikkien taistelu tätä vissien talonpoikaiskerrostien horjumista ja luokkasovinnon kantaa vastaan oli tämän mukaan sisällyksetöntä ja kerrassaan tarpeetonta.

Ja vihdoin, tämän mukaan Kamenev oli oikeassa puolustaessaan huhti—toukokuussa 1917 proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin vanhaa tunnusta, mutta Lenin, joka katsoi tämän tunnuksen jo vanhentuneeksi ja julisti proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin uutta tunnusta, oli väärässä.

Tarvitsee vain asettaa nämä kysymykset ymmärtääkseen koko teidän kirjeenne järjettömyyden.

Mutta kun te harrastatte kovasti yksityisiä lainauksia Leninin teoksista, niin siirtykäämme lainauksiin.

Ei tarvita suurta vaivaa sen seikan todistamiseksi, että se, mikä oli **uutta** Venäjän agraarioloissa Helmikuun vallankumouksen jälkeen vallankumouksen edelleenkehittämisen kannalta, ei Leninin mielestä ollut proletariaatin ja koko talonpoikaiston etujen yhteisyys, vaan **jakaantuminen** köyhimmän talonpoikaiston ja **varakkaan** talonpoikaiston välillä, joista edellinen, s.o. köyhin talonpoikaisto, tunki vetovoimaa proletariaatin taholle ja jälkimmäinen, s.o. **varakas** talonpoikaisto, seurasi Väliaikaista hallitusta.

Väitelllessään **huhtikuussa** 1917 Kamenevia ja kamenevilaisuutta vastaan Lenin sanoi siitä näin:

„Proletaarisen puolueen ei ole luvallista asettaa nyt * toiveitaan etujen yhteisyyteen talonpoikaiston kanssa“ (kts. Leninin puhe Hahtikuun konferenssissa vuonna 1917, XX osa, s. 245).

Edelleen:

„Jo nyt näemme talonpoikien monien edustajakokousten päätöksissä sen ajatuksen, että agraarikysymyksen ratkaisussa on odotettava Perustavaan kokoukseen saakka, — se merkitsee kadetteihin kallistuvan **varakkaan talonpoikaiston** * voittoa“ (kts. Leninin puhe Pietarin yleiskaupunkilaisessa konferenssissa huhtikuussa 1917, XX osa, s. 176).

Edelleen:

„On mahdollista, että talonpoikaisto ottaa kaiken maan ja koko vallan. En suinkaan unohda tätä mahdollisuutta, en rajoita

* Alleviivaus minun. J. St.

näköpiiriäni vain tähän päivään, vaan määrittelen agraariohjelman suoraan ja tarkasti ottaen huomioon uuden ilmiön: maataloustyöläisten ja köyhimpien talonpoikien syvemmän erkaautumisen * talonpoikaisisännistä" (kts. huhtikuussa julkaistu Leninin kirjoitus „Kirjeitä taktiikasta“, XX osa, s. 103).

Juuri tämä oli sitä, mikä Leninin mielestä oli uutta ja tärkeää uusissa oloissa maaseudulla helmikuun vallankumouksen jälkeen.

Juuri tätä Lenin piti lähtökohtanaan puolueen politiikan määrittelyssä vuoden 1917 helmikuun jälkeisellä kaudella.

Tätä ajatusta Lenin piti lähtökohtanaan, kun hän Pietarin yleiskaupunkilaisessa konferenssissa vuoden 1917 huhtikuussa sanoi:

„Vasta täällä perillä saimme tietää, että Työväen ja sotilaiden edustajain Neuvosto on luovuttanut vallan Väliaikaiselle hallitukselle. Työväen ja sotilaiden edustajain Neuvosto on proletariaatin ja sotilaiden diktatuurin toteutumista; viimeainittujen joukossa on enemmistö talonpoikia. Se juuri onkin proletariaatin ja talonpoikaiston diktaturia. Mutta tämä „diktatuuri“ on tehnyt sopimuksen porvariston kanssa. Juuri tässä on tarpeen „vanhan“ bolshevismiin tarkistus“ * (kts. XX osa, s. 176).

Tätä samaa ajatusta Lenin piti lähtökohtanaan, kun hän vuoden 1917 huhtikuussa kirjoitti:

„Ken nyt puhuu ainoastaan „proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen-demokraattisesta diktatuurista“, hän on jäänyt jälkeen elämästä, hän on tämän takia tosiasiallisesti siirtynyt pikkuporvariston puolelle proletaarista luokkataistelua vastaan, hänet pitää luovuttaa vallankumousta edeltäneen ajan „bolshevististen“ harvinaisuuksien arkistoon (jota voidaan sanoa „vanhojen bolshevikkien“ arkistoksi)“ (kts. XX osa, s. 101).

* Alleviivaus minun. J. St.

Tällä pohjalla syntyikin tunnus proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurista vanhan tunnuksen — proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin — tilalle.

Te voitte sanoa, kuten kirjeessänne teettekin, että tämä on trotskilaista hyppäämistä vielä loppuunsoittamattoman talonpoikaissvallankumouksen ylitse, mutta se on yhtä vähän vakuuttavaa kuin oli Kamenevin samantapainen vastaväite, jonka hän esitti huh-tikuussa 1917 Leniniä vastaan.

Lenin otti täysin huomioon tämän vastaväitteen, kun hän sanoi:

„Trotskilaisuus — ilman tsaaria, mutta työväen hallitus“. Se on väärin. Pikkuporvaristo on olemassa, sitä ei voida pyyhkäistä pois. Mutta siinä on kaksi osaa. Sen köyhin * osa kulkee työväenluokan mukana“ (kts. XX osa, s. 182).

Kamenevin virhe, ja nyt Teidän virheenne, on taitamattomuudessa huomata ja korostaa erotusta pikkuporvariston, tässä tapauksessa talonpoikaiston kahden osan välillä, taitamattomuudessa osata erottaa talonpoikaiston köyhin osa koko talonpoikaiston joukosta ja rakentaa tälle pohjalle puolueen politiikka tilanteessa, jolloin siirryttiin vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta vuonna 1917 sen toiseen vaiheeseen, taitamattomuudessa osata johtaa tästä uusi tunnus, puolueen toinen strateginen tunnus, proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnus.

Seuratkaamme järjestyksessä „proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin“ tunnuksen

* Alleviivaus minun. J. St.

käytännöllistä historiaa vuoden 1917 huhtikuusta lokakuuhun Leninin teosten mukaan.

Huhtikuu 1917:

„Nykyhetken erikoisuus Venäjällä on siirtyminen vallankumouksen ensimmäisestä * vaiheesta, joka antoi vallan porvaristolle proletariaatin riittämättömän tietoisuuden ja järjestyneisyyden vuoksi, — sen toiseen vaiheeseen, jonka täytyy antaa valta proletariaatin ja talonpoikaiston köyhimpien kerrosten käsiin“ * (kts. Leninin „Huhtikuun teesit“, XX osa, s. 88).

Heinäkuu 1917:

„Vain vallankumoukselliset työläiset kykenevät, jos köyhimmät talonpojat * heitä kannattavat, murtamaan kapitalistien vastarinnan, johtamaan kansaa maan valtaamiseen ilman lunastusta, täydelliseen vapauteen, voittoon nälästä, voittoon sodasta, oikeudenmukaiseen ja kestävään rauhaan“ (kts. XXI osa, s. 77).

Elokuu 1917:

„Vain proletariaatti, joka johtaa köyhintä talonpoikaista* (puoliproletaareja, kuten ohjelmassamme sanotaan), voi lopettaa sodan demokraattiseen rauhaan, parantaa sodan haavat, ryhtyä ottamaan ehdottoman välttämättömiksi käyneitä ja lykkäystä sietämättömiä askeleita sosialismiin, — sellainen on meidän luokkapoliittikkamme määritelmä nyt“ (kts. XXI osa, s. 111).

Syyskuu 1917:

„Vain proletaarien ja köyhimpien talonpoikien * diktatuuri kykenee murtamaan kapitalistien vastarinnan, ilmaisemaan valtansa todella suurenmoista rohkeutta ja päättäväisyyttä, turvaamaan itselleen joukkojen innostuneen, rajattoman uhrautuvaisen ja todella sankarillisen kannatuksen sekä armeijassa että talonpoikaiston keskuudessa“ (kts. XXI osa, s. 147).

* Alleiviivaus minun. J. St.

Syys—lokakuu 1917, kirjansen „Voivatko bolshevikit pitää käsissään valtiovallan?“, jossa Lenin väittelee „Novaja Zhizniä“⁶⁴ vastaan:

„Joko * kaikki valta porvaristolle — sitä te ette enää pitkään aikaan ole puolustaneet eikä porvaristo itse uskalla edes hiiskah- taakaan siitä, tietäen, että jo huhtikuun 20—21 pnä kansa yhdellä olkapäään liikkahduksella heitti maahan sellaisen vallan ja heittää sen nyt kolme kertaa päättäväisemmin ja armottomammin. Tahi * pikkuporvariston valta, s.o. sen kokoomus (liitto, sopimus) porvaris- ton kanssa, sillä itsenäisesti ja riippumattomasti pikkuporvaristo ei tahdo eikä voi ottaa valtaa, kuten kaikkien vallankumousten kokemus on todistanut ja kuten todistaa myös taloustiede, joka selittää, että kapitalistisessa maassa voidaan olla pääoman puo- lella, voidaan olla työn puolella, mutta keskivälillä ei voida pysyä. Tämä kokoomus koetti Venäjällä puolen vuoden aikana kymmeniä ja satoja keinoja, mutta epäonnistui. Tahi * vihdoin, koko valta proletaareille ja köyhimmille talonpojille * porvaristoa vastaan viimeainitun vastarinnan murtamiseksi. Sitä ei vielä ole kokeiltu, ja sitä te, „Novaja Zhizniä“ herrat, neuvotte kansaa olemaan tekemättä peloitellen sitä omalla pelollanne, jota te tun- nette porvaristoa kohtaan. Mitään neljättä ei voida edes keksiä- kään“ (kts. XXI osa, s. 275).

Sellaisia ovat tosiasiat.

Kaikki nämä tosiasiat ja tapahtumat Lokakuun valmistelun historiasta Te kierrätte „onnellisesti“, pyyhitte „onnellisesti“ pois bolshevismin historiasta bolshevikien Lokakuun valmistelun kaudella käymän taistelun silloin Neuvostoissa istuneiden „talonpoikais- isäntien“ horjuntaa ja luokkasovintokantaa vastaan, hautaatte „onnellisesti“ Leninin tunnuksen proletariaa- tin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurista ja samalla kuvittelette, että se ei ole väkivaltaa historiaa kohtaan, leninismiä kohtaan.

* Alleviivaus minun. J. St.

Näistä lainauksista, joiden lukua voitaisiin lisätä, täytyy Teidän nähdä, että vuoden 1917 helmikuun jälkeen bolshevikit eivät ottaneet lähtökohdakseen talonpoikaistoa kokonaisuudessaan, vaan sen köyhimmän osan, että he eivät kulkeneet Lokakuuhun proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin vanhoihin tunnuksiin, vaan proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin uusiin tunnuksiin.

Tästä näkyy, että bolshevikit toteuttivat tätä tunnusta taistelussa Neuvostojen horjuntaa ja luokkasovintokantaa vastaan, talonpoikaiston erään, Neuvostoissa istuneen osan horjuntaa ja luokkasovintokantaa vastaan, eräiden pikkuporvarillisen demokratian puolueiden, — jotka ovat nimeltään eserriä ja menshevikkejä, — horjuntaa ja luokkasovintokantaa vastaan.

Tästä näkyy, että ilman proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin uutta tunnusta me emme olisi voineet koota riittävän voimakasta poliittista armeijaa, joka kykeni voittamaan eserrien ja menshevikkien luokkasovintokannan, neutralisoimaan talonpoikaiston erään osan horjunnan, kukistamaan porvariston vallan ja tekemään siten mahdolliseksi porvarillisen vallankumouksen viemisen loppuun saakka.

Tästä näkyy, että „Lokakuuhun me kuljimme ja Lokakuussa voitimme yhdessä köyhimmän talonpoikaiston kanssa kulakiston (myöskin talonpoikaistoa) tehdessä vastarintaa ja keskitalonpoikaiston horjuessa“ (kts. vastaustani Jan-skille *).

Täten siis vuoden 1917 huhtikuussa, kuten koko Lokakuun valmistelun kaudellakin, oikeassa oli Lenin

* Kts. tämä osa, s. 232. *Toim.*

eikä Kamenev, ja Te, joka nyt herätätte eloon kame-nevilaisuutta, ette näy joutuvan kovinkaan hyvään seuraan.

2) Vastapainoksi kaikelle sille, mitä edellä on sanottu, Te esitätte Leninin sanat siitä, että lokakuussa 1917 me otimme vallan koko talonpoikaiston meitä kannattaessa. Että me otimme vallan koko talonpoi-kaiston vissillä tavalla kannattaessa meitä, on aivan totta. Mutta Te olette unohtanut lisätä erään „pikkuseikan“: koko talonpoikaisto kannatti meitä Lokakuussa ja Lokakuun jälkeen ainoastaan sikäli, mikäli me veimme loppuun porvarillista vallankumousta. Tämä on sangen tärkeä „pikkuseikka“, joka tässä tapauk-sessa ratkaisee kysymyksen. Näin tärkeän „pikkusei-kan“ „unohtaminen“ ja mitä tärkeimmän kysymyksen siten hämääminen ei ole luvallista bolshevikille.

Teidän kirjeestänne näkyy, että Te asetatte Leninin sanat koko talonpoikaiston kannatuksesta vastakohdaksi puolueen tunnukselle „proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurista“, jonka tunnuksen sama Lenin esitti. Mutta voidakseen asettaa nämä Leninin sanat vastakohdaksi edellisille lainauksille Leninin teoksista, voidakseen kumota edelliset Leniniltä otetut lainaukset, jotka koskevat proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnusta, mainitsemillanne saman Leninin sanoilla koko talonpoikaistosta — sitä varten täytyy todistaa ainakin kaksi seikkaa.

Ensiksi. Täytyy todistaa, että porvarillisen vallan-kumouksen vieminen loppuun saakka on pääasia Loka-kuun vallankumouksessa. Lenin on sitä mieltä, että porvarillisen vallankumouksen loppuunsaorittaminen on „sivu“- tuote Lokakuun vallankumouksessa, joka

ratkaisi tämän tehtävän „ohimennen“. Täytyy ennen kaikkea kumota tämä Leninin väittäminen ja todistaa, että **pääasia** Lokakuun vallankumouksessa ei ole porvariston vallan kukistaminen ja vallan siirtyminen proletariaatin käsiin, vaan porvarillisen vallankumouksen loppuun suorittaminen. Koettakaapa todistaa tämä, ja silloin olen valmis myöntämään, että puolueen tunnukseksi huhtikuusta lokakuuhun 1917 ei meillä ollut proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuuri, vaan proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuri.

Kirjeestänne näkyy, että Te, pitäen mahdottona ottaa itsellenne tätä enemmän kuin uskallettua tehtävää, yritätte kuitenkin „ohimennen“ todistaa, että eräässä Lokakuun vallankumouksen tärkeimmässä kysymyksessä, kysymyksessä rauhasta, meitä kannatti muka **koko** talonpoikaisto kokonaisuudessaan. Se ei tietenkään pidä paikkaansa. Se ei pidä laisinkaan paikkaansa. Rauhan kysymyksessä te olette eksyneet porvarilliselle katsantokannalle. Itse asiassa kysymys rauhasta oli meillä silloin valtakysymys, sillä vain vallan siirryttyä proletariaatin käsiin saatettiin toivoa päästävän imperialistisesta sodasta.

Te olette kaiketi unohtanut ne Leninin sanat, että „sota voidaan lopettaa vain vallan siirtymisellä toiselle luokalle“, että „„alas sota“ — ei merkitse pistimen pois heittämistä. Se merkitsee vallan siirtymistä toiselle luokalle“ (kts. Leninin puhe Pietarin yleiskaupunkilaisessa konferenssissa vuoden 1917 huhtikuussa, XX osa, s. 181 ja 178).

Siis jompi kumpi: joko Teidän täytyy todistaa, että **pääasia** Lokakuun vallankumouksessa on porvarillisen vallankumouksen vieminen loppuun asti, tahi

Te ette sitä todista, — ja silloin seuraa itsestään sellainen johtopäätös, että talonpoikaisto **kokonaisuudessaan** saattoi Lokakuussa kannattaa meitä vain sikäli, mikäli me veimme loppuun porvarillista vallankumousta hävittämällä monarkian, tilanherrain omistuksen ja tilanherrajärjestelmän.

Toiseksi. Teidän täytyy todistaa, että bolshevikit saattoivat saavuttaa koko talonpoikaiston kannatuksen Lokakuussa ja Lokakuun jälkeen, koska he veivät loppuun porvarillista vallankumousta, **ilman** proletariaatin ja **köyhimmän** talonpoikaiston diktatuurin tunnuksen järjestelmällistä toteuttamista koko Lokakuun valmistelun kauden kuluessa, **ilman** järjestelmällistä taistelua pikkuporvarillisten puolueiden luokkasovintokantaa vastaan, mikä taistelu johtui tästä tunnuksesta, **ilman** talonpoikaiston eräiden kerrosten ja näiden Neuvostoissa olevien edustajien horjunnan järjestelmällistä paljastamista, mikä johtui samasta tunnuksesta.

Koettakaapa todistaa se. Todellakin, miksi meidän onnistui turvata itsellemme koko talonpoikaiston kannatus Lokakuussa ja Lokakuun jälkeen? Siksi, että me saimme mahdollisuuden viedä loppuun porvarillisen vallankumouksen.

Miksi me saimme tällaisen mahdollisuuden? Siksi, että meidän onnistui kukistaa porvariston valta ja asettaa sen tilalle proletariaatin valta, joka vain yksin kykenee viemään loppuun porvarillisen vallankumouksen.

Miksi meidän onnistui kukistaa porvariston valta ja pystyttää proletariaatin valta? Siksi, että me valmistimme Lokakuuta tunnuksenamme proletariaatin ja

köyhimmän talonpoikaiston diktatuuri, siksi, että pitäen lähtökohtana tätä tunnusta me kävimme järjestelmällistä taistelua pikkuporvarillisten puolueiden luokkasovintokantaa vastaan, siksi, että pitäen lähtökohtana tätä tunnusta me kävimme järjestelmällistä taistelua keskitalonpoikaiston horjuntaa vastaan Neuvostoissa, siksi, että **vain tätä tunnusta** seuraten me saatoimme voittaa keskitalonpojan horjunnan, lyödä hajalle pikkuporvarillisten puolueiden luokkasovintokannan ja koota sellaisen poliittisen armeijan, joka kykenee käymään taistelua vallan siirtämiseksi proletariaatin käsiin.

Tuskinpa tarvitsee todistella sitä, että ilman näitä ennakkoehtoja, jotka ratkaisivat Lokakuun vallankumouksen kohtalon, me emme olisi voineet saavuttaa **koko** talonpoikaiston kannatusta porvarillisen vallankumouksen loppuunviemisessä, emme Lokakuussa emmekä Lokakuun jälkeen.

Näin on ymmärrettävä talonpoikaissotien yhdistäminen proletaariseen vallankumoukseen.

Juuri tämän vuoksi se, kun koko talonpoikaiston Lokakuussa ja Lokakuun jälkeen antama kannatus porvarillisen vallankumouksen loppuunviemisessä asetetaan **vastakohdaksi** sille tosiasialle, että Lokakuuta valmisteltiin proletariaatin ja **köyhimmän** talonpoikaiston diktatuurin tunnuksella, merkitsee, **ettei ymmärretä mitään leninismistä.**

Teidän perusvirheenne on siinä, että Te ette ole käsittänyt sitä tosiasiaa, että Lokakuun vallankumouksen kulussa ovat **sosialistiset** tehtävät ja **porvarillisen** vallankumouksen loppuunsaorittamisen tehtävät punoutuneet yhteen, ettekä myöskään Lokakuun vallan-

kumouksen sellaisten yksityisten vaatimusten toteuttamisen mekaniikkaa, jotka johtuvat puolueen toisesta strategisesta tunnuksesta, proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnuksesta.

Teidän kirjittäne lukiessa saattaisi luulla, että emme me ottaneet talonpoikaista proletaarisen vallankumouksen palvelukseen, vaan päinvastoin „talonpoikaisto kokonaisuudessaan“, kulakistokin mukaan luettuna, otti palvelukseensa bolshevikit. Huonosti olisivat olleet bolshevikkien asiat, jos he olisivat niin helposti „menneet“ ei-proletaaristen luokkien palvelukseen.

Vuoden 1917 huhtikuun kauden kamenevilaisuus — se se kiskoo Teitä jaloista.

3) Te väitätte, että Stalin ei näe eroa vuoden 1905 tilanteen ja vuoden 1917 helmikuun tilanteen välillä. Se ei tietenkään ole vakavaa puhetta. En ole niin sanonut enkä ole voinut sanoa. Olen kirjeessäni puhunut vain siitä, että puolueen tunnus proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurista, joka tunnus esitettiin vuonna 1905, sai vahvistuksensa vuoden 1917 Helmikuun vallankumouksessa. Ja se tietenkin pitää paikkansa. Juuri näin kuvasikin Lenin asemaa kirjoituksessaan „Talonpojat ja työläiset“ vuoden 1917 elokuussa:

„Vain proletariaatti ja talonpoikaisto voivat kukistaa monarkian — sellainen oli siihen aikaan (tarkoitetaan vuotta 1905. J. St.) meidän luokkapoliittikkamme perusmääritelmä. Ja tuo määritelmä oli oikea. Vuoden 1917 helmi- ja maaliskuu vahvisti sen vielä kerran oikeaksi“ * (kts. XXI osa, s. 111).

* Alleviivaus minun. J. St.

Te suvaitsette vain haastaa riitaa.

4) Edelleen Te yritätte todistaa Stalinin puhuneen ristiin, asettamalla vastakkain hänen teesinsä keskitalonpojan luokkasovintokannasta ennen Lokakuuta Stalinin kirjasesta „Leninismin kysymyksiä“ otetun lainauksen kanssa, jossa puhutaan sosialismin rakentamisen mahdollisuudesta yhdessä keskitalonpoikaiston kanssa **proletariaatin diktatuurin lujittumisen jälkeen.**

Ei ole suuri vaiva todistaa kahden erilaisen ilmiön tällaisen samaistamisen ehdotonta epätieteellisyyttä. Keskitalonpoika Lokakuun edellä, jolloin vallassa oli porvaristo, ja keskitalonpoika proletariaatin diktatuurin lujittumisen jälkeen, kun porvaristo on jo kukistettu ja pakkoluovutettu, osuustoiminta on kehittynyt ja tärkeimmät tuotantovälineet keskitetty proletariaatin käsiin, — ovat kaksi eri asiaa. Kun nämä kahdenlaiset keskitalonpojat samaistetaan ja pannaan samalle laudalle, on se ilmiöiden tarkastelemista irrallaan historiallisesta tilanteesta ja kaikkien tulevaisuusnäköalojen kadottamista. Se on jotakin samanlaista kuin Zinovjevin tapa siteerata sotkien samalla kaikki päivämäärät ja ajanjaksot.

Jos sitä sanotaan „vallankumoukselliseksi dialektiksi“, niin täytyy myöntää, että Pokrovski on lyönyt kaikki ennätykset „dialektisen“ temppuilun alalla.

5) Muita kysymyksiä en koskettele, sillä luullakseni ne ovat jo kirjeenvaihdossa Jan-skin kanssa tulleet tyhjentävästi käsitellyiksi.

Toukokuun 20 pnä 1927

*Ensi kerran julkaistu kirjassa:
J. Stalin. Leninismin kysymyksiä,
1. painos, 1928*

KIINAN VALLANKUMOUS JA KOMINTERNIN TEHTÄVÄT

*Puhe Kominternin Toimeenpanevan Komitean
VIII täysistunnon⁶⁵ X istunnossa
toukokuun 24 pnä 1927*

I

ERÄITÄ PIENIÄ KYSYMYKSIÄ

Toverit! Minun on pyydettävä anteeksi, että saavuin tänään myöhästyneenä Toimeenpanevan Komitean istuntoon enkä voinut kuulla kokonaan Trotskin puhetta, jonka hän täällä Toimeenpanevasa Komiteassa piti.

Minun mielestäni Trotski on kuitenkin viime päivinä antanut Kiinan kysymyksestä sellaisen määrän kirjallisuutta, teesejä ja kirjeitä Toimeenpanevalle Komitealle, että meillä ei ole aineiston puutetta opposition arvostelemiseksi.

Tämän vuoksi pidän Trotskin virheitä arvostellessani lähtökohtana näitä asiakirjoja ollen varma siitä, että tämä arvostelu tulee olemaan samalla Trotskin tämänpäiväisen puheen perustojen arvostelua.

Minä pyrin mahdollisuuksien mukaan karttamaan väittelyn henkilökohtaisia aineksia. Trotskin ja Zinovjevin henkilökohtaiset hyökkäilyt NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon ja Kominternin Toimeenpanevan Komitean eri jäseniä vastaan eivät ole sen arvoisia, että niihin pitäisi pysähtyä.

Kominternin Toimeenpanevan Komitean istunnoissa Trotski haluaisi nähtävästi näytellä jonkunlaista

sankaria muuttaakseen Toimeenpanevan Komitean työn sodanvaaraa, Kiinan vallankumousta j.n.e. koskevissa kysymyksissä Trotskia koskevan kysymyksen käsittelemiseksi. Trotski ei mielestäni ansaitse niin suurta huomiota. (Ääni paikalta: „Oikein!“.) Ja sitäkin suuremmalla syyllä, että hän muistuttaa paremminkin näyttelijää kuin sankaria, ja näyttelijää ei missään tapauksessa saa sekoittaa sankariin.

Minä en edes puhukaan siitä, että Buharinille ja Stalinille ei ole mitään loukkaavaa siinä, kun sellaiset henkilöt kuin Trotski ja Zinovjev, jotka Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto paljasti syyllisiksi sosialidemokraattiseen poikkeamaan, haukkua nalkuttavat bolshevikkeja. Päinvastoin, minulle olisi mitä syvin loukkaus, jos Trotskin ja Zinovjevin tyyppiset puolimenshevikit ylistäisivät minua eivätkä haukkuisi.

Minä en lähde laajemmin puhumaan myöskään siitä, onko oppositio nykyisellä ryhmäkuntalaisella esiintymisellään rikkonut ne sitoumukset, jotka se antoi lokakuun 16 p:nä 1926. Trotski väittää, että opposition lokakuun 16 p:nä 1926 antaman julkilausuman mukaan hänellä on oikeus puolustaa mielipiteitään. Se tietysti pitää paikkansa. Mutta jos Trotski tahtoo väittää, että julkilausuman koko sisältö on siinä, niin sitä ei voida nimittää muuksi kuin sofismiksi.

Opposition lokakuun 16 päivän julkilausumassa ei puhuta vain opposition oikeudesta puolustaa mielipiteitään, vaan myöskin siitä, että näitä mielipiteitä voidaan puolustaa vain puoluekantaisuuden sallimissa puitteissa, että ryhmäkuntalaisuus on heitettävä syr-

jään ja lopetettava, että oppositio on velvollinen „alistumaan ehdoitta“ puolueen tahtoon ja Keskuskomitean päätöksiin, että opposition ei ole vain alistettava näihin päätöksiin, vaan myöskin „toteutettava“ niitä tunnollisesti käytännössä.

Tarvitseeko kaiken tämän jälkeen vielä todistella, että oppositio on rikkonut lokakuun 16 p:nä 1926 antamansa julkilausuman ja repinyt sen palasiksi mitä törkeimmällä tavalla.

Minä en lähde laajemmin puhumaan myöskään NKP(b):n Keskuskomitean ja Kominternin Kiinan kysymyksessä ottaman kannan säädyttömistä ja törkeän parjaavista vääristelyistä, joita on esitetty opposition monilukuisissa teeseissä, kirjoituksissa ja puheissa. Trotski ja Zinovjev eivät herkeä väittämästä, että NKP(b):n Keskuskomitea ja Komintern ovat muka puolustaneet ja puolustavat edelleenkin kansallisen porvariston „tukemisen“ politiikkaa Kiinassa.

Tuskin on tarpeen todistella, että tämä Trotskin ja Zinovjevin väite on valhetta, parjausta ja asian tahallista vääristelyä. Todellisuudessa NKP(b):n Keskuskomitea ja Komintern eivät puolustaneet kansallisen porvariston tukemisen politiikkaa, vaan kansallisen porvariston **hyväksikäyttämisen** politiikkaa **niin kauan kuin** vallankumous Kiinassa oli **yleiskansallisen** yhdistetyn rintaman vallankumous, ja tämän politiikan ne **vaihtoivat** sitten kansallista porvaristoa vastaan käytävän aseellisen taistelun politiikkaan, **kun** vallankumous Kiinassa muuttui **agraarivallankumoukseksi ja kansallinen porvaristo alkoi loitota vallankumouksesta.**

Siitä vakuuttuakseen ei tarvitse muuta kuin lukea sellaiset asiakirjat kuin VII laajennetun täysistunnon

päätöslauselma, Kominternin Toimeenpanevan Komitean tunnettu vetoomus⁶⁶, Stalinin teesit propagandisteille* ja vihdoin Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistölle äsken esitetyt Buharinin teesit.

Opposition onnettomuus onkin juuri siinä, ettei se voi tulla toimeen ilman parjausta ja vääristelyä. Siirtykäämme asiaan.

II

AGRAARI- JA TALONPOIKAISVALLANKUMOUS PORVARILLIS-DEMOKRAATTISEN VALLANKUMOUKSEN PERUSTANA

Trotskin perusvirhe on siinä, ettei hän käsitä Kiinan vallankumouksen sisältöä ja luonnetta. Komintern lähtee siitä, että agraarivallankumousta nostavana valitsevana sortotekijänä ovat Kiinassa nykyhetkellä feodalismiin jätteet. Komintern lähtee siitä, että feodalismiin jätteet Kiinan maaseudulla ja näiden jätteiden yllä oleva koko militaristis-byrokraattinen päällysrakennus kaikkine dzydzzyneineen, kuvernööreineen, kenraaleineen, Tshangtsolineineen j.n.e. ovat se perusta, jonka pohjalla nykyinen agraarivallankumous on syntynyt ja kehittyä.

Kun monissa maakunnissa 70 % talonpoikaiston tuloista menee tilanherroille ja gentryille, kun aseelliset ja aseettomat tilanherrat eivät ole vain taloudellisena valtana, vaan myöskin hallinnollisena ja tuomiovaltana, kun eräissä maakunnissa aina tähän

* Kts. tämä osa, s. 238—248. *Toim.*

asti harjoitetaan keskiaikaista naisten ja lasten myyntiä ja ostoa,—niin ei voida olla myöntämättä, että feodaaliset jätteet ovat Kiinan maakunnissa sorron perusmuotona.

Juuri sen vuoksi, että feodaaliset jätteet kaikkine militaristis-byrokraattisine päällysrakennuksineen ovat sorron perusmuotona Kiinassa,—juuri sen vuoksi Kiina elääkin nyt voimansa ja laajuutensa puolesta mitä suurinta agraarivallankumousta.

Mutta mitä on agraarivallankumous? Se juuri onkin porvarillis-demokraattisen vallankumouksen perusta ja sisältö.

Juuri sen vuoksi Komintern sanookin, että nykypäivällä Kiina elää porvarillis-demokraattista vallankumousta.

Mutta porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa ei ole suunnattu ainoastaan feodaalisia jätteitä vastaan. Se on suunnattu samalla myöskin imperialismia vastaan.

Miksi?

Siksi, että imperialismi kaikkine finanssi- ja sotilasmahteineen Kiinassa on se voima, joka tukee, innoittaa, viljelee ja säilyttää feodaalisia jätteitä niiden kaikkine byrokraattis-militaristisine päällysrakennuksineen.

Siksi, että feodaalisia jätteitä Kiinassa ei voida hävittää käymättä samalla vallankumouksellista taistelua imperialismia vastaan Kiinassa.

Siksi, että sen, joka haluaa hävittää feodaaliset jätteet Kiinasta, on nostettava ehdottomasti kätensä imperialismia ja imperialistisia ryhmiä vastaan Kiinassa.

Siksi, että feodaalisia jätteitä ei voida Kiinassa nujertaa ja hävittää, ellei käydä päättäväistä taistelua imperialismia vastaan.

Juuri sen vuoksi Komintern sanookin, että porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa on samalla imperialisminvastainen vallankumous.

Täten nykyinen vallankumous Kiinassa on vallankumouksellisen liikkeen kahden virran, feodaalisia jätteitä vastaan tapahtuvan liikkeen ja imperialismia vastaan tapahtuvan liikkeen yhdistymistä. Porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa on feodaalisia jätteitä vastaan tapahtuvan taistelun ja imperialismia vastaan tapahtuvan taistelun yhdistämistä.

Sellainen on Kominternin (ja siis myöskin NKP(b):n Keskuskomitean) koko linjan lähtökohta Kiinan vallankumouksen kysymyksissä.

Mutta minkälainen on Trotskin lähtökohta Kiinan kysymyksessä? Se on suorastaan vastakohtainen juuri esitetyle Kominternin näkökannalle. Trotski ei joko lainkaan tunnusta feodaalisten jätteiden olemassaoloa Kiinassa tai ei anna niille ratkaisevaa merkitystä. Aliarvioiden feodaalis-byrokraattisen sorron voiman ja merkityksen Kiinassa Trotski (ja siis myös oppositio) arvelee, että Kiinan kansallisen vallankumouksen perussyynä on Kiinan valtiollinen tulliriippuvaisuus imperialismiin maista.

Sallikaa minun viitata Trotskin tunnettuihin teeseihin, jotka on lähetetty muutama päivä sitten NKP(b):n Keskuskomitealle ja Kominternin Toimeenpaneevalle Komitealle. Näiden Trotskin teesien otsikkona on: „Kiinan vallankumous ja Stalinin teesit“.

Trotski kirjoittaa noissa teeseissä:

„Buharinin yritys puolustella opportunistista luokkasovittelulinjaa viittauksilla „feodalismien jätteen“ muka vallitsevaan osuuteen Kiinan taloudessa on aivan perusteeton. Vaikkapa Buharinin arvio Kiinan taloudesta perustuisikin taloudelliseen analyysiin eikä skolastisiin määrittelyihin, niin „feodalismien jätteet“ eivät kuitenkaan voisi olla sen politiikan puolustuksena, joka niin ilmeisesti helpotti huhtikuun kumousta. Kiinan vallankumouksella on kansallis-porvarillinen luonne siitä perussyystä, että Kiinan kapitalismin tuotantovoimien kehitys törmäsi Kiinan valtiolliseen tulliriippuvaisuuteen * imperialismin maista“ (kts. Trotski, „Kiinan vallankumous ja Stalinin teesit“).

Tähän sitaattiin pinnallisesti suhtauduttaessa voitaisiin luulla, että Trotski ei taistele Kominternin linjaa vastaan Kiinan vallankumouksen luonnetta koskevassa kysymyksessä, vaan Buharinin „luokkasovittelupolitiikkaa“ vastaan. Mutta asia ei ole tietenkään niin. Tosiasiassa tässä sitaatissa on puhe feodaalisten jätteen „vallitsevan osuuden“ kieltämisestä Kiinassa. Tosiasiassa siinä on puhe siitä, että Kiinassa nykyisin kehittyvä agraarivallankumous voitaisiin julistaa huippukerrostien vallankumoukseksi, niin sanoakseni tullivastaiseksi vallankumoukseksi.

Buharinin „luokkasovittelupolitiikasta“ jaarittelemisen oli tässä Trotskille tarpeen sitä varten, että hän olisi voinut peittää luopuruutensa Kominternin linjasta. Se on — sanon sen suoraan — Trotskin tavallinen petkutustempu.

Trotskin mukaan asia on siis niin, että feodaaliset jätteet Kiinassa kaikkine militaristis-byrokraattisine päällysrakennuksineen eivät ole Kiinan vallankumouksen perusvieteri tällä ajankohdalla, vaan toisarvoinen

* Alleviivaus minun. J. St.

ja vähämerkityksellinen voima, joka ansaitsee tulla mainituksi vain lainausmerkeissä.

Trotskin mukaan asia on siis niin, että kansallisen vallankumouksen „perussyynä“ Kiinassa on Kiinan tulliriippuvaisuus imperialisteista, että tämän vuoksi Kiinan vallankumous on pääasiallisesti niin sanoakseni tullivastainen vallankumous.

Sellainen on Trotskin käsityksen lähtökohta.

Sellainen on Trotskin katsantokanta Kiinan vallankumouksen luonteesta.

Sallikaa huomauttaa, että tuo kanta on „hänen ylhäisyytensä“ Tshangtsolinin valtioneuvoksen katsantokanta.

Jos tuo Trotskin katsantokanta on oikea, niin silloin on myönnettävä, että oikeassa ovat Tshangtsolin ja Tshangkaishek, jotka eivät halua agraarivallankumousta eivätkä työväen vallankumousta ja pyrkivät vain kumoamaan epä-tasavertaiset sopimukset ja pystyttämään Kiinan tulliautonomian.

Trotski on luisunut Tshangtsolinin ja Tshangkaishekin kansliamiesten katsantokannalle.

Jos feodalismiin jätteet täytyy panna lainausmerkeihin; jos Komintern on väärässä sanoessaan, että vallankumouksen nykyisessä vaiheessa on feodalismiin jätteillä vallitseva merkitys; jos Kiinan vallankumouksen perustana on tulliriippuvaisuus eikä taistelu feodaalisia jätteitä vastaan ja niitä tukevaa imperialismia vastaan,—niin mitä jää silloin jäljelle Kiinan agraarivallankumouksesta?

Mistä on ilmaantunut Kiinan agraarivallankumous tilanherrain maiden konfiskointivaatimuksiin? Millä perusteella Kiinan vallankumousta pidetään siinä

tapauksessa porvarillis-demokraattisena vallankumouksena? Eikö se ole tosiasia, että agraarivallankumous on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen perusta? Onkohan agraarivallankumous voinut tipah-
taa taivaasta?

Eikö se ole tosiasia, että mitä valtavimpaan agraarivallankumoukseen on tullut mukaan miljoonia ja kymmeniä miljoonia talonpoikia sellaisissa maakunnissa kuin Hunanissa, Hubeissa, Henanissa j.n.e., joissa talonpojat pystyttävät oman valtansa, oman oikeutensa, oman itsepuolustuksensa, ajaen tilanherrat pois ja tehden heistä selvää „plebeijien tavalla“?

Mistä on saattanut ilmaantua tällainen mahtava agraariliike, ellei feodaalis-militaristinen sorto ole Kiinassa vallitsevana sortomuotona?

Kuinka tämä kymmenien miljoonien talonpoikain mahtava liike on voinut saada samalla imperialisminvastaisen luonteen, ellei myönnä, että imperialismi on Kiinan kansan feodaalis-militarististen sortojain pääliittolainen?

Eikö se ole tosiasia, että yksistään Hunanissa on nykyään talonpoikaisliitossa yli kaksi ja puoli miljoonaa jäsentä? Ja paljonko heitä on Hubeissa, Henanissa ja paljonko heitä tulee olemaan aivan lähitulevaisuudessa Kiinan muissa maakunnissa?

Entä „punaiset keihäät“, „kiristettyjen vatsojen liitot“ j.n.e.,—ovatko ne keksintöä eikä todellisuutta?

Voidaankohan todellakin vakavasti väittää, että tilanherrain maiden konfiskoinnin tunnuksella tapahtuva kymmenien miljoonien talonpoikain agraarivallankumous ei ole suunnattu todellisia ja epäilemättömiä feodalismia vastaan, vaan kuviteltuja,

lainausmerkkeihin otettuja feodalismiin jätteitä vastaan?

Eikö ole selvää, että Trotski on luisunut „hänen ylhäisyytensä“ Tshangtsolinin kansliamiesten näkökannalle?

Täten meillä on kaksi peruslinjaa:

a) **Kominternin linja**, joka ottaa huomioon Kiinassa olevat feodaaliset jätteet vallitsevana sortomuotona, mahtavan agraariliikkeen ratkaisevan merkityksen, feodaalisten jätteiden yhteyden imperialismiin, Kiinan vallankumouksen porvarillis-demokraattisen luonteen taistelun kärjen suuntautuessa imperialismia vastaan;

b) **Trotskin linja**, joka kieltää feodaalis-militaristisen sorron vallitsevan merkityksen, ei näe agraarivallankumouksellisen liikkeen ratkaisevaa merkitystä Kiinassa ja selittää Kiinan vallankumouksen imperialismivastaisen luonteen johtuvan vain Kiinan kapitalismin eduista, Kiinan kapitalismin, joka vaatii Kiinan tulliriippumattomuutta.

Trotskin (ja siis myös opposition) perusvirhe on se, että hän aliarvioi agraarivallankumousta Kiinassa, ei ymmärrä tämän vallankumouksen porvarillis-demokraattista luonnetta, kieltää monimiljoonaisen agraariliikkeen edellytykset Kiinassa, aliarvioi talonpoikaiston osuutta Kiinan vallankumouksessa.

Tämä virhe ei ole Trotskille uusi. Se on ollut Trotskin koko linjan mitä luonteenomaisin piirre koko ajan hänen taistelussaan bolshevismia vastaan.

Talonpoikaiston osuuden aliarvioiminen porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa on se virhe, joka on seurannut Trotskia vuodesta 1905 lähtien ja joka ilmeni erikoisen räikeästi vuoden 1917 helmikuun

vallankumouksen edellä ja joka seuraa häntä nykyäänkin.

Sallikaa viitata eräisiin tosiasioihin Trotskin taistelusta leninismiä vastaan, esimerkiksi helmikuun vallankumouksen edellä vuonna 1917, jolloin me kuljimme porvarillis-demokraattisen vallankumouksen voittoa kohti Venäjällä.

Trotski väitti silloin, että koska luokkakajakautuminen talonpoikaiston keskuudessa on voimistunut, koska meillä on nykyään imperialismin herruus ja proletariaatti asettaa itsensä porvarillista kansakuntaa vastaan, niin talonpoikaiston osuus tulee laskemaan ja agraarivallankumouksella ei tule olemaan sitä merkitystä, mikä sille annettiin vuonna 1905.

Mitä Lenin siihen vastasi? Sallikaa esittää sitaatti Leninin vuonna 1915 kirjoittamasta kirjoituksesta, jossa puhutaan talonpoikaiston osuudesta porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa Venäjällä:

„Trotskin originelli teoria (puhe on Trotskin „permanentista vallankumouksesta“. J. St.) ottaa bolshevikeilta kutsun proletariaatin päättäväiseen vallankumoukselliseen taisteluun ja poliittisen vallan valtaamiseen sen käsiin ja menshevikeiltä talonpoikaiston merkityksen „kieltämisen“. Talonpoikaisto on nähkääs kerrostunut, siinä on tapahtunut luokkakajakautuminen; sen mahdollinen vallankumouksellinen osuus on yhä laskenut; „kansallinen“ vallankumous on Venäjällä mahdoton: „me elämme imperialismin aikakaudella“ ja „imperialismi ei aseta porvarillista kansakuntaa vanhaa järjestelmää vastaan, vaan proletariaatin porvarillista kansakuntaa vastaan“.

Siinä on huvittava esimerkki „sanalla leikkimisestä“: imperialismi! Jos proletariaatti Venäjällä on jo „porvarillista kansakuntaa“ vastassa, niin silloin siis Venäjä on välittömästi sosialistisen vallankumouksen kynnyksellä!! silloin „tilanherrain maiden konfiskoinnin“ tunnus (jonka Trotski vuoden 1912 Tammi-

kuun konferenssin jälkeen toistaa vuonna 1915) on väärä, silloin ei pidä puhua „työväen vallankumouksellisesta“, vaan „työväen sosialistisesta“ hallituksesta!! Kuinka pitkälle Trotskilla menee sekavuus, näkyy hänen lauseestaan, että päättäväisyydellään proletariaatti innostaa mukaansa myöskin „ei-proletaariset (!) kansanjoukot“ (№ 217)!! Trotski ei ajatellut sitä, että jos proletariaatti innostaa maaseudun ei-proletaariset joukot konfiskoimaan tilanherrain maat ja kukistaa monarkian, niin se tulee olemaan „kansallisen porvarillisen vallankumouksen“ loppuunviemistä Venäjällä, se tulee olemaan proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattista diktatuuria!*

Koko kymmenvuotiskausi — suuri vuosikymmen — 1905—1915 on todistanut Venäjän vallankumouksen kahden ja vain kahden luokkalinjan olemassaolon. Talonpoikaiston kerrostuminen on kiihdyttänyt luokkataistelua sen sisällä, herättänyt suuren joukon poliittisesti nukkuneita aineksia, lähentänyt kaupungin proletariaattiin maaseudun proletariaattia (jonka erikoista järjestämistä bolshevikit ovat vaatineet vuodesta 1906 saakka ja veivät tämän vaatimuksen Tukholman, menshevistisen edustajakokouksen päätöslauselmaan). Mutta „talonpoikaiston“ ja Markovien—Romanovien—Hvostovien välinen vastakohtaisuus on voimistunut, kasvanut ja kärjistynyt. Se on sellainen ilmeinen tosiasia, ettei sitä voi „kumota“ edes tuhansillakaan Trotskin kymmenissä pariisilaisissa kirjoituksissaan esittämällä fraaseilla. Tosiasiassa Trotski auttaa Venäjän liberaalisia työväenpoliitikkoja, jotka ymmärtävät talonpoikaiston osuuden „kieltämisellä“ haluttomuutta nostaa talonpoikia vallankumoukseen! Mutta juuri siinä on nyt kysymyksen ydin“ (kts. XVIII osa, s. 317—318).

Juuri tämä Trotskin kaavion erikoisuus, joka on siinä, että hän näkee porvariston, näkee proletariaatin, mutta ei huomaa talonpoikaista eikä ymmärrä sen osuutta porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa, — nimenomaan tämä erikoisuus onkin opposition virheen perustana Kiinan kysymyksessä.

* Alleiviivaus minun. J. St.

Siinä juuri onkin Trotskin ja opposition „puolimenshevismi“ Kiinan vallankumouksen luonnetta koskevassa kysymyksessä.

Tästä perusvirheestä juontuvat opposition kaikki muut virheet, koko sekavuus opposition teeseissä Kiinan kysymyksessä.

III

KOMMUNISTEJA TUHOAVA OIKEISTOLAISTEN KUOMINTANG NANKINGISSA JA KOMMUNISTIEN KANSSA LIITTOA YLLÄPITÄVÄ VASEMMISTOLAISTEN KUOMINTANG UHANISSA

Ottakaamme esimerkiksi Uhanin kysymys. Komin-ternin kanta Uhanin vallankumouksellista merkitystä koskevassa kysymyksessä on tunnettu ja selvä. Koska Kiina elää agraarivallankumousta; koska agraarivallankumouksen voitto on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen voitto, proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin voitto; koska Nanking on kansallisen vastavallankumouksen keskus, mutta Uhan vallankumouksellisen liikkeen keskus Kiinassa, — niin on välttämätöntä Uhanin Kuomintangin tukeminen, on välttämätöntä kommunistien osallistuminen tähän Kuomintangiin ja sen vallankumoushallitukseen ehdolla, että proletariaatin ja sen puolueen johtava osuus on turvattu sekä Kuomintangissa että Kuomintangin ulkopuolella.

Onko nykyinen Uhanin hallitus proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin elin? Ei, toistaiseksi se ei ole eikä siitä

vielä kohta tule sellaista elintä. Mutta vallankumouksen edelleen kehittyessä, tämän vallankumouksen menestysten yhteydessä sillä on kaikki edellytykset kehittyä sellaiseksi elimeksi.

Sellainen on Kominternin kanta.

Trotski käsittää asian kokonaan toisin. Hänen mielestään Uhan on „kuvitelma“ eikä vallankumouksellisen liikkeen keskus. Kysymykseen, mikä on nykyään vasemmistolainen Kuomintang, Trotski vastaa: „Toistaiseksi ei vielä mikään, tai ei miltei mikään“.

Olettakaamme, että Uhan on kuvitelma. Mutta jos Uhan on kuvitelma, niin minkä vuoksi Trotski ei vaadi päättäväistä taistelua tätä kuvitelmaa vastaan? Mistä saakka kommunistit ovat alkaneet tukea kuvitelmaa, osallistua kuvitelmaan, johtaa kuvitelmaa j.n.e.? Eikö se ole tosiasia, että kommunistien velvollisuus on taistella kuvitelmaa vastaan? Eikö se ole tosiasia, että kieltäytyminen taistelusta kuvitelmaa vastaan on kommunistien puolelta proletariaatin ja talonpoikaiston pettämistä? Minkä vuoksi Trotski ei sitten ehdota päättäväistä taistelua kuvitelmaa vastaan vaikkapa kommunistien viipymättömän poistumisen muodossa Uhanin Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta? Minkä vuoksi Trotski ehdottaa jäätäväksi tuohon kuvitelmaan, olemaan poistumatta siitä? Missä siinä on logiikka?

Eiköhän tuo „loogillinen“ mielettömyys johdu siitä, että hosuttuaan Uhanin hallituksen suhteen ja nimitettyään sen kuvitelmaksi Trotski menetti sitten rohkeutensa eikä uskaltanut tehdä vastaavaa johtopäätöstä teeseissään?

Tai ottakaamme esimerkiksi Zinovjev. Teeseissään, jotka jaettiin NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa tämän vuoden huhtikuussa, Zinovjev määrittelee Uhanin Kuomintangin vuoden 1920 kauden kemalistien hallitukseksi. Mutta kemalistien hallitus on sellainen hallitus, joka käy taistelua työläisiä ja talonpoikia vastaan, hallitus, jossa ei ole eikä voi olla paikkaa kommunisteille. Luulisi, että Uhanin tuollaisesta määrittelystä voi olla vain yksi johtopäätös: päättäväinen taistelu Uhania vastaan, Uhanin hallituksen kukistaminen.

Mutta niin voivat ajatella tavalliset ihmiset, joilla on tavallisen ihmisen logiikka.

Zinovjev ei ajattele niin. Määritellessään Hankoussa sijaitsevan Uhanin hallituksen kemalistien hallitukseksi hän kehoittaa samalla antamaan tälle hallitukselle mitä tarmokkainta tukea, kehoittaa kommunisteja olemaan poistumatta siitä, olemaan poistumatta Uhanin Kuomintangista j.n.e. Hän sanoo suoraan:

„Hankoulle on annettava mitä tarmokkainta ja kaikinpuolista apua järjestäen sieltäkäsinkin vastaiskun Cavaignaceille. Lähiaikoina on voimat keskitettävä nimenomaan siihen, että voitaisiin auttaa järjestäytymistä ja lujittautumista Hankoussa“ (kts. Zinovjevin teesit).

Ymmärtäköön, ken voi!

Trotsky sanoo, että Uhan, s.o. Hankou on kuvitelma. Zinovjev päinvastoin väittää, että Uhan on kemalistien hallitus. Siitä olisi tehtävä johtopäätös: taistelu kuvitelmaa vastaan, eli taistelu Uhanin hallituksen kukistamiseksi. Mutta niin Trotsky kuin

Zinovjevkin perääntyy kuitenkin sen johtopäätöksen edessä, mikä kiertämättömästi seuraa heidän oletuksistaan, ja Zinovjev menee vielä pitemmälle ehdottaen „mitä tarmokkainta ja kaikinpuolista apua Hankoulle“.

Mistä tämä kaikki puhuu? Siitä, että oppositio on sotkeutunut ristiriitaisuuksiin. Se on menettänyt loogillisen ajattelemisen kyvyn ja kadottanut kaikki perspektiivit.

Sekaannus mielipiteissä, kaikkien perspektiivien kadottaminen Uhania koskevassa kysymyksessä, — sellainen on Trotskin ja opposition kanta, jos seka- vuutta voidaan yleensä sanoa kannaksi.

IV

TYÖVÄEN JA TALONPOIKAIN EDUSTAJAIN NEUVOSTOISTA KIINASSA

Tai ottakaamme vielä esimerkiksi kysymys työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostoista Kiinassa.

Neuvostojen järjestämisen kysymyksestä meillä on kolme päätöslauselmaa, jotka on hyväksytty Kominternin II kongressissa: Leninin teesit ei-proletaaristen, talonpoikais-Neuvostojen muodostamisesta takapajuisissa maissa, Royn teesit työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostamisesta sellaisissa maissa kuin Kiinassa ja Intiassa, ja erikoiset teesit siitä, „Milloin ja minkälaisissa oloissa voidaan muodostaa työväen edustajain Neuvostot“.

Leninin teeseissä puhutaan „talonpoikaiston“, „kansan“, ei-proletaaristen Neuvostojen muodostami-

sesta sellaisissa maissa kuin Keski-Aasiassa, jossa ei ole lainkaan tai miltei lainkaan teollisuusproletariaattia. Leninin teeseissä ei ole sanaakaan työväen edustajain Neuvostojen muodostamisesta sellaisissa maissa. Tämän yhteydessä Leninin teesit katsovat „talonpoikaiston“, „kansan“ Neuvostojen kehittämisen ja muodostamisen erääksi välttämättömäksi ehdoksi takapajuisissa maissa sen, että Neuvostoliiton proletariaatti **suoranaisesti** tukee vallankumousta tällaisissa maissa. On selvää, että näissä teeseissä ei pidetä silmällä Kiinaa tai Intiaa, joissa on tietty vähimmäismäärä teollisuusproletariaattia ja joissa työväen edustajain Neuvostojen muodostaminen määrättyissä oloissa on talonpoikaiston Neuvostojen muodostamisen edellytyksenä, vaan muita, takapajuisempia maita, sellaisia kuin Persia j.n.e.

Royn teesit pitävät silmällä pääasiallisesti Kiinaa ja Intiaa, joissa on teollisuusproletariaattia. Näissä teeseissä ehdotetaan työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamista määrätynlaisissa oloissa, porvarillisesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymisen kautena. On selvää, että näillä teeseillä on suorainen merkitys Kiinalle.

II kongressin erikoiset teesit otsikolla „Milloin ja minkälaisissa oloissa voidaan muodostaa työväen edustajain Neuvostot“ puhuvat työväen edustajain Neuvostojen merkityksestä Venäjän ja Saksan vallankumouksen kokemuksen pohjalla. Nämä teesit sanovat, että „Neuvostot ilman proletaarista vallankumousta muuttuvat kiertämättömästi Neuvostojen parodiaksi“. On selvää, että käsiteltäessä kysymystä työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen

viipymättömästä muodostamisesta Kiinassa meidän on otettava huomioon myös nämä viimeainitut teesit.

Kuinka on sen kysymyksen laita, joka koskee työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa, kun otetaan tällöin huomioon sekä Kiinassa nykyhetkellä vallitseva tilanne että Kuomintangin olemassaolo Uhanissa vallankumouksellisen liikkeen keskuksena ja myöskin Kominternin II kongressin kaksien viimeainittujen teesien ohjeet?

Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen nyt esimerkiksi Uhanin hallituksen toimintapiirissä merkitsee kaksoisvallan muodostamista, taistelutunnuksen antamista vasemmistolaisen Kuomintangin kukistamiseksi ja uuden, Neuvostovaltan muodostamiseksi Kiinassa.

Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot ovat olemassaolevan vallan kukistamiseksi käytävän taistelun elimiä, uuden vallan puolesta käytävän taistelun elimiä. Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen ilmaantuminen ei voi olla luomatta kaksoisvaltaa, ja kaksoisvalta ei voi olla kärjistämättä kysymystä siitä, kenelle on kuuluttava kaiken vallan.

Kuinka oli asianlaita Venäjällä maaliskuuhuhtitouko—kesäkuussa 1917? Silloin oli olemassa Väliaikainen hallitus, jolla oli käsissään puoli valtaa, joskin ehkä realistisempi valta, koska sotaväki sitä yhä vielä kannatti. Tämän rinnalla olivat olemassa työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostot, joilla myöskin oli käsissään aivan kuin puoli valtaa, joskaan ei

niin realinen valta kuin oli Väliaikaisella hallituksella. Bolshevikkien tunnuksena oli silloin Väliaikaisen hallituksen syrjäyttäminen ja kaiken vallan siirtäminen työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostoilte. Ei kukaan bolshevikeista ajatellut silloin Väliaikaiseen hallitukseen menemistä, sillä ei saa mennä hallituksen kokoonpanoon, jos olet viemässä asiaa tämän hallituksen kukistamiseen.

Voidaanko sanoa, että tilanne Venäjällä maaliskesäkuussa 1917 oli samantapainen kuin nykyinen tilanne Kiinassa? Ei, niin ei voida sanoa. Niin ei voida sanoa, eikä vain siksi, että Venäjä eli silloin proletaarisen vallankumouksen aattoa, kun sen sijaan Kiina elää nyt porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aattoa, vaan myöskään siksi, että Väliaikainen hallitus Venäjällä oli silloin vastavallankumouksellinen ja imperialistinen hallitus, kun taas nykyinen hallitus Uhanissa on imperialisminvastainen ja vallankumouksellinen hallitus, vallankumouksellinen tämän sanan porvarillis-demokraattisessa mielessä.

Mitä ehdottaa meille tämän yhteydessä oppositio?

Se ehdottaa työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista Kiinassa vallankumouksellisen liikkeen järjestämisen keskuksina. Mutta työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot eivät ole vain vallankumouksellisen liikkeen järjestämisen keskuksia. Ne ovat ennen kaikkea ja pääasiallisesti olemassaolevaa valtaa vastaan nostetun kapinan elimiä, uuden, vallankumouksellisen vallan muodostamisen elimiä. Oppositio ei ymmärrä sitä, että työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot voidaan muuttaa vallankumouksellisen liikkeen

keskuksiksi vain kapinan eliminä, vain uuden vallan eliminä. Ilman sitä työväen edustajain Neuvostot muuttuvat kuvitelmaksi, olevan vallan lisäkkeeksi, kuten tapahtui Saksassa vuonna 1918 ja Venäjällä heinäkuussa 1917.

Käsittääkö oppositio, että työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostaminen Kiinassa merkitsee nyt Neuvostojen ja Uhanin hallituksen kaksoisvallan muodostamista ja johtaa ehdottomasti ja kiertämättömästi Uhanin hallituksen kukistamisen tunnukseen?

Epäilen suuresti, käsittääkö Zinovjev tämän yksinkertaisen asian. Mutta Trotski käsittää sen täydellisesti, sillä hän sanoo teeseissään suoraan, että „Neuvostojen tunnus merkitsee kehoitusta todellisten vallanelinten muodostamiseen kaksoisvallan siirtymisjärjestelmän kautta“ (kts. Trotskin teesit „Kiinan vallankumous ja Stalinin teesit“).

Näin ollen asia on siis niin, että muodostaessamme Neuvostot Kiinassa me luomme samalla „kaksoisvaltajärjestelmän“, kukistamme Uhanin hallituksen ja muodostamme uuden, vallankumouksellisen vallan. Ilmeistä on, että Trotski ottaa tässä esikuvaksi vallankumouksen historian tapahtumat Venäjällä Lokakuun edellä 1917. Silloin meillä todellakin oli kaksoisvalta, ja silloin me todellakin kukistimme Väliaikaisen hallituksen.

Mutta minä jo sanoin, ettei kukaan aikunut mennä silloin Väliaikaisen hallituksen kokoonpanoon. Miksi Trotski ei sitten nyt ehdota kommunistien viipymätöntä poistumista Kuomintangista ja Uhanin hallituksesta? Kuinka voidaan muodostaa Neuvostot,

luoda kaksoisvaltajärjestelmä ja samaan aikaan mennä sen saman Uhanin hallituksen kokoonpanoon, jota suoriudutaan kukistamaan? Tähän kysymykseen Trotskin teesit eivät anna vastausta.

Mutta on kuitenkin selvää, että Trotski on tässä auttamattomasti sotkeutunut omien ristiriitaisuuksiensa rämeikköön. Hän on sekoittanut porvarillis-demokraattisen vallankumouksen proletaariseen vallankumoukseen. Hän on „unohtanut“, ettei porvarillis-demokraattinen vallankumous Kiinassa ole vielä päättynyt, ettei se ole vielä voittanut, vaan on vasta kehityksensä ensi vaiheessa. Trotski ei ymmärrä, että Uhanin hallituksen tukemisesta kieltäytyminen, kaksoisvallan tunnuksen antaminen ja Uhanin hallituksen kukistaminen nyt Neuvostojen viipymättömän muodostamisen kautta merkitsee suoranaisen ja epäilemättömän kannatuksen antamista Tshangkaishekille ja Tshangtsolinille.

Meille sanotaan: mutta miten on ymmärrettävä siinä tapauksessa työväen edustajain Neuvostojen muodostaminen Venäjällä vuonna 1905, — emmekö me sitten silloin eläneet porvarillis-demokraattista vallankumousta?

Mutta ensinnäkin meillä oli silloin kaiken kaikkiaan kaksi Neuvostoa — Pietarissa ja Moskovassa, ja kahden Neuvoston olemassaolo ei vielä luonut Neuvostovallan järjestelmää Venäjällä.

Toiseksi, Pietarin ja Moskovan Neuvostot olivat silloin kapinan elimiä vanhaa valtaa, tsaarivaltaa vastaan, mikä vielä kerran vahvistaa sen, että Neuvostoja ei saa pitää ainoastaan vallankumouksen järjestämisen keskuksina, vaan että Neuvostot voivat

olla sellaisia keskuksia vain kapinaeliminä ja uuden vallan eliminä.

Kolmanneksi, työväen Neuvostojen historia osoittaa, että tällaiset Neuvostot voivat olla olemassa ja kehittyä edelleen vain siinä tapauksessa, jos on olemassa otolliset ehdot välittömälle siirtymiselle porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariin vallankumoukseen, jos on siis olemassa otolliset ehdot siirtymiselle porvarillisesta vallasta proletaariin diktatuuriin.

Eivätköhän työväen Neuvostot Pietarissa ja Moskovassa vuonna 1905 samoin kuin työväen Neuvostot Saksassa vuonna 1918 tuhoutuneet siksi, ettei silloin ollut tällaisia otollisia ehtoja?

On mahdollista, ettei Venäjällä olisi ollut Neuvostoja vuonna 1905, jos Venäjällä olisi ollut silloin sentapainen laaja vallankumouksellinen järjestö kuin on nykyinen vasemmistolainen Kuomintang Kiinassa. Mutta sellaista järjestöä ei Venäjällä silloin voinut olla, sillä venäläisten työläisten ja talonpoikain keskuudessa ei ollut kansallisuussortoa, venäläiset itse sortivat muita kansallisuuksia, mutta vasemmisto-Kuomintangin tapainen järjestö voi syntyä vain ulkomaisten imperialistien harjoittaman kansallisuussorron oloissa, joka yhdistää maan vallankumoukselliset ainekset yhteen laajaan vallankumoukselliseen järjestöön.

Vain sokeat voivat olla tunnustamatta sitä, että vasemmisto-Kuomintangilla on vallankumouksellisen taistelun elimen osuus, kapinaelimen osuus kapinassa feodaalisia jätteitä ja imperialismia vastaan Kiinassa.

Mutta mitä siitä johtuu?

Siitä johtuu, että vasemmisto-Kuomintangilla on Kiinassa nykyiselle Kiinan porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle jokseenkin samanlainen merkitys kuin Neuvostoilla oli Venäjän porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle vuonna 1905.

Asia olisi toisin, jos Kiinassa ei olisi sellaista kansanomaista ja vallankumouksellisdemokraattista järjestöä kuin vasemmisto-Kuomintang. Mutta kun on kerran olemassa sellainen erikoinen vallankumouksellinen järjestö, joka on sopiva Kiinan olojen erikoisuuksiin ja joka on todistanut kelvollisuutensa porvarillis-demokraattisen vallankumouksen edelleenkehittämiseen Kiinassa, — niin olisi tyhmää ja järjetöntä hajoittaa tämä monien vuosien aikana luotu järjestö nyt, jolloin porvarillis-demokraattinen vallankumous on vasta alkanut, joka ei ole vielä voittanut ja joka ei vielä kohta voita.

Pitäen tätä lähtökohtana eräät toverit tekevät sellaisen johtopäätöksen, että Kuomintangia voidaan käyttää myöskin tulevaisuudessa, siirryttäessä proletaariseen vallankumoukseen, proletariaatin diktatuurin valtio-organisation muotona, ja sitäpaitsi he näkevät siinä porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen rauhallisen siirtymisen mahdollisuuden.

Vallankumouksen rauhallisen kehityksen mahdollisuus ei tietenkään yleensä puhuen ole suljettu pois. Myöskin meillä Venäjällä puhuttiin vuoden 1917 alussa vallankumouksen rauhallisen kehityksen mahdollisuudesta Neuvostojen kautta.

Mutta ensinnäkään Kuomintang ei ole sama kuin Neuvostot, ja joskin se on sopiva porvarillisdemo-

kraattisen vallankumouksen kehittämiseen, niin se ei vielä merkitse sitä, että se sopisi proletaarisen vallankumouksen kehittämiseen, kun taas työväen edustajain Neuvostot ovat proletariaatin diktatuurin kaikkein soveliaim muoto.

Toiseksi, vieläpä Neuvostojenkin aikana rauhallinen siirtyminen proletaariseen vallankumoukseen Venäjällä vuonna 1917 osoittautui käytännössä mahdolltomaksi.

Kolmanneksi, proletaarisia keskuksia on Kiinassa niin vähän ja Kiinan vallankumouksen viholliset ovat niin voimakkaita ja monilukuisia, että vallankumouksen jokainen edistysaskel ja jokainen rynnistys imperialistien puolelta tulee kiertämättä aiheuttamaan uusia Kuomintangista lohkeutumisia ja kommunistisen puolueen uuden lujittumisen Kuomintangin arvovallan kustannuksella.

Olen sitä mieltä, että Kiinan vallankumouksen kehityksen rauhallinen tie täytyy katsoa mahdolltomaksi.

Olen sitä mieltä, että työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot täytyy muodostaa Kiinassa porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymisen kaudella. Sillä nykyajan oloissa sellainen siirtyminen on mahdotonta ilman työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostoja.

Ensin täytyy antaa agraariliikkeen laajeta koko Kiinaa käsittäväksi, täytyy lujittaa Uhanian ja tukea sitä taistelussa feodaalis-byrokraattista komentoa vastaan, täytyy auttaa Uhanian saamaan voiton vastavallankumouksesta, täytyy kehittää laajasti ja kaik-

kiällä talonpoikaisliittoja, työläisten ammattiliittoja ja muita vallankumouksellisia järjestöjä perustana Neuvostojen muodostamiselle tulevaisuudessa, täytyy antaa Kiinan kommunistisen puolueen lujittaa vaikutustaan talonpoikaiston keskuudessa ja armeijassa, — ja vasta sen jälkeen voidaan muodostaa työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostot uuden vallan puolesta käytävän taistelun eliminä, kaksoisvallan tekijöinä, tekijöinä, jotka valmistelevat siirtymistä porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen.

Työväen Neuvostojen muodostaminen Kiinassa ei ole tyhjä sana, tyhjää „vallankumouksellista“ puhetta. Tätä kysymystä ei saa ottaa niin ajattelemattomasti kuin Trotski tekee.

Työväen ja talonpoikain Neuvostojen muodostaminen merkitsee ennen kaikkea sitä, että poistutaan Kuomintangista, sillä ei voida muodostaa Neuvostoja ja viedä eteenpäin kaksoisvaltaa kutsuen työläisiä ja talonpoikia uuden vallan muodostamiseen ja jäädä samaan aikaan Kuomintangin ja sen hallituksen kokoonpanoon.

Työväen edustajain Neuvostojen muodostaminen merkitsee edelleen, että nykyinen Kuomintangin sisällä oleva blokki vaihdetaan Kuomintangin ulkopuolella olevaan blokkiin, samantapaiseen blokkiin kuin bolshevikeilla oli lokakuussa 1917 vasemmistoeserrien kanssa.

Miksi?

Siksi, että kun siellä, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aikana, kysymys on proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisen diktatuurin

luomisesta, ja Kuomintangin sisällä olevan blokin politiikka on täysin sen mukainen, niin täällä, muodostettaessa Neuvostoja ja siirryttäessä proletaariseen vallankumoukseen, kysymys tulee olemaan proletariaatin diktatuurin luomisesta, Neuvostojen vallan luomisesta, mutta sellainen valta voidaan valmistella ja luoda vain yhden puolueen, kommunistien puolueen johdolla.

Edelleen. Työväen edustajain Neuvostot velvoittavat. Nykyisin työläiset saavat Kiinassa palkkaa 8—15 ruplaa kuukaudessa, elävät mahdollottomissa olosuhteissa, työskentelevät ylenpalttisesti. Tästä pitää ja siitä voidaan tehdä loppu jo nyt korottamalla työpalkkaa, ottamalla käytäntöön kahdeksantuntinen työpäivä, parantamalla työväenluokan asunto-oloja j.n.e. Mutta työväen edustajain Neuvostojen aikana työläiset eivät pysähdy siihen. He sanovat kommunisteille (ja he ovat siinä oikeassa): kun meillä on Neuvostot ja Neuvostot ovat valtaelimiä, niin eiköhän porvaristoa voitaisi työntää syrjään ja „hieman“ pakkoluovuttaa sitä? Kommunistit olisivat tyhjänpäiväisiä jaarittelijoita, elleivät he työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen aikana ryhdy porvariston pakkoluovuttamiseen.

Herää kysymys: voidaanko ja pitääkö tälle tielle lähteä nyt, vallankumouksen nykyisessä vaiheessa?

Ei, ei pidä.

Voidaanko ja pitääkö tulevaisuudessa kieltäytyä porvariston omaisuuden pakkoluovuttamisesta työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen aikana? Ei, ei saa kieltäytyä. Mutta kun ajatellaan, että samalla voidaan säilyttää kommunistien blokki Kuomintangin

sisällä, niin se merkitsee harhakuvitelman valtaan joutumista, sitä, ettei käsitetä luokkavoimien taistelun mekaniikkaa porvarillisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymisen kautena.

Siten on sen kysymyksen laita, joka koskee työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamista Kiinassa.

Kuten näette, se ei ole niin yksinkertainen kuin sen meille kuvailevat eräät sellaiset liian pintapuolisesti ajattelevat henkilöt kuin Trotski ja Zinovjev.

Onko marxilaisten osallistuminen ja yhteistoiminta vallankumouksellisen porvariston kanssa yhdessä yhteisessä vallankumouksellis-demokraattisessa puolueessa tai yhdessä yhteisessä vallankumouksellis-demokraattisessa hallituksessa periaatteelliselta näkökannalta katsoen yleensä sallittavaa?

Eräät oppositiolaiset ajattelevat, että se on sallimatonta. Mutta marxilaisuuden historia osoittaa, että määrättyissä oloissa ja määrättyksi ajaksi sellainen osallistuminen on täysin sallittua.

Minä voisin viitata sellaiseen esimerkkiin, kuin Marxin antama esimerkki Saksassa vuonna 1848 vallankumouksen aikana Saksan absolutismia vastaan, jolloin Marx yhdessä hänen kanssaan samoinajattelevien kanssa meni Reinin maakunnan porvarillis-demokraattiseen liittoon ja jolloin Marx toimitti tämän vallankumouksellis-demokraattisen liiton äänenkannattajaa „Uutta Reinin Lehteä“.

Ollessaan tässä porvarillis-demokraattisessa liitossa ja työntäen eteenpäin vallankumouksellista porvaristoa Marx ja hänen kanssaan samoinajattelevat arvostelivat

kaikinpuolisesti oikeistolaisten liittolaistensa puolinaisuutta aivan samoin kuin Kiinan kommunistisen puolueen, ollessaan Kuomintangissa, on arvosteltava kaikinpuolisesti vasemmisto-kuomintangilaisten liittolaistensa horjahteluja ja puolinaisuutta.

On tunnettua, että Marx ja hänen kanssaan samoin ajattelevat poistuivat tästä porvarillis-demokraattisesta liitosta vasta keväällä 1849 ja ryhtyivät järjestämään työväenluokkaa itsenäisesti aivan itsenäisen luokkapoliitiikan pohjalla.

Kuten näette, Marx meni pitemmällekin kuin Kiinan kommunistinen puolue, joka kuuluu Kuomintangiin proletariaatin itsenäisenä luokkapuolueena.

Voidaan kiistellä tai olla kiistelemättä Marxin ja hänen kanssaan samoinajattelevien tähän porvarillis-demokraattiseen liittoon menemisen tarkoituksenmukaisuudesta vuonna 1848. Rosa Luxemburg esimerkiksi oli sitä mieltä, että Marxin ei olisi pitänyt mennä tähän porvarillis-demokraattiseen liittoon. Se on taktiikan kysymys. Mutta siitä, että Marx ja Engels pitivät porvarillis-vallankumouksellisen puolueen kokoonpanoon menemistä periaatteellisesti mahdollisena ja tarkoituksenmukaisena porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aikana, määrättyissä oloissa ja määrättyksi ajaksi, — siitä ei voi olla minkäänlaista epäilystä. Mitä tulee marxilaisten osallistumiseen vallankumouksellis-demokraattiseen hallitukseen ja yhteistyöhön siellä vallankumouksellisen porvariston kanssa, määrättyissä oloissa ja määrättyssä tilanteessa, siitä meillä on sellaisten marxilaisten kuin Engelsin ja Leninin ohjeet. On tunnettua, että kirjasessaan „Bakuninilaiset työssä“⁶⁷ Engels oli tällaisen osallistu-

misen kannalla. On tunnettua, että myöskin Lenin vuonna 1905 asettui sille kannalle, että tällainen osallistuminen porvarillis-demokraattiseen vallankumoushallitukseen on sallittavaa.

V

KAKSI LINJAA

Siis meillä on kaksi kokonaan erilaista linjaa Kiinan kysymyksessä — Kominternin linja sekä Trotskin ja Zinovjevin linja.

Kominternin linja. Feodaaliset jätteet ja niihin nojautuva byrokraattis-militaristinen päällysrakennus, jota kaikkien maiden imperialistit kaikin tavoin tukevat, on Kiinassa nykyisin vallitsevien olojen tärkein tosiasia.

Kiinassa tapahtuu nykyään agraarivallankumous, joka on suunnattu sekä feodaalisia jätteitä vastaan että imperialismia vastaan.

Agraarivallankumous on porvarillis-demokraattisen vallankumouksen pohjana ja sisältönä Kiinassa.

Kuomintang Uhanissa ja Uhanin hallitus ovat porvarillis-demokraattisen vallankumouksellisen liikkeen keskus.

Nanking ja Nankingin hallitus ovat kansallisen vastavallankumouksen keskus.

Uhanin tukemisen politiikka on samalla porvarillis-demokraattisen vallankumouksen laajemmaksi kehittämisen politiikkaa kaikkine siitä johtuvine seurauksineen. Siitä johtuu kommunistien osallistuminen Uhanin Kuomintangiin ja Uhanin vallankumoushallitukseen, osallistuminen, joka ei sulje pois, vaan

edellyttää kommunistien puolelta Kuomintangissa olevien liittolaistensa puolinaisuuden ja horjumisen kaikinpuolista arvostelua.

Tätä kommunistien osallistumista on käytettävä proletariaatin hegemoniaosuuden toteuttamisen helpottamiseen Kiinan porvarillis-demokraattisessa vallankumouksessa ja sen ajankohdan lähentämiseen, jolloin siirrytään proletaariseen vallankumoukseen.

Siihen ajankohtaan tultaessa, jolloin porvarillis-demokraattinen vallankumous lähenee täydellistä voittoa ja jolloin porvarillisen vallankumouksen kulussa tulevat viitoittumaan tiet proletaariseen vallankumoukseen siirtymiseksi, — tähän ajankohtaan tultaessa on perustettava työväen, talonpoikain ja sotilaiden edustajain Neuvostot kaksoisvallan tekijöinä, uuden vallan puolesta käytävän taistelun eliminä, uuden vallan, Neuvostovallan eliminä.

Tähän ajankohtaan tultaessa kommunistien blokki Kuomintangin sisällä on vaihdettava Kuomintangin ulkopuolella olevaan blokkiin ja kommunistisesta puolueesta on tultava Kiinan uuden vallankumouksen ainoa johtaja.

Kun nyt ehdotetaan, kuten Trotski ja Zinovjev tekevät, työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymätöntä muodostamista, kaksoisvallan viipymätöntä muodostamista, nyt, jolloin porvarillis-demokraattinen vallankumous on vasta kehityksensä alkuvaiheessa, jolloin Kuomintang on kansallis-demokraattisen vallankumouksen järjestämisen kaikkein sopivin ja Kiinan omalaatuisia erikoisuuksia parhaiten vastaava muoto, — niin se merkitsee vallankumouksellisen liikkeen sekasortoon saattamista, Uhanin heiken-

tämistä, sen kukistamisen helpottamista ja Tshangtso-linin ja Tshangkaishekin auttamista.

Trotskin ja Zinovjevin linja. Feodalismin jätteet Kiinassa ovat Buharinin keksintöä. Niitä ei ole Kiinassa joko lainkaan, tai ne ovat niin vähäisiä, ettei niillä voi olla vähänkään vakavampaa merkitystä.

Osoittautuu, että Kiinassa on nykyään olemassa agraarivallankumous. Mutta mistä se on ilmaantunut, siitä ei pirukaan saa selvää. (Naurua.)

Mutta koska se, tämä agraarivallankumous, on olemassa, niin sitä pitää tietysti tavalla tai toisella tukea.

Mutta tärkeintä ei ole nykyään agraarivallankumous, vaan vallankumous Kiinan tulliriippumattomuuden puolesta, niin sanoakseni tullivastainen vallankumous.

Uhanin Kuomintang ja Uhanin hallitus ovat joko kuvitelma (Trotski) tai kemalismia (Zinovjev).

Toisaalta täytyy luoda kaksoisvalta Uhanin hallituksen **kukistamiseksi** muodostamalla viipymättä Neuvostot (Trotski). Toisaalta on **lujitettava** Uhanin hallitusta, on välttämätöntä tarmokas ja kaikinpuolinen **apu** Uhanin hallitukselle, ja myöskin, kuten osoittautuu, muodostamalla viipymättä Neuvostot (Zinovjev).

Kommunistien pitäisi oikeastaan poistua viipymättä tästä „kuvitelmasta“, Uhanin hallituksesta ja Uhanin Kuomintangista. Mutta heidän olisi muuten parempi jäädä tuohon samaiseen „kuvitelmaan“, s.o. sekä Uhanin hallitukseen että Uhanin Kuomintangiin. Mutta mitä varten heidän pitäisi jäädä Uhaniin, jos Uhan on „kuvitelma“, sen näköjään vain yksin jumala

tietää. Ja kuka ei ole samaa mieltä tämän kanssa — hän on kavaltaja ja petturi.

Sellainen on Trotskin ja Zinovjevin niin sanottu linja.

Tuskin voidaan kuvitella jotain mahdottomampaa ja sekavampaa kuin on tämä niin sanottu linja.

Syntyy sellainen vaikutelma, että me emme ole tekemisissä marxilaisten kanssa, vaan jonkinlaisten elämästä irrallisten kansliamiesten, tai oikeammin „vallankumouksellisten“ matkailijoiden kanssa, jotka ovat matkustelleet kaikenlaisissa Suhumeissa ja Kislovodskeissa ja joilta on jäänyt huomaamatta Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto, joka antoi perusasettamuksen Kiinan vallankumouksesta, ovat saaneet sitten sanomalehdistä tietää, että Kiinassa on tosiaankin alkanut jonkinlainen vallankumous, ehkä agraarivallankumous tai ehkä tullivastainen vallankumous, ja ovat päättäneet, että on laadittava kokonainen röykkiö teesejä — huhtikuussa yhdet teesit, toukokuun alussa toiset teesit, toukokuun lopussa kolmannet teesit — ja kun on saatu laadituksi kokonainen röykkiö teesejä, niin on nakeltava niillä Kominternin Toimeenpanevaa Komiteaa, arvellen nähtävästi, että sotkuisten ja ristiriitaisten teesien runsaus on tärkein keino Kiinan vallankumouksen pelastamiseksi.

Sellaisia ovat, toverit, kaksi linjaa Kiinan vallankumouksen kysymyksissä.

Teidän tulee tehdä valintanne näiden kahden linjan välillä.

Minä lopetan, toverit.

Haluaisin sanoa lopuksi muutaman sanan Trotskin ja Zinovjevin ryhmäkuntalaisten esiintymisten poliittisesta sisällöstä ja merkityksestä nykyisellä ajankohdalla. He valittavat, ettei heille anneta riittävästi vapautta vertaansa vailla olevan parjauksen ja sallimattoman herjauksen harjoittamiseksi NKP(b):n Keskuskomiteaa ja Kominternin Toimeenpanevaa Komiteaa kohtaan. He tekevät valituksia Kominternissa ja NKP(b):ssa vallitsevan „komennon“ johdosta. Asiallisesti he haluavat vapautta Kominternin ja NKP(b):n sekasortoon saattamiseksi. Asiallisesti he haluavat siirtää Kominterniin ja Neuvostoliiton Kommunistiseen (bolshevikkien) Puolueeseen Maslovien ja kumppanien tapoja.

Minun on sanottava, toverit, että Trotski on valinnut hyökkäyksilleen puoluetta ja Kominternia vastaan liian sopimattoman ajan. Minä sain juuri tiedoituksen, että Englannin vanhoillisten hallitus on päättänyt katkaista suhteensa Neuvostoliittoon. Todistelemattakin on selvää, että nyt alkaa kaikkialla hyökkäys kommunisteja vastaan. Tuo hyökkäys on jo alkanut. Eräät uhkaavat Neuvostoliiton Kommunistista (bolshevikkien) Puoluetta sodalla ja interventiolla. Toiset — hajaannuksella. Muodostetaan jotain yhteisrintaman tapaista Chamberlainista Trotskiin saakka.

Mahdollisesti meitä halutaan siten pelästyttää. Mutta tuskinpa tarvitsee todistella, että bolshevikit eivät ole arkalasta kotoisin. Bolshevismmin historia tuntee paljon tuollaisia „rintamia“. Bolshevismmin historia osoittaa, että bolshevikkien vallankumouksel-

linen päättäväisyys ja vertaansa vailla oleva uljuus on joka kerta lyönyt nuo „rintamat“ hajalle.

Voitte olla varmoja siitä, että me pystymme lyömään hajalle tämänkin uuden „rintaman“. (Suosionosoituksia.)

*„Bolshevik“ № 10,
toukokuun 31 pnä 1927*

IDÄN TYÖTÄTEKEVIEN KOMMUNISTISEN YLIOPISTON YLIOPPILAILLE

Hyvät toverit!

Kaksi vuotta sitten, pitäessäni teillä puheen Idän työtätekevien kommunistisen yliopiston nelivuotispäivän johdosta, minä puhuin yliopiston tehtävistä sekä neuvostotasavaltojen suhteen että Idän sorrettujen maiden suhteen⁶⁸.

Täyttäen tehtävänsä yliopisto lähettää nyt taistelun tuleen uusia taistelijoiden kaadereita, yliopiston päättäneiden ylioppilaiden neljännen päästön, jossa on 74 kansallisuuden edustajia, leninismillä voimallisella aseella aseistettuja tovereita.

Toverit astuvat taistelutehtäviin historian eräällä mitä vastuunalaisimmalla hetkellä, hetkellä, jolloin maailman imperialismi, ja ennen kaikkea Englannin imperialismi, yrittää tarttua Kiinan vallankumouksen kurkkuun ja samaan aikaan heittää haasteen maailman ensimmäiselle proletaariselle valtiolle — Neuvostoliitolle — toivoen voivansa tuhota kaikkien maiden proletaarien järkkymättömän ja mahtavan suojamuurin.

Tervehtiessäni päästökästovereita minä olen lujasti vakuuttunut siitä, että he täyttävät kunnialla velvollisuutensa proletariaattia kohtaan ja antavat kaikki voimansa ja tietonsa Idän työtätekevien vapauttamiseksi imperialistisesta sorrosta.

J. Stalin

„Pravda” № 121,
toukokuun 31 pnä 1927

VASTAUS S. POKROVSKILLE

Aloittaessani kirjeenvaihdon Teidän kanssanne minä luulin, että olen tekemisissä henkilön kanssa, joka pyrkii totuuteen. Nyt, Teidän toisen kirjeenne jälkeen, minä huomaan, että olen kirjeenvaihdossa itserakkaan ja julkean henkilön kanssa, joka asettaa oman persoonansa „edut“ totuuden etuja korkeammalle. Siksi älkää ihmetelkö, kun tulen tässä lyhyessä (ja viimeisessä) vastauksessani nimittämään asioita niiden omilla nimillään.

1. Minä väitin, että vuoden 1917 helmikuun valankumouksen jälkeisellä kaudella puolue vaihtoi vanhan strategisen tunnuksen proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurista ja „liitosta **koko** talonpoikaiston kanssa“ uuteen strategiseen tunnukseen proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurista ja „liitosta **köyhimmän** talonpoikaiston kanssa“.

Minä väitin, että puolue kulki ja tuli Lokakuuhun toteuttaen tätä uutta tunnusta, että toteuttamatta tätä tunnusta puolue ei olisi voinut saada kokoon välttämätöntä poliittista armeijaa, joka pystyy kukis-

tamaan porvariston vallan ja pystyttämään proleta-
riaatin vallan.

Te vastustitte jyrkästi tätä minun väitettäni ja todistelite, että „Helmikuun ja Lokakuun välisellä kaudella puolue piti kiinni vanhasta tunnuksesta talonpoikaiston suhteen — liitto **koko** talonpoikaiston kanssa“ (kts. Teidän ensimmäistä kirjettänne). Ja te ette vain todistelleet, vaan piditte tuota leniniläis-vastaista, puhtaasti kamenevilaista käsitystä miltei aksiomina.

Siten oli asia, ja juuri siitä oli meillä kiista.

Nyt, huomattessanne, minkälaiseen rämeikköön Teidän härkämäisyyteenne ja itseluottamuksenne on Teidät vienyt, Teidän on pakko tunnustaa sopertuen virheenne sanomalla, että „puolueen strategisena tunnukseksi huhti—lokakuun kaudella oli nimenomaan proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuuriin tunnus“ (kts. Teidän toista kirjettänne).

Mutta tunnustaessanne sopertamalla olevanne väärässä Te yritätte samalla tehdä siitä kaikkien kuullen „sanonnan“ epätarkkuuteen kuuluvan tyhjämpäiväisen asian sanomalla, että „se sanamuoto, johon puin ajatukseni viime kirjeessäni puhuessani siitä, että puolue heitti pois vanhan tunnukseksi liitosta koko talonpoikaiston kanssa yleensä, voi ehkä aiheuttaa epäselvyyttä“ (kts. Teidän toista kirjettänne).

Tämän mukaan meillä oli siis kiista „sanonnasta“ eikä kahdesta periaatteellisesti erilaisesta käsityksestä!

Sellaista meillä nimitetään, lievästi sanoen, **julkeudeksi**.

2. Minä väitin, että Lokakuun valmistelu tapahtui meillä oloissa, jolloin käytiin taistelua talonpoikaiston erään osan luokkasovittelukantaa ja horjuntaa vastaan Neuvostoissa, että tuo horjunta ja tuo luokkasovittelu aiheuttivat vallankumoukselle mitä suurimman vaaran (bolshevikkien tappio heinäkuussa 1917), että vain proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnuksen aikana voitiin käydä menestyksellistä taistelua tätä horjuntaa ja luokkasovittelua vastaan, että vain tämän tunnuksen ansiosta bolshevikit onnistuivat neutralisoimaan keskitalonpojan horjunnan ja luokkasovittelukannan.

Te vastustitte jyrkästi sitä ja piditte lujasti kiinni siitä virheestänne, että Helmikuun ja Lokakuun välisellä kaudella puolue teki työtä vanhalla tunnuksella „liitosta koko talonpoikaiston kanssa yleensä“. Ja vastustaessanne Te pyyhitte siten bolshevismien historiasta pois sen parhaimpia sivuja, jotka puhuvat bolshevikkien taistelusta talonpoikaiston keskikerrosten irrottamiseksi pikkuporvarillisista puolueista, näiden puolueiden eristämiseksi, talonpoikaiston eräiden kerrosten horjunnan ja luokkasovittelukannan neutralisoimiseksi.

Siten oli asia.

Nyt Teidän on pakko tunnustaa tosiasiaksi sekä talonpoikaiston erään osan horjumisen ja luokkasovittelukanta Helmikuun ja Lokakuun välisellä kaudella että bolshevikkien puolelta käyty taistelu tätä horjuntaa ja luokkasovittelukantaa vastaan.

Mutta tunnustaessanne tämän kaiken Te teeskentelette, ettei sillä ole muka mitään yhteyttä keskitalonpojan neutralisoinnista koskevan kysymyksen

kanssa ja vieläpä olette niin sukkela, että moititte minua, että minä „en vastannut“ keskitalonpojan neutralisoimista koskevaan kysymykseen.

Jompi kumpi: joko Te olette liian naiivi, tai Te puette itsellenne tahallisesti naiivisuuden naamion jossain, eikä suinkaan tieteellisessä, tarkoituksessa.

3. Minä väitin, että puolue saavutti voiton Lokakuussa toteuttamalla menestyksellisesti uutta strategista tunnusta proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurista, että vaihtamatta vanhaa tunnusta liitosta koko talonpoikaiston kanssa uuteen tunnukseen liitosta talonpoikaisköyhälistön kanssa se ei olisi voinut saavuttaa voittoa Lokakuussa eikä myöskään koko talonpoikaiston tukea Lokakuun vallankumouksen kulussa, että talonpoikaisto kokonaisuudessaan tuki bolshevikkeja vain sikäli, mikäli he veivät loppuun porvarillista vallankumousta, että koska Lokakuun peruspäämääränä oli sosialistinen eikä porvarillinen vallankumous, niin tällä yleensä koko talonpoikaiston tuella oli ehdollinen ja rajoitettu luonne.

Itse asiassa Te vastustitte tätä, koska ensimmäisessä kirjeessänne kielsitte vanhan tunnuksen uuteen tunnukseen vaihtamisen tosiasian helmikuun vallankumouksen jälkeisenä kautena.

Siten oli asia.

Nyt Teidän on pakko tunnustaa sanallisesti, että vanha strateginen tunnus talonpoikaistosta yleensä todellakin vaihdettiin uuteen strategiseen tunnukseen liitosta köyhimmän talonpoikaiston kanssa.

Mutta tunnustettuanne tämän tosiasian Te ryhdyitte heti kamenevilaiseen tapaan peittämään jäl-

kiänne asettaen vastakkain koko talonpoikaiston puolelta tulevan kannatuksen turvaamisen „taktillisen“ tehtävän ja köyhimmän talonpoikaiston kanssa tehtävän liiton turvaamisen „strategisen“ tehtävän, teitte kamenevilaiseen tapaan tyhjäksi juuri tunnustamanne tosiasian toisesta strategisesta tunnuksesta ja palasitte itse asiassa vanhoihin kamenevilaisiin aseisiin ehtien samalla sukkelasti panetella minua, etten minä muka ole myöntänyt bolshevikkien saaneen Lokakuun aikana määrätynlaista suhteellista tukea koko talonpoikaistolta.

Te ette näköjään käsitä, että taktilliset tehtävät ovat strategisen tehtävän osa, että edellisiä ei saa samaistaa jälkimmäisen kanssa ja sitä vähemmän asettaa sen vastakohdaksi.

Te ette näköjään käsitä, että **koko** talonpoikaiston tuki proletaariselle vallankumoukselle saattoi meillä olla vain sangen suhteellista ja rajoitettua, vain sikäli kuin Lokakuun vallankumous vei loppuun porvarillisen vallankumouksen, se on sikäli kuin se hävitti tilanherrerojen omistusoikeuden, tilanherrajärjestelmän ja tilanherrajärjestelmän poliittisen päällysrakennuksen — monarkian.

Te ette näköjään tiedä, että Lokakuussa 1917, sen jälkeen, kun Neuvostot olivat vallanneet vallan, Pietarin varusväki (talonpoikainen) kieltäytyi lähtemästä rintamalle Kerenskiä vastaan, kun tämä viimemainittu marssi Pietaria vastaan, ilmoittaen, että se, tuo varusväki, on „rauhan puolesta ja uutta sotaa vastaan“, ja käsitti tuon rauhan ilmeisesti ei imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi, vaan pistimen iske-

miseksi maahan, siis käsittäen sen samalla tavalla kuin Te ja monet muut poliittiset poroporvarit (kts. Teidän ensimmäistä kirjettänne).

Te ette näköjään tiedä, että Pietarin pelastivat silloin Kerenskin ja Krasnovin hyökkäykseltä punakaartilaiset ja matruusit.

Te ette näköjään tiedä, että kansalaissotaa sen ensimmäisessä vaiheessa — lokakuusta 1917 kevääseen 1918 — käytiin meillä pääasiallisesti työläisten ja matruusien voimilla, ja niin sanottu „koko talonpoikaiston“ tuki ilmeni tuohon aikaan useimmiten siten, ettei se suoranaisesti estänyt meitä lyömästä proletaarisen vallankumouksen vihollisia.

Te ette näköjään tiedä, että Punainen Armeija meidän onnistui luoda joukkoarmeijaksi tosiasiallisesti vasta vuoden 1918 toisella puoliskolla, jolloin talonpojat olivat ottaneet maat, jolloin kulakki oli riittävästi heikennetty, Neuvostovalta oli jo ehtinyt suojata itsensä ja jolloin ilmaantui mahdollisuus toteuttaa tunnus „lujasta liitosta keskitalonpojan kanssa“...

Voidaan tietysti kirjoittaa kaikenlaista pötyä ja hölynpölyä,—paperi sietää kaiken,— voidaan kamenevilaiseen tapaan kieräillä ja peitellä jälkiä... Mutta pitäähän kaikella olla rajansa.

4. Viehättyneenä kynänne „taiteellisuuksiin“ ja unohtaen onnellisesti ensimmäisen kirjeenne Te väitätte, että minä en käsittänyt porvarillisen vallankumouksen sosialistiseksi vallankumoukseksi kasvamisen kysymystä.

Se on todellakin jo omien syntiensä vierittämistä toisen niskaan!

Mutta mitä on porvarillisen vallankumouksen kasvaminen sosialistiseksi vallankumoukseksi? Voidaanko tuo kasvaminen käsittää maassamme ilman sitä, että proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin vanha tunnus vaihdetaan uuteen proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnukseen? On selvää, että ei voida.

Mitä varten Lenin taisteli huhtikuussa 1917 Kame-nevia vastaan puolustaen vanhan tunnuksen vaihtamista uuteen ja sitoen tämän vaihtamisen Venäjän vallankumouksen ensimmäisestä vaiheesta (porvarillis-demokraattinen vallankumous) sen toiseen vaiheeseen (proletaarinen vallankumous) siirtymiseen? Eiköhän sitä varten, jotta olisi voitu tehdä mahdolliseksi ja helpommaksi porvarillisen vallankumouksen kasvaminen sosialistiseksi vallankumoukseksi? On selvää, että sitä varten.

Kuka vastusti silloin vanhasta tunnuksesta uuteen siirtymistä? On selvää, että sitä vastusti Kame-nev.

Kuka kielsi keväällä 1927 sen tosiasian, että Loka-kuun valmistelun kaudella bolshevikit vaihtoivat vanhan strategisen tunnuksen uuteen strategiseen tunnukseen? On selvää, että sen teitte Te, kunnioitettava Pokrovski.

Kuka oikaisi tuon Pokrovskin kamenevilaisen virheen? On selvää, että sen teki toveri Stalin.

Eikö tästä käy selväksi, että Te ette ole piruakaan, kerrassaan piruakaan ymmärtäneet porvarillisen vallankumouksen sosialistiseksi vallankumoukseksi kasvamisen kysymyksestä?

Johtopäätös: täytyy olla moukan julkeus ja typerän nuorallatanssijan omahyväisyys voidakseen noin kursailematta kääntää asiat ylösalaisin, kuten Te teette, kunnioitettava Pokrovski.

Olen sitä mieltä, että on tullut aika lopettaa kirjeenvaihto Teidän kanssanne.

J. Stalin

Kesäkuun 23 pnä 1927

Julkaistaan ensi kertaa

KIRJOITUKSIA NYKYPÄIVIEN KYSYMYKSISTÄ

I

SODAN VAARASTA

Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö nykypäivien peruskysymyksenä olisi uuden imperialistisen sodan vaara. Kysymys ei ole jostain epämääräisestä ja epäaineellisesta uuden sodan „vaarasta“. Kysymys on uuden sodan realisesta ja todellisesta vaarasta yleensä ja Neuvostoliittoa vastaan erikoisesti.

Se maailman ja vaikutusalueiden uudelleenjako, joka suoritettiin viime imperialistisen sodan tuloksena, on ehtinyt jo „vanhettua“. Eräitä uusia maita (Amerikka, Japani) on noussut etualalle. Eräitä vanhoja maita (Englanti) jää taka-alalle. Kapitalistinen Saksa, joka Versaillesissa oltiin vähällä haudata, elpyy ja kasvaa voimistuen yhä enemmän. Ylöspäin kiipeää myös porvarillinen Italia silmäillen kateellisesti Ranskaa.

On käynnissä raivokas taistelu menekkimarkkinoista, pääomien vientimarkkinoista, näille markkinoille johtavista meri- ja maateistä, maailman uudesta uudelleenjakamisesta. Kasvavat ristiriidat Amerikan ja Englannin välillä, Japanin ja Amerikan välillä, Englannin ja Ranskan välillä, Italian ja Ranskan välillä.

Kasvavat ristiriidat kapitalististen maiden sisällä puhjeten aika-ajoittain esiin proletariaatin avointen vallankumouksellisten esiintymisten muodossa (Englanti, Itävalta).

Kasvavat ristiriidat imperialistisen maailman ja riippuvaisten maiden välillä puhjeten tämän tästä esiin avointen selkkausten ja vallankumouksellisten purkausten muodossa (Kiina, Indonesia, Pohjois-Afrikka, Etelä-Amerikka).

Mutta näiden kaikkien ristiriitojen kasvu merkitsee vakautumisen tosiasiaista huolimatta maailman kapitalismin kriisin kasvua, kriisin, joka on verrattomasti syvempi kuin viimeisen imperialistisen sodan edellä ollut kriisi. Neuvostoliiton, proletariaatin diktatuurin maan olemassaolo ja menestyminen vain syventää ja kärjistää tätä kriisiä.

Ei ole ihme, että imperialismi valmistautuu uuteen sotaan pitäen sitä ainoana keinona tästä kriisistä pääsemiseksi. Aseistuksen ennenkuulumaton kasvu, porvarillisten hallitusten yleinen suuntautuminen fasistisiin „hallinto“-menetelmiin, ristiretki kommunisteja vastaan, raivokas ajojahti Neuvostoliittoa vastaan, suoranainen interventio Kiinaan — nämä kaikki ovat eri puolia samassa ilmiössä, valmistautumisessa uuteen sotaan maailman uudelleenjakamiseksi.

He, imperialistit, olisivat jo kauan sitten alkaneeet tappelun keskenään, ellei olisi olemassa kommunistisia puolueita, jotka taistelevat päättäväisesti imperialistisia sotia vastaan, ellei olisi Neuvostoliittoa, jonka rauhanpolitiikka on painavana punnuksena uuden sodan lietsojien jaloissa, ellei olisi pelkoa toistensa

heikentämisestä, joka helpottaisi imperialistisen rintaman uutta murtamista.

Viimemainittu seikka, s.o. pelko heikentää toisiaan ja helpottaa siten imperialistisen rintaman uutta murtamista, on mielestäni eräs niitä tärkeitä tekijöitä, jotka toistaiseksi pidättävät pyrkimystä keskinäiseen tappeluun.

Tästä johtuu tunnettujen imperialistipiirien „luonnollinen“ pyrkimys siirtää oman leirinsä ristiriidat taka-alalle, peitellä niitä toistaiseksi, muodostaa imperialistien yhteisrintama ja alkaa sitten sotaretki Neuvostoliittoa vastaan voidakseen edes osittaisesti, edes tilapäisesti ratkaista kapitalismin syvenevän kriisin Neuvostoliiton kustannuksella.

Se seikka, että aloitteenteon tässä asiassa, imperialistien yhteisrintaman muodostamisessa Neuvostoliittoa vastaan, on ottanut itselleen Englannin porvaristo ja sen taisteluesikunta, vanhoillisten puolue,— tämä seikka ei ole meille mitään odottamatonta. Englannin kapitalismi on ollut, on ja tulee olemaan kansanvallankumousten raivokkain tukahduttaja. XVIII vuosisadan lopulla tapahtuneen Ranskan suuren porvarillisen vallankumouksen ajoista aina nykyään tapahtuvaan Kiinan vallankumoukseen saakka Englannin porvaristo on aina ollut ja on edelleenkin ihmiskunnan vapausliikkeen tukahduttajien ensi riveissä. Neuvostomaan ihmiset eivät koskaan unohda niitä väkivalantekoja, ryöstöjä ja sotilaallisia päällekkarkauksia, joiden kohteeksi maamme joutui muutama vuosi sitten Englannin kapitalistien ansiosta. Mitä ihmeteltävää siinä on, jos Englannin pääoma ja sen vanhoillinen puolue ottaa jälleen tehtäväkseen johtaa sotaa maail-

man proletaarisen vallankumouksen tulipesäkettä vastaan, Neuvostoliittoa vastaan?

Mutta Englannin porvaristo ei halua sotia omin voimin. Se on aina pitänyt parempana käydä sotaa vierain voimin. Ja toisinaan se on todellakin onnistunut löytämään hölmöjä, jotka ovat valmiit kantamaan sille kastanjat tulesta.

Siten oli asia Ranskan suuren porvarillisen vallankumouksen aikana, jolloin Englannin porvariston onnistui muodostaa Euroopan valtioiden liitto vallankumouksellista Ranskaa vastaan.

Siten oli asia Lokakuun vallankumouksen jälkeen Neuvostoliitossa, jolloin Englannin porvaristo, hyökättyään Neuvostoliiton kimppuun, yritti luoda „neljäntoista valtion liittoa“ ja jolloin se siitä huolimatta lyötiin ulos Neuvostoliiton rajojen sisältä.

Siten on asia nykyään Kiinassa, jossa Englannin porvaristo yrittää luoda yhteisrintamaa Kiinan vallankumousta vastaan.

On täysin ymmärrettävää, että valmistautuessaan sotaan Neuvostoliittoa vastaan vanhoillisten puolue on jo useamman vuoden aikana suorittanut valmistelutöitä suurten ja pienten valtioiden „pyhän allianssin“ muodostamiseksi Neuvostoliittoa vastaan.

Kun ennen, aina viime aikoihin asti, tätä vanhoillisten valmistelutyötä on tehty enemmän tai vähemmän peitettyssä muodossa, niin nyt, viime aikoina, he ovat siirtyneet „suoranaisiin tekoihin“ suunnaten Neuvostoliittoa vastaan avoimia iskuja ja yrittäen kaikkien nähden kyhätä kokoon kuuluisan „pyhän allianssin“.

Ensimmäisen avoimen iskun Englannin vanhoillisten hallitus antoi Pekingissä neuvostolähetystä vastaan suoritetun hyökkäyksen aikana. Tällä hyökkäyksellä oli ainakin kaksi tarkoitusta. Sen piti löytää „hirveitä“ asiakirjoja Neuvostoliiton „hajoittavasta“ työstä, joiden tehtävänä oli luoda yleisen suuttumuksen ilmapiiri ja maaperä yhteisrintamalle Neuvostoliittoa vastaan. Sen piti saada aikaan sotilaallinen selkkkaus Pekingin hallituksen kanssa ja saada Neuvostoliitto ja Kiina keskenään sotaan.

Kuten tunnettua, tämä isku epäonnistui.

Toinen avoin isku annettiin Lontoossa, kun suoritettiin hyökkäys „Arkosiin“ ja katkaistiin suhteet Neuvostoliittoon. Tämän iskun tarkoituksena oli luoda yhteisrintama Neuvostoliittoa vastaan, aloittaa Neuvostoliiton diplomaattinen saarto koko Euroopassa ja provosoida joukko Neuvostoliiton kanssa solmittujen sopimussuhteiden purkamisia.

Kuten tunnettua, tämäkin isku epäonnistui.

Kolmas isku annettiin Varsovassa Voikovin murhan järjestämisen muodossa. Voikovin murhalla, joka oli vanhoillisten puolueen asiamiesten järjestämä, piti sen suunnittelijain laskelmien mukaan olla Sarajevon laukauksen merkitys ja vetää Neuvostoliitto sotilaalliseen selkkaukseen Puolan kanssa.

Kaikesta päätellen tämäkin isku on epäonnistunut.

Mistä johtuu, että näillä iskuilla ei ole toistaiseksi ollut sellaista tehoa kuin vanhoilliset niiltä odottivat?

Eri porvarillisten valtioiden etujen ristiriidoista, joista valtioista monet ovat kiinnostettuja taloudellisten suhteiden säilyttämisestä Neuvostoliiton kanssa.

Neuvostohallituksen lujasti ja horjumattomasti noudattamasta Neuvostoliiton rauhanpolitiikasta.

Englannista riippuvaisten valtioiden, olkoonpa kysymys Tshangtsolinin valtiosta tai Pilsudskin valtiosta, haluttomuudesta olla vanhoillisten tahdottomina välikappaleina omien etujensa vahingoksi.

Kunnianarvoiset loordit eivät nähtävästi halua ymmärtää sitä, että jokaisella valtiolla, olkoonpa se vaikka kaikkein pieninkin, on taipumus pitää itseään määrätynlaisena yksikkönä, joka pyrkii elämään omaa elämäänsä eikä halua saattaa olemassaoloaan yhden kortin varaan vanhoillisten kauniiden silmien vuoksi. Englannin vanhoilliset unohtivat näiden kaikkien seikkojen huomioimisen.

Merkitseekö tämä sitä, että tuollaisia iskuja ei tule enää olemaan? Ei, ei merkitse. Päinvastoin, se merkitsee vain sitä, että iskut tulevat toistumaan uudella voimalla.

Näitä iskuja ei voida pitää sattumana. Ne ovat kasvaneet luonnollisesti koko kansainvälisestä tilanteesta, Englannin porvariston asemasta niin „emämaassa“ kuin siirtomaissakin, vanhoillisten puolueen asemasta hallitsevana puolueena.

Koko nykyinen kansainvälinen tilanne, kaikki tosiasiat Englannin hallituksen „operatioista“ Neuvostoliittoa vastaan, sekä se, kun se järjestää Neuvostoliiton finanssisaartoa, että se, kun se käy salaisia neuvotte-luja valtioiden kanssa politiikasta Neuvostoliittoa vastaan, että se, kun se avustaa Ukrainan, Gruusian, Azerbaidzhanin, Armenian y. m. emigrantti-„hallituk-sia“ tarkoituksella järjestää kapinoita Neuvostoliiton näissä maissa, kuin myös se, kun se rahoittaa vakoi-

lijoiden ja terroristien ryhmiä, jotka räjäyttelevät siltoja, polttavat tehtaita ja terrorisoivat Neuvostoliiton täysivaltaisia lähetystöedustajia, — kaikki se on meille selvänä osoituksena siitä, että Englannin vanhoillisten hallitus on ryhtynyt lujasti ja päättäväisesti järjestämään sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Eikä missään tapauksessa saa pitää mahdollomana sitä, että visseissä oloissa vanhoilliset voivat onnistua saamaan kokoon jonkinlaisen sotaliiton Neuvostoliittoa vastaan.

Mitkä ovat meidän tehtävämme?

Tehtävänä on nostaa hälytys Euroopan kaikissa maissa uuden sodan vaarasta, kohottaa kapitalististen maiden työläisten ja sotilaiden valppautta ja valmistaa joukkoja väsymättä siihen, että porvarillisten hallitusten kaikki ja kaikenlaiset yritykset uuden sodan järjestämiseksi voitaisiin ottaa vastaan vallankumouksellisen taistelun koko voimalla.

Tehtävänä on naulita häpeäpaaluun kaikki ne työväenliikkeen toimihenkilöt, jotka „pitävät“ uuden sodan vaaraa „keksintönä“, jotka rauhoittelevat työläisiä pasifistisella valheella, jotka sulkevat silmänsä näkemästä sitä, kuinka porvaristo valmistelee uutta sotaa, sillä nuo ihmiset haluavat, että sota tulisi työläisille yllätyksenä.

Tehtävä on siinä, että huolimatta vihollistemme provokatoorisista hyökkäilyistä, huolimatta arvovaltaamme kohtaan suunnatuista pistoksista Neuvostohallitus harjoittaisi edelleenkin varmasti ja horjumattomasti rauhanpolitiikkaa, rauhanomaisten suhteiden politiikkaa.

Vihollisleirin provokaattorit ärsyttävät ja tulevat edelleenkin ärsyttämään meitä väittäen, että meidän

rauhanpolitiikkamme johtuu meidän heikkoudestamme, armeijamme heikkoudesta. Se saa toisinaan vimmoihinsa eräitä tovereitamme, jotka ovat alttiita provokatiolle ja vaativat „jyrkkiin“ toimenpiteisiin ryhtymistä. Se on heikkohermoisuutta. Se on maltillisuuden puutetta. Me emme voi emmekä saa tanssia vihollistemme pillin mukaan. Meidän on kuljettava omaa tietämme puolustaen rauhan asiaa, osoittaen oman rauhantahtomme, paljastaen vastustajamme rosvoaiheet ja tuoden heidät esiin sodanlietsojina.

Sillä vain tällainen politiikka tekee meille mahdolliseksi liittää Neuvostoliiton työtätekevät joukot yhtenäiseksi taisteluleiriksi, jos vihollinen pakottaa, tai oikeammin, silloin, kun vihollinen pakottaa meidät sotaan.

Mitä tulee meidän „heikkouteemme“ tai armeijamme „heikkouteen“, niin sen suhteen eivät meidän vihollisemme ensi kertaa erehdy. Noin kahdeksan vuotta sitten, jolloin Englannin porvaristo lähti interventioon Neuvostoliittoa vastaan ja Churchill uhkasi „neljäntoista valtion“ sotaretkellä, porvarillinen lehdistö kirkui samalla tavalla armeijamme „heikkoudesta“, mutta koko maailma tietää, että voitokas armeijamme heitti englantilaiset interventit ja heidän liittolaisensa häpeään saatettuna ulos meidän maamme rajojen sisältä.

Uuden sodan lietsojille ei olisi pahitteeksi muistaa tämä.

Tehtävänä on kohottaa maamme puolustuskuntoisuutta, kohottaa kansantalouttamme, parantaa teollisuuttamme, sekä sota- että siviiliteollisuuttamme, kohottaa maamme työläisten, talonpoikain ja puna-

armeijalaisten valppautta karaisten heissä tahtoa sosialistisen isänmaan puolustamiseen ja tehdä loppu leväperäisyydestä, jota valitettavasti ei olla vielä likimainkaan hävitetty.

Tehtävänä on lujittaa selustaamme ja puhdistaa se saastasta kavahtamatta „jaloarvoisimpien“ terroristien ja tehtaittemme murhapolttajain tuhoamista, sillä maamme puolustus on mahdotonta ilman lujaa vallankumouksellista selustaa.

Hiljattain saatiin Englannin työväenliikkeen tunnettujen toimihenkilöiden Lansburyn, Maxtonin ja Brocwayn vastalause venäläisten ruhtinaiden ja aate-
listen riveistä lähtöisin olleiden kahdenkymmenen terroristin ja murhapolttajan ampumisen johdosta. Minä en voi pitää näitä Englannin työväenliikkeen toimihenkilöitä Neuvostoliiton vihollisina. Mutta he ovat pahempia kuin viholliset.

He ovat pahempia kuin viholliset, sillä nimittäessään itseään Neuvostoliiton ystäviksi he siitä huolimatta helpottavat vastalauseellaan venäläisiä tilanherroja ja englantilaisia kyttiä järjestämään edelleenkin Neuvostoliiton edustajain murhia.

He ovat pahempia kuin viholliset, sillä vastalauseellaan he yrittävät kääntää asiaa siihen suuntaan, että Neuvostoliiton työläiset joutuisivat aseettomina verivihollistensa eteen.

He ovat pahempia kuin viholliset, sillä he eivät halua käsittää, että kahdenkymmenen „jaloarvoisimman“ ampuminen on vallankumouksen välttämätön itsepuolustustoimenpide.

Ei suotta sanota: „pelastakoon herra meidät tällaisilta ystäviltä, vihollisista me selviydymme itse“.

Mitä tulee kahdenkymmenen „ylhäisyyden“ ampu-miseen, niin tietäkööt Neuvostoliiton viholliset, sekä ulkoiset viholliset että sisäiset viholliset, että proletariaatin diktatuuri Neuvostoliitossa elää ja sen käsi on luja.

Mitä tämän kaiken jälkeen pitäisi sanoa meidän kovaonnisesta oppositiostamme sen uusien hyökkäysten johdosta puoluetta vastaan uuden sodan vaaran hetkellä? Mitä pitäisi sanoa siitä, että se, tämä samainen oppositio, katsoi sopivaksi sodan uhkan yhteydessä voimistaa hyökkäilyjään puoluetta vastaan? Mitä hyvää voi olla siinä, kun se sen sijaan, että liittyisi lujasti puolueen ympärille ulkoista vaaraa vastaan, katsoo sopivaksi käyttää hyväkseen Neuvostoliiton tilanteen vaikeuksia uusia hyökkäilyjään varten puoluetta vastaan? Onko oppositio todellakin Neuvostoliiton voittoa vastaan tulevissa taisteluissa imperialismin kanssa, Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden kohottamista vastaan, selustamme lujittamista vastaan? Tai ehkä se on räiskyvillä vasemmistolaisilla fraaseilla peitettyä pelkuruutta uusien vaikeuksien edessä, rintamakar-kuruutta, halua päästä vastuunalaisuudesta?..

II

KIINASTA

Nykyään, jolloin Kiinan vallankumous on astunut uuteen kehitysvaiheeseen, me voimme tehdä kuljetusta taipaleesta jonkinlaisen yhteenvedon ja käsitellä kysymystä sen linjan tarkastamisesta, jota Komintern on toteuttanut Kiinan suhteen.

On olemassa eräitä leninismiin taktillisia periaatteita, joita huomioon ottamatta vallankumouksen oikea johtaminen ja Kominternin Kiinassa toteuttaman linjan tarkastaminen on mahdotonta. Meidän oppositiolaisemme ovat jo kauan sitten unohtaneet nämä periaatteet. Mutta juuri sen vuoksi, kun oppositiota vaivaa muistamattomuus, on niistä yhä uudelleen muistutettava.

Tarkoitan leninismiin sellaisia taktillisia periaatteita kuin:

a) se periaate, että on välttämättä huomioitava kansallinen erikoisuus ja kansallinen omalaatuisuus jokaisessa eri maassa laadittaessa Kominternin johtavia ohjeita näiden maiden työväenliikettä varten;

b) se periaate, että jokaisen maan kommunistisen puolueen on välttämättä käytettävä pieninkin mahdollisuus proletariaatin turvaamiseksi joukkoluontoisella liittolaisella, vaikkapa väliaikaisellakin, horjuvalla, kestävämmällä ja epävarmalla liittolaisella;

c) se periaate, että otetaan välttämättä huomioon se totuus, että miljoonaisten joukkojen poliittista kasvatusta varten pelkkä propaganda ja agitatio ei ole riittävää, vaan että sitä varten on tarpeen joukkojen oma poliittinen kokemus.

Näiden leninismiin taktillisten periaatteiden huomioiminen on mielestäni se välttämätön ehto, jota ilman Kominternin linjan marxilainen tarkastaminen Kiinan vallankumouksessa on mahdoton.

Tarkastelkaamme Kiinan vallankumouksen kysymyksiä näiden taktillisten periaatteiden valossa.

Huolimatta puolueemme aatteellisesta kasvusta meillä on vielä puolueessa valitettavasti sen lajin

„johtajia“, jotka vilpittömästi uskovat, että Kiinan vallankumousta voidaan johtaa niin sanoakseni sähkölennättimen kautta, Kominternin tunnettujen, kaikkien hyväksymien yleisten perusajatusten pohjalla ottamatta huomioon Kiinan talouden, Kiinan poliittisen järjestelmän, Kiinan kulttuurin, kiinalaisten tapojen ja perinteiden kansallisia erikoisuuksia. Nämä „johtajat“ eroavatkin todellisista johtajista oikeastaan juuri siinä, että heillä on taskussaan aina pari kolme valmista formulaa, jotka ovat „kelvollisia“ kaikkia maita varten ja ovat „välttämättömiä“ kaikenlaisissa oloissa. Heillä ei ole kysymystä siitä, että jokaisessa maassa otettaisiin huomioon se, mikä on kansallisesti erikoista ja kansallisesti omalaatuista. Heillä ei ole kysymystä Kominternin yleisten perusajatusten sitomisesta jokaisen eri maan vallankumouksellisen liikkeen kansallisiin erikoisuuksiin, kysymystä Kominternin yleisten perusajatusten sopeuttamisesta eri maiden kansallisiin ja valtiollisiin erikoisuuksiin.

He eivät käsitä, että nyt, jolloin kommunistiset puolueet ovat kasvaneet ja tulleet joukkopuolueiksi, johtamisen päätehtävä on siinä, että löydetään, havaitaan ja taitavasti yhdistetään liikkeen kansallisesti erikoiset piirteet jokaisessa maassa Kominternin yleisten perusajatusten kanssa, jotta kommunistisen liikkeen peruspäämäärät voitaisiin tehdä käytännöllisesti toteutettaviksi ja helpottaa niiden toteuttamista.

Siitä johtuvat yritykset kaavallistaa johtaminen kaikkiin maihin soveltuvaksi. Siitä johtuvat yritykset juurruttaa mekaanisesti eräitä yleisiä formuloja ottamatta huomioon liikkeen konkreettisia ehtoja eri maissa. Siitä johtuu, että näiden johtajapahasten

johtamisen perustuloksena on ainaisia selkkauksia formuloiden ja vallankumouksellisen liikkeen välillä eri maissa.

Meidän oppositiolaisemme kuuluvat nimenomaan juuri tuollaisiin johtajapahasiin.

Oppositio on kuullut, että Kiinassa tapahtuu porvarillinen vallankumous. Samalla se tietää, että porvarillinen vallankumous tapahtui Venäjällä porvaristoa vastaan. Tästä valmis formula Kiinaa varten: alas kaikenlainen yhteinen toiminta porvariston kanssa, eläköön kommunistien viipymätön poistuminen Kuomintangista (huhtikuu 1926).

Mutta oppositio on unohtanut, että erotukseksi vuoden 1905 aikaisesta Venäjästä Kiina on imperialismin sortama puolisiirtomaa, että tämän vuoksi Kiinan vallankumous ei ole pelkästään porvarillinen vallankumous, vaan tyypiltään imperialisminvastainen porvarillinen vallankumous, että imperialismi pitää Kiinassa käsissään teollisuuden, kaupan ja liikenteen tärkeimpiä lankoja, että imperialismiin sorto ei koske vain Kiinan työtätekeviä joukkoja, vaan myöskin Kiinan porvariston erinäisiä kerroksia, että tämän vuoksi Kiinan porvaristo voi määrättyissä oloissa ja määrätyn ajan kuluessa tukea Kiinan vallankumousta.

Kuten tunnettua, käytännössä se on niin tapahtunutkin. Jos otetaan Kiinan vallankumouksen Kantonin kausi, kansallisten joukkojen Jangtse joelle saapumisen kausi, kausi ennen Kuomintangin kahtiajakautumista, niin ei voida olla tunnustamatta sitä, että Kiinan porvaristo tuki Kiinan vallankumousta, että Kominternin linja yhteisen toiminnan sallittavuudesta

tämän porvariston kanssa määrätyksi ajaksi ja määrätyillä ehdoilla osoittautui aivan oikeaksi.

Seurauksena oli opposition perääntyminen entisestä formulastaan ja „uuden“ formulan julistaminen: yhteinen toiminta Kiinan porvariston kanssa on välttämätöntä, kommunistien ei pidä poistua Kuomintangista (huhtikuu 1927).

Se oli oppositiolle ensimmäinen rangaistus, jonka se sai siitä, ettei se halua ottaa huomioon Kiinan vallankumouksen kansallisia erikoisuuksia.

Oppositio on kuullut, että Pekingin hallitus torailee imperialistivaltioiden edustajain kanssa Kiinan tulliautonomian kysymyksestä. Oppositio tietää, että tulliautonomia on tarpeen ennen kaikkea Kiinan kapitalisteille. Siitä valmis formula: Kiinan vallankumous on kansallinen, imperialisminvastainen siksi, että sen peruspäämääränä on Kiinan tulliautonomian valloittaminen.

Mutta oppositio on unohtanut, että imperialismin voima Kiinassa ei ole pääasiallisesti Kiinan tullirajoituksissa, vaan siinä, että se omistaa siellä tehtaita, kaivoksia, rautateitä, höyrylaivoja, pankkeja ja kaupakonttoreja, jotka imevät monimiljoonaisen Kiinan työläisten ja talonpoikain verta.

Oppositio on unohtanut, että Kiinan kansan vallankumouksellinen taistelu imperialismia vastaan johtuu ennen kaikkea ja pääasiallisesti siitä, että imperialismi on Kiinassa se voima, joka tukee ja innoittaa Kiinan kansan välittömiä riistäjiä — feodalleja, militaristeja, kapitalisteja, byrokraatteja j.n.e., että Kiinan työläiset ja talonpojat eivät voi lyödä

näitä riistäjiään käymättä samalla vallankumouksellista taistelua imperialismia vastaan.

Oppositio unohtaa, että juuri tämä seikka on eräs niitä perustekijöitä, jotka tekevät mahdolliseksi sen, että Kiinan porvarillinen vallankumous kasvaessaan muuttuu sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Oppositio unohtaa, että se, joka julistaa Kiinan imperialisminvastaisen vallankumouksen vallankumoukseksi tulliautonomian puolesta, se kieltää sen mahdollisuuden, että Kiinan porvarillinen vallankumous kasvaessaan muuttuu sosialistiseksi vallankumoukseksi, sillä hän luovuttaa Kiinan vallankumouksen johdon Kiinan porvaristolle.

Ja tosiasiat sitten todellakin osoittivat, että tulliautonomia on tosiasiallisesti Kiinan porvariston ohjelma, sillä sellaisetkin vannoutuneet taantumukselliset kuin Tshangtsolin ja Tshangkaishek kannattavat nyt epä-tasavertaisten sopimusten kumoamista ja Kiinan tulliautonomian pystyttämistä.

Siitä johtuu opposition kaksinaisuus, yritykset livahtaa omasta tulliautonomian formulastaan, yritykset salakähmää luopua siitä ja liittyä Kominternin kantaan, että Kiinan porvarillisella vallankumouksella on mahdollisuus kasvaessaan muuttua sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Se oli toinen rangaistus oppositiolle, jonka se sai siitä, että se ei halua tutkia vakavasti Kiinan vallankumouksen kansallisia erikoisuuksia.

Oppositio on kuullut, että Kiinan maaseudulle on tunkeutunut kaupporvaristoa, joka vuokraa maata varattomille talonpojille. Oppositio tietää, että kauppias ei ole feodaali. Tästä valmis formula: feodalis-

min jätteillä, ja siis myös talonpoikaiston taistelulla feodaalisia jätteitä vastaan, ei ole vakavaa merkitystä Kiinan vallankumouksessa, että Kiinassa ei ole nyt pääasiana agraarivallankumous, vaan Kiinan valtiollinen tulliriippumattomuus imperialismin maista.

Mutta oppositio ei näe, että Kiinan talouden omalaatuisuutena ei ole kauppiaspääoman tunkeutuminen maaseudulle, vaan se, että feodaalisten jätteiden **vallitseminen** yhtyy kauppiaspääoman olemassaolon kanssa Kiinan maaseudulla talonpoikaiston riiston ja sorron feodaalis-keskiaikaisten menetelmien säilyessä.

Oppositio ei käsitä, että Kiinan nykyinen sotilasbyrokraattinen kone, joka raakalaismaisesti ryöstää ja sortaa Kiinan talonpoikaistoa, on asiallisesti poliittinen päällysrakennus tälle feodaalisten jätteiden ja feodaalisten riistomenetelmien **vallitsevan** aseman yhdistymiselle kauppiaspääoman olemassaolon kanssa maaseudulla.

Ja tosiasiat sitten todellakin osoittivat, että Kiinassa alkoi valtava agraarivallankumous, joka on suunnattu ennen kaikkea ja etupäässä Kiinan pieniä sekä suuria feodaaleja vastaan.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että tämä vallankumous on saanut mukaansa kymmeniä miljoonia talonpoikia ja sillä on tendenssi laajeta koko Kiinaa käsitäväksi.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että Kiinassa ei ole vain olemassa feodaaleja, todellisia ja eläviä feodaaleja, vaan että ne myöskin pitävät monissa maakunnissa valtaa käsissään, alistavat tahtoonsa armeijan päällystön, alistavat vaikutukseensa Kuomintangin

johdon ja antavat Kiinan vallankumoukselle iskun toisensa jälkeen.

Jos tämän jälkeen kiellettäisiin feodaalisten jätteidensä ja feodaalisen riistojärjestelmän olemassaolo sorron perusmuotona Kiinan maaseudulla, jos tämän jälkeen ei tunnustettaisi agraarivallankumousta Kiinan vallankumouksellisen liikkeen tärkeimpänä tosiasiana tällä ajankohdalla, — niin se merkitsisi esiintymistä silminnäkettäviä tosiasioita vastaan.

Tästä johtuu opposition perääntyminen entisestä formulastaan feodaalisia jätteitä ja agraarivallankumousta koskevassa kysymyksessä. Tästä johtuu opposition yritys ryömiä pois entisestä formulastaan ja tunnustaa vaieten Kominternin kanta oikeaksi.

Se on kolmas rangaistus oppositiolle sen haluttomuudesta ottaa huomioon Kiinan talouden kansallisia erikoisuuksia.

J.n.e., j.n.e.

Eriäväisyys formuloiden ja todellisuuden välillä — sellainen on oppositioon kuuluvien johtajapahasten osa.

Ja tämä eriäväisyys on suoranainen tulos siitä, että oppositio hylkää sen leninisin tunnetun taktillisen periaatteen, että on välttämättä huomioitava kansallisesti erikoinen ja kansallisesti omalaatuinen jokaisen eri maan vallankumouksellisessa liikkeessä.

Lenin määrittelee tämän periaatteen näin:

„Koko kysymys on nyt siitä, että kunkin maan kommunistit ottaisivat täysin tietoisesti huomioon niin opportunistia ja „vasemmistolaisia“ kaavaoppisuutta vastaan käytävän taistelun periaatteelliset perustehtävät kuin myöskin ne konkreettiset erikoispiirteet, joita tämä taistelu saa ja joita sen ehdottomasti

pitää saada kussakin eri maassa sen talouden, politiikan, kulttuurin, kansallisen kokoonpanon (Irlanti y.m.), sen siirtomaiden, sen uskonnollisten suuntien y.m.s. omaperäisten piirteiden mukaisesti. Kaikkialla tuntuu, laajenee ja kasvaa tyytymättömyys II Internationalea kohtaan sekä sen opportunismien vuoksi että sen taitamattomuuden tai kykenemättömyyden vuoksi todella keskitetyn, todella johtavan keskuksen luomisessa, joka pystyisi ohjaamaan vallankumouksellisen proletariaatin kansainvälistä taktiikkaa sen taistelussa koko maailman neuvostotasavallan puolesta. On välttämättä tehtävä itselleen selväksi, ettei tällaista johtavaa keskusta voida missään tapauksessa luoda kaavamaisesti, mekaanisesti tasoittamalla ja samanlaistamalla taistelun taktilliset säännöt*. Niin kauan kuin on olemassa kansallisia ja valtiollisia eroavaisuuksia eri kansojen ja maiden välillä, — ja nämä eroavaisuudet tulevat säilymään vielä hyvin, hyvin kauan vieläpä senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on pystytetty maailman mitassa, — niin kauan kaikkien maiden kommunistisen työväenliikkeen yhtenäinen kansainvälinen taktiikka ei vaadi poistamaan monimuotoisuutta eikä hävittämään kansallisia eroavaisuuksia (se on nykyään joutava haave), vaan kommunismin pääperiaatteiden (Neuvostovalta ja proletariaatin diktatuuri) sellaista soveltamista, että näitä periaatteita muodoltaan sopivasti muutellaan yksityiskohdissaan, sovelletaan ja sovitetaan niitä oikein kansallisiin ja kansallis-valtiollisiin eroavaisuuksiin. On tutkittava, opittava, löydettävä, arvattava ja huomattava oikein se, mikä on kansallisesti erikoista, kansallisesti ominaista kullekin maalle sen ryhtyessä ratkaisemaan konkreettisesti samaa kansainvälistä tehtävää — opportunismien ja vasemmistolaisen kaavaoppisuuden voittamista työväenliikkeen sisällä, porvariston kukistamista, neuvostotasavallan ja proletariaatin diktatuurin pystyttämistä* — ja se on nyt päätehtävä nykyisellä historian ajankohdalla kaikissa edistyneimmissä (eikä ainoastaan edistyneimmissä) maissa“ (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“, XXV osa, s. 227—228).

* Alleiviivaus minun. J. St.

Kominternin linja on tämän leninismän taktillisen periaatteen välttämättömän huomioimisen linja.

Opposition linja sitä vastoin on tästä taktillisesta linjasta luopumisen linja.

Tässä luopumisessa onkin opposition onnettomuuksien alkujuuri Kiinan vallankumouksen luonnetta ja perspektiivejä koskevissa kysymyksissä.

* * *

Siirtykäämme tarkastelemaan leninismän toista taktillista periaatetta.

Kiinan vallankumouksen luonteesta ja perspektiiveistä johtuu kysymys proletariaatin liittolaisista sen taistelussa vallankumouksen voiton puolesta.

Kysymys proletariaatin liittolaisista on Kiinan vallankumouksen eräs pääkysymys. Kiinan proletariaatin edessä on mahtavia vihollisia: pienet ja suuret feodaalit, vanhojen ja uusien militaristien sotilaallis-byrokraattinen koneisto, vastavallankumouksellinen kansallinen porvaristo, Idän ja Lännen imperialistit, jotka ovat kahmineet Kiinan talouselämän tärkeimmät langat käsiinsä ja varmistavat oikeutensa Kiinan kansan riistämiseen sotajoukoilla ja laivastolla.

Näiden mahtavien vihollisten lyömiseksi on kaiken muun lisäksi välttämätön proletariaatin joustava ja harkittu politiikka, kyky käyttää hyväkseen jokaista rakoa vihollisen leirissä, kyky löytää itselleen liittolaisia, vaikkapa nämä liittolaiset olisivatkin horjuvia ja epävarmoja liittolaisia, sillä ehdolla, että nämä liittolaiset ovat joukkoliittolaisia, että ne eivät rajoita proletariaatin puolueen vallankumouksellista

propagandaa ja agitatiota, eivät rajoita tämän puolueen työtä työväenluokan ja työtätekevien joukkojen järjestämisen alalla.

Tällainen politiikka on leninismin toisen taktillisen periaatteen perusvaatimus. Ilman tällaista politiikkaa on proletariaatin voitto mahdoton.

Oppositio pitää tällaista politiikkaa vääränä, epä-leniniläisenä. Mutta se on osoituksena vain siitä, että oppositio on kadottanut leninismin viimeisetkin rippeet, että se on leninismistä yhtä kaukana kuin taivas maasta.

Onko Kiinan proletariaatilla lähimenneisyydessä ollut tällaisia liittolaisia?

Kyllä, on ollut.

Vallankumouksen ensimmäisen vaiheen aikana, jolloin vallankumous oli yleiskansallisen yhdistetyn rintaman vallankumous (Kantonin kausi), proletariaatin liittolaisia olivat talonpoikaisto, kaupungin köyhälistö, pikkuporvarillinen intelligenssi ja kansallinen porvaristo.

Kiinan vallankumousliikkeen eräs erikoisuus on se, että näiden luokkien edustajat työskentelivät yhdessä kommunistien kanssa samassa Kuomintangiksi nimitetyssä porvarillis-vallankumouksellisessa järjestössä.

Nämä liittolaiset eivät olleet eivätkä voineetkaan olla yhtä luotettavia. Eräät niistä olivat enemmän tai vähemmän luotettavia liittolaisia (talonpoikaisto, kaupungin köyhälistö), toiset vähemmän luotettavia, horjuvia (pikkuporvarillinen intelligenssi), kolmannet aivan epäluotettavia (kansallinen porvaristo).

Kuomintang oli silloin kiistattomasti enemmän tai vähemmän joukkojärjestö. Kommunistien poliittikkana Kuomintangin sisällä oli kansallisen porvariston edustajain (oikeistolaisten) eristäminen käyttäen heitä vallankumouksen etujen hyväksi, pikkuporvarillisen intelligenssin (vasemmistolaisten) sysääminen vasemmalle, talonpoikaiston ja kaupungin köyhälistön liittäminen lujasti proletariaatin ympärille.

Oliko Kanton silloin Kiinan vallankumouksellisen liikkeen keskus? Oli ehdottomasti. Sen voivat nyt kieltää vain järkensä menettäneet.

Millaisia saavutuksia kommunisteilla oli tällä kaudella? Vallankumouksen alueen laajeneminen, koska Kantonin sotajoukot pääsivät Jangtselle; proletariaatin julkisen järjestämisen mahdollisuus (ammattiliitot, lakkokomiteat); kommunististen järjestöjen muodostaminen puolueeksi; talonpoikaistsjärjestöjen (talonpoikaissiittojen) ensimmäisten solujen muodostaminen; kommunistien tunkeutuminen armeijaan.

Asia on siis niin, että johto Kominternin taholta oli tänä kautena aivan oikea.

Vallankumouksen toisella kaudella, jolloin Tshangkaishek ja kansallinen porvaristo siirtyi vastavallankumouksen leiriin ja vallankumouksellisen liikkeen keskus siirtyi Kantonista Uhaniin, proletariaatin liittolaisia olivat talonpoikaisto, kaupungin köyhälistö ja pikkuporvarillinen intelligenssi.

Mistä johtui kansallisen porvariston poistuminen vastavallankumouksen leiriin? Ensinnäkin siitä, että kansallinen porvaristo pelkäsi työläisten vallankumouksellisen laajakantoisuutta, ja toiseksi siitä, että imperiaalistit painostivat Shanghaissa kansallista porvaristoa.

Vallankumous menetti siten kansallisen porvariston. Se oli vallankumoukselle osittainen menetys. Mutta koottuaan lähemmäksi itseään talonpoikaiston laajat joukot se sen sijaan kohosi kehityksensä korkeampaan vaiheeseen, agraarivallankumouksen vaiheeseen. Se oli eduksi vallankumoukselle.

Oliko Kuomintang silloin, vallankumouksen toisessa vaiheessa, joukkojärjestö? Oli ehdottomasti. Se oli kiistattomasti enemmän joukkojärjestö kuin Kantontin kauden Kuomintang.

Oliko Uhan silloin vallankumousliikkeen keskus? Oli ehdottomasti. Vain sokeat voivat sen nyt kieltää. Päinvastaisessa tapauksessa Uhanin alue (Hubei, Hunan) ei olisi ollut silloin kommunistisen puolueen johtaman agraarivallankumouksen maksimaalisen kehityksen tukikohtana.

Kommunistien politiikka Kuomintangin suhteen oli silloin sen vasemmalle sysääminen ja sen muuttaminen proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimeksi.

Oliko silloin olemassa tällaisen muuttamisen mahdollisuus? Kyllä, oli. Ei ainakaan ollut perusteita olla sitä mieltä, että tällainen mahdollisuus olisi ollut suljettu pois. Me sanoimme silloin suoraan, että Uhanin Kuomintangin muuttamiseksi proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimeksi on tarpeen ainakin kaksi ehtoa: Kuomintangin perusteellinen demokratisoiminen ja se, että Kuomintang välittömästi edistäisi agraarivallankumousta. Kommunistien puolelta olisi ollut tyhmää luopua tällaisen muuttamisen yrityksistä.

Millaisia saavutuksia kommunisteilla oli tällä kaudella?

Kommunistinen puolue kasvoi tällä kaudella 5—6 tuhatta jäsentä käsittäneestä pienestä puolueesta suureksi joukkopuolueeksi, jossa on 50—60 tuhatta jäsentä.

Työläisten ammattiliitot kasvoivat koko Kiinan käsittäväksi valtavaksi yhtymäksi, jossa on noin 3 miljoonaa jäsentä.

Talonpoikain paikallisjärjestöt ovat kasvaneet valtaviksi yhtymiksi, jotka käsittävät kymmeniä miljoonia ihmisiä. Talonpoikaiston agrariiliike kasvoi valtaviin mittoihin tullen keskeisimmäksi kysymykseksi Kiinan vallankumouksellisessa liikkeessä. Kommunistinen puolue valloitti itselleen mahdollisuuden vallankumouksen avoimeen järjestämiseen. Kommunistisesta puolueesta on tulemassa agrariivallankumouksen johtaja. Proletariaatin hegemonia alkaa muuttua toiveesta tosiasiaksi.

Kiinan kommunistinen puolue ei tosin kyennyt käyttämään kaikkia tämän kauden mahdollisuuksia. Kiinan kommunistisen puolueen Keskuskomitea tosin teki tänä kautena joukon mitä suurimpia virheitä. Mutta olisi naurettavaa luulla, että Kiinan kommunistisesta puolueesta voi tulla todellinen bolshevistinen puolue niin sanoakseni yhdessä rupeamassa, Kominternin toimintaohjeiden perustalla. Ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä puolueemme historian, puolueemme, joka on kokenut monet jakautumiset, lohkeamiset, kavallukset, petokset j.n.e., niin ymmärtää, että todelliset bolshevistiset puolueet eivät synny yhdessä rupeamassa.

Asia on siis niin, että tänäkin kautena johto Kominternin taholta oli aivan oikea.

Onko Kiinan proletariaatilla nykyään liittolaisia?

Kyllä, on.

Nämä liittolaiset ovat talonpoikaisto ja kaupunkien köyhälistö.

Nykyiselle kaudelle on luonteenomaista Kuomintangin uhanilaisen johdon siirtyminen vastavallankumouksen leiriin, pikkuporvarillisen intelligenssin loittoneminen vallankumouksesta.

Tämä loittoneminen johtuu ensinnäkin pikkuporvarillisen intelligenssin pelosta kasvavan agraarivallankumouksen edessä ja feodaalien painostuksesta uhanilaiseen johtoon, ja toiseksi imperialistien puristuksesta Tientsinin piirissä, jotka hinnaksi pohjoiseen laskemisesta vaativat Kuomintangia tekemään eron kommunisteista.

Oppositio epäilee feodaalisten jätteiden olemassaoloa Kiinassa. Mutta nyt on jokaiselle selvää, että feodaalisia jätteitä ei vain ole olemassa Kiinassa, vaan ne ovat osoittautuneet vieläpä voimakkaammiksikin kuin vallankumouksen rynnistys tällä ajankohdalla. Ja juuri siksi, että imperialistit ja feodaalit ovat osoittautuneet olevan Kiinassa toistaiseksi voimakkaampia, vallankumous on kärsinyt tilapäisen tappion.

Vallankumous menetti tällä kertaa pikkuporvarillisen intelligenssin.

Se juuri onkin vallankumouksen tilapäisen tappion merkki.

Mutta sen sijaan se liitti talonpoikaiston ja kaupunkiköyhälistön laajat joukot entistä lujemmin pro-

letariaatin ympärille luoden siten maaperän proletariaatin hegemonialle.

Se on eduksi vallankumoukselle.

Oppositio selittää vallankumouksen tilapäisen tappion Kominternin politiikasta johtuvaksi. Mutta siten voivat puhua vain marxilaisuudesta eron tehneet ihmiset. Vain sellaiset ihmiset, jotka ovat tehneet eron marxilaisuudesta, voivat vaatia, että oikea politiikka johtaisi aina ja ehdottomasti välittömään voittoon vihollisesta.

Oliko bolshevikkien politiikka oikea vuoden 1905 vallankumouksessa? Kyllä, oli. Mutta miksi vuoden 1905 vallankumous kärsi tappion huolimatta Neuvostojen olemassaolosta, huolimatta bolshevikkien oikeasta politiikasta? Siksi, että feodaaliset jätteet ja itsevaltiut osoittautuivat silloin työläisten vallankumouksellista liikettä voimakkaammiksi.

Oliko bolshevikkien politiikka oikea heinäkuussa 1917? Kyllä, oli. Mutta miksi bolshevikit kärsivät silloin tappion huolimatta taaskin Neuvostojen olemassaolosta, jotka pettivät silloin bolshevikit, huolimatta bolshevikkien oikeasta politiikasta? Siksi, että Venäjän imperialismi osoittautui silloin työläisten vallankumouksellista liikettä voimakkaammaksi.

Oikean politiikan ei lainkaan ole aina ehdottomasti johdettava välittömään voittoon vihollisesta. Välitön voitto vihollisesta ei riipu vain oikeasta politiikasta, vaan ennen kaikkea ja pääasiassa luokkien voimasuhteista, vallankumouksen ilmeisestä ylivoimasta, hajaannuksesta vihollisleirissä, suotuisasta kansainvälisestä tilanteesta.

Vain näillä ehdoilla proletariaatin oikea politiikka voi johtaa välittömään voittoon.

Mutta on eräs välttämätön vaatimus, jonka oikean politiikan on aina ja kaikenlaisissa oloissa täytettävä. Tämä vaatimus on se, että puolueen politiikka kohotaisi proletariaatin taistelukykyä, kartuttaisi sen yhteyksiä työtätekeviin joukkoihin, nostaisi proletariaatin arvovaltaa näiden joukkojen keskuudessa, tekisi proletariaatista vallankumouksen hegemonin.

Voidaanko väittää, että kulunut ajanjakso tarjosi enimmäismäärän suotuisia ehtoja vallankumouksen välittömälle voitolle Kiinassa? On selvää, että ei voida.

Voidaanko väittää, että kommunistinen politiikka Kiinassa ei kohottanut proletariaatin taistelukykyä, ei kartuttanut sen yhteyksiä laajoihin joukkoihin eikä nostanut proletariaatin arvovaltaa näiden joukkojen keskuudessa? On selvää, että ei voida.

Vain sokeat voivat olla näkemättä sitä, että Kiinan proletariaatin onnistui tänä aikana irroittaa laajat talonpoikaisjoukot sekä kansallisesta porvaristosta että pikkuporvarillisesta intelligenssistä liittääkseen ne lujasti yhteen oman lippunsa ympärille.

Kommunistinen puolue kulki Kantonissa vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa kansallisen porvariston kanssa solmitun blokin kautta voidakseen laajentaa vallankumouksen aluetta, muodostua joukko- puolueeksi, luoda itselleen mahdollisuuden proletariaatin julkiseen järjestämiseen ja raivata itselleen tien talonpoikaiston keskuuteen.

Kommunistinen puolue kulki Uhanissa vallankumouksen toisessa vaiheessa Kuomintangin pikkupor-

varillisen intelligenssin kanssa solmitun blokin kautta voidakseen kartuttaa voimiaan, laajentaa proletariaatin järjestöä, irroittaa talonpoikaiston laajat joukot kuomintangilaisesta johdosta ja luoda ehdot proletariaatin hegemonialle.

Kansallinen porvaristo meni vastavallankumouksen leiriin menettäen yhteytensä laajoihin kansanjoukkoihin.

Pelästyttyään agraarivallankumousta ja pilattuaan lopullisesti maineensa talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen silmissä Kuomintangin pikkuporvarillinen intelligenssi Uhanissa meni kansallisen porvariston perässä.

Mutta talonpoikaiston miljoonaiset joukot sen sijaan liittyivät entistä lujemmin proletariaatin ympärille nähden siinä ainoan luotettavan johtajansa ja opastajansa.

Eikö ole selvää, että vain oikea politiikka saattoi johtaa tällaisiin tuloksiin?

Eikö ole selvää, että vain tällainen politiikka saattoi kohottaa proletariaatin taistelukykyisyyden?

Kuka sitten, paitsi oppositioon kuuluvia johtajapahasiamme, voi kieltää tällaisen taktiikan oikeellisuuden ja vallankumouksellisuuden?

Oppositio väittää, että Uhanin kuomintangilaisen johdon kääntyminen vastavallankumouksen puoleen on osoituksena siitä, että blokkipolitiikka uhanilaisen Kuomintangin kanssa vallankumouksen toisessa vaiheessa ei ollut oikea.

Mutta siten voivat puhua vain henkilöt, jotka ovat unohtaneet bolshevismin historian ja kadottaneet leninismen viimeisetkin rippeet.

Oliko bolshevikkien vallankumouksellisen blokin politiikka vasemmistoeserrien kanssa Lokakuussa ja Lokakuun jälkeen aina vuoden 1918 kevääseen saakka oikea? Luullakseni kukaan ei ole vielä ryhtynyt kieltämään sitä, että tämä blokki oli oikea. Mihin tämä blokki päättyi? Vasemmistoeserrien kapinaan Neuvostovaltaa vastaan. Voidaanko tällä perustalla väittää, että blokipolitiikka eserrien kanssa ei ollut oikea? On selvää, että ei voida.

Oliko vallankumouksellisen blokin politiikka uhanilaisen Kuomintangin kanssa Kiinan vallankumouksen toisessa vaiheessa oikea? Luullakseni kukaan ei ole vielä ryhtynyt kieltämään sitä, että tämä blokki oli oikea vallankumouksen toisessa vaiheessa. Itse oppositio väitti silloin (huhtikuu 1927), että tällainen blokki oli oikea. Kuinka voidaan nyt, uhanilaisen Kuomintangin johdon loitottua vallankumouksesta, tämän loittonemisen perustalla väittää, että vallankumouksellinen blokki uhanilaisen Kuomintangin kanssa ei ollut oikea?

Eikö ole selvää, että vain selkärangattomat ihmiset voivat käytellä tuollaisia „argumentteja“?

Onko kukaan väittänyt, että blokki uhanilaisen Kuomintangin kanssa on ikuinen ja loputon blokki? Onko maailmassa olemassa ikuisia ja loputtomia blokkeja? Eikö ole selvää, että oppositio ei ole ymmärtänyt mitään, ei kerrassaan mitään leninismien toisesta taktillisesta periaatteesta, joka koskee proletariaatin blokkaa ei-proletaaristen luokkien ja ryhmien kanssa.

Lenin määrittelee tämän taktillisen periaatteen seuraavasti:

„Itseen mahtavampi vastustaja voidaan voittaa vain jännittämällä äärimmilleen kaikki voimat sekä käyttämällä ehdottomasti ja mitä suurimmalla tarkkuudella, mitä huolellisimmin, maltillisimmin ja taitavimmin kaikkia vähäisimpiäkin „rakoiluja“ vihollisten välillä, jokaista etuvastakohtaa eri maiden porvariston välillä, porvariston eri ryhmien ja kerrosten välillä eri maiden sisällä, samoin kuin jokaista, pienintäkin mahdollisuutta hankkia itselleen joukkoliittolainen, vaikkapa vain tilapäinen, horjuva, kestävä, epävarma tai ehdollinen liittolainen. Ken ei ole ymmärtänyt tätä, hän ei ole ymmärtänyt yhtään mitään marxilaisuudesta ja nykyaikaisesta tieteellisestä sosialismista yleensä *. Ken ei ole todistanut käytännöllisesti, verrattain pitkän ajan kuluessa ja verrattain erilaisissa poliittisissa tilanteissa osaavansa soveltaa tätä totuutta käytännössä, hän ei ole oppinut vielä auttamaan vallankumouksellista luokkaa sen taistelussa koko työtätekevän ihmiskunnan vapauttamiseksi riistäjistä. Ja tämä koskee samassa määrin proletariaatin poliittisen vallan valloittamisen edellistä sekä jälkeistä kautta“ (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“, XXV osa, s. 210—211).

Eikö ole selvää, että opposition linja on tästä leninismin taktillisesta periaatteesta luopumisen linja?

Eikö ole selvää, että Kominternin linja on sitä vastoin tämän taktillisen periaatteen välttämättömän huomioimisen linja?

* * *

Siirtykäämme tarkastelemaan leninismin kolmatta taktillista periaatetta.

Tämä taktillinen periaate koskee tunnusten vaihtamista, tämän vaihtamisen järjestystä ja keinoja. Se koskee kysymystä, millä tavalla puoluetta varten olevat tunnukset voidaan muuttaa joukkoja varten

* Alleviivaus minun. J. St.

oleviksi tunnuksiksi, kysymystä, miten ja millä tavalla joukot on vietävä vallankumouksellisiin aseisiin, jotta joukot itse oman poliittisen kokemuksensa pohjalla voisivat vakuuttua puolueen tunnusten olevan oikeita.

Pelkällä propagandalla ja agitatiolla ei joukkoja voida saada vakuuttuneiksi. Sitä varten tarvitaan itse joukkojen omakohtainen poliittinen kokemus. Sitä varten on tarpeen, että laajat joukot itse, omassa selkänahassaan kokisivat esimerkiksi vallitsevan järjestelmän kukistamisen välttämättömyyden, uuden poliittisen ja yhteiskunnallisen järjestelmän pystyttämisen välttämättömyyden.

Se oli hyvä, kun etumainen ryhmä, puolue oli jo vakuuttunut esimerkiksi Miljukovin ja Kerenskin Väliaikaisen hallituksen kukistamisen välttämättömyydestä huhtikuussa 1917. Mutta se ei ollut vielä riittävää sitä varten, että olisi voitu esiintyä tämän hallituksen kukistamiseksi, sitä varten, että olisi voitu asettaa tunnus Väliaikaisen hallituksen kukistamisesta ja Neuvostovallan pystyttämisestä **päivän tunnukseksi**. Sitä varten, että formula „kaikki valta Neuvostoille“ voitiin muuttaa lähikauden **perspektiivistä päivän tunnukseksi**, välittömän toiminnan tunnukseksi, sitä varten tarvittiin vielä eräs ratkaiseva ehto, nimittäin se, että itse joukot tulivat vakuuttuneiksi tämän tunnuksen oikeellisuudesta ja tavalla tai toisella tukivat puoluetta sen käytännöllisessä toteuttamisessa.

Täytyy tehdä tarkka ero lähikauden **perspektiivin** formulan ja **päivän tunnuksen** formulan välillä. Tässä juuri Bagdatjevin johtama bolshevikkiryhmä Pietarissa ajoikin karille huhtikuussa 1917, jolloin se asetti

ennenaikaisesti tunnuksen „alas Väliaikainen hallitus, kaikki valta Neuvostoille“. Lenin sanoi silloin tätä Bagdatjevin ryhmän yritystä vaaralliseksi seikkailuksi ja tuomitsi sen julkisesti⁶⁹.

Miksi?

Siksi, että työtätekevien laajat joukot selustassa ja rintamalla eivät olleet vielä valmiit tämän tunnuksen vastaanottamiseen. Siksi, että tämä ryhmä sekoitti formulan „kaikki valta Neuvostoille“ perspektiivinä tunnukseen „kaikki valta Neuvostoille“ päivän tunnuksena. Siksi, että se juoksi edelle asettaen puolueen vaaraan joutua täydellisesti eristetyksi laajoista joukoista, Neuvostoista, jotka silloin vielä uskoivat Väliaikaisen hallituksen vallankumouksellisuuteen.

Olisiko Kiinan kommunistien pitänyt, sanokaamme puoli vuotta sitten, antaa tunnus „alas kuomintangilainen johto Uhanissa“? Ei, ei pitänyt.

Ei pitänyt, sillä se olisi ollut vaarallista edelle juoksemista, mikä olisi vaikeuttanut kommunistien pääsyä laajojen työtätekevien joukkojen luo, jotka vielä luottivat kuomintangilaiseen johtoon, se olisi eristänyt kommunistisen puolueen laajoista talonpoikaisjoukoista.

Ei pitänyt, sillä Uhanin kuomintangilainen johto, Kuomintangin uhanilainen Keskuskomitea ei ollut vielä ehtinyt tehdä voitavaansa porvarillis-demokraattisena hallituksena, ei ollut vielä ehtinyt saattaa itseään häpeään eikä menettää mainettaan laajojen työtätekevien joukkojen silmissä taistelullaan agraarivallankumousta vastaan, taistelullaan työväenluokkaa vastaan, kääntymisellään vastavallankumouksen puoleen.

Me olemme aina sanoneet, että ei voida ottaa suuntaa Uhanin kuomintangilaisen johdon maineen luhistamiseen ja tuon johdon vaihtamiseen niin kauan, kun se ei ole ehtinyt tehdä voitavaansa porvarillis-demokraattisena hallituksena, että täytyy antaa sen ensin tehdä voitavansa, jotta sitten voitaisiin asettaa käytännöllisesti kysymys sen vaihtamisesta.

Pitääkö Kiinan kommunistien nyt antaa tunnus „alas kuomintangilainen johto Uhanissa“? Kyllä, pitää ehdottomasti.

Nyt, jolloin kuomintangilainen johto on taistelullaan vallankumousta vastaan saattanut jo itsensä häpeään ja asettanut itsensä vihamielisiin suhteisiin laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa, tämä tunnus saa voimakasta kannatusta kansanjoukkojen keskuudessa.

Nyt jokainen työläinen ja jokainen talonpoika käsittää, että kommunistit tekivät oikein poistuessaan Uhanin hallituksesta ja Kuomintangin uhanilaisesta Keskuskomiteasta ja antaessaan tunnuksen „alas kuomintangilainen johto Uhanissa“.

Sillä tässä kysymyksessä talonpoikais- ja työläisjoukkojen on nyt valittava: **joko** nykyinen Kuomintangin johto, ja silloin — kieltäytyminen näiden joukkojen välttämättömien tarpeiden tyydyttämisestä, luopuminen agraarivallankumouksesta; **tahi** agraarivallankumous ja työväenluokan aseman perinpohjainen parantaminen, ja silloin — kuomintangilaisen johdon vaihtaminen Uhanissa tulee joukoille päivän tunnukseksi.

Sellaisia ovat leninismien kolmannen taktillisen periaatteen vaatimukset tunnusten vaihtamisen kysy-

myksessä, kysymyksessä laajojen joukkojen uusiin vallankumouksellisiin aseisiin tuomisen keinoista ja teistä, kysymyksessä siitä, että politiikallaan, teollaan, vaihtamalla **oikeaan aikaan** toiset tunnukset toisiin voitaisiin auttaa työtätekevien laajoja joukkoja pääsemään oman kokemuksensa pohjalla selville siitä, että puolueen linja on oikea.

Lenin määrittelee tämän taktillisen periaatteen seuraavasti:

„Pelkällä etujoukolla ei voida voittaa. Pelkän etujoukon heittäminen ratkaisevaan taisteluun ennen kuin koko luokka, ennen kuin laajat joukot ovat asettuneet joko suoranaisesti auttamaan etujoukkoa tai ainakin suopean puolueettomuuden kannalle sen suhteen ja tulleet täysin kykenemättömiksi auttamaan sen vihollista, ei olisi ainoastaan typeryyttä, vaan myöskin rikos. Mutta jotta todella koko luokka, jotta todella laajat työtätekevät ja pääoman sortamat joukot tulisivat tälle kannalle, siihen ei riitä pelkkä propaganda, pelkkä agitatio. Siihen tarvitaan näiden joukkojen omakohtaista poliittista kokemusta*. Tämä on kaikkien suurten vallankumousten pääsääntö, jonka nyt ei ainoastaan Venäjä, vaan myöskin Saksa, on vahvistanut hämmästyttävällä voimalla ja selvyydellä. Ei ainoastaan Venäjän valistumattomien, useinkin lukutaidottomien joukkojen, vaan myös Saksan korkeasti valistuneiden, kauttaaltaan lukutaitoisten joukkojen on pitänyt kokea omassa nahassaan II Internationalen ritarien hallituksen koko voimattomuus, selkärangattomuus, avuttomuus, sen koko lakeijamaisuus porvariston edessä, koko halpamaisuus, äärimmäisten taantumuksellisten (Kornilov Venäjällä, Kapp ja kumpp. Saksassa) diktatuurin ilmeinen kiertämättömyys proletariaatin diktatuurin ainoana vaihtoehtona kääntyäkseen päättäväisesti kommunismin puoleen. Kansainvälisen työväenliikkeen valveutuneen etujoukon, t.s. kommunististen puolueiden, ryhmien ja virtausten tämän hetken tehtävänä on osata johtaa

* Alleviivaus minun. J. St.

laajat (tätä nykyä vielä suurimmaksi osaksi uinuvat, haluttomat, vanhoilliset, piintyneet ja herättämättömät) joukot tähän uuteen asemaansa taikka oikeammin osata johtaa ei yksistään puoluettaan, vaan myöskin näitä joukkoja niiden tullessa, siirtyessä uuteen asemaan" (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“, XXV osa, s. 228).

Opposition perusvirhe on siinä, että se ei käsitä tämän leninisin taktillisen periaatteen sisältöä ja merkitystä, se ei tunnusta sitä, se rikkoo sitä järjestelmällisesti.

Se (trotskilaiset) rikkoi tätä taktillista periaatetta vuoden 1917 alussa, kun se yritti „hypätä“ vielä päättymättömän agrariiliikkeen yli (kts. Lenin).

Se (Trotski ja Zinovjev) rikkoi sitä, kun se yritti „hypätä“ ammattiliittojen taantumuksellisuuden yli ollen tunnustamatta kommunistien toiminnan tarkoituksenmukaisuutta taantumuksellisissa ammattiliitoissa ja kieltämällä väliaikaisten blokkien välttämättömyyden niiden kanssa.

Se (Trotski, Zinovjev ja Radek) rikkoi sitä, kun se yritti „hypätä“ Kiinan vallankumousliikkeen kansallisten erikoisuuksien (Kuomintang) yli, Kiinan kansanjoukkojen takapajuisuuden yli vaatimalla huhtikuussa 1926 kommunistien viipymätöntä poistumista Kuomintangista ja asettamalla huhtikuussa 1927 tunnuksen Neuvostojen viipymättömästä järjestämisestä oloissa, jolloin kehityksen kuomintangilaista vaihetta ei oltu vielä viety loppuun, se ei ollut vielä aikaansa elänyt.

Oppositio on sitä mieltä, että kun se on käsittänyt, päässyt perille kuomintangilaisen johdon puolinnaisuudesta, horjuvaisuudesta ja epäluotettavuudesta,

kun se on päässyt perille Kuomintangin kanssa solmitun blokin tilapäisestä ja ehdollisesta luonteesta (ja siitä perillepääseminen on helppoa jokaiselle valistuneelle poliittisen työn tekijälle),— niin se on täysin riittävää sitä varten, että voidaan aloittaa „päättäväiset teot“ Kuomintangia vastaan, Kuomintangin valtaa vastaan, täysin riittävää sitä varten, että työläisten ja talonpoikain laajat joukot „heti“ kannattavat „meitä“ ja „meidän“ „päättäväisiä tekojamme“.

Oppositio unohtaa, että „meidän“ käsittämistemme ei tässä ole vielä likimainkaan riittävää sitä varten, että Kiinan kommunistit voisivat saada joukot mukaansa. Oppositio unohtaa, että sitä varten on tarpeen vielä se, että itse joukot oman kokemuksensa pohjalla pääsisivät perille kuomintangilaisen johdon epäluotettavuudesta, taantumuksellisuudesta ja vastavallankumouksellisuudesta.

Oppositio unohtaa, että vallankumousta eivät „tee“ vain etumainen ryhmä, ei vain puolue, ei vain yksityiset, vaikkapa „korkea-arvoisetkin“, „yksilöt“, vaan ennen kaikkea ja pääasiallisesti kansan miljoonaiset joukot.

On kummallista, että oppositio unohtaa kansan miljoonaisten joukkojen tilan, käsityksen ja valmeuden päättäväisiin tekoihin.

Tiesimmekö me, puolue, Lenin, huhtikuussa 1917, että Miljukovin ja Kerenskin Väliaikainen hallitus pitää kukistaa, että Väliaikaisen hallituksen olemassaolo ei sovi yhteen Neuvostojen toiminnan kanssa, että vallan on siirryttävä Neuvostoille? Kyllä, tiesimme.

Minkä vuoksi sitten Lenin leimasi Bagdatjevin johtaman tunnetun bolshevikkiryhmän Pietarissa seikkailijoiksi huhtikuussa 1917, jolloin tämä ryhmä esitti tunnuksen „alas Väliaikainen hallitus, kaikki valta Neuvostoille“ ja jolloin se yritti kukistaa Väliaikaisen hallituksen?

Siksi, että työtätekevien laajat joukot, tietty osa työläisistä, miljoonat talonpojat, armeijan laajat joukot ja vihdoin itse Neuvostotkaan eivät olleet vielä valmiit tämän tunnuksen vastaanottamiseen päivän tunnuksena.

Siksi, että Väliaikainen hallitus ja eserrien ja menshevikkien pikkuporvarilliset puolueet eivät olleet vielä ehtineet tehdä voitavaansa, eivät olleet vielä ehtineet pilata riittävästi mainettaan työtätekevien miljoonaisten joukkojen silmissä.

Siksi, että Lenin tiesi, että Väliaikaisen hallituksen kukistamiseksi ja Neuvostovallan pystyttämiseksi ei ole riittävää yksistään vain proletariaatin etumaisen ryhmän, proletariaatin puolueen käsitys ja tietoisuus, vaan että sitä varten on vielä tarpeen, että joukot itse ovat omasta kokemuksestaan tulleet vakuuttuneiksi tämän linjan olevan oikean.

Siksi, että täytyi joutua kokemaan koko kokoomusmylläkkä, pikkuporvarillisten puolueiden kavallukset ja petokset kesä-, heinä- ja elokuussa 1917, täytyi joutua kokemaan häpeällinen hyökkäys rintamalla kesäkuussa 1917, pikkuporvarillisten puolueiden „rehellinen“ kokoomus Kornilovien ja Miljukovien kanssa, Kornilovin kapina j.n.e., jotta työtätekevien miljoonaiset joukot saattoivat vakuuttua Väliaikaisen

hallituksen kukistamisen ja Neuvostovallan pystyttämisen välttämättömyydestä.

Siksi, että vain sellaisissa oloissa tunnus Neuvostovallasta **perspektiivinä** voitiin muuttaa **päivän tunnukseksi**.

Opposition onnettomuus on siinä, että se tekee tämän tästä sen saman virheen, jonka aikoinaan teki Bagdatjevin ryhmä, että hyläten Leninin tien se pitää parempana „marssia“ Bagdatjevin tietä.

Tiesimmekö me, puolue, Lenin, että Perustava kokous on yhteensoveltumaton Neuvostovallan järjestelmän kanssa, kun me osallistuimme Perustavan kokouksen vaaleihin ja kutsuimme sen koolle Pietariin? Kyllä, tiesimme.

Miksi me sitten kutsuimme sen kokoon? Kuinka saattoi tapahtua, että pystytettyään Neuvostovallan bolshevikit, porvarillisen parlamentarismin viholliset, eivät vain osallistuneet Perustavan kokouksen vaaleihin, vaan vielä itse kutsuivat Perustavan kokouksen koolle? Eikö se ollut „perässälaahustamista“, tapahtumista jälkeenjäämistä, „joukkojen hillitsemistä“, „kaukaisen tähtäimen“ taktiikan rikkomista? Ei tietenkään.

Bolshevikit tekivät sen siksi, että kansan takapajuiset joukot olisivat voineet helpommin omin silmin nähdä Perustavan kokouksen kelpaamattomuuden, sen taantumuksellisuuden, sen vastavallankumouksellisuuden. Vain siten voitiin talonpoikaiston miljoonaiset joukot saada omalle puolelle ja tehdä Perustavan kokouksen hajoittaminen itselle helpommaksi.

Lenin kirjoittaa siitä seuraavaa:

„Me osallistuimme Venäjän porvarillisen parlamentin, Perustavan kokouksen vaaleihin syys—marraskuussa vuonna 1917. Oliko meidän taktiikkamme silloin oikea vaiko ei?. Eikö meillä, Venäjän bolsheveikeilla, ollut vuoden 1917 syys—marraskuussa enemmän kuin keillä Lännen kommunisteilla tahansa oikeus olla sitä mieltä, että Venäjällä parlamentarismi oli poliittisesti aikansa elänyt? Tietysti oli, sillä eihän kysymys ole siitä, ovatko porvarilliset parlamentit olleet olemassa enemmän tai vähemmän aikaa, vaan siitä, miten valmiit (aatteellisesti, poliittisesti ja käytännössä) työratekevien laajat joukot ovat ottamaan vastaan neuvostojärjestelmän ja ajamaan hajalle porvarillis-demokraattisen parlamentin (tahi sallimaan sen hajoittamisen). Se, että Venäjällä syys—marraskuussa vuonna 1917 kaupunkien työväenluokka, sotilaat ja talonpojat olivat useiden erikoisehtojen vuoksi harvinaisen valmiit ottamaan vastaan neuvostojärjestelmän ja ajamaan hajalle kaikkein demokraattisimman porvarillisen parlamentin, on aivan kiistaton ja täysin todettu historiallinen tosiasia. Mutta siitä huolimatta bolshevikit eivät julistaneet Perustavaa kokousta boikottiin, vaan osallistuiivat vaaleihin sekä ennen valtiollisen vallan valtaamista proletariaatin käsiin että sen jälkeen...

Sitä seuraa aivan kiistaton johtopäätös: on todistettu, ettei edes muutama viikko ennen Neuvostojen tasavallan voittoa, ei edes sellaisen voiton jälkeen porvarillis-demokraattiseen parlamenttiin osallistuminen tuota vahinkoa vallankumoukselliselle proletariaatille, vaan tekee sille paremmin mahdolliseksi todistaa takapajuisille joukoille, miksi sellaiset parlamentit ansaitsevat tulla hajoitetuiksi, helpottaa niiden hajoittamista, helpottaa „poliittista suoriutumista“ porvarillisesta parlamentarismista“ (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“, XXV osa, s. 201—202).

Sillä tavalla bolshevikit sovelsivat käytännössä leninismiin kolmatta taktillista periaatetta.

Sillä tavalla pitää soveltaa bolshevismiin taktiikkaa Kiinassa, samantekevää, onko kysymys agraarivallankumouksesta, Kuomintangista tai Neuvostojen tunnuksesta.

Oppositio nähtävästi kallistuu sille kannalle, että vallankumous Kiinassa on kärsinyt jo täydellisen tappion. Se ei tietenkään ole totta. Että vallankumous Kiinassa on kärsinyt tilapäisen tappion, siitä ei voi olla epäilyä. Mutta minkälainen on tuo tappio, kuinka syvä se on — siitä on nyt kysymys.

On mahdollista, että se on suunnilleen yhtä pitkäaikainen tappio kuin Venäjällä vuonna 1905, jolloin vallankumous keskeytyi kokonaiseksi kahdeksitoista vuodeksi purkautuakseen sitten helmikuussa 1917 uudella voimalla, pyyhkäistäkseen pois itsevaltiuden ja raivatakseen tien uudelle, neuvostovallankumoukselle.

Tätä perspektiiviä ei voida pitää mahdottomana. Se ei ole vielä vallankumouksen täydellinen tappio, samoin kuin vuoden 1905 tappiotakaan ei voitu pitää lopullisena tappiona. Se ei ole täydellinen tappio, koska Kiinan vallankumouksen kehityksen tämän vaiheen perustehtävät — agraarivallankumous, Kiinan vallankumouksellinen yhdistäminen, imperialismiin ikeestä vapautuminen — odottavat vielä ratkaisuaan. Ja jos tämä perspektiivi muuttuu todellisuudeksi, niin työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymättömästä muodostamisesta Kiinassa ei voi olla tietysti puhettakaan, sillä Neuvostot muodostetaan ja ne puhkeavat kukkaansa vain vallankumouksellisen nousun oloissa.

Mutta tuskinpa tätä perspektiiviä voidaan pitää todennäköisenä. Joka tapauksessa toistaiseksi ei ole syytä pitää sitä todennäköisenä. Ei ole syytä, koska vastavallankumousta ei ole vielä yhdistetty eikä vielä kohta yhdistetä, jos sen yleensäkin on suotu jolloinkin yhtyä.

Sillä sota entisten ja nykyisten militaristien välillä kiihtyy uudella voimalla eikä se voi olla heikentämättä vastavallankumouksen voimaa köyhdyttäen ja kuohuttaen samalla talonpoikaistoa.

Sillä Kiinassa ei ole vielä sellaista ryhmää tai selalaista hallitusta, joka kykenisi antamaan jotain Stolypinin reformin tapaista, joka voisi palvella hallitsevia ryhmiä ukkosenjohdattimena.

Sillä talonpoikain miljoonaisia joukkoja, jotka ovat jo päässeet käsiksi tilanherrojen maihin, ei ole helppo taltuttaa ja lyödä maahan.

Sillä proletariaatin arvovalta kasvaa työtätekevien joukkojen silmissä päivästä toiseen, ja sen voimia ei ole vielä likimainkaan murskattu.

Mahdollista on, että Kiinan vallankumouksen tappio on syvyydeltään verrattavissa bolshevikkien siihen tappioon, jonka he kärsivät heinäkuussa 1917, jolloin menshevistiset ja eserräläiset Neuvostot kavalsivat heidät, jolloin heidän oli pakko siirtyä maanalaisuuteen ja jolloin vallankumous muutaman kuukauden kuluttua astui uudelleen kadulle pyyhkäistäkseen pois Venäjän imperialistisen hallituksen.

Analogia on tässä tietysti ehdollista. Pidän sitä mahdollisena vain kaikilla niillä varauksilla, jotka ovat välttämättömiä, kun otetaan huomioon meidän päiviemme Kiinan ja vuoden 1917 Venäjän tilanteen erilaisuus. Otan tällaisen analogian vain siksi, että voisin lähimain luonnehtia Kiinan vallankumouksen tappion syvyyden.

Tämä perspektiivi on mielestäni todennäköisempi. Ja jos se, tämä perspektiivi, muuttuu todellisuudeksi, jos lähiaikoina — ei ehdottomasti kahden kuukauden

kuluttua, vaan puolen vuoden, vuoden kuluttua — vallankumouksen uudesta noususta tulee tosiasia, niin kysymys työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisesta voi nousta päiväjärjestykseen päivän tunnuksena ja porvarillisen hallituksen vastapainona.

Miksi?

Siksi, että vallankumouksen nykyisessä kehitysvaiheessa tulee Neuvostojen muodostaminen olemaan vallankumouksen uuden nousun oloissa täysin kypsä asia.

Vielä äsken, muutama kuukausi sitten, Kiinan kommunistien ei pitänyt asettaa Neuvostojen muodostamisen tunnusta, sillä se olisi ollut sellaista seikkailua, joka on ominaista meidän oppositiollemme, sillä kuomintangilainen johto ei ollut vielä ehtinyt saattaa itseään huonoon maineeseen vallankumouksen vastustajana.

Nykyään sitä vastoin Neuvostojen muodostamisen tunnuksesta voi tulla todella vallankumouksellinen tunnus, jos (jos!) lähiaikoina alkaa uusi ja mahtava vallankumouksellinen nousu.

Tämän vuoksi jo nyt, jo ennen nousun alkua, rinnan sen taistelun kanssa, jota käydään nykyisen kuomintangilaisen johdon vaihtamiseksi vallankumoukselliseen johtoon, on sankkojen työtätekevien joukkojen keskuudessa harjoitettava mitä laajinta propagandaa Neuvostojen aatteen puolesta kiiruhtamatta edelle ja muodostamatta Neuvostoja nyt heti ja muistaen, että Neuvostot voivat puhjeta kukkaansa vain voimakkaan vallankumouksellisen nousun oloissa.

Oppositio voi sanoa, että se sanoi tämän „ensimmäisenä“, että tämä onkin se, jota heillä sanotaan „kaukaisen tähtäimen“ taktiikaksi.

Se ei ole totta, hyvät ystävät. Se ei ole lainkaan totta! Tuo taktiikka ei ole „kaukaisen tähtäimen“ taktiikkaa, vaan harhailutaktiikkaa, ainaisten yli- ja vajaalentojen taktiikkaa.

Kun oppositio vaati kommunistien viipymätöntä poistumista Kuomintangista huhtikuussa 1926, niin se oli ylilentotaktiikkaa, sillä opposition oli itsensä sitten pakko myöntää, että kommunistien oli jäätävä Kuomintangiin.

Kun oppositio julisti Kiinan vallankumouksen valtakumoukseksi tulliautonomian puolesta, niin se oli vajaalentotaktiikkaa, sillä opposition oli sitten pakko ryömiä pois tuosta omasta formulastaan.

Kun oppositio huhtikuussa 1927 julisti feodaaliset jätteet Kiinassa liioitteluksi ja unohti joukkoluontoisensa agraariliikkeen olemassaolon, niin se oli vajaalentotaktiikkaa, sillä opposition oli pakko sitten itsensä tunnustaa vaieten tuo virheensä.

Kun oppositio huhtikuussa 1927 esitti Neuvostojen viipymättömän muodostamisen tunnuksen, niin se oli ylilentotaktiikkaa, sillä oppositiolaisten oli silloin itsensä pakko myöntää erimielisyyksien olemassaolo omassa leirissään, kun eräs heistä (Trotski) vaati suunnan ottamista Uhanin hallituksen kukistamiseen, mutta toinen (Zinovjev) päinvastoin vaati „kaikkinaista apua“ tälle samalle Uhanin hallitukselle.

Mutta mistä lähtien meillä harhailutaktiikkaa, yli- ja vajaalentotaktiikkaa on ryhdytty nimittämään „kaukaisen tähtäimen“ taktiikaksi?

Neuvostojen suhteen on sanottava, että asiakirjoissaan Komintern on puhunut Neuvostoista Kiinassa **perspektiivinä** kauan ennen oppositiota. Mitä tulee Neuvostoihin **päivän tunnuksena**, jonka oppositio esitti tämän vuoden keväällä vastapainona vallankumoukselliselle Kuomintangille (Kuomintang oli silloin vallankumouksellinen, sillä muuten Zinovjevillä ei olisi ollut syytä huutaa „kaikkinaisesta avusta“ Kuomintangille), niin se oli seikkailua, meluavaa edellejuoksemista, samanlaista seikkailua ja edellejuoksemista kuin Bagdatjevillä huhtikuussa 1917.

Siitä, että Neuvostojen tunnus voi tulla Kiinassa **lähitulevaisuudessa** päivän tunnukseksi, ei vielä lähimainkaan johdu, ettei se, kun oppositio esitti Neuvostojen tunnuksen **tämän vuoden keväällä**, olisi ollut vaarallista ja vahingollista seikkailua.

Aivan samoin kuin siitäkään, että Lenin tunnusti „**kaikki valta Neuvostoille**“ tunnuksen välttämättömäksi ja ajankohtaiseksi **syyskuussa 1917** (Keskuskomitean tunnettu päätös kapinasta)⁷⁰, ei lähimainkaan johdu, ettei se, kun Bagdatjev esitti tämän tunnuksen **huhtikuussa 1917**, olisi ollut vahingollista ja vaarallista seikkailua.

Bagdatjev olisi myöskin voinut sanoa syyskuussa 1917, että hän „**ensimmäisenä**“ puhui Neuvostojen tunnuksesta jo huhtikuussa 1917. Merkitseekö se sitä, että Bagdatjev oli oikeassa, mutta Lenin oli väärässä määritellesään hänen esiintymisensä huhtikuussa 1917 seikkailuksi?

Bagdatjevin „**laakerit**“ eivät näköjään anna uni-
rauhaa meidän oppositiollemme.

Oppositio ei käsitä, ettei asia ole lainkaan siinä, että sanotaan „ensimmäisenä“, juosten edelle ja saat-
taen epäjärjestykseen vallankumouksen asiaa, vaan
siinä, että sanotaan oikeaan aikaan, ja sanotaan niin,
että joukot ottaisivat sanotun vastaan ja että se toteu-
tettaisiin elämässä.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Oppositio on luopunut leniniläisestä taktiikasta,
opposition politiikalla on „ultravasemmistolainen“
seikkailuluonne — sellainen on yhteenvedo.

„Pravda“ № 169,
heinäkuun 28 pnä 1937
Allekirjoitus: J. Stalin

HUOMAUTUKSIA

- ¹ Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto pidettiin Moskovassa marraskuun 22 — joulukuun 16 p:nä 1926. Täysistunto käsitteli selostukset: kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen tehtävistä; Kiinan ja Englannin kysymyksistä; trustien järjestämisestä, rationalisoinnista ja kommunistien tehtävistä ammattiliitoissa; NKP(b):n sisäisistä puoluekysymyksistä; Saksan ja Hollannin kysymyksistä, käsitteli myös Maslovin ja Ruth Fischerin asian, Brandlerin ja Thalheimerin asian, Souvarine'in asian. Täysistunnossa muodostettiin poliittinen, Kiinan, Englannin ja Saksan valiokunta y.m. valiokuntia. J. V. Stalin valittiin täysistunnon poliittisen valiokunnan sekä Kiinan ja Saksan valiokuntien jäseneksi. Käsiteltyään J. V. Stalinin selostuksen „NKP(b):n sisäisistä puoluekysymyksistä“ täysistunto leimasi trotskilaiszinovjevilaisen oppositioblokin NKP(b):ssa sellaisten hajoittajien blokiksi, jotka ryhmäohjelmassaan ovat luisuneet men-shevistisiin asenteisiin. Täysistunto velvoitti Kominternin jaostoja käymään päättäväistä taistelua NKP(b):ssa olevan opposition ja sen muissa kommunistisissa puolueissa olevien kannattajien kaikenlaisia yrityksiä vastaan rikkoa Kominternin ja leniniläisen puolueen, maailman ensimmäisen proletaarisen valtion johtajan, rivien aatteellista ja organisatoorista yhtenäisyyttä. Täysistunto vahvisti NKP(b):n XV konferenssin päätöslauselman „Oppositioblokista NKP(b):ssa“ ja päätti liittää sen täysistunnon päätöksiin omana päätöksensä. J. V. Stalinin selostus „NKP(b):n sisäisiä puoluekysymyksiä“ ja loppulau-

sunto tähän selostukseen julkaistiin joulukuussa 1926 erikoina kirjaseinä otsikolla „Vielä kerran sosialidemokraattisesta poikkeamasta puolueessamme“. — 3.

- 2 Poikkeuslain sosialisteja vastaan saattoi voimaan Saksassa vuonna 1878 Bismarckin hallitus. Tällä lailla kiellettiin sosialidemokraattisen puolueen kaikki järjestöt, työväen joukkojärjestöt ja työväen lehdistö. Tämän lain perusteella sosialistinen kirjallisuus takavarikoitiin ja sosialidemokraatit joutuivat vainotoimenpiteiden alaisiksi. Saksan sosialidemokraattisen puolueen oli siirryttävä maanalaiseen asemaan. Laki kumottiin työväen joukkoliikkeen painostuksesta vuonna 1890. — 11.
- 3 „Sosialidemokraatti“ („Der Sozialdemokrat“) — illegaalinen sanomalehti, Saksan sosialidemokratian äänenkannattaja; julkaistiin syyskuusta 1879 syyskuuhun 1890, ensin Zürichissä (Sveitsi) ja sitten lokakuusta 1888 lähtien Lontoossa. — 11.
- 4 Kts. K. Marx ja F. Engels. „Valitut kirjeet“, 1947, s. 358—359. — 11.
- 5 Tarkoitetaan puoluevastaista ryhmää NKP(b):ssa, joka nimitti itseään „demokraattisen sentralismin“ ryhmäksi. Ryhmä muodostui sotakommunismien kaudella ja sen johdossa olivat Sapronov ja Osinski. „Demokraattiset sentralistit“ kielsivät puolueen johtavan osuuden Neuvostoissa; esiintyivät tirehtöörin yksipäällikkyyttä ja henkilökohtaista vastuunalaisuutta vastaan teollisuudessa, leniniläistä linjaa vastaan organisatoorisissa kysymyksissä; vaativat ryhmien ja ryhmittymien vapautta puolueessa. Puolueen IX ja X edustajakokous tuomitsi jyrkästi demokraattiset sentralistit. Vuonna 1927 NKP(b):n XV edustajakokous erotti „demokraattisten sentralistien“ ryhmän puolueesta yhdessä trotskilaisen opposition aktiivisten toimihenkilöiden kanssa. — 16.
- 6 „Työläisoppositio“ — puoluevastainen anarko-syndikalistinen ryhmä VKP(b):ssa; sen johdossa olivat Shljapnikov, Medvedev y.m. Ryhmä muodostui vuoden 1920 jälkipuoliskon aikana ja kävi taistelua puolueen leniniläistä linjaa vastaan. VKP(b):n X edustajakokous tuomitsi „työläisoppositio“ ja katsoi anarko-syndikalistisen poikkeaman aatteiden propagoimisen yhteenso-

- pimattomaksi kommunistiseen puolueeseen kuulumisen kanssa. Hajallelyödyn „työläisopposition“ rippeet liittyivät myöhemmin yhteen vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden kanssa ja murskattiin puolueen ja Neuvostovallan vihollisina. — 16.
- 7 Käsiteltyään kysymyksen „Neuvostoliiton taloudellisesta tilanteesta ja väittelystä VKP(b):ssa“ Kommunistisen Internationalen V maailmankongressi, joka pidettiin kesäkuun 17 — heinäkuun 8 pnä 1924 Moskovassa, kannatti yksimielisesti bolshevikkien puoluetta sen taistelussa trotskilaisuutta vastaan. Kongressi vahvisti VKP(b):n XIII konferenssin päätöslauselman „Väittelyn yhteenvedoista ja pikkuporvarillisesta poikkeamasta puolueessa“, jonka VKP(b):n XIII edustajakokous oli vahvistanut, ja päätti julkaista sen omana päätöksensä. — 17.
- 8 NKP(b):n XV konferenssi pidettiin lokakuun 26 — marraskuun 3 pnä 1926. Teesit „Oppositioiblokista NKP(b):ssa“ oli NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon toimeksiannosta kirjoittanut J. V. Stalin. Marraskuun 3 pnä teesit hyväksyttiin konferenssissa yksimielisesti konferenssin päätöslauselmaksi. Samana päivänä tämä päätöslauselma vahvistettiin NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyssä täysistunnossa (kts. J. V. Stalin. Teokset, 8. osa, suomenk. painos, s. 231—251). — 19.
- 9 Pääneuvosto — Englannin tradeunionien kongressin toimeenpaneva elin; valittiin ensi kerran vuonna 1921. — 22.
- 10 Tarkoitetaan VKP(b):n XIV konferenssin päätöslauselmaa „Kominternin ja VKP(b):n tehtävistä Kominternin Toimeenpanevan Komitean laajennetun täysistunnon yhteydessä“ (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 25—31). — 27.
- 11 „Sotsial-Demokrat“ („Sosialidemokraatti“) — illegaalinen sanomalehti, VSDTP:n Pää-äänenkannattaja. Julkaistiin helmikuusta 1908 tammikuuhun 1917, ilmestyi 58 numeroa. Ensimmäinen numero ilmestyi Venäjällä, sitten lehden julkaiseminen siirret-

- tiin ulkomaille, ensin Pariisiin ja sitten Geneveen. „Sotsial-Demokratin“ toimituskunta muodostettiin VSDTP:n Keskuskomitean päätöksen mukaisesti bolshevikkien, menshevikkien ja Puolan sosialidemokraattien edustajista. Leninin leppymätön taistelu „Sotsial-Demokratin“ toimituskunnan sisällä johdonmukaisen bolshevistisen linjan puolesta johti menshevikkien ja Puolan sosialidemokraattien edustajain poistumiseen toimituskunnasta. Joulukuusta 1911 „Sotsial-Demokrat“ lehteä toimitti V. I. Lenin. Tässä sanomalehdessä julkaistiin useita J. V. Stalinin kirjoituksia. V. I. Leninin kirjoitus „Euroopan Yhdysvaltojen tunnuksesta“ julkaistiin „Sotsial-Demokratin“ 44. numerossa elokuun 23 p:nä 1915 (kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XVIII osa, s. 230—233). — **34.**
- 12 „Nashe Slovo“ („Meidän Sanamme“) — menshevikkiläis-trotskilainen sanomalehti; ilmestyi Pariisissa tammikuusta 1915 syyskuuhun 1916. — **34.**
- 13 Kts. V. I. Lenin. „Elintarvikeverosta“ (Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 317—352). — **37.**
- 14 Kts. J. V. Stalin. „Sosialidemokraattisesta poikkeamasta puolueessamme“ (Teokset, 8. osa, suomenk. painos, s. 252—318). — **43.**
- 15 Tarkoitetaan Englannin työläisten yleislakkoa toukokuun 3—12 p:nä 1926. Lakkoon osallistui yli viisi miljoonaa järjestynyttä työläistä kaikilla tärkeimmillä teollisuus- ja liikennealoilla. Lakon alkamisen ja epäonnistumisen syistä kts. J. V. Stalin. Teokset, 8. osa, suomenk. painos, s. 166—179. — **51.**
- 16 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 312. — **51.**
- 17 Weddingiläiset — eräs „ultravasemmistolainen“ ryhmä Saksan kommunistisessa puolueessa, sisä-Berliinin luoteisen kaupungin — Weddingin puoluejärjestössä. „Weddingiläisen opposition“ johtajat olivat solidaarisia NKP(b):n trotskilais-zinovjeviläiselle oppositiolle. Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennettu täysistunto tuomitsi jyrkästi „weddingiläisen opposition“ ja vaati sitä lopettamaan täydellisesti ryhmäkun-

- talaisen toiminnan, katkaisemaan kaikki yhteytensä Saksan kommunistisesta puolueesta erotettuihin ja tälle puolueelle vihamielisiin aineisiin sekä alistumaan tinkimättä Saksan kommunistisen puolueen ja Kominternin päätöksiin. — 56.
- 18 „Poslednie Novosti“ („Viimeiset Uutiset“) — päivälehti, Miljukovin vastavallankumouksellisen porvarillisen puolueen päääänenkannattaja; julkaistiin huhtikuusta 1920 heinäkuuhun 1940 Pariisissa. — 60.
- 19 Kts. V. I. Lenin. „Proletariaatin tehtävistä nykyisessä vallankumouksessa“ (Teokset, 3. painos, XX osa, s. 87—90). — 71.
- 20 Zimmerwaldin vasemmisto — vasemmistointernationalistien ryhmä; ryhmän järjesti V. I. Lenin internationalistien ensimmäisessä kansainvälisessä konferenssissa, joka pidettiin elokuun 23—26 (syyskuun 5—8) pnä 1915 Zimmerwaldissa (Sveitsi). V. I. Leninin johtamalla bolshevikkipuolueella oli Zimmerwaldin vasemmistoryhmässä ainoa oikea ja loppuun saakka johdonmukainen kanta sotaa vastaan. Zimmerwaldin vasemmistosta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi“, 5. suomenk. painos, s. 185—186. — 72.
- 21 Smenavehilainen — sen porvarillisen poliittisen suunnan kannattaja, joka syntyi ulkomailla vuonna 1921 venäläisten porvarillisten emigranttien keskuudessa ja sai nimensä aikakauslehden „Smena Veh“ („Tienviittojen Muuttaminen“) mukaan. Smenavehilaisuus oli sen Neuvosto-Venäjän uuden porvariston ja porvarillisen sivistyneistön katsantokantojen ilmaisuna, jotka uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen yhteydessä luopuivat avoimesta aseellisesta taistelusta Neuvostovaltaa vastaan ja laskelmoivat, että neuvostojärjestelmä tulee vähitellen rappeutumaan tavalliseksi porvarilliseksi tasavallaksi. Ustrjalov oli smenavehilaisuuden ideologi. — 77.
- 22 Netshajevilaisuus — salaliittolaisuuden ja terrorismin taktiikka; se sai nimityksensä venäläisen anarkistin, bakuninilaisen S. G. Netshajevin nimestä. XIX vuosisadan 60-luvun lopussa Netshajev perusti Venäjällä suppean, joukoista irrallisen sala-

liittolaisjärjestön, jossa jäsenten tahto ja mielipiteet kokonaan tukahdutettiin. — 88.

- 23 Araktshejevilaisuus — rajoittamattoman poliisidespotismin, sotilaskastin mielivallan ja kansaa vastaan kohdistettujen väkivallantekojen komento, joka vallitsi Venäjällä XIX vuosisadan ensimmäisen neljänneksen aikana; nimityksensä se sai taantumuksellisen toimihenkilön kreivi Araktshejevin nimen mukaan. — 88.
- 24 Kts. K. Marx ja F. Engels. Teokset, VIII osa, 1931, s. 71.— 95.
- 25 Kts. myös K. Marx ja F. Engels. Teokset, XXII osa, 1931, s. 362.— 96.
- 26 Kts. K. Marx ja F. Engels. „Kommunistisen puolueen manifesti“. Liitteet, 1939, s. 75—97. — 99.
- 27 Kts. K. Marx ja F. Engels. Teokset, VII osa, 1930, s. 103.— 107.
- 28 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, III osa, s. 1—477 ja 4. painos, 3. osa, s. 1—535. — 116.
- 29 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXI osa, s. 365—455.— 124.
- 30 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 25—31. — 136.
- 31 Tarkoitetaan „Elintarvikeverosta“ kirjasen suunnitelma ja luonnokset“ (kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 310—316). — 139.
- 32 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, I osa, 1941, s. 281—295. — 142.
- 33 Tarkoitetaan päätöslauselmaa „Väittelyn tuloksista ja pikkuporvarillisesta poikkeamasta puolueessa“, jonka VKP(b):n XIII konferenssi hyväksyi J. V. Stalinin „Puoluerakennustyön

- lähimmistä tehtävistä“ tekemän alustuksen johdosta (kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, I osa, 1941, s. 540—545). — **157.**
- 84** J. V. Stalinin kirja „Leninistä ja leninismistä“ ilmestyi toukuu-
kuussa 1924. Tässä kirjassa oli kaksi teosta: „Leninistä. Puhe
Kremlin kurssilaisten illanvietossa tammikuun 28 p:nä 1924“
ja „Leninismin perusteista. Sverdlovin yliopistossa pidetyt
luennot“ (kts. J. V. Stalin. Teokset, 6. osa, suomenk. painos,
s. 57—70, 76—201). — **165.**
- 85** NKP(b):n Moskovan läänin XV konferenssi pidettiin tammikuun
8—15 p:nä 1927. Konferenssi käsitteli kysymykset Neuvosto-
liiton kansainvälisestä ja sisäisestä tilanteesta, alustuksen
Keskuskontrollikomitean ja Työläis-talonpoikaisinspektion
lähimmistä tehtävistä, NKP(b):n Moskovan komitean toiminta-
selostuksen ja muita kysymyksiä. J. V. Stalin piti puheen
konferenssin iltastunnossa tammikuun 14 p:nä Konferenssi
hyväksyi NKP(b):n leniniläisen Keskuskomitean politiika-
n. — **168.**
- 86** Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 255—
259. — **171.**
- 87** „Borjba“ („Taistelu“) — sanomalehti, ilmestyi toukokuusta
1917 lähtien VSDTP:n Tsaritsynin komitean äänenkannattajana
ja vuoden 1917 lopusta Tsaritsynin työväen, sotilaiden, talon-
poikain ja kasakkojen edustajain Neuvoston äänenkannattajana.
Tsaritsynin nimen Stalingradiksi muuttamisen jälkeen lehti
oli Stalingradin läänin ja kaupungin puolue ja neuvostojärjes-
töjen äänenkannattaja. Viimeinen „Borjba“ lehden numero,
№ 58 (4670), ilmestyi maaliskuun 14 p:nä 1933. — **183.**
- 88** Tarkoitetaan J. V. Stalinin selostusta „Puolueen lähimmistä
tehtävistä kansallisuuskysymyksen alalla“ VKP(b):n X edus-
tajakokouksessa maaliskuun 10 p:nä 1921 (kts. Teokset, 5. osa,
suomenk. painos, s. 33—45). — **191.**

- 39 Tarkoitetaan J. V. Stalinin teesejä VKP(b):n X edustajakokoukselle „Puolueen lähimmistä tehtävistä kansallisuuskysymyksessä“ (kts. Teokset, 5. osa, suomenk. painos, s. 16—30). — **191.**
- 40 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 5. osa, suomenk. painos, s. 34. — **192.**
- 41 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 5. osa, suomenk. painos, s. 16—17. — **192.**
- 42 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, suomenk. painos, s. 164—221. — **195.**
- 43 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 405 ja XXVII osa, s. 262. — **206.**
- 44 Kansainvälinen taloudellinen konferenssi Genuussa (Italia) pidettiin huhtikuun 10 — toukokuun 19 p:nä 1922. Konferenssiin osallistui toisaalta Englanti, Ranska, Italia, Japani ja muita kapitalistivaltioita ja toisaalta Neuvosto-Venäjä. Kapitalistimaiden edustajat esittivät neuvostovaltuuskunnalle sellaisia vaatimuksia, joiden täyttäminen olisi merkinnyt Neuvostomaan muuttamista länsieurooppalaisen pääoman siirtomaaksi (sotavalkojen ja sodanedellisten velkojen maksamista, ulkomaisilta omistajilta kansallistetun omaisuuden palauttamista heille y.m.). Neuvostovaltuuskunta hylkäsi ulkomaisten kapitalistien tavoittelut. Genuan konferenssista kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 168—179 ja 225—227. — **206.**
- 45 NLKNL:n V Yleisliittolainen konferenssi pidettiin Moskovassa maaliskuun 24—31 p:nä 1927. Konferenssi käsitteli selostukset NLKNL:n Keskuskomitean toiminnasta, päivän tilanteesta ja puolueen politiikasta, nuorison osallistumisesta tuotannolliseen elämään ja NLKNL:n taloudellisesta toiminnasta, nuorisoliiton osallistumisesta maatalouden kohottamiseen ja maaseudun osuustoiminnallistamiseen y.m. J. V. Stalin piti puheen konferenssin iltatunnossa maaliskuun 29 p:nä. Päätöksissään konferenssi vakuutti puolueelle, että leniniläinen nuorisoliitto

tulee edelleenkin olemaan sosialismin rakentamisessa Neuvostoliitossa puolueen uskollisena auttajana. — 208.

- 46 Menestyksellisten taistelujen kulussa pohjoisia militaristeja vastaan Kiinan yhdistämisen puolesta kansallis-vallankumouksellisen armeijan joukot valtasivat maaliskuun 23 pnä 1927 Nankingin. Pyrkien tukahduttamaan vallankumouksen imperialistivaltiot siirtyivät Kiinan militaristien auttamisesta avoimeen interventioon Kiinassa: maaliskuun 24 pnä englantilaiset ja amerikkalaiset sotalaivat tulittivat tykeillä Nankingia. — 208.
- 47 NK(b):n Keskuskomitean maaliskuun 24 pnä 1927 tekemä päätös „Tuotannon rationalisointikysymykset“ julkaistiin „Pravda“ lehden 68. numerossa maaliskuun 25 pnä 1927. — 212.
- 48 Kuomintang — poliittinen puolue Kiinassa, jonka Sun Jat-sen perusti vuonna 1912 taistelua varten tasavallan ja maan kansallisen riippumattomuuden puolesta. Kiinan kommunistisen puolueen liittyminen Kuomintangiin (1924) edisti sen muuttamista kansallis-vallankumoukselliseksi joukkopuolueeksi. Vuosien 1925—1927 Kiinan vallankumouksen kehityksen ensimmäisessä vaiheessa, jolloin se oli yleiskansallisen yhdistetyn rintaman imperialisminvastaista vallankumousta, Kuomintang oli proletariaatin, kaupunkien ja maaseudun pikkuporvariston ja kansallisen suurporvariston osan blokin puolue. Toisessa vaiheessa, agraarivallankumouksen, porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kaudella, sen jälkeen, kun kansallinen porvaristo oli siirtynyt vastavallankumouksen leiriin, Kuomintang, ollen proletariaatin, talonpoikaiston ja kaupunkien pikkuporvariston blokki, toteutti imperialisminvastaista vallankumouksellista politiikkaa. Agraarivallankumouksen laajeneminen ja feodaalien painostus Kuomintangiin toisaalta ja imperialistien painostus, jotka vaativat Kuomintangia tekemään eron kommunisteista, toisaalta pelästyttivät pikkuporvarillisen intelligenssin (vasemmistolaiset Kuomintangissa), joka teki käännöksen vastavallankumouksen puolelle. Kun vasemmistokuomintangilaiset alkoivat luopua vallankumouksesta (kesä 1927), niin kommunistit poistuivat Kuomintangista ja siitä tuli vallankumouksenvastaisen taistelun keskus. — 216.

- ⁴⁹ Kts. V. I. Lenin. „Demokratia ja narodnikkilaisuus Kiinassa“ (Teokset, 3. painos, XVI osa, s. 26—31 ja 4. painos, 18. osa, s. 143—149). — **218**.
- ⁵⁰ Kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, suomenk. painos, s. 309—311. — **219**.
- ⁵¹ Kts. K. Marx ja F. Engels. „Valitut teokset kahdessa osassa“, II osa, 1948, s. 434. — **226**.
- ⁵² Tarkoitetaan „vasemmisto“-eserrien vastavallankumouksellista kapinaa Moskovassa heinäkuun 6—7 pñä 1918. Kapina kukistettiin muutamassa tunnissa. — **230**.
- ⁵³ Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 266—278. — **235**.
- ⁵⁴ Kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, suomenk. painos, s. 343—353. — **236**.
- ⁵⁵ Compradorit — välittäjiä ulkolaisen pääoman ja paikallisten markkinain välillä, muodostavat osan paikallisesta suuresta kauppaporvaristosta siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa. Compradoriporvaristo esiintyi Kiinassa ulkomaisen imperialismien asioimistona ja vuosien 1925—1927 Kiinan vallankumouksen vannoutuneena vihollisena. — **240**.
- ⁵⁶ Tarkoitetaan NKP(b):n Keskuskomitean täysistuntoa, joka pidettiin huhtikuun 13—16 pñä 1927. Täysistunto käsitteli Neuvostoliiton ja VSFNT:n Neuvostojen edustajakokouksia koskevia kysymyksiä ja teki päätöksen NKP(b):n XV edustajakokouksen koollekutsumisen ajasta. J. V. Stalin puhui huhtikuun 13 pñä täysistunnon työjärjestyistä koskevasta kysymyksestä ja keskusteltaessa M. I. Kalininin selostuksen „Neuvostoliiton ja VSFNT:n Neuvostojen edustajakokousten kysymykset“ johdosta. Käsiteltyään NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon tiedoituksen sen tekemistä päätöksistä kansainvälisten tapahtumien (tapahtumat Kiinassa y.m.) johdosta täysistunto hyväksyi Keskuskomitean Politbyroon politiikan kansainvälisissä

- kysymyksissä ja hylkäsi päättäväisesti trotskilais-zinovjevilaian opposition puoluevastaisen ryhmäohjelman. — 218.
- 57 „Derevenski Kommunist“ („Maaseudun Kommunisti“) — kerran kahdessa viikossa ilmestynyt maaseudun puolueaktiivin aikakauslehti, NKP(b):n Keskuskomitean äänenkannattaja. Aikakauslehti ilmestyi joulukuusta 1924 elokuuhun 1930. Aikakauslehden vastaavana toimittajana vuoden 1927 helmikuuhun saakka oli V. M. Molotov. — 250.
- 58 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 285—290, 351—355. — 250.
- 59 Tarkoitetaan Kölnin demokraattista yhdistystä, joka syntyi Saksassa vuoden 1848 porvarillisen vallankumouksen aikana. Tähän yhdistykseen kuului rinnan porvarillis-demokraattisten ainesten kanssa myös työläisiä. K. Marx valittiin Reinin alueen ja Westfalenin demokraattisten yhdistysten piirikuntakomiteaan ja hän oli eräs sen johtajia. — 261.
- 60 „Uusi Reinin Lehti“ („Neue Rheinische Zeitung“) — julkaistiin Kölnissä kesäkuun 1 päivästä 1848 toukokuun 19 päivään 1849. K. Marx ja F. Engels olivat lehden johtajia. K. Marx oli sen päätoimittaja. „Uudesta Reinin Lehdestä“ kts. K. Marx ja F. Engels. Teokset, XVI osa, I kirja, 1937, s. 165—173. — 261.
- 61 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, suomenk. painos, s. 154. — 265.
- 62 Tarkoitetaan Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetun täysistunnon joulukuun 16 p:nä 1926 hyväksymää päätöslauselmaa tilanteesta Kiinassa. Täysistunnon päätöslauselmaa kts. kirjasta „Kominternin Toimeenpanevan Komitean seitsemännen täysistunnon teesit ja päätöslauselmat“, M.—L., 1927. — 266.
- 63 „Punaiset keihäät“ — itsepuolustuksen aseellisia osastoja Kiinan maaseudulla, jotka taistelivat tilanherrain ja militaristien sortoa vastaan. Vuosien 1925—1927 Kiinan vallankumouksen aikana „punaiset keihäät“ ja muut samantapaiset talonpoikaisjärjestöt („keltaiset keihäät“, „mustat keihäät“, „suuret veitset“,

„kiristetyt vatsat“ y.m.) antoivat taistelussa Kiinan riippumattomuuden puolesta huomattavaa apua kansallis-vallankumoukselliselle armeijalle. — 283.

- 64 „Novaja Zhizn“ („Uusi Elämä“) — menshevistinen lehti, ilmestyi Pietarissa huhtikuusta 1917 heinäkuuhun 1918. — 296.
- 65 Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean VIII täysistunto pidettiin Moskovassa toukokuun 18—30 pnä 1927. Täysistunto käsitteli Kominternin tehtäviä taistelussa sotaa ja sodanvaaraa vastaan, Englannin kommunistisen puolueen tehtäviä, Kiinan vallankumouksen kysymyksiä y.m. J. V. Stalin piti täysistunnon kymmenennessä istunnossa toukokuun 24 pnä puheen „Kiinan vallankumous ja Kominternin tehtävät“. Täysistunto antoi arvion kansainvälisestä tilanteesta, viitoitti taisteluohjelman sodanvaaraa vastaan ja antoi sen johdosta, kun Englanti oli katkaissut diplomaattiset ja kauppasuhteet Neuvostoliiton kanssa, julistuksen „Koko maailman työläisille ja talonpojille. Kaikille sorretuille kansoille. Sotilaille ja matruuseille“. Puoluevastaisen trotskilaiszinovjevilaisen opposition johtajat käyttivät hyväkseen Neuvostoliiton kansainvälisen aseman kärjistymistä ja tekivät täysistunnossa parhaavia hyökkäyksiä Kominternin ja NKP(b):n johtoa vastaan. Täysistunto tuomitsi erikoisella päätöslauselmallaan oppositiojohtajain hajoittavan menettelyn ja varoitti heitä, että jos he jatkavat ryhmäkuntalaista taistelua, niin heidät erotetaan Kominternin Toimeenpanevesta Komiteasta. — 304.
- 66 Tarkoitetaan Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean julistusta huhtikuun 14 pnä 1927 „Koko maailman proletaareille ja talonpojille. Kaikille sorretuille kansoille“. Julistus on julkaistu „Pravdassa“ № 85, huhtikuun 15 pnä 1927. — 307.
- 67 Kts. K. Marx ja F. Engels. Teokset, XV osa, 1935, s. 105—124. — 331.
- 68 Kts. J. V. Stalin. „Idän Kansojen Yliopiston poliittisista tehtävistä“. Teokset, 7. osa, suomenk. painos, s. 140—160. — 338.

- 69 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XX osa, s. 224—225. — 378.
- 70 Ollessaan illegaalisessa asemassa V. I. Lenin syyskuussa 1917 artikkeleissaan ja kirjeissään Keskuskomitealle ja bolshevik-kijärjestöille esitti tunnuksen „Kaikki valta Neuvostoille“ aseellisen kapinan välittömän järjestämisen tehtävänä (kts. Teokset, 3. painos, XXI osa, s. 137—148, 193—199). V. I. Leninin kirjeiden käsittelemisen yhteydessä Keskuskomitean istunnossa syyskuun 15 pnä J. V. Stalin antoi päättäväisen vastaiskun antautuja Kameneville, joka oli vaatinut näiden asiakirjojen tuhoamista, ja ehdotti, että V. I. Leninin kirjeet lähetettäisiin suurimpien puoluejärjestöjen käsiteltäväksi. Lokakuun 10 pnä 1917 pidettiin bolshevikkipuolueen Keskuskomitean historiallinen istunto, johon osallistui V. I. Lenin, J. V. Stalin, J. M. Sverdlov, F. E. Dzierzhynski ja M. S. Uritski ja jossa hyväksyttiin V. I. Leninin kirjoittama päätös aseellisesta kapinasta (kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXI osa, s. 330). — 390.

ELÄMÄKERRALLISIA TIETOJA

(joulukuu 1926 — heinäkuu 1927)

1926

- Marraskuun 22—** J. V. Stalin osallistuu Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan Komitean VII laajennetun täysistunnon työhön.
- joulukuun 16.**
- Joulukuun 2.** Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetussa täysistunnossa J. V. Stalin valitaan täysistunnon Saksan valiokunnan jäseneksi.
- Joulukuun 4.** J. V. Stalin keskustelee Intian kommunistisen puolueen edustajan kanssa.
- Joulukuun 7.** J. V. Stalin tekee Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetussa täysistunnossa selostuksen NKP(b):n sisäisistä puoluekysymyksistä.
- Joulukuun 13.** J. V. Stalin pitää Kominternin Toimeenpanevan Komitean VII laajennetussa täysistunnossa loppulausunnon selostukseen NKP(b):n sisäisistä puoluekysymyksistä.
- Joulukuun 17.** J. V. Stalin keskustelee Bulgarian kommunistisen puolueen edustajain Dimitrovin, Kolarovin y.m. kanssa.

- Joulukuun 18.** J. V. Stalin valitaan Kominternin Toimeenpane-
nevan Komitean istunnossa Kominternin Toi-
meenpanevan Komitean Puhemiehistön jäse-
neksi.
- Joulukuun 22.** J. V. Stalin osallistuu Kominternin Toimeenpa-
nevan Komitean VII laajennetun täysistunnon
työhön osallistuneiden NKP(b):n ja Saksan
kommunistisen puolueen edustajistojen yhtei-
sessä istunnossa kysymyksen käsittelyyn taiste-
lusta „ultravasemmistolaisia“ vastaan Saksassa.
- Joulukuun 23.** J. V. Stalin valitaan Moskovan Krasnaja
Presnjan piirin VII puoluekonferenssissa ensim-
mäiseksi edustajaksi NKP(b):n Moskovan XV
läänikonferenssiin.
- Joulukuun 24.** J. V. Stalin pitää Kominternin Toimeenpane-
van Komitean VII laajennettuun täysistuntoon
osallistuneiden NKP(b):n ja Amerikan Yhdys-
valtojen edustajistojen jäsenten yhteisessä
istunnossa puheen tilanteesta Amerikan Yhdys-
valtojen kommunistisessa puolueessa.
- Ilmestyi J. V. Stalinin kirjanen „Vielä kerran
sosialidemokraattisesta poikkeamasta puoluees-
samme“ — selostus ja loppulausunto selostuk-
seen Kominternin Toimeenpanevan Komitean
VII laajennetussa täysistunnossa.
- Joulukuun 29.** J. V. Stalin keskustelee Moskovan armatuuri-
tehtaan työläisten edustajiston kanssa.
- Joulukuun 30.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen Ksenofontoville.

1927

- Tammikuun 7.** J. V. Stalin keskustelee Semiretshjen alueen
Jurjevkan kylän talonpoikain edustajan kanssa
maakysymyksestä.

- Tammikuun 8.** J. V. Stalin keskustelee Moskovan Sokolnikin piirin työläisten edustajiston kanssa.
- Tammikuun 14.** J. V. Stalin pitää puheen Moskovan läänin XV puoluekonferenssin istunnossa.
J. V. Stalin keskustelee Puolan kommunistisen puolueen edustajain kanssa.
- Tammikuun 21.** J. V. Stalin on läsnä Moskovan Suuressa teatterissa pidetyssä V. I. Leninin kuoleman kolmannelle vuosipäivälle omistetussa surujuhlatilaisuudessa.
- Tammikuun 28.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen tov. Zaitseville.
- Tammikuun 29.** Leningradin läänin XXIV puoluekonferenssi valitsee J. V. Stalinin NKP(b):n Leningradin läänikomitean jäseneksi.
- Helmikuun 7—12.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Helmikuun 22.** J. V. Stalin kirjoittaa Lenan kultakaivosten työläisille kirjeen Lenan työläisten ampumisten viisitoistavuotispäivän johdosta.
J. V. Stalin kirjoittaa stalingradilaiselle „Borjba“ lehdelle tervehdyksen sen kymmenvuotispäivän johdosta.
- Helmikuun 23.** J. V. Stalin puhuu Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön Ranskan valio-kunnassa Ranskan kommunistisen puolueen taktiikan kysymyksistä.
J. V. Stalin on läsnä Moskovan Suuressa teatterissa Punaisen Armeijan yhdeksännelle vuosipäivälle omistetussa juhlaistunnossa.
- Helmikuun 25.** J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean koollekutsumassa tekstiiliteollisuuden työnte-

kijäin neuvottelukokouksessa puheen bolshevis-tisen johtamisen metodeista ja Neuvostoliiton tekstiiliteollisuuden edelleenkehittämisen teistä.

Helmikuun 28. J. V. Stalin keskustelee Lokakuun radan Stalinin nimelle omistetun rautatiekonepajan työläisten edustajiston kanssa.

Maaliskuun 1. J. V. Stalin puhuu Lokakuun radan Stalinin nimelle omistetun rautatiekonepajan työläisten kokouksessa.

Lokakuun radan Stalinin nimelle omistetun rautatiekonepajan työläisten kokouksessa J. V. Stalin valitaan Moskovan Neuvoston edustajaksi.

Maaliskuun 7. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen tov. Tsvetkoviille ja Alypoviille.

Maaliskuun 9. J. V. Stalin puhuu Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön Ranskan valiokunnan istunnossa.

Maaliskuun 15. Aikakauslehden „Bolshevik“ 6. numerossa v. 1927 julkaistiin J. V. Stalinin kirjoitus „Kysymykseen työläis-talonpoikaishallituksesta. Vastaus Dmitrijeville“.

Maaliskuun 20. J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen Shinkevitshille.

Maaliskuun 29. J. V. Stalin pitää puheen NLKNL:n V Yleisliittolaisessa konferenssissa Moskovassa.

Huhtikuun 2. Moskovan läänin Neuvostojen VIII edustajakokous valitsee J. V. Stalinin edustajaksi Neuvostojen XIII Yleisvenäläiseen edustajakokoukseen.

- Huhtikuun 5.** J. V. Stalin pitää Moskovan puoluejärjestön aktiivin kokouksessa puheen Kiinan vallankumouksen luonteesta ja perspektiiveistä.
- Huhtikuun 8.** Leningradin läänin Neuvostojen XVI edustajakokous valitsee J. V. Stalinin edustajaksi Neuvostojen XIII Yleisvenäläiseen edustajakokoukseen.
- Huhtikuun 9.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen Tshugunoville.
- Huhtikuun 10—16.** J. V. Stalin osallistuu Neuvostojen XIII Yleisvenäläiseen edustajakokoukseen.
- Huhtikuun 13—16.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Huhtikuun 13.** J. V. Stalin puhuu NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnossa täysistunnon päiväjärjestyksestä ja M. I. Kalininin selostuksen „Neuvostoliiton ja VSFNT:n Neuvostojen edustajakokousten kysymykset“ johdosta.
- Huhtikuun 15.** Aikakauslehden „Bolshevik“ № 7—8 v. 1927 julkaistiin J. V. Stalinin kirjoitus: „Puolueen kolmesta päätunnuksesta talonpoikaiskysymyksessä. Vastaus Jan-skille“.
- Huhtikuun 16.** Neuvostojen XIII Yleisvenäläinen edustajakokous valitsee J. V. Stalinin Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean jäseneksi.
- Huhtikuun 18—26.** J. V. Stalin osallistuu Neuvostoliiton Neuvostojen IV edustajakokoukseen.
- Huhtikuun 19—20.** J. V. Stalin kirjoittaa propagandisteille teesit „Kiinan vallankumouksen kysymyksiä“. Teesit,

jotka NKP(b):n Keskuskomitea hyväksyi, julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 90, huhtikuun 21 pnä 1927.

- Huhtikuun 26.** Neuvostoliiton Neuvostojen IV edustajakokous valitsee J. V. Stalinin Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean jäseneksi.
- Toukokuun 1.** J. V. Stalin on läsnä Moskovan varusväen paraatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.
- Toukokuun 5.** „Pravdan“ 99. numerossa julkaistiin J. V. Stalinin tervehdys „Pravda“ lehdelle sen viisitoistavuotispäivän johdosta.
- Toukokuun 9.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjoituksen „Kiinan vallankumouksen kysymyksistä. Vastaus тов. Martshulinille“. Kirjoitus julkaistiin aikakauslehden „Derevenski Kommunist“ 10. numerossa, toukokuun 15 pnä 1927.
- Toukokuun 13.** J. V. Stalin keskustelee Sun Jat-senin Yliopiston ylioppilaiden kanssa Kiinan vallankumouksen kysymyksistä.
- Toukokuun 20.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjoituksen „Proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston diktatuurin tunnuksesta Lokakuun valmistelun kaudella. Vastaus S. Pokrovskille“. Kirjoitus julkaistiin ensi kerran vuonna 1928 kirjassa: J. Stalin. Leninismin kysymyksiä.
- Toukokuun 24.** J. V. Stalin pitää Kominternin Toimeenpanevan Komitean VIII täysistunnossa puheen „Kiinan vallankumous ja Kominternin tehtävät“.

- Toukokuun 30.** J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen Idän Työtätekevien Kommunistisen Yliopiston neljännen päästön ylioppilaille.
- Kesäkuun 23.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen S. Pokrovskille.
- Heinäkuun 24—27.** J. V. Stalin kirjoittaa artikkelin „Kirjoituksia nykypäivien kysymyksistä“. Artikkelijulkaisiin „Pravda“ lehdessä № 169, heinäkuun 28 pnä 1927.

SISÄLTÖ

	Sivu
<i>Esipuhe</i>	V
KOMINTERNIN TOIMEENPANEVAN KOMITEAN VII LAAJENNETTU TÄYSISTUNTO <i>marraskuun</i> <i>22 — joulukuun 16 pnä 1926</i>	3—164
Vielä kerran sosialidemokraattisesta poikkeamasta puolueessamme. <i>Selostus joulukuun 7 pnä</i> .	5—68
I. Ennakkohuomautuksia	5
1. Puolueen sisäisen kehityksen ristiriidat	—
2. Puolueen sisäisten ristiriitojen lähteet	12
II. Opposition erikoisuudet NKP(b):ssa	15
III. Erimielisyydet NKP(b):ssa	23
1. Sosialistisen rakennustyön kysymykset	24
2. „Hengähdysketken“ tekijät	29
3. Vallankumouksen „kansallisten“ ja internationalististen tehtävien yhtenäisyys ja erottamattomuus	31
4. Sosialismin rakentamista koskevan kysymyksen histo- riaa	33
5. Sosialismin rakentamista koskevan kysymyksen erikoi- sen tärkeä merkitys Neuvostoliitossa nykyhetkellä .	39
6. Vallankumouksen perspektiiveistä	43
7. Kuinka kysymys on todellisuudessa	45
8. Voiton mahdollisuuksista	48
9. Käytännöllis-poliittiset erimielisyydet	50
IV. Oppositio toiminnassa	53

V. Mistä proletariaatin diktatuurin viholliset ylistävät oppositiota	58
VI. Oppositiblokin tappio	62
VII. NKP(b):n XV konferenssin käytännöllinen tarkoitus ja merkitys	66
Loppulausunto <i>joulukuun 13 pnd</i>	69—164
I. Erinäisiä huomautuksia	69
1. Me emme tarvitse tekalstuja juttuja ja juoruja, vaan tosiasioita	—
2. Mistä proletariaatin diktaturia viholliset ylistävät oppositiota	77
3. On virheitä ja virheitä	82
4. Proletariaatin diktaturia Zinovjevin mukaan	87
5. Trotskin oraakkelilauseet	91
6. Zinovjev Marxia, Engelsiä ja Leniniä siteeraavan koulupojan osassa	95
7. Revisionismi Zinovjevin mukaan	106
II. Kysymys sosialismin voitosta erillisissä kapitalistisissa maissa	110
1. Proletaaristen vallankumousten edellytykset eri maissa imperialismin kaudella	—
2. Kuinka Zinovjev „muokkaa“ Leniniä	122
III. Kysymys sosialismin rakentamisesta Neuvostoliitossa	127
1. Opposition „manöveeraukset“ ja Leninin puolueen „kansallis-reformismi“	—
2. Me rakennamme sosialismin taloudellista perustaa Neuvostoliitossa ja voimme rakentaa sen valmiiksi	138
3. Me rakennamme sosialismin liitossa maailman proletariaatin kanssa	151
4. Kysymys rappautumisesta	155
IV. Oppositio ja kysymys puolueen yhtenäisyydestä	157
V. Yhteenvedo	162

KIRJE KSENOFONTOVILLE	165
PUHE MOSKOVAN LÄÄNIN XV PUOLUEKONFERENS- SISSA <i>tammikuun 14 pnä 1927</i>	168
KIRJE tov. ZAITSEVILLE	176
LENAN TYÖLÄISILLE	181
TERVEHDYS STALINGRADILAISELLE „BORJBA“ LEHDELLE	183
PUHE LOKAKUUN RADAN STALININ NIMELLE OMIS- TETUN RAUTATIEKONEPAJAN TYÖLÄISTEN KOKOUKSESSA <i>maaliskuun 1 pnä 1927 (Lyhyt esitys)</i>	184
KIRJE tov. TSVETKOVILLE JA ALYPOVILLE . . .	191
KYSYMYKSEEN TYÖLÄIS-TALONPOIKAISHALLITUK- SESTA. <i>Vastaus Dmitrijevälle</i>	194
KIRJE SHINKEVITSHILLE	206
PUHE NLKNL:n V YLEISLIITTOLAISESSA KONFE- RENSSISSA <i>maaliskuun 29 pnä 1927</i>	208
KIRJE TSHUGUNOVILLE	218
PUOLUEEN KOLMESTA PÄÄTUNNUKSESTA TALON- POIKAISKYSYMYKSESSÄ. <i>Vastaus Jan-skille</i> . .	220
KIINAN VALLANKUMOUKSEN KYSYMYKSIÄ. <i>NKP(b):n</i> <i>Keskuskomitean hyväksymät teesit propagandis-</i> <i>teille</i>	238—248
I. Kiinan vallankumouksen perspektiivit . . .	238
II. Kiinan vallankumouksen ensimmäinen vaihe	240
III. Kiinan vallankumouksen toinen vaihe . . .	248
IV. Opposition virheet	248
„PRAVDA“ LEHDELLE (<i>Vitsitoistavuotispäivän joh-</i> <i>dosta</i>)	249
KIINAN VALLANKUMOUKSEN KYSYMYKSISTÄ. <i>Vas-</i> <i>taus tov. Martshulinille</i>	250

KESKUSTELU SUN JAT-SENIN YLIOPISTON YLIOPI- LAIDEN KANSSA <i>toukokuun 13 pnä 1927</i> . . .	257
PROLETARIAATIN JA KÖYHIMMÄN TALONPOIKAIS- TON DIKTATUURIN TUNNUKSESTA LOKAKUUN VALMISTELUN KAUDELLA. <i>Vastaus S. Pokrovskille</i>	290
KIINAN VALLANKUMOUS JA KOMINTERNIN TEHTÄ- VÄT. <i>Puhe Kominternin Toimeenpanevan Komitean VIII täysistunnon X istunnossa toukokuun 24 pnä 1927</i>	304—337
I. Eräitä pieniä kysymyksiä	304
II. Agraari- ja talonpoikaisvallankumous porvaril- lis-demokraattisen vallankumouksen perustana	307
III. Kommunisteja tuhoava oikeistolaisten Kuomin- tang Nankingissa ja kommunistien kanssa liittoa ylläpitävä vasemmistolaisten Kuomin- tang Uhanissa	316
IV. Työväen ja talonpoikain edustajain Neuvos- toista Kiinassa	319
V. Kaksi linjaa	332
IDÄN TYÖTÄTEKEVIEN KOMMUNISTISEN YLIOPI- STON YLIOPIILAILLE	338
VASTAUS S. POKROVSKILLE	340
KIRJOITUKSIA NYKYPÄIVIEN KYSYMYKSISTÄ . .	348—391
I. Sodan vaarasta	348
II. Kiinasta	357
<i>Huomautuksia</i>	392
<i>Elämäkerrallisia tietoja (joulukuu 1926 — heinä- kuu 1927).</i>	405

Karjalais-Suomalainen SNT
Ministerineuvoston
Poligrafizdatin
Sortavalan kirjapaino

Sortavala, Karjalankatu, 32
